

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Cherryh_Carolyn_Janice-Paladin.PDB

PDB Name: Cherryh_Carolyn_Janice-Paladin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.11.2004
Modification Date: 21.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

C.J.Cherryh - PALADIN

Prolog

V těch horách straší. Alespoň vesničané z Monu to říkali, když se pokoušeli odradit mladého cestovatele. Varovali ho před mstivými duchy, kteří by ho mohli svést z cesty, démony, kteří se mohou zjevovat jako lišky nebo sovy, a před draky, kteří na sebe mohou brát lidskou podobu. Nejpřesvědčivější podle jejich názoru bylo to, že chlapcova žádost byla zbytečná: mistr nepřijímal žádné žáky.

Synové bohatých mužů přicházeli žádat, aby se mohli stát Saukendarovými žáky; scházeli zase ze Saukendarovy hory dolů a odmítali mluvit s vesničany nebo se zde vůbec zdržovat. Poslové pána kraje přicházeli mistra Saukendara navštívit, aby s ním vedli právní spory, a vraceli se nešťastní a bez odpovědi. Občas přicházeli také mniši ptát se šermířského mistra na jeho tajemství a odcházeli nepoučení, protože mistr odmítal odpovídat na veškeré dotazy.

Dvakrát za rok přicházel vesnický chlapec do chaty na hoře a přinášel sůl, čaj a jiné drobnosti, které mistr potřeboval; zpět nosil mistrovy žádosti o rýži a slámu a ty nechávali na dohodnutém místě. Vesnice Saukendarovi poskytovala tyto věci spolu s malými dárky - sezónním ovocem, několika dobrými jablky nebo hruškami nebo čerstvou zeleninou, protože strach před mistrem odháněl od vsi bandity. To byl jediný styk se světem, který si mistr povolil.

Mistr ale rozhodně nebral žáky... a určitě nebral tak otrhané žáky, jako byl tento - tak malý a tak vyhublý a zcela jistě syn nějakého sedláka, stejný jako byli ti jejich.

Přichozí měl na sobě vatovaný kabát, který býval kdysi modrý, černé hrubě tkané kalhoty, plandavé a u hubených kolen roztržené. Na chlapcově obličeji se táhla od tváře přes bradu na krk a dál pod špinavý límec červená hojící se jizva. Nesl si neuměle vyrobený dlouhý luk a po boku toulec bíle opeřených šípů; tedy ten druh zbraně, který mohli legálně nosit i sedláci na obranu, proti banditům a lupičům. Na jihu byly potíže. Chraptivým, tichým hlasem jim poutník vyprávěl novinky ze srdce Císařství, povídal o statečích vypálených v provincii Hua a Yijang, o vybíjení dobytka, o vyvraždění celých rodin, mezi jinými i jeho vlastní. Ale to vše je daleko, ujišťovali chlapce vesničané. Tady bylo bezpečno. Bandité, co žili za kopci v provincii Hoisan, zůstávali bezpečně mimo toto údolí, jež se nacházelo uvnitř hranic provincie Hoishi, která byla pod vládou dobrého pána Reidiho. Dobří bohové a strach z mistra udržovaly problémy daleko od vesnice Mon.

"U mě na podlaze se najde místo pro ještě jednu pokrývku," řekl zamyšleně vdovec Gori. Gori měl samé dcery, celkem šest. "Mám také zahradu, o kterou by se měl někdo starat. Možná by se našlo stálé místo pro počestného chlapce, který by pracoval za byt a stravu."

Ale poutník (stěží mu mohlo být šestnáct), který dřepěl bosý ve stínu u studny a pil z nabídnutého šálku vody, vdovci tiše poděkoval a vrátil mu šálek. Pak si upevnil slaměný klobouk pod bradu a prostrčil ruce popruhy utkanými z rákosí, které držely košík velký jako soudek. Namáhavě vstal s pomocí nenapjatého luku a pomalu odcházel. Jak se pachtil pod svým neforemným břemenem, připomínal spíše mravence. Byly z něj vidět jenom chodidla, hubená lýtká obalená prachem a roztržené kalhoty, zbytek byl zastíněn kloboukem a do výše se tyčícím košem.

Vesničané kroutili hlavami, hlavně Gori.

"Vrátí se," řekl Goriho soused. Silnice, která byla dole v údolí široká, příjemná a: zalitá sluncem, se postupně zúžila na šířku stopy a nakonec na pouhou štěrbinu mezi oblými balvany a kořeny stromů. Zvedala se stále příkřeji do hor. Vyhublý mladý cestovatel si nadhodil náklad a šel stále dál navzdory překážejícím větvím a strmě stoupající stezce. Lukem udržoval rovnováhu při šplhání.

Asi by bylo moudřejší strávit ještě jednu noc dole mezi živými ploty a pokusit se zdolat horskou stezku až ráno; ale chlapec se nebál duchů ani draků a jediní démoni, kteří podle něj stáli za to, aby se jich bál, měli vždycky lidskou podobu. Slunce teď zapadalo za kopce a stezka pod stromy se nořila do hlubokého stínu. Není to daleko, říkali vesničané, ale jestli ten odhad nebyl přesný, pak počítal s tím, že alespoň v jedné věci měli vesničané pravdu - v těchto lesích se banditů bát nemusel.

Bandita, který by se odvážil loupit na Saukendarově hoře, by byl určitě blázen.

Cítil se ve větším bezpečí, než jaké poznal za poslední týdny.

Tak poutník šplhal ve stínu lesa, oháněl se košíkem proti spleti větví, dokud k němu vítr nepřinesl koňský pach a kouř a dokud se v soumraku neukázal obrys venkovského stavení. Pak uviděl ohradu a pastvinu a sluncem ohraničený obrys muže nesoucího vodu kaštanově hnědému koni, jehož srst zazářila v náhlém záblesku slunce jasnou červení. K

severu postupovala bouře - mračna jako břidlicově šedá zeď nad horami. Rudé světlo unaveného slunce rámovalo všechno ohněm: obrysy budov, koně i muže.

Chlapec na okamžik zatajil dech. Saukendar vypadal v tomto okamžiku méně skutečný než po celé ty týdny cesty od provincie Hua - méně skutečný a více podobný bohu. Ale muž, který se zřekl světa, nemohl být považován za obyčejného člověka. Saukendar se vzdal svého vysokého postavení u dvora, svého velkého bohatství a opustil Regenta i mladého Císaře, který ho zradil. Přišel sem, za hranice království, aby zlepšil své schopnosti a zdokonalil svou duši v samotě hor. Saukendar se přiblížil dokonalosti více než kterýkoli člověk už tehdy, když byl ještě ve světě - Císařova pravá ruka, jediný čestný muž na dvoře, kde vzrůstala korupce a který byl plný špatných lidí. Saukendar bránil zákon a starého Císaře, zastával se chudých proti bohatým a podporoval čestné šlechtice proti patolízalům. Zatím starý Císař zeslábl a zemřel.

Ale Saukendar neměl sílu čelit bláznovství mladého následníka Beijuna, který se spojil s panem Ghitou z provincie Angen a obvinil otcem jmenovaného Regenta pana Heisu ze zrady a cizoložství s Císařovnou.

Tak se stalo, že pan Ghita z Angenu stával vedle trůnu a pan Heisu a Císařovna Meiya byli popraveni. Pět set mužů Císařské gardy se vydalo lovit Saukendara, protože Císař si přál jeho smrt.

Jenže Saukendar jich zabil dvacet cestou na hranice a (jak říkali) nemálo potom, dokud se nedostal do zdejších hor těsně za hranice Hoishi. Pan Ghita a jeho muži pochopili, že je daleko moudřejší nechat ho tam v klidu a míru žít. To tedy byl Saukendar. A jestliže se vzdal světa a rozhodl se zdokonalit sám sebe, potom v tom pravděpodobně také uspěl a bohové na něj seslali výjimečné osvětlení.

Ale chlapcův druhý pohled ukázal kulhajícího muže; jeho zvláštní záře vyprchala, když prošel kolem stáje a když pak kůň popošel směrem k plaňkovému plotu; to nebyl pan Saukendar osobně - jen nějaký sluha. Chlapec se cítil trochu jako blázen - samozřejmě že by šermířský mistr, Císařova osobní stráž a oblíbenec, měl alespoň jednoho služebníka, který by tehdy odešel s ním, nebo by si vzal sluhu z vesnice dole... někoho, kdo by mu vařil jídlo a staral se o každodenní záležitosti.

Saukendar dříve býval velký pán, s rozlehlými pozemky a množstvím služebnictva. Asi by neuměl žít jako úplný asketa. Tak poutník vyšel na otevřené prostranství, které pomalu zahaloval soumrak, zklamaný, ale statečnější, přestože očekávaný zázrak zatím nepřišel.

Kapitola první

Shoka už byl na cestě zpět na verandu, když z lesa vyšlo zjevení, velká hrouda na dvou hubených nohách, ze kterého se vyklubal jen koš a hubený chlapec v klobouku.

Nejdřív ho zahlédl jen koutkem oka; měl na paměti bandity, a tak nalil vodu pro starého koně, popleskal ho po krku a šel nenuceně k domu, kde měl luk. Nesl prázdné vědro, které samo o sobě mohlo posloužit jako zbraň, kdyby nebylo nic jiného po ruce..

Ale teď už rozeznal osamělého návštěvníka, zřejmě zase někdo, kdo chtěl být jeho žákem.

Pro jistotu předstíral, že si ho nevšiml - bandité mohli použít i dítě - a také proto, k jeho rozmrzelosti, že ho večerní doba zavazovala k určité míře pohostinnosti - šálek čaje, miska rýže a místo na spaní.

Myslel, že bude nejlépe, když zajde nejdřív k domu. Podle velikosti nohou, které podpíraly obrovský koš, byl ten tulák nejspíš příliš mladý na to, aby se otočil a šel stejnou cestou zpět v tmavé noci.

Shoka zašel na nízkou verandu z vybledlých prken pod doškovou střechou, aby byl poblíž dveří a svých zbraní, jen pro jistotu; pak položil vědro, otočil se a podíval se rovnou na chlapce, který přinesl své neforemné břemeno až ke schodům.

Chlapec vyklouzl z popruhů, postavil koš na zem a pak se zdvořile poklonil: "Hledám mistra Saukendara."

"Našel jsi ho," řekl Shoka a znučeně se díval, jak se chlapcův obličej zvedl, poklesla mu čelist a oči se rozevřely úžasem.

"Já jsem Saukendar. Co chceš?"

Chlapec si sundal obrovský klobouk a zíral na něj - vyzáblý a zubožený chlapec s jizvou, která člověka přinutila, aby si jí všiml nejdřív ze všeho, a se zoufalstvím v očích, kterého si všiml hned nato. Nápadnost jizvy uvedla Shoku do rozpaků, připadal si nevychovaný a bezohledný a cítil, že tomu obličejí věnuje větší pozornost, než jakou obvykle věnuje svým návštěvníkům.

"Chci spravedlnost," řekl chlapec a lapil ho do pastí své jizvy podruhé.

"Ublížil jsem ti nějak?" zeptal se Shoka.

Chlapec potřásl hlavou a vypadal, že se rozpláče, brada se mu skoro začala třást. Pak zaťal zuby a přenesl celou váhu na luk, který vypadal, jako by ho vyrobilo malé dítě.

"Ne, pane. Chci, abys mě učil."

Shoka se zamračil a stáhl se, rozzlobený chováním chlapce, ale zároveň ho trochu litoval. Současně v sobě pocítil jiskřičku zájmu o tuto záležitost, která se ho mohla týkat.

"Zase jeden. Neříkali ti to ve vesnici? Nebo tys je neposlouchal?"

"Říkali, že jste čestný muž. Lidé o vás všude zpívají. Říkají, že kdybyste byl dosud v Chiyadenu, zabil byste pana Ghitu a všechny pány kolem něj. I když se nechcete vrátit zpět ke dvoru, mistře Saukendare, můžete mě učit, já pak pana Ghitu zabiju za vás a vy odsud nebudete muset nikdy odejít: Budu pracovat za jídlo a přístřeší. Nasekám vám dřevo a budu krmit vašeho koně -"

"A já ti říkám, žeš měl poslechnout radu, kterou ti dali ve vesnici. S Chiyadenem už nemám co do činění. Nejsem učitel.

Neznám žádná zatracená moudra a nejsem svatý. Nemám ti co dát a dřevo si sekám sám. Šel jsi dlouhou cestu zbytečně. Zmiz z mé verandy. Jdi zpět do vesnice! Tam se o tebe postarají!"

Chlapec na něj v úžasu zíral.

Jdi pryč!

Chlapec se narovnal, otočil se a začal sestupovat ze schodů. V jeho chůzi byl nyní nápadný jiný sklon a pohyb boků, poloha těžiště, což přitáhlo Shokovy oči a otrásllo jeho domněnkami. Ano. Ne. Mladík k němu otočil vzdorovitý obličej z bezpečnější vzdálenosti.

"Děvče," řekl Shoka a uviděl v jejích očích prokmitnout úlek, ale ne odpor. Zatřásl hlavou, založil ruce na prsou a přemýšlel o banditech a jejich úskocích.

"Jsem šermířský mistr. Byl bych slepý, kdybych nemohl říct tohle. Myslela sis, že mě můžeš obelstít? Co tady děláš? Kdo tě poslal? Komu patříš?"

"Jmenuji se Taizu. Z provincie Hua. Hledala jsem vás. Lidé povídají, že jste nejlepší, říkají, že byste se mohl vrátit do Chiyadenu a dát všechno do pořádku. Jenomže vy jste se rozhodl zůstat tady a nechat svět světem. Ale tohle já nechci. Mám pro to důvod. Udělám to, co byste udělal vy, kdybyste se vrátil."

Takový rozhovor pro něho nebyl obvyklý. Zasmál se.

"Pověz mi jinou bajku, děvče. Co doopravdy chceš?"

"Chci, abyste mě naučil zacházet s mečem."

"Nejsi z Huy. Jsi z Hoisanu. Jsi vyzvědač lupičů."

"Ne!"

"Oni si myslí, že bych neublížil dítěti?"

"Je mi šestnáct. A nejsem bandita. Nechtěla jsem vás klamat, jen do doby, než mě přijmete a než vám ukážu, že jsem schopna se u vás učit. Mám vlastní luk. Mám meč." Ukázala na koš.

"Mám vlastní šaty, mám vlastní přikrývky, luk a šípy jsem si vyrobila."

Shoka sešel na dolní schod, vzal jí luk z ruky, pohlédl na tu mizernou věc a podal ji ho zpět. "Lépe slouží jako hůl."

Zamračila se na něho. "Tak mi ukažte, jak udělat lepší."

"Nehodlám ti nic ukázat! Odkud jsi přišla?"

"Z provincie Hua."

"To je čtyři týdny chůze, děvče! To se mi nesnaž namluvit!"

"Nevím, jak dlouho to trvalo." Hlas byl tichý a chraptivý. Brada se lehce třásla. "Ale ušla jsem to."

"Sama."

"Na silnicích do Yijangu je spousta lidí, taky vyhořeli. Šla jsem s nimi; a pak jsem šla s nějakými lidmi; kteří cestovali za příbuznými do Botai -"

"Odkud jsi? Kdo je tvůj pán?"

Z vesnice Kyutang, v Hue. Patřili jsme pánu Kaijengovi. Ten je teď mrtev. Celá rodina. Všichni. Pan Gitu přešel hranici a vypálil hrad Kaijeng, a taky vypálil Kyutang a Jhi a všechny vesnice; všechny zabil, dokonce i prasata." Dívčina brada se zatřásla a ztuhla. "Pan Ghita proti tomu nic nedělá. Všichni to vědí. Pan Gitu může vraždit lidi, a nikdo s tím nic nedělá. Ale já ano. Slíbila jsem to a taky to udělám."

"Chceš vědět, co se ti stane? Useknou ti hlavu. Nech boj vašim mužům."

"Žádní nejsou. Nikdo nezbyl."

Shoka na ni pohlédl, na její rozedraný kabát, na jizvu, planoucí oči a ucítil, že se v něm něco pohnulo. Nic takového k předešlým žadatelům, kteří za ním přišli, necítil, ani k těm nejchytřejším a nejčestnějším. Nevěřil tomu pocitu. Pořád ještě mohla patřit k lupičům, přišla zjistit, jestli je opravdu sám, nebo by ho dokonce mohla zabít ve spánku, kdyby byl takový blázen a důvěřoval jí. Možná si mysleli, že zoufale potřebuje ženu. Ale její přízvuk byl nefalšovaný; usekávala a zkracovala koncovky slov tak, jak je zvykem ve východních částech Chiyadenu, což docela dobře mohla být i provincie Hua. Ovšem za tohoto předpokladu mohla být dokonce vyzvědač bezpečně přivezený po cestě a vyslaný sem na rozkaz samotného pana Ghity.

Na okamžik to vypadalo pravděpodobněji než to, že je bandita, ale Ghita ho po léta nerušil, a Shoka tedy neviděl důvod, proč by s tím Regent měl začínat právě teď. Anebo mohla být ve skutečnosti démon, což bylo také možné, ale její nohy byly bosé nohy člověka a prsty na nich měla taky správně; koneckonců on v těchto horách žil devět let, aniž by jakéhokoli démona viděl.

"Pojď dál," řekl a snažil se vzepřít pocitu, který ho nutil být pohostinný. Vykročil ke dveřím. "Přinejmenším ti dám najíst."

"Budete mě učit?"

Zamračil se. "Učit tě? Poslal jsem pryč spoustu mladých mužů, skvělých mladých mužů, seriózních a schopných žáků - a teď bych měl učit nějakou malou holku? Co bych asi řekl všem těm, které jsem poslal dolů? Že jsem učitel šermu pro ženské? Bohové! Tak pojď dovnitř, nemusíš se bát. Neublížím ti. A dítě jsem ještě nikdy neznásilnil."

Rychle se zastavila.

"Zatraceně." Sešel ze schodů za ní a ona popadla koš a odcházela, opírajíc se o luk.

"Bláznivá holka. Meč, proboha! Viš, že kdyby ho úředníci u tebe našli, mohla bys přijít přinejmenším o pravou ruku?"

"Tady žádný zákon neplatí."

"Tady platí moje zákony," řekl. A jak tam stála dál, mávl k ní rukou. "Jestliže odcházíš, tak jdi a nezastavuj se, až na silnici. Jestli tě tady najdu, jak se schováváš, zjistíš, jaké na téhle hoře platí zákony."

"Chci, abyste mě učil."

"Řekl jsem ti už, že jsem poslal dolů lepší žáky, než jsi ty. Vypadni."

"Nepůjdu bez toho, pro co jsem přišla."

"Ksaku," řekl a přemýšlel o jejím otálení - bohové vědí s jakým úmyslem. "Jestli tu něco ukradneš nebo vztáhneš ruku na koně, ukážu ti, zač je toho loket."

Potom si kajícíně uvědomil, že to není chlapec, jak se zpočátku zdálo, a že osamocená dívka má důvod se v noci obávat zavřených dveří a cizího muže.

"Podívej, jestli nechceš jít dovnitř, přinesu ti misku rýže a šálek čaje na verandu. Natolik k tobě budu pohostinný.

Můžeš spát tady venku a nic tě nebude rušit. Ale ráno budeš na silnici na cestě odsud."

"Vezmu si to jídlo," řekla. Přinesl čaj a rýži na verandu a položil to na vzdálenější část schodů. Svou večeři si vzal na druhý konec a posadil se, jakmile dívka vyšla do schodů a vzala si misku a jídelní tyčinky. Posadila se a jedla tak, že to vypadalo, jako by u toho ani nedýchala. Uvařil dvaapůlkrát víc, než byla jeho obvyklá večeře, a jí dal vrchovatou porci, kterou viděl mizet úžasnou rychlostí. Seděli se zkříženými nohama na verandě v tmavém soumraku. Jedl svou porci vybraně a vrhal pohledy jejím směrem. V roztrhaném kabátě vypadala neforemně, hlavu skláněla nad večeří - měla černé, husté vlasy zastřížené jako u rolnického chlapce, ruce tak hubené, že když hýbala prsty, vystupovaly na nich šlachy, a když se na něj podívala přes okraj misky, všiml si černých očí orámovaných tmavými stíny.

"Mohla jsem pro nás uvařit," řekla s plnou pusou. "Víte, potřebujete tady nějakou pomoc. Ta rýže je převařená."

"Chuť k jídlu ti to nezkazilo."

"Mohla být lepší. Zítra vám to ukážu."

"A já ti povídám, že spolu žádný obchod uzavírat nebudeme. Dnes v noci se vyspíš na verandě a ráno tě vezmu dolů do vesnice. Zařídím, aby tě někdo vzal k sobě." Zavrtěla hlavou; pomalým, rozhodným pohybem. Zamračil se na ni, myslel na svou samotu a klid mysli; přemýšlel o nocích. Někdy proklínal samotu, ale měl své stále zvyky: každé ráno vstal a postaral se o koně a o zahradu, nebo lovil, nebo spravoval to, co zničil čas a počasí, a nemyslel na svět okolo. Odmítl rmoutit se pro dvůr, Chiyaden nebo pěkné šaty nebo pro chválu mužů, kteří, když je třeba, nedělají nic; jen zachraňují sami sebe.

Dokud nepřišla tahle holka, která mluví o spravedlnosti, porušila jeho klid, a jak se tak na něj dívala svými tmavými, šílenými očima, donutila ho pomýšlet na výhody lidské společnosti, které se vzdal před devíti lety; vyzáblá, nemytá tulačka. Už jí sliboval věci, které by nikdy neslibil - sejít dolů do vesnice a jednat s lidmi; ale ona vážila dlouhou a nebezpečnou cestu kvůli své bláznivé představě - velmi dlouhou cestu z provincie Hua a byla až dojemně umíněná. Nikdo by neočekával děvče ohnuté pod tím rolnickým košem, obrovským kabátem a rákosovým kloboukem.

Ten koš jí změnil chůzi i těžiště a ten, kdo ho nesl, se stal bezpohlavním a neutrálním. Ošálilo to dokonce i jeho oči, dokud neuviděl její chůzi bez zátěže.

Chytrá, pomyslel si, pokud vůbec myslel na její duši. Ale i muž s rozedraným košem mohl přivábit lupiče a potíže někde během cesty. Čtyři týdny. Nedovedl si představit, jak se mohla dostat až tak daleko, kam se dostala.

Pokud ovšem neměla neobyčejné štěstí.

Anebo skutečně byla něčí vyzvědač a dostalo se jí hojné pomoci, aby došla až tak daleko.

"Vyznám se v dobytku," řekla. "Máte prasata?"

"Ne. Lovím."

"Můžu se starat o koně. A taky znám spoustu způsobů, jak vařit králíky."

"To je dobře. Tvůj nový pán ve vsi bude rád, že to umíš. A ve vesnici mají prasata."

"Chci, abyste mě učil."

"Abych dělal co?" zeptal se. "Abych byl blázen? Nemůžeš to zvládnout, dostat se zpět do Huy. Máš štěstí, že ses dostala tak daleko."

"Zvládnou to. A pomstím se. Nikdo mě nezastaví."

Provincie Hua. Gitu. Ta jména vyčarovala představu dvora, Ghity a jeho patolízalů. Znovu se v něm ozval starý hněv, zuřivost kvůli starým urážkám; setřásl to jako nevítaný déšť a řekl s pusou plnou rýže: "Nošení meče. Mělas zatracené štěstí, že na tebe nedopadla ruka zákona. Znáš vůbec zákony?"

"Proto je v koši."

"Přišla bys o pravou ruku, děvče. Chápeš to?"

"To až by mě chytily," řekla. "Nikdo mě nechtyl. Nikdo nechtyl vás. Přežil jste, i přes ty vojáky, co vás honili."

"Běžel jsem o život, děvče. V tom je to."

"Zabil jste muže, které za vámi poslali."

"Měl jsem štěstí, a oni měli smolný den. Tím lepší byl pro mne. Ale budu kulhat po celý zbytek svého života. Neznám žádná zatracená tajemství. Nejsem mistr učitel. Jen tady žiju v míru, děkuji, a nepotřebuji kuchaře a nepotřebuji ošetřovatele prasat."

"Změňte názor."

"Poslouchej, děvče. Nehodlám změnit názor ani na tohle, ani na nic za posledních devět let. To je jedna z výhod života o samotě, víš. Dělán, co chci; a co chci, je moje hora, samota a klid; a žádná ubřebentěná holka mi nebude komplikovat život. Moc mluvíš. Půjdeš dolů do vesnice, kde se o tebe někdo postará, najde ti manžela a střechu nad hlavou."

"Ne."

"Ta silnice dole je hranice Císařství. Jestli budu muset jít celou cestu až do vesnice, ohrozím svou bezpečnost. Ale vezmu tě až na úpatí hory. Vezmu tě přímo do vesnice."

"Ne."

"To je vše, co mohu udělat. Zapomeň na Gitua. Zapomeň na provincii Hua. Jsi v bezpečí. Jsi mimo dosah Ghity a Gitua, a uděláš nejlíp, když to tak necháš."

"Všechno, co byste měl udělat, je učít mě. Pak se nemusíte bát mě kamkoli vzít, ne? Můžu jít kamkoli a nechytí mě."

"Blázne," řekl. Díval se na ni a myslel si, že ta dívka mohla být krásná, než byla zraněna; a bylo toho víc, co se mohlo stát děvčeti na cestách a při nájedu - zraněna i jinak než jenom na tváři...

Byla stará na to, aby nebyla vdaná. Na vdovu byla příliš mladá. Ale bylo to úplně možné. To, že byla znásilněna někde během cesty, bylo nanejvýš pravděpodobné. Nechtěl vyvolat záplavu slz, ale čím víc o tom přemýšlel, tím pravděpodobnější bylo, že cizí děvče, zjizvené a určitě ne panna, nenajde ve vesnici žádného manžela a že stráví zbytek života jako chůva v nějaké rodině, něčí otrok nebo neoficiální konkubína nějakého farmáře. Myslel na nepříjemné obtíže, do kterých ho přivedla; nakonec přemýšlel s uklidňujícím pocitem morální oběti, jaký po léta nepocítil, že v Muiganu je ženský klášter, několik dní odsud na sever, v provincii Hoishi. Měl šanci udělat něco dobročinného a možná získat malý dobrý skutek v záznamech bohů, jestli ovšem bohy vůbec něco zajímalo. Ta trocha zlata, kterou měl, by za jeho dnů v Chiadenu znamenala velmi málo, ale pro lidi na hranicích to byl v těchto nejistých dobách velký majetek. Kdyby mohl tomu děvčeti dát velké věno, aby si zaplatila vstup do Muiganského kláštera, nemohla by být tak nevďěčná, aby zapomněla na svého dobrodince: modlila by se za blahobyt jeho i jeho otce. Tímto způsobem mohl otcí udělat službu, vyrovná tak závazek, který ho trápil, a sám tak jeden získá, pokud na tom záleží. Děvče bez nadějí najde slušný život a úctyhodné stáří, mnohem víc, než by kdy získala jako žena rolníka v provincii Hua.

Ten plán měl svoje úskalí. Samozřejmě si pomyslel, že by neměl svěřit ji nebo peníze nějakému chlapci z vesnice. Musel by jít do Muiganu sám a tím očividně ohrozit své bezpečí. Ale Regent by si toho pravděpodobně nevšiml, nebo kdyby se o tom doslechl, porozuměl by a byl by natolik taktní, aby věc nechal být a nerozvířoval staré záležitosti. Už to bylo dávno, kdy mu někdo přednesl problém, který měl jasné, snadné řešení. Cítil se docela šlechetně, poblahopřál si k dobrému nápadu a příkladnému chování a ukázal na ni jídelními tyčinkami: "Řeknu ti, co udělám. Zůstaneš tady a odpočineš si den nebo dva a pak tě vezmu přes hory do Muiganu v Hoishi. Je tam klášter -"

"Ne."

"Poslouchej mě, blázínku. Složím za tebe peníze. To je vše, co pro tebe můžu udělat. Dostaneš slušné věno. Co si o tom myslíš?"

"Nechci žádné jeptišky ani modlitby. Neudělali mi nic dobrého. Chci Gíuovu hlavu. Chci jeho -"

"Nabízím ti slušné věno. Nabízím ti bezpečné místo pro život, s dostatkem jídla, dobrých šatů, zabezpečení ve stáří. Mysli na stárnutí. Mysli na život po tomhle roce, děvče. Gíuovu hlavu! Mluvíš nesmysly."

"Nechci být jeptiška."

"Tak si vezmi peníze! Zkus si najít manžela ve vesnici. Není žádná naděje, že by ses mohla vrátit do Huy; máš štěstí, že ses dostala živá tak daleko."

"Chci Gítua mrtvého."

"Zemřeš sama, to je vše, co se stane, jestli se vrátíš na silnici."

"Ne, jestliže mě budete učit."

Držel svůj temperament na uzdě. Pomalu, pomaličku se napil chladnoucího čaje. "Chceš, abych šel. Je to tak? Chceš, abych šel nahoru do Huy a jednal jako blázen kvůli tvým záležitostem."

"Ne."

"Dovol, abych ti něco řekl. Zabiješ Gítua a na jeho místě se objeví někdo jiný jeho druhu, než to místo vychladne. Nejde o jednoho člověka. Takový je celý dvůr. Takový je i ten mladý blázen na trůnu. Myslíš, že bych tu zůstal, kdybych měl naději na lepší vyhlídky? Ale nemám. Proto jsem tady, na téhle hoře. Zabít Gítua! Ty půjdeš do kláštera, děvenko, a strávíš dlouhý život modlitbami za svou rodinu - to je to nejlepší, co pro ně můžeš udělat. Já nemůžu udělat nic, nemám v úmyslu zahodit svůj život kvůli bláznovi - tobě nebo mladému Císaři. Poslouchej - jsi statečné děvče a ušlas dlouhou cestu. Nepochybuji, že to všechno myslíš vážně. Ale kdybych udělal, co žádáš, nepomohl bych ti. Kdybys byla chlapec, řekl bych, že jsi příliš malá. Ale ty nejsi chlapec; a to, co žádáš, je mimo diskusi. - Poslouchej," řekl a zvedl prst, jakmile otevřela pusou. "Ráno to bude jiné. Vyspi se na to. Přemýšlej o tom. Je hloupé zahodit život. Nikdo neočekává, že budeš dělat mužskou práci a to, že se o to pokoušíš, dovol mi poznamenat, z tebe dělá sílence. Nemusíš umřít; ale téměř se to tomu rovná, protože nemáš, do pekla, ani tu nejmenší šanci, že bys někoho vzala s sebou. Přijmi mou nabídku a jdi do Muiganu. Jestli se chceš učit - můžeš u jeptišek."

"Ne."

"Zatraceně, půjdeš tam. Jsem velkorysý. Měla by sis toho povšimnout."

"Ne."

Prohrábl si rukou rozpuštěné vlasy. "Jsi dost unavená. Prošlas tvrdou zkouškou. Poslyš - tolik pro tebe udělám. Můžeš si tu odpočinout, jak dlouho budeš chtít, aby sis tyhle věci, mohla rozmyslet. Slibuji, že na tebe nevztáhnou ruku. Můžeš spát, kdekoliv budeš chtít. Je léto. Na verandě je dost příjemně, zatraceně příjemněji než na silnici. Nemusíš dělat nic, dokud se ti nevrátí síly. Pak přijdeš na to, že mám pravdu; vezmu tě do Muiganu a ujistím se, než odjedu, že je vše v pořádku."

"Ne."

"Ty jsi snad hluchá, děvče! Celý ten tvůj nápad je nesmyslný. Už o tom nebudeme mluvit. Půjdeš." Položil misku na čaj do prázdné misky na rýži a vstal. Přesl a vzal její misku, ze které veškerá rýže zmizela.

Dívala se na něj zpřímá, když mu ji podávala.

"Přinesu ti ven rohož a příkrývku," řekl. "Můžeš mít verandu pro sebe. Nebo můžeš být rozumná a jít dovnitř, kde je tepleji."

Neřekla nic.

"Tak tedy veranda," řekl a potrásl hlavou, když šel dovnitř.

Položil misky na stůl, poodešel a sroloval svrchní ze svých dvou spacích rohoží a vzal i svrchní příkrývku.

"Děvče," pronesl, když vyšel na verandu.

Ale byla pryč, a také koš, luk a všechny její věci.

Odhodil rohož a příkrývku.

"Děvče?"

Možná si na chvilku odskočila do lesa, kvůli volání přírody. Ale aby si vzala s sebou koš...

"Děvče?"

K řasu.

Možná se obávala jeho úmyslů. Bohové vědí, že asi měla proč. Možná si vzala svůj rozedraný koš do lesa, aby si tam ustlala na noc. Nebo šla do stáje. Obě místa byla dost bezpečná.

Ale její chování ho znepokojilo, ne kvůli ní, ale protože v ní bylo něco podivného; a v tmavém soumraku, který právě nastal, by si většina dívek nevybrala les kvůli většímu bezpečí, nebo by nešla do cizí tmavé stáje, kdyby se obávala muže a přenocování na jeho verandě. Zatraceně, navrhovala, že tu bude žít jako jeho žák - a bála se s ním sdílet verandu.

Měl teď nepříjemný pocit, kvůli dívce, pokročilé době, jejímu podivnému vzhledu.

Zdráhal se zavolat znovu a prozradit své obavy. Styděl se jít zpět do domu a vzít z věšáku u dveří meč; ale taky nebyl blázen, aby šel v té tmě dolů do stáje bez něj.

Jiro byl na noc dole ve stáji, ne v ohradě, kde by se vypořádával s každým rušitelem. Přinejmenším, pomyslel si Shoka, měl nechat koně volného a děvče by se potázalo se zlou, kdyby vešlo do ohrady nebo pak vešlo do stáje.

Ve stáji žádný rozruch nebyl. Nikdo, a tím si byl jistý, by se nemohl přiblížit k Jirovi, aniž by kůň ztropil poplach. Ale znovu myslel na lupiče, na případný požár, jestli to děvče bylo dost šílené; a Jiro byl jediná živá bytost, o kterou stál. Pomyšlení na to, jak dívka nebo nějaký její komplic ubližují koni, bylo nesnesitelné.

Zatraceně, myslel si, to děvče se nemohlo dostat do stáje bez hluku. Byl z toho nespokojen. Ta dívka mu pokazila večer a jeho smysl pro řád věcí a najednou to vypadalo, že se celý svět obrátil vzhůru nohama, staré instinkty se probouzely, stará předsevzetí ho zase přišla strašit.

Došel ke zchátralé stáji, přešel kolem zdi v téměř úplné tmě a slyšel Jirův tichý, obvyklý pohyb na druhé straně zdi a při tom zvuku znovu nabýval jistotu.

Pak něco narazilo do přístřešku vedle jeho hlavy; a on spadl, kutálel se a hrabal se, svaly jednaly, zatímco mysl si uvědomovala, že to, co jím hodilo do prachu, byl poničený šíp s bílým polámaným peřím a kovaným bronzovým hrotem.

Dosáhl tmy ve dveřích stáje, odkutálel se přes rameno stranou, vpadl dovnitř a poklekl na slámě. Jirovo tiché, znepokojené zafikání ho ujistilo o tom, že byl prvním a jediným vyrušením ve tmě uvnitř; a o tom, co měl za zády, dobře věděl.

Bylo to venku, na kraji lesa, v blízké tmě kolem, aspoň se mu to tak zdálo.

"Děvče!" zakřičel. "Zatraceně, tvé lůžko je na verandě, jak jsem řekl; udělal jsem přesně to, co jsem slíbil. Nenut mě, abych ti ublížil!"

"Přijdu," ozval se dívčin hlas daleko mezi stromy, "když odpřisáhnete na svou čest, že mě budete učit."

"Děvče, nebudeme zase začínat s tímhle nesmyslem. Koleduješ si o to, abych ti ublížil!"

Ticho. Dlouhé ticho od lesa. Změnil svou pozici na slámě, aby šetřil nohu, kterou mu zmrazil nůž zákeřného vraha.

Opřel se rameny o dveře a díval se směrem k lesu do houstnoucí tmy.

Znovu přemýšlelo ohni, o naprosté zranitelnosti všeho, co měl ve své chatě tady nahoře.

A Jiro byl terč, který by nemínuly ani ty poničené šípy, kdyby byl v ohradě.

Na krátkou vzdálenost ty šípy s polámaným peřím mohly zabít.

Zaklel, sevřel ruce a pomyslel si, že by mohl vyškrábat bláto a mech z mezer mezi tenkými kmeny, ze kterých byla udělána stáj, a získat tak výhled na dům přes zadní stěnu.

Podobné díry mohl udělat všude okolo a dohlížet na to, co se děje na mýtině natolik, kolik mu měsíčná noc dovolovala.

Na mysl mu vytanula myšlenka, že to děvče opravdu mohlo spolupracovat s bandity, nebo že to mohl být proměněný démon.

Ale i šílená ženská ztracená ve tmě s lukem a bláznivou myšlenkou na pomstu byla dost znepokojující na to, aby člověku odehnala spánek.

Kapitola druhá

Shoka změnil pozici v hnízdě ze slámy, které si navršil u zdi stáje, a rozmasíroval si křeč v noze - trápila ho v jedné nebo v druhé noze celou noc, každou chvíli byl vzhůru, a ta zatracená sláma mu lezla za košili a do nohavic. Podlaha stáje byla hliněná a smrděla, ať ji udržoval jakkoliv čistou; bylo tam vlhko a to slaměné lože bylo zatraceně nepohodlné na to, aby v něm trávil celou noc.

Natáhl kousek provázku přes zárubeň dveří a připevnil ho k vědru na vzdálenější straně stáje. Rozhlížel se do všech stran a nezanedbával ani vzdálené úbočí kopce táhnoucí se od dlouhé holé strany pastviny. Nevěděl, kolika protivníkům musí čelit, nebo jestli je to opravdu jen jedna potřebná holka; ale nežil by tak dlouho, kdyby tyhle věci bral na lehkou váhu.

Devět let na hoře ho naučilo zbavit se podezření, nechat padat list, aniž by si myslel, že ho utrhla něčí ruka, nechat vyskočit rybu v potoce bez napnutí těla, připraven na všechno, co mu otcova výuka vložila do mysli a svalů. Nech to být, říkal si rok po roce, dýchej vítr; nechej padat listy, měnit se roční období a odplývat starý život.

To byla všechna moudrost, kterou se naučil na hoře, jednoduché umění hlubokého spánku za noci bez nastražených

pastí, obsahovalo to prosté rozhodnutí jít neozbrojen k prameni, sledovat dovádění lišek, jet na Jirovi bez sedla, dřimat mu na hřbetě na vzdálenější pastvině a cítit sluncem prohřátou travu.

Ted' seděl ve tmě s mečem na kolenou, se slámou deroucí se skrz šaty a vlhkem, které bolestivě prostupovalo jeho čtyřicetiletými klouby; každý nerv v těle byl napjat k prasknutí a žaludek měl sevřený starou úzkostí, mozek zpracovával každý detail okolí a každý zvuk ve tmě...

Jako za starých časů.

To všechno, co se léta snažil pohřbít.

Zatracená holka - tím, že nedělala nic, dělala všechno správně, jini, kteří se mu postavili tím, že dělali něco, nedosáhli ničeho a udělali ze sebe snadné cíle.

Čekal a díval se střídavě na dům, mýtinu, lesy a pastvinu. Nic se nehýbalo a Jiro nedělal poplach, jen se potichu pohyboval ve stáji...

Nejvíce potíží očekával hodinu před rozbřeskem, protíral si oči a stále sledoval malé pohyby stínů na všech stranách stáje. Co mu mrazilo krev, byla myšlenka, že pokud ho ta bláznivá holka chtěla zabít, tak stačilo zapálit lesy a vrátit se na stezku. Kdyby to udělala a udělala to chytře, na několika místech kolem mýtiny, bylo by velmi obtížné dostat se s Jirem dolů po stezce zarostlé kořeny stromů; kdyby to udělala, nepřátelé by se dozvěděli o jediné cestě dolů a lučištníci by mohli čekat v záloze.

Už byl v horších situacích, dokonce připustil, že by zapálili lesy; ale měl problém si vzpomenout na něco trapnějšího, než bylo to, že byl vlákán do léčky šestnáctiletým rolnickým děvčetem. Zatímco vycházelo slunce, bojoval s naléhavou potřebou spánku, pokoušel se vymyslet jinou možnost, kterou přehlédl; něco, co nepřítel mohl udělat; Jaké přístupy mohli zvolit spojenci banditů nebo Ghitovi muži a kde mohou být v záloze.

Ale nakonec, když už bylo dost světla, aby ukázalo zeleň stromů a zahnal stíny kolem stáje, vstal, dal Jirovi vědro zrní a nabral venku odstátou vodu ze sudu dešťové vody, ale stále se díval směrem k lesu s neodbytným pocitem, že na něho může být namířen další šíp.

Jiro chtěl ven ze stáje a kopal do pažení, netrpělivý, že je držen uvnitř, když je tak krásné ráno.

"Já vím," řekl koni, mluvil na něj mírně a poplácával ho po krku. "Klid. Klid."

Není to jednoduché, přemýšlel. Nemyslel si, že dívka odešla. Cítil se úplně nekrytý, zatímco šel do chaty a pokulhával v ranním chladu - šel jako blázen, protože se celou noc cítil jako blázen, a teď přece nepoběží. Počítal s denním světlem a znal pravděpodobný dostřel luku, bylo to nebezpečné, ale kdyby se vynořila odkudkoliv z lesa, vždycky by jí chyběla trocha potřebné síly. Jestli s ní někdo byl; ani se nehnuli, když měli nejlepší příležitost - ve tmě, takže počítal, že to nebyla záležitost banditů: čekat na denní světlo, když byla tma; to určitě nebyl jejich styl; a taky to nebyl styl Ghitových úkladných vrahů.

Ne, pravděpodobně to bylo jen jedno bláznivé děvče, které se potulovalo venku a které mu dnes ráno nadělilo otlačený kyčelní kloub a bolavé rameno..

Byla to jen jedna holka, která byla dost poblázněná nebo dost šílená, aby riskovala; ale s tím lukem by se musela dostat blíž.

Pokud se nedostala do chaty.

Přešel po straně verandy, došel až ke dveřím a najednou se otočil kolem zárubně dveří do místnosti.

Prázdná. Všechno se zdálo být na svém místě. Opřel se o zeď a snažil se pohledem obsáhnout všechny věci, jestli něco chybí nebo jestli něco není na svém místě; myslel na otrávené pokrmy a na svoje zásoby jídla, na které jednou před lety dal ochranné pečeti. A rád by věděl, jakou spoušť mohla přinést bláznivá ženská v takhle velkém koši.

Zatraceně, ne. Přisuzoval šestnáctileté dívce věci, které mohl udělat jen mnohem mazanější nepřítel. Bojoval sám se sebou, to byl ten duch, kterého si vyčaroval minulou noc. Bojoval se Saukendarem, ne s venkovským děvčetem, které mělo zoufale bláznivý nápad svést ho na svou cestu.

Prohrábl uhlíky v malém ohništi, rozdmýchal ohýnek a mezitím sledoval po očku okolí. Dal trochu rýže a vody do hrnce. Snídal na zápraží, odkud mohl vidět celou mýtinu, hlavně stáj, a doufal, že pach kouře a vůně jídla vylákají děvče z úkrytu. Měl určitou naději, že za denního světla, kdy se všechno zdá logičtější, by mohla být rozumnější.

Ale ona nepřišla.

Odložil misku a přemýšlel, co by měl udělat, kde mohla asi strávit noc a kde by mohla být teď. Podíval se na kraj lesa a zamyslel se; a poprvé za ta léta vytáhl z naolejovaných hadrů svou zbroj z oceli a hedvábí, nasadil si náloketníky a oblékl si oděv pod zbroj, na který si připevnil pancíř.

Zbroj se usadila na jeho těle, jako by trvala na starých, nevídaných ideálech. Podivná opatrnost, řekl si. Dívka, která se zřejmě schovávala v hromadě roští v prázdné části chaty, by se smála, kdyby ho viděla, zatraceně, ale on si nepřál zemřít rukou bláznivé ženské, kdyby jí náhodou přálo štěstí.

Připjal si meč a vyšel ven, posadil se na schody od verandy a zarputile obhlížel své království, prázdné prostranství kolem chaty a stáje. Poprvé od doby, kdy sem přišel, se cítil omezován a ohrožován tím, co zamýšlel někdo jiný. Šel by na lov, ale nechtěl nechat dům a stáj bez dozoru, projel by se na koni, ale nechtěl vystavit Jira dívčíným šípům. Takže zbývala práce na zahradě, ve zbroji těžké jako cent; nebo mohl sedět a spravovat postroje, nebo vyrábět věci z kůže. Ne, k čertu, není možné, aby se tato situace táhla dlouhé dny a týdny. Zřejmě minulou noc neodešla, určitě tady někde je, a žádné dítě nemá velkou trpělivost. Jestliže selhal nejjednodušší způsob, jak dosáhnout svého, bude zřejmě znovu provokovat a zkoušet něco dalšího, dokud nenajde způsob, jak ho k tomu přimět; a tahle dětinská hra by se mohla někomu šeredně vyplatit.

Takže to jediné, co by měl udělat, bylo vzít vlastní luk a toulec a jít pryč, jako by šel na lov - ať se dohaduje, co se děje - a pak si prostě sednout a čekat, dokud se ho nepokusí následovat. Nebo dostat se do domu. Nahore na kopci za keřem bylo místo, odkud bylo vidět na dům a na stáj; když toho místa dosáhl, nevšiml si ani známky po tom, že by ho

Taizu použila jako pozorovatelnu. Usadil se tam, položil vedle sebe luk a šíp pro případ, že by je potřeboval - stále měl na paměti bandity. Pak se zády opřel o vhodný strom a čekal.

Slunce vystoupilo výš, dosáhlo zenitu a vzduch se zahřál, keře bzučely hmyzem a šuměly v lehkém větříku. Klímal, ale nespál, pouze odpočíval a hlídal; jen občas mu klesla hlava.

Odpoledne měl hlad, žízeň, byl poštipán mravenci a nevšiml si do té doby ničeho, zatraceně, jen ptáků, hmyzu a Jira, který začal v dobrém rozmaru okopávat stěny stáje.

"Jiro, klid," řekl a poplácával Jira. Starý válečný kůň znovu vyhodil zadkem z čirého pocitu nespokojenosti, který nezmírnilo ani zrní, ani voda, ani jiná pozornost, které se mu dostalo. Dobrá péče obvykle pomáhala, ale Jiro měl sklopené uši a tancoval kolem ve snaze ho kousnout, ne moc, ale byl to Jirův způsob, jak, oznámit, že už toho má setsakra dost.

Nakonec by se nic nestalo, kdyby to riskoval - nasadit Jirovi ohlávku, vyjet na neosedlaném koni na kopec, vyhnat ho na pastvinu a do ohrady, tam a zpět, tam a zpět, a celou dobu sledovat, jak velký cíl oba tvoří. Stále se ohlížel přes rameno směrem k domu a stáji, když od nich odjížděl, jak si byl naprosto jistý, dívka ho sledovala z úkrytu v keřích a válela se smíchem.

Nic tomu nenasvědčovalo. Jiro byl zmaten, on sám s obavou spouštěl oči z mýtiny, stáje nebo chaty a při každé obrátce probíral tisíc způsobů, jak by ho zarytý nepřítel mohl dostat.

Bojovat sám se sebou. Je to jediný způsob, který zná.

A ona ho do toho nutila, tím, že nedělala nic. Minimální úsilí. Ona dělala všechno správně.

Pokud tu ještě někde byla.

Zatraceně, bojovat sám se sebou znovu, znovu a zase znovu. Otřel Jira a zavedl ho do stáje v daleko lepším rozmaru, než v jakém ji opouštěl, vytřel ho úplně do sucha, vyhrbělcoval a celou tu dobu sledoval okraj lesa a myslel na to, že jediné místo, které nemůže vidět, je zadní část chaty, kde se les přibližuje víc než jinde. Přemýšlel, že je možné přistavit sud na dešťovou vodu a kusy dříví, které byl líný uklidit, k zadní stěně chaty, vyšplhat na střechu a dostat se dovnitř skrz došky.

Když je jeden Saukendar...

Bál se pracovat venku před domem, protože kdyby pracoval, neviděl by na druhou stranu a vše, co nepřítel potřeboval, byl volný přístup ke stáji, jestliže chtěl ublížit koni...

...znepokojit ho natolik, aby se tam rozběhl, přímo do pasti. Potřebovala jen sledovat jeho činnost, aby si všimla, co nejvíce hlídá, čeho si tedy nejvíce váží a jak ho tedy přinutit reagovat bez přemýšlení.

Zatraceně. Uvařil si prostou večeři, snědl ji ve dveřích chaty a sledoval zapadající slunce. Rád by věděl, jestli dívka měla v koši jídlo, jak dlouho to může vydržet a jestli ví, jak shánět potravu v těchto horách.

Ale rolník by znal bobule a kořínky, co je jedlé a co je na barvení....

A jedy...

Rýže najednou získala divnou chuť, když na to pomyslel. Jedl dál. Nic jí nebylo. Ani v čaji nic nebylo.

V Chiadenu zemřela paní Bhosai, jak se říkalo, na následky požití jedu v šálku čaje.

Zatraceně, zase myslel na dvůr, na všechno to svinstvo.

Zase se mu vrátilo i otcovo vyučování, půlnoční cvičení, všechny ty léčky, které na něho chystal - věci, které mu pomohly přežít, když tři přátelé stárnoucího Císaře měli nehodu. Prověřoval případ pana Rigy, ale ne spojení vrahů s Ghitou.

Zabil by Ghitu, kdyby měl příležitost. Ale nakonec Ghita byl jeden z mnoha a starý Císař zakázal.

Odložil misku na rýži stranou, a zatímco pil čaj, snažil se potlačit vzpomínky na minulost. Zbroj mu těžce spočívala na ramenou a tlačila ho do žeber. Slunce ustupovalo soumraku.

Takové byly změny na horách, od úsvitu do tmy a pak zase následoval úsvit, po zimě bylo jaro a pak zase do zimy - jeden den byl jako druhý, jedna bouře jako druhá, jeden list jako druhý, od rozpuku do opadávání. Devět let cyklů tak, bráno dohromady, mohlo být jedním jediným dnem, jedním rokem, jedním životním cyklem rozděleným na kratší údobí. Změny, ale nezměnilo se nic. Tak se člověk stal částí těch údobí, jeho změny se staly změnami i těch údobí, skvělá rovnováha, nejlepší, jaké kdy člověk mohl dosáhnout.

Ale všechno to bylo jeden rok, jeden den, nezáleželo na tom, že člověk zestárl, jednoho dne padl a zemřel, tráva rostla kolem jeho kostí a nikdo nevěděl...

Zatraceně, už tomuto zásahu do svého života obětoval noc a většinu dne: To už je až dost.

Míval dost času, než se jeho dny staly jedním dlouhým dnem, a tak to šlo pořád. Teď si to uvědomil a byl zmaten, když zjistil, že se nenaučil vytrvalosti, že jenom ztratil přizpůsobivost. Dokázal se dívat na mravence lezoucího přes verandu bez pocitu, že ztrácí čas. Ale nemohl snést tento zásah do svého života. Jako stařec. Příliš se to podobalo starci, poustevníkovi; bláznivému, opuštěnému, téměř čtyřicetiletému starci.

Ta myšlenka mu zvedla žaludek. Znovu strávil noc ve stáji.

Jako blázen..

Posnídal při prvním záblesku mlhavého úsvitu, seděl ve dveřích chaty a přemýšlel, že by mohl zavolat do lesů na děvče - Pojd' sem, popovídáme si.

Ale ten nápad mu uvázl v krku.

Stejně jako ty dva dny o rýži bez ryby, bez králíka.

Měl jen trochu uzeného a žádné ovoce; to přicházelo až s podzimem a skladoval ho na hubené časy, na zimu. V létě věřil přírodě a zahradě.

Ale kdyby se tahle situace vlekla...

Bohové, jeho shovívavost neměla žádný smysl. Rozhodl se, že půjde a uloví tu holku, v případě potřeby jí sváže ruce a

nohy a odveze ji do Muiganu.

Ať si s ní poradí jeptišky.

Jestliže byla někde na kraji lesa, musela po sobě nevyhnutelně zanechat nějaké stopy, a když už by se ji vypravil chytit, zpanikařila by a udělala chyby.

Jestli tu ovšem někde byla.

Jestli tu někde byla, určitě měla horší noc než on, to bylo jisté. Noční vzduch se mohl ochladit i v pozdním létě; když padla rosa jako dnes spolu s tím deštěm, co šel od severu. Znamenalo to mokré pokrývky a mokré oblečení, větve zmáčely krk, promočily rukávy, kalhoty a boty po chvilce chůze.

Dobrá. Doufal, že to bude trvat pěkných pár dní, jestli se mlha nezhorší - jen lehká mlha, která by umožňovala vidět okraj lesa. Jemu by to pomohlo víc než jí.

Dokud se to nezhorší.

Zvedl misku na rýži, protáhl ramena pod tíhou zbroje a šel rychle zpět k verandě kolem domu, aby nabral z hromady trochu dříví.

Víc než trochu, pomyslel si. Čím víc dříví najednou vezme, tím méně často to bude muset dělat a nechávat věci bez dozoru.

Rychle nabral plnou náruč a vracel se kolem rohu domu k verandě.

Zaslechl neklamný svist šípu, který mu proletěl v úrovni boků.

Pustil dříví, skočil do dveří a vkutálel se dovnitř, pak popadl luk a toulec a opřel se o dveře.

"Zatraceně," zařval do tmavých lesů, "koleduješ si o to, děvče! To snad stačilo. Poslouchej, nechci ti ublížit. Byl jsem trpělivý bohové vědí, nabídl jsem ti věno. Nabídl jsem ti všechno zlato, které mám, protože nechci vidět, že ti někdo ubližuje. Předpokládám, že to si zaslouhuje trochu zdvořilosti, nemyslíš?"

Ticho.

"Podívej, děvče, nechci tě do ničeho nutit. Jestli nechceš jít do Muiganu, je to tvoje věc. Jestli nechceš zůstat ve vesnici, je to taky tvoje věc. Můžeš se vrátit do Huy, můžeš jít, kamkoliv chceš. Slibuji, že na tebe nevztáhnou ruku. Jenom pojď, promluvíme si jako civilizovaní lidé a přestaň s tímhle nesmyslem."

Ticho.

"Zatraceně, koleduješ si o problémy, děvče! Nebudu tady sedět jako terč pro každého pomatence."

Zase ticho.

Opravdu jsem musel říct to poslední, pomyslel si neklidně, když jedním s bláznem? Měla dobrý nápad, když stála tam, kde stála, tehdy, když vystřelila, ale on měl lepší: rozštípnutý strom a houštinka na druhé straně domu.

Tak si oblékl kožené kalhoty, které obvykle používal na lov, ale které byly pošité kousky rohoviny, hlavně přední část stehén, a pokrývaly tak to, co nezakryla zbroj. Nepřipjal si jen chrániče holení, které nebyly vhodné pro dlouhou chůzi, pak si vzal polní láhev a luk a šel k okraji lesa. To už bylo úplně světlo, ale na listech byla ještě pořád rosa, a tak bez problémů viděl, že dívka je tam, kde si podle stop myslel, že je - tedy, že tam chvíli byla a odešla.

Pak se vrátila a znovu odešla.

Byl to nebezpečný okamžik, když střelila, ale pomohlo mu šero. Udělala chybu, prostou, začátečnickou chybu - trochu se přecenila, touha zamíchat událostmi, které běžely podle jejího mínění příliš klidně.

Tahle myšlenka ho trochu pobavila.

Usmál se, když uviděl úplně jasnou stopu, která šla skrz keř.

Asi ji přecenil. Žádná dívka, i kdyby znala krajinu, by v takovém ránu, jako je to dnešní, nešla lesem mimo cestu a podle rosy na listech mohl usoudit, kdy tudy prošla.

Stezka ho odvedla od domu a hlouběji do lesů; to se mu nelíbilo. Měl by zrychlit, aby jí nezbyl čas vrátit se. Ignoroval bolest v noze a spěchal podél jasných stop. Slunce začalo vyhánět mlhu, mraky se trhaly; a výhoda, kterou uprchlík mohl mít v horách, byla v denním světle mnohem menší.

Když už měl stopy, nebyl problém určit směr, kterým šla - viděl další známky, vyšlapanou stezku na úbočí, zlámané rostliny, obrácené kameny - bylo to jasné jako cesta skrz keř, když si toho všiml.

Ale na tomto místě ani v této chvíli si nemohl dovolit být neopatrný.

"Mistře Saukendare!" doletěl k němu hlas z kopců. "Nemusíte mě stopovat. Půjdu dolů. Všechno, co musíte udělat, je slíbit mi, že mě budete učit. Nemusíte mít o mě obavy."

Nebyl blázen, aby jí odpovídal.

Teď ji nech chvíli v nejistotě, říkal si, a na stezce, kterou po sobě nechala, zrychlil a nezkracoval si cestu podle směru, odkud přicházel hlas, ačkoliv zazníval ze strže od jiného kopce, z místa, kde předpokládal, že ji najde.

Kdyby byla dost chytrá, mohla by zjistit, kde je, nebo ho svést ze stopy a potom, sama v úkrytu, ho přinutit ztrácet čas hledáním stop.

Kdyby byla dost zkušená. Ale teď zřejmě byla velice rozčilená.

Kolem kopce vedly stezky: prošel je a znal je lépe než ona.

Kdyby opravdu věděl, na které ji najde, mohl by to vzít zkratkou.

"Mistře Saukendare!" Velmi vysoko na kopci a mnohem dál, než si myslel.

"Copak jsem vám nedala důkaz? To je vše, oč usiluji a oč jsem kdy usilovala. Nikdy jsem vás nechtěla zasáhnout, ale mohla bych. Nejsem tak špatný lukostřelec."

Šel dál. Myslel si, že ví, kam jde. Našel podobnou stezku jako prve - převrácené kameny a potrhání rostliny. Některé stonky byly zhnědlé; bylo jasné, že tudy nešla jen dnes ráno.

Proč?

"Mistře Saukendare?"

Neodpověděl. Snaží se ho odvést od domova, myslí si, a pak se pokusí dostat se na stezku vedoucí s kopce dolů a dojít k chatě dřív než on.

Ale mohl jít i cestou nahoru, která vedla přes stezku, na níž byla ona.

Scházel z kopce dolů stranou stezky, šel od stromu ke stromu a chvílemi se zastavoval, aby zbrzdil svou rychlost. Při výstupu na druhé straně kopce se prodíral mezi borovicemi, protože tudy se k ní mohl nejrychleji dostat.

Na svojí straně kopce mohla sejít dolů jen jednou cestou, pokud nesešla po úbočí nebo se zase nevrátila; a pokud ano, bylo tu ještě jedno místo, kde ji mohl chytit.

Zatraceně, určitě ale sešla dolů po jiném úbočí, dále od ohybu těch dvou kopců. Pak uslyšel šramot v podrostu, ale pomyslel si: Ne. Ne.

Prostě se posadil tam, kde byl, a myslí si, že by mohl jít dolů a dohonit ji, jestli se mylí. Pak si pomyslel, že to byl jen strom nebo velký kámen, který se právě skutálel dolů.

A jestli se mylí, měl náhodou výhodu, že by ji jasně viděl, kdyby prošla určitým bodem pod ním nebo kdyby se pokusila vylézt po svahu na stezku, kterou právě opustil.

Ale předpokládal, že se spletl a že ten nezvyklý hluk byl trik na oklamání nepřítele. Čekal a spoléhal na to, že kdyby šla dolů po stezce kolem něho, mohl by ji chytit a docela dobře ji předvést, jak by se jí dařilo ve skutečném boji.

Ale dlouho se neozvalo nic, žádný zvuk a on začal pochybovat. Mohla přece sejít kolem něho dolů úplně mimo stezku - vyšplhat se nahoru a přes kopec. Bylo to pomalejší, ale proveditelné pro mladé nohy a rychlá, lehká chodidla. V této chvíli mohla být na cestě ke srubu.

Anebo si uvědomila, kde teď je on, a ležela potichu a, očekávala ho.

Zatraceně.

Uslyšel hluk, pak šustění keře přibližující se směrem k němu. Skrčil se v úkrytu u stezky.

"Mistře Saukendare?" Hlas přicházel docela zblízka, přímo zpod stromů, třesoucí se a bez dechu.

Zatraceně, zatraceně a zatraceně. Neřekl nic. Zadržel dech a čekal, až uslyšel lámání podrostu, které přicházelo přímo od stezky pod ním.

Vylezl z úkrytu a vyřít se na stezku za ní, postřehl totiž lehký záblesk vybledlého modrého kabátu mezi listím.

Zdvojnásobil rychlost a ona běžela stále před ním, podél zákrutů stezky, její lehce obuté nohy skákaly nahoru a přes skály a zatáčela, jakmile se dostal blízko.

Ucítil provaz pod nohama a uslyšel svist uvolněného stromu. Viděl, jak na něj padá strom, otočil se a kutálel se. Jeho svaly reflexivně jednaly, ale jeho mysl zůstávala temná. Na skalnatou stezku narazil se silou, která mu málem vyrazila dech.

Skutálel se a !.. zase vstal, odřený a rozzuřený, hodil si toulec přes rameno a zvedl luk, který upustil.

"Zatraceně, děvče!"

"Neublížil jste si, že ne?" přiletěl od stezky vylekaný hlas.

"Do pekla s tebou!" zaječel na ni. Pak popadl dech, vzal rozum do hrsti a zkusil jinou taktiku. "Příměří. Slyšíš mě, děvče? Na chvilku příměří. Poslouchej."

"Nepošlete mě do Muiganu?"

"Poslouchej, děvče. Jsi velmi chytrá. Už tě někdo učil, že?"

"Ličili jsme to jako pastí. Když přišli vojáci."

"Do pekla."

"Je to pravda. Dělali jsme to. Nejste raněn, že?"

"Ne."

"Nebyl to velký strom"

"Poslouchej, děvče..." znovu se nadechl a uklidnil se. "Bylo to zatraceně dobře nastrojeno, to musím uznat. Ty chceš, abych tě ohodnotil, že?"

"Budete mě učit."

"Dám ti šanci. Pokud se domluvíme."

"Na čem?"

"Že půjdeš do domu. Že budeš dělat to, co ti řeknu. Že kdykoli budeš chtít odejít, řekneš mi to a já tě vezmu do Muiganu."

"Mám vaše slovo, mistře Saukendare? Vezmete mě za žáka?"

Znovu se zhluboka nadechl. "Ano. Máš mé slovo."

"Znamená to sdílet vaše lože?"

Protáhl se a cítil bolest v kostech. Na tohle přitom obchodu nepomyslel. Zatím. "A co kdyby ano?" zavolal do lesů.

"Pak to přijímám i takhle. Už jsem jednou dostala váš slib."

"K čertu s tvou nestoudností!"

"Nejsem děvka, mistře Saukendare. Budu vám vařit a uklízet, ale za přistřeší a jídlo nebudu dělat nic jiného."

Odhrnul si vlasy z očí a otřel si pot z obličeje. Byl uražen.

A také, přestože to byla hubená, zjizvená uličnice, si přál, aby měla méně ctnosti.

Ale ona nežila na hoře a to byl ten rozdíl. Stále ještě měla jít k jeptiškám nebo do vesnice, a nechtěl ji tam dovést těhotnou.

"Dobrá," řekl. "Takové jsou podmínky. Budeš vařit a uklízet a já tě budu učit. Až toho budeš mít dost, můžeš mi to říct. Dávám ti své čestné slovo. Stačí?"

V podrostu níž u stezky se něco pohnulo. V několika okamžicích přišla kolem ohybu stezky, zpocená, poškrábaná a špinavá, vlasy měla rozčuchané a propletené větvičkami a listím, oči jí ale zářily.

Zašklebil se na ni, hodil si luk na rameno a mávl rukou ke stezce.
"Jdeš první," řekl.

Kapitola třetí

Do půlnoci byli zpátky v chatě - dívka mu ukázala, kde si schovávala věci, což bylo jedno z asi stovky míst, kde by hledal, pokud ovšem chtěl riskovat šíp v zádech nebo její útok, zatímco on by útočil na její skrýš. Její koš odpočíval v jedné škvíře pod skaliskem, kterých v těchto horách bylo víc než dost, a kam - jak viděl podle malého množství stop okolo - chodila velmi opatrně, pokud na ta skaliska chodila vůbec.

Vytáhla ten neforemný koš, položila ho na skalní římsu k jeho nohám a pak si ho hodila na záda. Šla před ním na paseku tak, jak tam vešla poprvé - proutěný koš na dvou hubených nohách.

Shodila břemeno na verandu a podívala se na něho, pot jí stékal po obličejí.

"Co tam máš?" ukázal na koš svým nenapnutým lukem.

"Přikrývku, šaty a nějaké jídlo."

"Ukaž."

Rozbalila koš na podlaze, vytáhla klobouk, balík špinavých přikrývek a šatů, meč zamotaný do kusu hadru, pár hliněných misek, plecháč a několik malých balíčků pevně omotaných slaměným provazem.

"Co je tohle?" zeptal se.

"Hnědé fazole," řekla nad jedním. "Houby. Zázvorový kořen. Bobule."

"Ukaž," řekl: Koneckonců, byl jen opatrný.

Zamračila se a rozvázala provazy. Skutečně to bylo jen to, co řekla. Prohrábl sušené houby, všechny vypadaly jedlé.

Zvedl meč zabalený v hadru, odmotal špinavou látku z rukojeti z prosté hovězí kůže a stáhl pochvu z čepele.

"Není to špatné," řekl, když zkusil vyváženost zbraně.

Vsunul meč zpět do pochvy. "Ale ještě je daleko doba, kdy jej budeš potřebovat."

Podívala se rozhořčeně na něho, pak na meč, který držel v ruce - a který si zajisté minil ponechat.

"Nejdřív," řekl a nadzvedl cíp kdysi žluté přikrývky špičkou meče, "tohle potřebuje vyprat."

Dotkl se i jejího rukávu podivné modrohnědé barvy. "Doufám, že pramen jsi našla."

Přikývnutí.

"Dobře." Posunul k ní hromadu šatů ležící na verandě.

V jejich pachu se dala rozeznat plíseň, pot a zatuchlina. Pokrčil nos a vešel dovnitř. Opřel meč o stěnu a vzal velký kus mýdla zabalený v kůži, hodil ho do džberu na mytí a přibral z věšáku čisté kalhoty a košili. Obojí podal dívce, která ho sledovala od dveří.

"Než překročíš tento práh, budeš čistá ty, tvoje šaty i tvoje přikrývky. Jasně?"

"Já jsem velmi čistá."

V to doufal. Doufal, že vydrhnutí s ní udělá zázrak, ale postava, která se vlekla od lesa, měla kalhoty u lýtek podvázány stočeným rákosem, aby se okraje necouraly v prachu, a košile jí plandala téměř u kolen. Nesla ten objemný koš, těžký a (jak doufal) plný mokrého prádla. Vlasy měla stále jako roští, kůže byla dohněda opálená, ale špinavé skvrny už byly pryč - nečekal sice slonovinovou pleť a rudé rty kurtizán, ale přece jen v sobě choval něco málo nadějí.

Rozhodně tedy takhle nevypadala a jizva byla po tom drhnutí ještě červenější a ošklivější. Shoka pocítil bodnutí soucitu, zejména vesvé levé noze.

Nebyl si úplně jistý, jestli se od pramene vrátí. Pokud byla opravdu blázen, mohla začít hrát tu hru zase od začátku, a pak by určitě nemohl nechat Jira venku. Ale takhle natáhl provaz z jednoho konce verandy na druhý, a když přišla s košem, ukázal jí, že tady může usušit své věci. Pak odešel ke stáji vypustit Jira ven.

Starý válečný kůň zafřkal a poskočil, jak vyběhl do odpoledního slunce, teď už v mnohem lepší náladě. Chvilku pobíhal a nakonec si lehl na hřbet a válel se po zemi, jako by se vrátil z celodenní vyjížďky.

Tak se Jirův svět vrátil do starých kolejí, s protahováním a válením v teplém prachu a následným pořádným oklepáním. V tu dobu už měla dívka prádlo pověšené. Seděla na verandě a čekala na Shoku, až vyjde do kopce k domu.

Shodil zbroj a vyměnil ji za lehkou košili a plátěné kalhoty, vydechl úlevou a posadil se na verandu. Dívku zatím poslal vyplet zahradu - předpokládal, že tohle uměla dobře. Aspoň tohle si zasloužil za svou námahu - o kterou mimochodem nestál - zvláště, když vzal v úvahu, že by za ni platil každoroční poplatek klášteru v Muiganu.

Nic nenamítala. Ve skutečnosti se tiše zabývala plněním, zatímco on se utápěl v úvahách takového druhu, jako kolik práce a hlavně jakou může žádat jako protihodnotu za

svou výuku. A také jestli je dobrá kuchařka, jestli by se tu nechtěla usadit a stát se jeho služkou - určitě by nebyla horší služka než jakákoli holka dole z vesnice, když už tedy nechtěla být jeptiškou.

Byla, chytrá - to už vyzkoušel. Dáma by v horách nikdy nepřežila, ale venkovské děvče tu žít mohlo; prohrála by zimy; vařila by a plela zahradu...

On a Jiro by mohli lovit a lenošit na pastvině a taky by mohl trochu zvětšit chatu, se dřevem pracoval rád...

Pomstít se panu Ghitovi. Bohové takovouto šilenost si mohlo vymyslet jen oklamané dítě, poblázněné ztrátou rodiny a všeho blízkého; co víc - jak věděl z vlastní zkušenosti, její pomatený sen o pomstě byl jen místem, kam se mohla utéct, a důvodem, proč si zachovat zdravý rozum, když už jí nic jiného na světě nezbylo.

Teď musela vidět, že na světě jsou ještě i dobré věci a že celá její myšlenka na pomstu je pro ni neuskutečnitelná. To nemůže dokázat žádná dívka ani žádný muž, a měla by zase začít používat zdravý rozum. Hory jí mohou nabídnout klid.

A také potravu, odpočinek a střechu nad hlavou po celý její život.

Pokud si ovšem ještě zachovala zdravý rozum, toť otázka.

Zatraceně, ne, byla to tvrdohlavá potvora: pokud chtěl ženu; mohlo této věci také jednat s vesničany; byla tam spousta chudých dívek, které by tu s ním žily a byly by za takový život zatraceně vděčné. Problém byl v tom, že tahle tu byla před ním, sehnutá v záhonu fazolí, a on už neviděl ženu devět let. K mání byla spousta půvabnějších, jemnějších a rozumnějších dívek, kdykoli by se mu zachtělo rozptýlení ve svém životě. Možná by nebyla špatná jedna citlivá mladá žena, která by přicházela a odcházela příležitostně, tak asi jednou za měsíc - malá osvěžující přehánka, proboha, žádná bouře.

Vypakovat ji k jeptiškám. Za slušné množství kožešin ulovených zvířat by si mohl koupit nějaké děvče od jejích rodičů ve vesnici, tak asi třinácti nebo čtrnáctiletou, která by ráda pečovala o jeho zahradu a vařila mu a která by považovala jeho chatu za dobrý a útulný domov, kdyby si ji vybral, aby tu s ním žila.

Ale - jeho mysl sklouzla k dalším zapovězeným myšlenkám mít dítě... bohové, on neměl právo mít syna, odkázat mu armádu nepřátel a úskočných vrahů a rolnickou matku; nebo mít dceru, jejíž život by byl jen hrozná dřina pro nějakého vesničana. Proto tedy, uvědomil si, si už dávno nevzal nějakou vesnickou dívku a také proto, že v prvních letech, kdy si nebyl jist vlastním bezpečím, se žena zdála být jen pravděpodobným rukojmím pro jeho nepřítele.

No a až se usídlil na této hoře a zdálo se, že je v bezpečí, zvykl si na svou samotu a zahalil se před vesničany do vlastní důležitosti a neomylnosti, takže žádost o společnost mu připadala jako nevhodná důvěrnost. Kromě toho každá dívka, kterou by si sem vzal, by měla spousty příbuzných, kterým by o něm vyprávěla, a šířily by se tak pověsti, jež by mohly dojít až k uším zrádců; a z úst zrádců do srdce Chiyadenu, kde by mu mohli přisuzovat bůhvíjaké úmysly.

A tak mladá dívka zručná v plení zahrady probudila myšlenky, které zatlačil do pozadí za léta celibátu, jež si ani netroufal počítat.

K čertu.

Změnil pozici, opřel se o sloupek u schodů a sledoval, jak se pohybuje a ohýbá - přitom však nezapomínal na šíp, který proletěl kolem něj dnes ráno, ale zjistil, že se ve své samotě nestal mnichem. Zatraceně, to tedy opravdu ne.

Jestli však byla i trochu blázen, jiné věci hovořily v její prospěch - jako to, že neměla ve vsi příbuzného, za kterým by si chodila povídat, nebo že byla dost chytrá a šikovná, aby se dovedla o sebe postarat v případě nouze.

Hlavně - byla tady, na dosah, kam se ještě nedostala žádná vesnická holka. Večeřeli na verandě, protože to tak měl rád. Taizu udělala rýži s houbami. Shoku napadlo, že by mohly být jedovaté, ale dnes byl poněkud bezstarostný, což byl stav mysli jinak naprosto cizí jeho metodickému způsobu uvažování a smyslu pro pořádek.

Slunce zapadalo a nechávalo je na verandě v soumraku, spolu s jeho daným slovem a jejím úzkostným očekáváním.

"Můžeš spát na verandě nebo uvnitř," řekl.

"Půjdu dovnitř," řekla a šlehla po něm pohledem.

"Lehnu si do rohu."

"Slíbil, jsem, že ti neublížím," řekl pomalu. V jejích očích se objevilo světlo a stín zmizel. Celý její zjev se mu najednou otevřel tak, že tomu vůbec nerozuměl - dokud si nevzpomněl na obličej v ulicích Chiyadenu, křičící davy a zbožňování, ve které věřil... dokud je nepotřeboval - a pak žádné nebylo.

Odpoutal se od toho, zahleděl se na tmavnoucí les a kývl hlavou směrem k místnosti.

"Umyj nádobí."

"Zítra začneme s učením."

Podíval se na ni a ucítil, že vzdálenost mezi nimi narostla; slyšel, co říká, a pomyslel si, že byl blázen, když ji hned neposlal k jeptiškám.

"Jestli chceš, abych tě učil, děvče, tak budeš začínat jako každý učeň; tak, jak jsi už začala. Budeš pracovat, vařit a uklízet a naučíš se neptat se. Až to zvládneš, začneme se cvičením. A až zvládneš tohle, budeme mluvit o zbraních. Do té doby hled', abych tě nechytíl, že saháš na meč, nebo jsem zproštěn všech slibů. Posloucháš mě?"

"Ano."

Snad ten pohled měla v očích pořád. Zíral kamsi, poslouchal kuňkání rosníček a svištění větru. Seděl tak dlouho, dokud nevypudil ze své mysli její hlas a oči a dokud se zase dostatečně nevzdálil Chiyadenu. Šel spát až po setmění. Našel svou rohož, svlékl se a lehl si; uvědomil si zmateně, že v chatě, kam dřív kromě něho nikdo nevstoupil, je ještě jedna lidská bytost. Myslel na riziko, které tím na sebe bere. Vše, čeho se na ní bál, bylo možné, včetně té možnosti, ve tmě a na pokraji snu uvěřitelnější, že byla démon v přestrojení za žáka.

Vesničané dole v Monu věděli, že ve tmě má démon více moci, a pokud byl člověk takový šílenec, že se s ním bavil a poskytl mu jídlo nebo si nechal od něj jakkoliv posloužit, pak démon nabýval moci. Až jí měl dostatek, odhodil přetvářku a ukázal se ve své pravé podobě - s náhrdelníkem z lebek, zubatou tlamou a svítícíma očima...

Bylo jednodušší porvat se s tímhle strachem než s představou, že ta bláznivá holka se jednoho dne urazí a dá mu muchomůrky do polévky.

Boj s touhle představou byl velmi snadný v porovnání s myšlenkou, že ji někdo poslal.

Ale už se dávno předtím naučil, že člověk někdy musí usínat s myšlenkami, jako jsou tyhle, protože tělo a mysl mohou být vzhůru nanejvýš napůl. Člověk prostě zavřel oči a doufal, že kdyby se něco dělo, tak se vzbudí, tak, jak to dělal vždy.

Potřeboval by psa, přišlo mu na mysl párkrát. Ale jaksi nikdy na žádného nenatrefil a při svém samotářském způsobu života to nikdy od vesničanů nežádal; prozradil by tím své obavy."

Být legendou je někdy zatraceně těžké břemeno, ale být lidský ke svému okolí mu od zkušeností z Chiyadenu připadalo příliš riskantní. Slyšel, jak se dívka zavrtěla a pootevřel oko, ale už nějakou dobu si byl plně vědom denního světla přicházejícího zpod dveří a skrz škvíry v okenicích. S přivřenýma očima se díval, jak vstává, a už oblečená vychází s

vědrem ze dveří. Pilná.

To uznal.

Ukázal jí, kde je latrína. Dal jí trochu času, vzal v úvahu její zdrženlivost; chtěl vstát a obléci se, až bude venku z chaty. Ne, rozhodl se. Chtěla být žákem, chtěla, aby ji bral jako chlapce, takže on se nebude zatraceně uskovňovat.

Zamrkal, když vstával - bohové, ten pohyb, co udělal; a ten skok a kutálení se ze včerejška se mu dnes ráno strašně připomnělo tak, že ho bolela záda, rameno a zmračená noha. Protáhl se a ušklíbl - zatraceně, jestli bude kulhat a potáčet se před tou holkou. To tedy ksakru nebude.

Zabalil se do vrchní příkrývky, vykonal ranní výlet na latrínu a namířil si to zpět k sudu s dešťovou vodou, aby se umyl, zrovna když se vracela z lesa od pramene s vědrem plným pitné vody. Sledoval ji od rohu domu a sklonil se, aby se mohl znovu opláchnout pod proděravěným vědrem, které viselo na rohu za chatou u sudu s dešťovou vodou. Pod studenou vodou ho rány zase začaly bolet a rozcvakaly se mu zuby; zabalil se do příkrývky a šel na verandu a dovnitř. Trochu kulhal, protože ho ta špatná noha přece jen tou zimou rozbolela.

Pak si stáhl příkrývku a oblékl se, zatímco dívka vařila trochu ranního čaje. Nedívala se jeho směrem, kromě jednoho pohledu, a rychle se od něj odvrátila. Dál pracovala otočená k němu zády. Byla si tedy vědoma, že je žena.

Oholil se, což vždycky nedělal, a Taizu mu podala čajové a přepychové náčiní, začít takhle den něčím teplým, pomyslel si. Seděl na verandě a upíjel čaj, zatímco dívka uklízela chatu a smotávala rohože se zaujetím, které považoval za úžasné. Člověk si na to mohl zvyknout.

Ale vzpomněl si na své rozhodnutí, co se týče jeptišek, a na důvody, které ho k tomu vedly. Když skončila a vyšla na verandu pro další úkoly, řekl:

"Kůň potřebuje napojit. Vědro najdeš dole ve stáji za dveřmi."

Sešel tam s ní, podal jí vědro a zahvízdal na Jira, aby mu mohl dát provaz kolem krku.

Nakrmil ho sám. Kůň nemůže čekat na snídani, ale když Taizu přivlekla vědro s vodou, ukázal jí, kde je zrní, kolik je jedna dávka a jak bezpečně zavřít truhlu s krmivem.

Ukázal jí také, kde je lopata a kam dávat hnůj, dokud jej nevysuší slunce, aby se mohl dát na zahradu.

Ale to nebylo pro vesnické děvče nic nového.

"Víte, pěstujete tykve moc blízko sebe," řekla s moudrým pokývnutím, které v něm vzbudilo myšlenku, že s těmi jeptiškami to asi byla chyba, "a fazole jsou moc daleko od sebe. Měl byste mě nechat vybrat semena, mistře Saukendare. Páni těmhle věcem nerozumějí."

Ale on si řekl, že by do úplňku měla být pryč. Dokonce i Jira si ochočila, když ho uklidnila natolik, aby se k němu mohla přiblížit, a Shoka jí ukázal, co dělat s hřebem. Našla místa, kde se kůň rád nechával škrábat, a za chvíli Shoka viděl, že Jiro stojí se sklopenými ušima a přivřenými očima, zatímco mu děvče odstraňuje zaschlé bláto ze srsti.

Shoka se cítil trochu zrazen; myslel si, že ji Jiro přehodí přes plot.

I když byla holka od prasat, přece jen měla dvě ruce a Jiro ji nechal zabývat se jeho hřívou a nohama, ale ne ocasem; pevně ho sevřel mezi stehna, a tak se mohla kartáčem dostat jen ke konečkům. Ale jeho kopnutí, když se ho pokoušela uklidnit, bylo jen formální, aby ji vykázal na její místo. To děvče ani neuskočilo, jen se postavilo kousek stranou a Shoka seděl na horním břevnu s rukama kolem kolen a sledoval ji s neveselou myšlenkou, že Jiro stárne - na tlamě se mu objevily šedivé chlupy a nechá si kdeco líbit.

Dívka proklouzla pod Jirovým krkem a ten ani nezareagoval, ale dívka měla ruku položenou na jeho pleci, jak pod ním procházela, tak, jak jí řekl; a Jiro byl zahřátý sluncem a líný."

Dívčina pomoc s prací v domácnosti, myslel si Shoka, by mu mohla poskytnout čas, aby udělal opravy ve stáji, ale jen seděl a díval se, lenošil na slunci jako kůň, nechával lenivé myšlenky proplouvat svou myslí, a když tak o všem přemýšlel, bylo daleko jednodušší jen tak sedět.

Seděl na verandě, sledoval její práci při plení; našel tak příležitost opravit šití na Jirově uzdě, což byla práce, která odpovídala jeho bolavým svalům a odřeninám.

A když odpoledne vešla do domu celá zpocená a s vlasy přilepenými na obličeji, řekl: "Umyj se."

Uklonila se a odešla pro vědro.

"Čisté šaty," řekl. "A vezmi i vědro na naplnění, není třeba jít dvakrát."

Uklonila se znovu cestou přes verandu, vrátila se dovnitř pro šaty, které dala do vědra na mytí a do druhé ruky vzala prázdné vědro.

Prošla kolem něj a zastavila se dole na schodech.

"Mistře Saukendare, neměla bych nejdřív splnit své cvičení?"

"Vyptáváš se na mé metody?"

"Ne, mistře Saukendare."

"Těžce jsi dýchala, když jsi šla nahoru. Nemělas dechu nazbyt. Pokud si myslíš, že ano, tak támhle je svah, tam, co jsou ty stromy. Utíkej na vrchol a seběhni dolů. Každý den před večerním mytím."

"Dobrá," řekla, postavila vědra na okraj verandy a vyběhla do kopce.

Sledoval, jak utíká a pak mizí mezi stromy; sám dobře věděl, jak vysoký je ten kopec a jak se na něj musí šplhat.

Myslel si, že tohle tempo vydrží, jen tak co by kamenem dohodil, pak už bude jen klusat a nakonec půjde krokem; na kopec vyjde chůzí, pokud bude mít tolik sil.

Bude to pěkná chvílka, než se vrátí, soudil a pak se zadíval na oblohu: sám by nechtěl lézt na ten kopec tak unavený, jak byl, s nohou, která mu dělala problémy, a navíc ještě hledat holku ztracenou v lese...

Ne, tuhle ne. Možná že nevyleze až na vrchol kopce, ale věřil, že najde cestu dolů. Snad.

Seděl na verandě a klímal v zlatém a narudlém západu slunce na pokraji tmy, dokud neuslyšel kroky sbíhající se svahu a neuviděl ji se vracet - úplně zpocenou a klopýtající na verandu. V tom šeru vypadala jako duch s bílým obličejem.

Ale to už byl na cestě ke dveřím.

Neřekl jí ani slovo. Vešel do chaty. Slyšel, jak bere vědra z verandy; byl hladový a měl vztek, že večere bude pozdě.

Ale pověsil Jirovu spravenou uzdu na věšák u dveří, zapálil lampu a rozhrábl uhlíky. Už měl hotový čaj a rýži s nějakou tykví ze zahrady, když ji uslyšel vracet se ze tmy s jedním vědrem s mokrými šaty a s druhým plným pitné vody.

"Jdeš pozdě," řekl. "Večeři očekávám za soumraku."

"Ano, mistře Saukendare."

"Jez." Nabral plnou misku, přisunul ji k ní a ona si ji vzala, poděkovala a vyšla s ní na verandu, kde větřík přece jen chladil.

Svou večeři si vzal také ven. "Chci čaj," řekl.

"Ano, mistře," odpověděla. Vstala po chvilkovém úsilí, ale nakonec přece jen, a donesla jeho i svůj čaj.

"Jez," řekl, když se pak posadila a hleděla na misku ve svých rukou, jako by neměla sílu ji udržet. "Jez, myslíš, že máme jídlo na vyhazování?"

Poslušně jedla, kousek po kousku, ale všechno, co jí dal, stejně nesnědla. "Dám si to k snídani," prohlásila.

Zamračil se na ni, dojedl a řekl: "Než půjdeš spát, můžeš umýt hrnec."

Přikývla, vstala a přešla po verandě pro hrnec, který vynesla za chatu k sudu s dešťovou vodou.

Vešel dovnitř, svlékl se a uvelebil se v posteli dřív, než přišla s hrncem dovnitř. Ráno se pohybovala ztuhle, ale protáhla se v úsvitu, zatímco Shoka ještě ležel zachumlaný do přikrývek a odpočíval. Když se vrátila a začala dělat snídani, vstal a šel se umýt k sudu s dešťovou vodou, ve volné chvíli se oholil a vrátil se na verandu, kde už ho očekával šálek horkého čaje.

Nestěžovala si, ani se nevymlouvala.

Ubohé bláznivé děvče, myslel si, když uskrával čaj a pozoroval Jira, jak okusuje trávu ve výběhu.

Ne že by běžela až na vrchol toho zatraceného kopce, o tom ani chvilku neuvažoval; ale přinejmenším se o to pokusila. Stáj byla vyčištěná a zahrada vypletá. Sledoval ji dnes ráno, jak mu dává snídani a opatrně si sedá na kraj verandy se svou snídaní.

Bláznivá chuděra, opravdu. Bolest v každém svalu. Masíroval si bolavou nohu a vzpomněl si na ránu, která ho zmrazila - šarvátka na silnici, Jiro byl nakonec sražen na zem a pokoušel se vstát i s ním, ostří, které přišlo z úhlu, kde neměl prošívané kalhoty, chvilka, která mu vzala zdraví a zničila důvěru ve vlastní nezranitelnost.

Vzpomněl si na jinou věc, když na to tak myslel; a zatímco dívka někde vzadu myla nádoby, vešel dovnitř a přehraboval se mezi hrnci u ohniště, dokud nenašel malou hliněnou nádobku s voskovým uzávěrem. Byla v ní mast z bylin, kterou nyní používal na spáleniny od ohně a od slunce. Ale měla i jiné účinky. Díky této masti se uzdravil tak, jak se uzdravil.

"Prosím," řekl, když vešla, a nabídl jí nádobku. "To je na tu ránu." Naznačil čáru na svém obličejí. "Ráno a večer.

Pokožka se vypne."

Podívala se na něj zmateně, otevřela nádobku a přičichla.

"Udělej to," řekl. Tak si nabrala trochu na špičky prstů a rozetřela ji po tváři a po krku, kam se táhla jizva. Povzdechla si a vděčně se na něj podívala - na ten pocit úlevy si sám vzpomínal.

"To nebylo před čtyřmi týdny," ukázal na její obličej, protože ten malý rozpor ho znepokojoval.

"Ne," řekla. "Na cestě."

Jasně a krátké. Očividně o tom nechtěla mluvit a komplikovat věci důvěrnostmi a slzami.

Díky bohu. Vzlykající ženy na něj vždycky působily; blázni, kteří očekávali záchranu od jejich pošetilosti, ho rozčilovali; a za předpokladu, že byla jen prosté děvče a ne osoba s dobrou výchovou, bylo její sebeovládání pozoruhodné.

Jen doufal, že není těhotná, to bylo vše. Mávl rukou, když mu vracela nádobku.

"Klidně si ji nech. Dostávám to z vesnice. Vypotřebuj to všechno, jestli bude třeba. Zatím Jiro chce vyhrabovat a zahrada potřebuje zalit - dešť nás minul. A až budeš hotová, ukážu ti, jak zacházet s postroji. Pomaleji!" zakřičel na ni, když vybíhala na svou večerní trasu mezi stromy, den za dnem; její čas se zkracoval a dech se zlepšil, ale tenhle střemhlavý útok na kopec mu napověděl, kam až dobíhá - asi tak do třetiny, nejvýš do půlky cesty vzhůru. "Pomaleji! Musíš udržovat stejnou rychlost!"

Zpomalila. Sledoval ji z verandy, dokud nezmizela mezi stromy, a pak obrátil zpět svou pozornost k práci s kůží, ke které používal kladivo, špalek a průbojník, a vyráběl tak díry na šněrování - za několik hodin práce z toho měl být pár dobrých bot.

Tuhle kůži si schovával, ale dívka nemohla chodit bosa, ať už do vesnice, nebo do kláštera, nebo tady po horách.

Vzal si její otisk; namaloval ho kusem uhlu a odpoledne ho vystříhl. Ted' bylo na řadě šití.

Podrážky už byly hotové, když se objevila mezi stromy, zpocená, kašlající a s roztřesenými koleny.

"Jdi," řekl. "Umyj se. Vypadáš hrozně."

Popadla dech a vstala. Podívala se na to, co dělá, ale zatím se to nepodobalo ničemu.

To bylo naposled, kdy ji nechal, aby ty boty viděla před dokončením, což trvalo další den. Vypadaly prakticky, ale jednoduše, pomyslel si však, že kousek liščí kožešiny by je mohl vylepšit. Také trocha šití navíc na přední části by je zpevnila a ten vzorek by mohl pokračovat až dolů, když už to dělá.

Sám si nikdy nic nezdobil; byly to prostě boty a naolejovaná kůže mu udržovala nohy v suchu, což bylo vše, co od bot požadoval, a navíc na to nikdy neměl čas. Ted' čas měl, ted', když zahrada byla vypletá, stáj uklizena, o Jira bylo postaráno a v chatě bylo hezky uklizeno, od té doby, co se o to dívka starala.

Tak ji položil boty na rohož, když byly večer hotové, zatímco ona vybíhala na kopec, a trpělivě čekal, že je najde, až půjde dovnitř vařit.

Byla vevnitř velmi potichu, když tam vešla, dost dlouho, aby se už dávno ozval rachot hrnců a zvuky doprovázející

vaření. Nakonec vyšla ven s botami v rukou a obřadně se uklonila.

"Děkuji, mistře Saukendare," řekla mírnějším, méně bojovným hlasem, než který obvykle používala.

"Padnou?"

"Ano, mistře Saukendare."

"No?"

"Děkuji, mistře Saukendare." Dotkla se liščí kožešiny.

Což byly veškeré díky, kterých se dočkal. Čekal trochu víc, ale jí se zřejmě zdálo, že dárek je výstřední.

"Zítřa," řekl, "ti ukážu horu."

Podívala se na něj opatrně, s doutnající vřavou v očích.

"Měli bychom jít trochu lovit," řekl. Vztít ji s sebou na lov byl způsob, jak ji nenechat o samotě s Jirem a věcmi v chatě; stále si ještě občas, zejména když už v noci usínal, připomínal to, že o ní nic neví určitě a že mohla být prostě trpělivý nepřítel, který čeká na svou příležitost.

Za dne tomu nevěřil, ale zase jí nedůvěřoval natolik, aby ji nechal celé hodiny samotnou v chatě. Za tohoto předpokladu se zdálo nanejvýš vhodné zjistit, co ví o stopování - zvíře nebo jiné kořisti - a jaké druhy pastí by uměla vymyslet.

Vzala si luk, když on si bral svůj.

"Ne," řekl jí. "Pokud nepotřebuješ hůl na podpírání." Uraženě se na něj podívala.

Ale nechala ten poničený luk na místě a následovala ho do lesů.

Tu a tam prohlédl keř, odkud čas od času vyplašil králíka, byla to jen věc tiché chůze a vyhýbání se porostu, jen letmých pohledů.

Taizu se pohybovala dost dobře, aby mu stačila, a on se díval, kam šlapala. Trochu zašramotila keřem, když se snažila vyhnout větším, které mohly člověka švihnout po ruce nebo po noze.

Tohle nejsou schopnosti vesničanky, myslel si. Takhle se vesničanky nepohybují.

Našel znovu past, kterou na něho nastražila, zatraceně dobře udělanou.

To byla další věc, kterou by vesničanka neznala. Líčili jsme je na vojáky, řekla tehdy.

Nakonec přestal propátrávat les, zamířil ke kamenité stráni a posadil se; v té volné chvíli se rozhodl naučit ji několik znamení.

Opakovala je po něm rychle a jasně - znamení pro směr a události a pro různá zvířata, která se na hoře vyskytovala.

Pak ji naučil znamení pro člověka.

"Kolem Hoishi jsou tlupy banditů," zašeptal. "Čas od času sem přichází chlapec z vesnice se zásobami. Vesnici jsi viděla. Lupiči jsou jiní. Věřím, že to zjistíš."

Zachytil její výraz, když přikývla - trochu vztekla, tvrdě a trpělivě.

"Když uvidíš někoho, kdo nevypadá jako vesničan, nepovedeš ho do chaty, nenecháš se chytit a budeš mě co nejrychleji varovat. Rozumíš?"

Znovu pohled plný soustředění.

"Teď opakuj znamení," vybídl ji. Tak to dělal jeho otec, nechal ho opakovat, jakmile to neočekával.

Předváděla mu je a hlasitě je pojmenovávala, jedno za druhým, bez jediné chyby.

Rychlá: Zatraceně rychle.

Byla to hrozná hanba, že dívka měla dary od boha, které z ní dělaly výjimečného studenta válečnického umění.

Ale jeptišce nebo služce rolníka by bylo na nic, kdyby věděla jak lovit. Představil si, jak pobavený by byl dvůr v Chengýdi, kdyby ho viděli zabraného - do konverzace s děvečkou od prasat, nebo jak učí vesničanku lovecká znamení; také si představil, jak by vtipkovali, kdyby ji učil válečnickému umění nebo ji bral s sebou na lov.

Ale jestli ji to uspokojovalo, jestli by ji v rámci plnění svého slibu, že ji bude učit, naučil, jak se bránit, nemusel by se bát; že se stane rukojmím nebo že nevědomky přivede lupiče, kteří zaútočí na jeho obydlí...

No, u všech bohů, vůbec se teď nemusel zabývat případnými dvorskými drby, nežil v Chiyadenu, a jestli Saukendara těšilo vzít k sobě dívku, aby mu zahřála postel, a jestli ho bavilo učit ji lovit a dělat mužskou práci, byla to jeho věc, a nikoho jiného.

Ať se její náhlé záchvaty vzteku vybijí v těžké práci a ať si oblíbí tohle místo a jeho. Přirozené ženské instinkty nabudou vrchu, vzdá se myšlenek na pomstu a usadí se tu, bude tu žít během měnících se ročních období, sklizní a lovů.

Zatraceně, bylo snadné si na ni zvyknout.

Mohla být tady na hoře užitečná, měla vtip a moudrost, kterou by neočekával u žádné ženy mimo dvůr. Ona...

...byla první ženské stvoření, které v něm po letech s něčím pohnulo, a on ji nechtěl vidět, jak odchází na cestu, na které přežila díky své chytrosti, ale také díky štěstí, tentokrát navíc ozbrojena hroznou sebedůvěrou. Blázní ho vždycky vyváděli z klidu. Mladému bláznovi by odpustil, ty zásadové navíc ještě obdivoval, vzpomínal si tak na vlastní mládí a vlastní názory na spravedlnost...

Ale svět je ve velké většině neodměňoval. Bohové, pokud existují, neberou dobré úmysly jako výjimku, ale mladí blázní to nikdy nepochopí. Vrátili se k večeru s králíkem, kterého vyplašili; léto není vhodná doba pro lov větších zvířat, v těchto měsících se maso rychle kazí. Vysoká jim přecházela přes stezku, ale nechávali ji jít. Už bylo po sezóně lesních plodů, ale dala se sbírat divoce rostoucí zelenina, a tak se vrátili vesele se základem pro dobrou večeři.

"Postarej se o králíka," řekl Shoka, když odkládal luk. "Já se dnes postarám o Jira."

Což také udělal; dával si na čas víc, než bylo obvyklé ve dnech, kdy chodíval na lov - večere se dělala bez jeho přispění a on se cítil úžasně klidně.

Na kopec ho vylákala vůně jídla, sedl si na verandu v soumraku, jak si zvykl, a dal si čaj a miskou rýže se zeleninou a

králíka.

A také měl nikoli nepříjemnou společnost dívky, která se ho vyptávala na místní lesy a jaké tu rostou houby a srovnávala je s houbami v provincii Hua. Jmenovala rostliny a ptala se, jestli tu rostou, a on zjistil, že na všechny otázky nezná odpověď.

"To nebylo součástí mých studií," řekl, "v Chengýdi nebo Yiungei. Znam obecné názvy a houby, jimž je třeba se vyhnout."

Odpověděla, až spolkla rýži. "Já vím. Tohle pro vás můžu udělat také."

Mínila tím, že ji nepošle do kláštera nebo do vesnice. Tak ona tu pořád chtěla zůstat, ačkoliv ta práce, kterou na ni naložil...

"Je to dobré," poklepal na misku. "Velmi dobré. Jsi skvělá kuchařka."

Její obličej potměněl, jako by jí připomněl někoho nebo něco; a on zoufale hledal něco, čím by ji od toho odvedl.

Na co se jí zeptat? Na rodinu?

Bohové, ne.

Její vyhlídky na sňatek?

Žádné.

"Dnes jsi byla velmi dobrá."

Kývla.

Zatraceně. Zmařená snaha.

"Už jsi někdy lovila?"

Druhé přikývnutí.

"Proboha, děvče. Mluv."

Podívala se na něj zmateně, jak ji vyrušil.

"Co jste lovili v Hue?"

"Králičky. A sbírali jsme houby."

"Prchavé a zrádné věci. Kdo tě učil plížit se?"

"Mí bratři." Brada se jí zatřásla. "Jsou mrtví."

Zatraceně, znovu. Nebyl způsob, jak se s ní bavit, aniž by se dotkl něčeho temného. Možná v ní a kolem ní nic jiného nebylo. V nadcházející noci mu začalo být trochu zima.

"Zatím jsem nenašel důvod, proč tě poslat k jeptiškám," řekl mezi jídlem. "Zatím na tom tedy netrvám."

"Řekl jste, že mi ukážete, jak vyrobit luk."

"To nepopírám."

Dívala se na něj a pomalu žvýkala.

"Předně, neopízlávej to tak. Jestli v tom dřevě bylo dobré jádro, tak jsi ho zničila. Cos na to použila, sekeru?"

Přikývla.

"Kde je?"

"Ztracená."

"Kde?"

"Hodila jsem ji po tom chlapovi."

"Po kom?"

"Na cestě."

"Neptal jsem se kde, ptal jsem se po kom."

"Po muži, který se ke mně přidal v lesích."

Kousek po kousku. "Člověka za chvíli unaví se tě pořád ptát. Mohla bys prosím tě vyprávět, proboha?"

"Vy chcete, abych vám to řekla?"

"Pobav mě."

"Bylo bláto a já jsem byla celá mokrá. Chtěla jsem si najít místo na spaní, ale tenhle chlap přišel přes potok a já jsem nemohla mluvit; asi věděl, že jsem holka, a tak jsem popadla věci a chtěla jsem odejít, ale on řekl, abych zůstala. Tak jsem řekla: Padej pryč. A on přešel přes potok a já jsem hodila sekeru a utekla. Bála jsem se pro ni vrátit. Představila jsem si, že by mohl být za mnou a mít ji."

Přikývl. "Proč ne luk?"

"Bylo mokro. Pršelo."

Povzdechl si a opřel bradu o dlaň. V druhé ruce držel prázdnou misku a díval se na ni, zatímco ona upírala zrak na něj, jako by ji úplně popletl.

Bohové, co je tohle za holku?

"Chtěl mě napadnout," hájila se.

"Nepochybně."

Podívala se na něj s obavami, jako by pojala podezření; potřásla hlavou a vysbírala několik posledních zrněk rýže z okraje misky.

"Děvče," řekl. "Nevím, co se přihodilo v Hue; ale sem lupiči přicházejí zřídka. Nemusíš se bát."

"Já se nebojím."

"Nemůžeš, zatraceně, napravovat každé zlo na světě, i když se týká tebe. To se ode mne nauč. Lidé ke mně přicházejí a ptají se na různé a jiné křivdy. Všechny příběhy jsou smutné. Ale víš, že jim nemohu pomoci? To je ta největší moudrost, kterou jsem na téhle zatracené hoře získal. Zvládnout své vlastní trápení. Žít v klidu. Západ a východ slunce jsou důležitější než vzestup a pád Císařů. To je moje filosofie. Předám ti ji."

Zamračila se a zírala na prázdnou misku.

"Rozumíš mi?" zeptal se. Někdy si nebyl jistý, díky jejímu přízvuku, že plně rozumí jazyku, kterým mluví, nebo slovům, která užívá.

"Slyším vás."

"Neptal jsem se, jestli mě slyšíš, ale jestli mi rozumíš."

"Naučte mě udělat dobrý luk. Naučte mě zacházet s mečem. To je vše, co chci."

"Děvče, já tě můžu naučit spoustu věcí..."

Střelila po něm ostražitým pohledem plným obav, takovým pohledem, jakým se asi podívala po tom muži, než po něm hodila sekeru.

"Mezi jinými," pokračoval tvrději, "zdvořilosti; které by měl muž používat ve styku s ženou."

Vyskočila na nohy, zmizela vevnitř a vyšla ven s vědrem, které používali na pitnou vodu, a položila ho na verandu; jako vždy před svým večerním během.

"Dnes to můžeš odložit," řekl.

"Ne," odpověděla.

"Řekl jsem, dneska to vynech. Zatraceně, pod stromy je tma. Celý den jsi lezla po kopcích; můžeš běžet zítra."

"Řekla jsem, že poběžím."

"A já jsem řekl, že ne." Spustil nohy z verandy na zem, vstal a udělal trochu ztuhle tři kroky; což bylo vždycky, když seděl se zkříženýma nohama. "Uděláš, jak jsem řekl. Nepoběžíš potmě." Uviděl strach v jejích očích a ztišil hlas.

"Vyděsil jsem tě? Nemusíš se bát. Když ti člověk chce prokázat trochu laskavosti, je to důvod od něj utíkat?"

Strach nezmizel. Jen se na něj dívala, jako by jí dal na výběr mezi dvěma možnostmi, z nichž jedna byla horší než druhá.

"Děvče, než jsem přišel sem, nežil jsem v celibátu; jestli si myslíš, že vypadáš jako chlapec a že po devíti letech tady můžu sdílet chatu s ženou, aniž by se ozvaly některé pudy, tak by ses toho měla dovědět o mužích zatraceně víc."

"Vzal jste mne za žáka, mistře Saukendare. Který muž by vztáhl ruku na svého žáka?"

"Jsi děvče! To nezměníš!"

"Vaše slovo nic takového neříkalo. Souhlasil jste. To je vše."

"Poslouchej, děvče. Přírodu nezměníš. Co žádáš, není rozumné!"

"Přisahal jste."

"Přesvědčoval jsem blázna!"

"Ale přísahal jste. A je to vaše čest, že ano; jestli porušíte slovo, bohové si to budou pamatovat. Přisahal jste, že mě vezmete za žáka a že na mě nepoložíte ruku. Hodláte zrušit svůj slib?"

"Blázne! To nevydržíš. Nikdy jsi neměla naději. Je nejvyšší čas, aby sis to uvědomila a začala přemýšlet, jak si zařídíš živobytí."

"Všechno, co musíte udělat, je učít mě. A já jsem se dostala až sem, mistře Saukendare. Dostala jsem se sem sama a vy říkáte, že jsem dobrá v lese. Nastražila jsem past, do které jste přímo vlezl, že? A udělala jsem všechno, co jste mi uložil, takže nemáte důvod si na mě stěžovat. Učíte mě tak, jako byste učil chlapce, a já se naučím tolik jako nějaký chlapec."

"Cesta, kterou běháš na kopec?"

"Cesta, kterou běhám na kopec."

"Nelži, děvče. Nikdy jsi tu trasu neuběhla celou."

"Ale ano!"

"Zatraceně, nikdy jsi neviděla vrchol kopce. Sedla sis, až ses vydýchala a odpočala sis a až sis myslela, že je čas, tak jsi seběhla dolů. Neříkej, že jsi proběhla celou cestu až na kopec."

"Pak mě tedy následujte."

To bodlo: nemohl běžet na kopec kvůli své zmrzačené noze a on si byl jistý, že to věděla a že se na to spoléhá. Založil ruce a tvrdě se na ni podíval. "Děvče, ty mě zkoušíš."

"Nepodvádím."

Díval se na ni dlouho, dlouho. "Trváš na tom, že vybíháš až na vrchol. Že nikde nevyčkáváš. Nelžeš."

"Ne."

"Pravda za pravdu: nečekal jsem, že bys vyběhla do půlky. Teď řekni, že jsi tam nevyběhla, já to přejdu a nic se nezmění. Žáci vymýšlí takové triky od doby, co se zrodilo slunce. Ale jestli mi, u všech bohů, lžeš do očí a já tě přitom chytну, pak je po všech dohodách - a já tě přistihnu, rozumíš?"

"Nelžu!"

"Poslední možnost."

"Nelžu."

"Dnes nepoběžíš. Dobře se vyspi. Zítra to budeš potřebovat. Nebo mi řekneš, že jsi lhala. Protože jestli zjistím, že ano, jsem osvozen od všech slibů. To je vše." Jiro sklopil uši, když zmizela příkrývka i sedlo; znovu je vztyčil, když ho Shoka vyvedl ven, kde na plotě seděla Taizu.

"Dobrá," řekl Shoka, jak Jiro popoběhl a začloul malou opratí, kterou pevně svíral v hrsti. "Dám ti náskok. Dolů ke vzdálenému konci pastviny a zpět."

Taizu se podívala tím směrem, dlouhý svah, kde po dávném vypálení zůstalo pár stromů a část kopce bez stromů zarostla trávou a plevelem. Vysekal podrůstky, které znovu narůstaly, a vypálil je, používal osekané stromy jako hrazení a rozšiřoval pastvinu rok od roku. Teď to byl dlouhý svah značně šířky, než začal klesat po krajích a na konci. Taizu přikývla a vyběhla směrem k hrazení, podlezla ho a běžela kolem pastviny mírným tempem.

Vyvedl Jira k bráně, otevřel ji, vyšvihl se na koně a Jiro vyrazil.

"Rychleji!" zaječel na děvče.

Zrychlila; dal jí velký náskok, než nechal Jira vyběhnout plnou rychlostí.

Jiro zafřkal a bojoval o více svobodné vůle. Shoka ho zadržel a sledoval jeho nespokojenost, jak se mu uši zase sklopily a vzdálenost mezi ním a dívkou se zvětšovala.

Rychleji a rychleji se Jiro snažil zbavit toho, že ho Shoka krotil. Vzdálenost mezi ním a dívkou se zmenšovala. Jirovy uši se sklopily. Válečný kůň znal jen jeden důvod pronásledování a v boji neznal slitování.

"Rychleji!" zaječel Shoka.

Dívka se neohlédla. Vyrasila rychleji a Jiro potřásl hlavou, jak se jí snažil dohonit.

"Srazi tě!" křičel Shoka. "Drž se mimo něj!" . Vyhнула se několika stojícím stromům a Jiro nepotřeboval uzdu, aby je oběhl a držel se za ní. Kůň bojoval kousek po kousku, zkoušel všechny své triky, když dívka dosáhla plotu, narazila rukama do horního břevna a vydala se zpět druhou cestou, asi v půli své dráhy.

Kůň se pokoušel k ní dostat a shodit ji, ale Shoka ho otočil širokým obloukem, zatímco dívka se vydala na horní konec pastviny.

Zatraceně, ještě nebyla ani zadýchaná.

Nechal Jira běžet rychleji; dívka proběhla mezi třemi stromy, mezi malými pařezy, které ještě nestačil odklidit.

"Dobrá, děvče," zamumlal si pro sebe a trochu povolil uzdu, aby Jiro mohl běžet ještě rychleji.

Ale dívka najednou ostře vyrazila směrem k plotu u stáje nahoře na kopci.

Zatraceně, ona to zvládne.

Pustil Jira úplně a nechal ho běžet plnou rychlostí do kopce, aby se v poslední chvíli dostal mezi plot a dívku.

Otočil se, když se Jirova plec dotkla dívky a kůň se otočil na zadních, zase dopadl zpět na přední a vyrazil znovu dál.

Jiro mířil stále za dívkou a dívka běžela dál kolem plotu, pak Jiro zkrátil vzdálenost mezi nimi, přeběhl a snažil se běžet přímo k plotu u stáje.

"Ne, nezvládneš to!" vykřikl Shoka a navedl Jira, aby jí překřížil cestu podruhé, zmatený a udivený, že v té dívce je ještě tolik rychlosti.

Znovu změnila směr na stranu, vyrazila a mířila k pastvině a on ji zatlačoval zpět; další sprint ke kopci, a tak to zkrátil.

Dívka se teď topila v potu; zapotácela se, když se jí Jiro dotknul, a vyrazila naproti pravému rohu, přímo k plotu.

Ale Shoka pobídl Jira a ten se znovu rozběhl mezi ní a plot, těžce dýchal a frkal.

Proběhla zpět téměř Jirovi pod nohama; Jiro kopl a Shoka mu povolil uzdu, což kůň považoval za signál k útoku a vyrazil opět k ní.

Otočila se znovu, tentokrát klopýtla, ale běžela stále dál, zatímco on Jira zadržel a otočil jej, aby nad ním zase získal kontrolu, než ho opět pustí za dívkou; a dívka klopýtala směrem k plotu, zatímco kůň kolem ní obíhal v kruzích.

Neočekával závěrečný sprint, kterým doběhla k hrazení. Chytla se plotu, pokusila se ho přeskočit, ale podlomila se jí kolena a dívka klesla do prachu, přičemž se stále držela hrazení. Chvíli se bezmocně ohýbala, kašlala, lapala po dechu, pak potřásla zpocenými vlasy a upřela na něj pohled, jedno oko schované pod zcuchanými vlasy, zatímco to druhé na něj v očekávání upírala, pokud zrovna nekašlala.

Chtěl jí říct, že lhala. Ale v srdci věděl, že ne. Že běhala bezpochyby až na tu zatracenou horu.

Nechtěl být přistižen, že se mýlil. A dvakrát nechtěl, ani za předpokladu, že by byla blázen, žádat o nemožné a dotlačit ji tam, kam nechtěla. Měl s ní skoncovat v právu a sám, a ne ji podezřívát jako zločince.

Zatraceně. A on dal své slovo.

"Dobrá," řekl z výšky Jirova hřbetu. "Budu tě učit tolik, kolik zvládneš. Ale kde selžeš, tam selžeš a nechci slyšet omluvy."

Pokoušela se narovnat. Vzepřela se o hrazení a zůstala na něm viset.

"Hrozně se nasydneš, jestli nezchladneš pomalu," řekl. "Jdi zvolna do chaty, zabal se a já postavím vodu na ohřátí."

Přikývla, jen ten jeden pohyb hlavy. Neobratně přelezla plot a klopýtala přes pastvinu u stáje.

Zatraceně, zatraceně a zatraceně.

Ale přistihl se, že vážně přemýšlí o tom, že by z ní mohl být dobrý žák. Byla dost silná a dost rychlá, aby se naučila víc, než předpokládal, a možná, doufal, časem dostane rozum.

Kapitola čtvrtá

Tuhle noc nespál dobře. Stále přemýšlel o Chiyadenu z důvodů, kterým nerozuměl.

Možná proto, myslel si, že měl v úmyslu vyučovat; musel si vzpomenout, jak se sám kdysi učil a na věci, které se učil, a to všechno bylo v Chiyadenu a v jeho mládí, v rukou jeho otce a starého mistra Yenana u dvora v Chengýdi.

Spoustu těchto vzpomínek by bylo příjemné si znovu vyvolat, ale bohužel si pamatoval, jaké byly plány jeho otce.

Jeho otec ho poslal, než zemřel, sloužit starému Císaři, když se Císařovy dny chýlily ke konci - a on se o to pokoušel na místě svého otce, opravdu se pokoušel, osobně obětoval všechno, co mohl. Chránil starého Císaře před úkladnými vrahy, udělal všechna opatření, která udělat mohl, aby ochránil Císařství a mír. Ale žádné válečnické umění mu nebylo nic platné proti vzpurnosti následníka, který zosnoval popravu jemu doporučených rádců a snažil se, seč mohl, aby je Saukendar následoval.

Neexistovalo nic, co by mohlo zachránit Chiyaden, bylo jen možné si přát, kéž by byl Císař vychoval lepšího syna, kéž by naučil Beijuna víc, tolik ho nerozmazloval v dětství a použil silnější ruku, aby ho zbavil vlivu špatných společníků... Bohové vědí, co by pomohlo: pokoušel se radit starému Císaři, aby si všiml následníka a jeho přátel, jeho otec před ním radil totéž, ale nebyli vyslyšeni. Dospělost ho změnila, říkal Císař o svém synovi. Odpovědnost ho změnila. Dejte mu čas.

Ve svých nočních můrách viděl svého přítele Heisua na popravišti; a tu citlivou mladou dámu, se kterou se mladý Císař oženil - kterou si on měl vzít, kdyby Císař neurčil Meiyu pro svého syna - Meiya, která sedí u okna do zahrady s šálkem otráveného čaje v ruce, křehký porcelán, elegantní jako vše kolem ní.

Zatraceně, zatraceně a zatraceně! Prokletý blázen Beijun a on sám.

Meiya si asi do poslední chvíle myslela, že přijede včas, že si najde cestu, aby ji zachránil. Ale jemu to nikdo neřekl: rozkaz byl podepsán a opatřen pečeti Císaře a zabijáci už byli na cestě, když vypila šálek, a on byl dva dny cesty od hlavního města na bláznivé výpravě, na kterou ho Císař poslal.

To nemohl naplánovat mladý Císař. Ghita bezpochyby, Shoka s tím žil devět let. Počítal, že by ho chytili jako blázna, kdyby se dopustil cizoložství s paní Meiyou - nebo aspoň s jejím srdcem.

Sevřel pěsti, otočil se na rohoži a zíral do temnoty, kde byla Meiyna tvář nehmotná na rozdíl od jeho vzpomínek.

Máš povinnost, vštěpoval mu jeho otec, když starý Císař vyhlásil své přání, aby se jeho syn oženil s paní Meiyou; zájmy Císařství jsou nade vše. Mysli na svou přísahu.

Shoka se vzepřel tomu rozhodnutí; sloužil Císaři a to byla odměna: Meiya provdaná za blázna, neboť Císař ve svém pomalém umírání věděl, že jeho syn potřebuje silné rádce, a proto vybral Meiyu a skrze Meiyu jejího otce pana Peidana, a kromě Meiyy pana Heisua z Ayendanu, a také Saukendar, nikoliv posledního v tomto výčtu.

Jeho otec mu moudře radil ve všem kromě tohoto, že byl oddán novému Císaři stejně jako starému; že přesvědčoval Beijuna, aby pomalu dostával rozum, a že věřil svému vlivu a vlivu Meiyy a Heisua na sobeckého, hloupého kluka a chtěl z něj udělat Císaře.

Ale také byla pravda, že kdyby přijel včas a odvezl Meiyu do exilu, Ghitovi vrazi by se nikdy nevzdali; a kdyby Meiya byla na cestě s ním, nikdy by se nedostal tak daleko.

Ale Shoka slyšel zprávy příliš pozdě, než aby měl vůbec na výběr, před jejími zasnubami s mladým Císařem vyrůstali celá léta odděleně, a tak nemyslel nejdřív na ni, když slyšel o těch, kteří se toho hrozného dne odebrali mezi mrtvé.

Meiya se zdála být méně důležitá než Heisu a její otec.

Později si uvědomil, kde je zdroj jeho zármutku. Vojáci jako Heisu, učenci jako Baundi, loajální garda a dvořané, ti nesli riziko a většina z nich měla zbraně a přinejmenším šanci bránit se. Ale pro Meiyu z Kiangu, izolovanou ve svém paláci, věřící svému rozumu, tak jemnou ve své výchově, která nemohla ani zvednout ruku na obranu, zbyl jen šálek - pomoc opožděná do poslední chvíle tak, že neměla žádný výběr.

To bylo to gesto, které ho strašilo v noci, podezření, že když nemohla čekat ani špetku slitování od svého, manžela, doufala stále v něčí pomoc; a také to, že na ni nepomyslel mezi prvními mrtvými. Paní Meiya seděla se smrtícím šálkem v ruce, vyhlížela z okna do zahrady, odkud bylo, vidět na jižní silnici, a doposledka doufala v příchod milence, kterého se vzdala před patnácti lety.

Postavili pana Heisua před soud za cizoložství v téže hodině, kdy zaútočili na jeho byt a vyvlekli ho ven; a Ghitou koupení soudci shledali Heisua vinným ze sebevraždy, kterou spáchala paní Meiya. To byla podoba spravedlnosti na novém dvoře, když popel starého Císaře ještě nevychladl. Usekli Heisuovi hlavu a vystavili ji na severní bráně Chengýdi, bráně, která vedla směrem k Heisuově provincii Ayendanu.

Shoka věděl, když slyšel tyto zprávy, že návrat do hlavního města je beznadějný, že nemá spojence, na které by se mohl spolehnout; spiknutí bylo příliš důkladné. Garda a armáda byly podplacena zlatem a sliby, také byl na něj vydán zatykač jako na Heisuova komplice ve věci velezrady, spiknutí k dosažení trůnu. A tak se hniloba, kterou na dvoře viděl, zvětšovala a sílila a mezi pány ani lidem nerostlo pobouření, jen všeobecná snaha: najít si bezpečnou pozici v nadcházejícím režimu.

Proto utekl na hranice. Proto si zachránil život, když se tak ošklivě spletl v úsudku, kam až zajde mladý Císař. Ten mladý šílenec Beijun se zbavil dvora v záchvatu vzteku a utíkal ke Ghitovi, aby ho před ním chránil. Mladý Císař hledal úkryt před ním, to bylo to; ale Beijun byl vybrán Nebesy a kněží ho vyhlásili za svatého a i v té hodině to Shoka respektoval. Byl jsem hlupák, myslel si teď. Když si představil, kdo by mohl sedět na trůnu nebo kdo by mohl mít sílu ho uchvátit - nikdo takový nebyl... ne po brutálním příkladu pana Heisua, ani v pozici kněží, najatých prostřádků, kteří jednoduše dogmaticky podporovali Zvoleného Nebesy, i když to byl šílenec. Byla to vůle bohů, že Císařství mělo trpět. Byla to vůle bohů, že se vraždilo. Což nebyl Císař soudcem práva, vykladačem duchovním a Mostem k Nebi?

Jak jednali kněží, tak jednali i prostí lidé, kteří věřili v bohy a hlavně doufali, že budou ponecháni v pokoji; ze všeho nejméně by bojovali proti kněžím. Shoka pochopil, že ponejprv se skupina rolníků pokoušela vybrat odměnu za jeho hlavu. Strávil svůj život přemýšlením o svém závazku a svém Císaři; hájil zákon, vzdal se všeho ve prospěch Chiyadenu a Císaře v Chengýdi; a Chiyaden ho nakonec zradil.

Tak co tě musím naučit, děvče? Moudrost? Také jsem tu žádnou nenašel.

Měl jsem tučet milenek. Jen jednu lásku. Vzdal jsem se jí. Ctil jsem svého otce, ona ctíla svého, bylo nám patnáct: co děti vědí?

Nemohl zapomenout na šálek, paní Meiyu a na okno, na cestu, jak o tom vyprávěly pověsti - ta osamělá jasná představa, jako by tam byl, v tom pokoji, v okamžiku, kdy se vzdala naděje - ačkoliv jejich obrat v posledních letech osnoval jak oddělit následníka od jeho divoce žijících přátel jak ošálit Ghitu a jeho přátele, jak přesvědčit umírajícího Císaře, aby se aspoň nějak chránil proti vraždě...

Kdyby byla jeho ženou.

Ale Meiya si také vybrala povinnost.

A tak byla mrtvá a on byl v doživotním exilu, kde ho mořila pološílená venkovská holka, která si myslela, že by mohla napravit zlo spáchané na její rodině, krev za krev jejich lidí, protože pak by duchové nerušili její spánek.

Člověk nemůže radit bláznům. Blázni, jak říkával starý mistr Yenan, se musí svého bláznovství zbavit, než mohou - naslouchat. Musí vědět, kde je pravda. Takže to byla první věc pro dívku, která nechtěla být dívkou, pro blázna, který

chtěl pomstu, jež by mu nebyla ku prospěchu.

To byla první věc, která se musela změnit.

Bohové, chtěl ji udeřit. A nemohl tomu porozumět proč, snad jen, že byla blázen.

Že s ní chtěl spát - se zjizvenou holkou od prasat - vypadalo jako exorcismus, spojení se stvůrou tak drsnou a nepříjemnou, jak si jen dovedl představit. To si vybral Shoka, ne Saukendar. Shokova útěcha. Ne žena, kterou by býval mohl mít.

Zatraceně, lepší žena, která se o sebe umí postarat na tomhle místě, kde byl odsouzen žít, lepší žena, která je skutečná jako špína a letní vedro.

Meiya byla - co, před dvaadvaceti lety? - když byl mladý a zdravý, když věřil, že na světě existuje spravedlnost.

Tato dívka - Taizu - k němu přišla jako druhá šance.

Naučit ji zacházet s mečem.

Bohové!

"Patu sem," řekl jí a pořádkově na zem hůlkou.

"Špičku." Popostrčil ji chodidlo na čáru a obešel ji, ťuknul do lokte, do kolena, obhlédl ji ze všech stran.

"Dost," řekl pak. "Odpočín si." A když se poprvé nadechla -

"Do střehu."

Podívala se na něj, jako by ji zradil, a on ji plácl přes lýtko.

"Do střehu."

Zhoupnutím se vrátila do pozice.

Znovu ji rychle švihl přes patu, koleno, loket, které byly mimo linii. Ruce i nohy se třásly v napolo zapamatované pozici. Opatrně ji popostrčil zpět do střehu.

"Chvilí tu stůj," řekl. "Než si to tělo zapamatuje."

A odešel do stínu vychutnat si šálek čaje. "Obrat! Obrat! Obrat!" křičel Shoka a děvče se ve střehu otáčelo znovu a znovu, v bezchybném postoji. Pohybovala se ve střehu a on ji švihl hůlkou kolem holení. Přeskakovala ji a znovu měkce dopadala, absolutně bezchybně.

Klamně udeřil zezadu na kolena.

Skočila, špatný pohyb na tento druh útoku. Hůlka se dotkla jejích nohou. Ale vyrovnala a postavila se.

"Ne," řekl a pozvedl hůlku oběma rukama, zamyšleně si prohlédl ji i její postoj a rovnováhu.

Měl jen jednoho žáka - a Beijun se ulejšoval při cvičeních, nadával, když spadl, a stěžoval si na pot a námahu.

Pot stékal Taizu po obličejí. Nehnula se ze střehu. Čekala.

"Bez meče se toho víc naučit nemůžeš," řekl. "Na tento pohyb existuje protiúder. Meč je jeho součástí. Meč ti změní rovnováhu."

Beze slova odešel k domu, vytáhl meč zabalený do hadru z jeho místa v rohu a přinesl jej ven na verandu, před kterým na něj čekala. Tasil jej a pochvu odhodil na verandu.

"Volno," řekl.

Ostražitě se zvedla ze střehu.

"Tak je to dobře," řekl a vtiskl jí rukojeť meče do ruky.

"Do střehu. Drž jej jemně, co nejlehčeji můžeš. Ucítíš váhu zbraně. Vyvažuj ho prsty, rozumíš?"

Přikývla, přešla do střehu se soustředěným obličejem, ale držela jej velmi správně, tím nejpohodlnějším způsobem.

"To je správně. To byla jedna ruka. Teď druhou."

Byl jen jeden pohodlný způsob v této pozici. Našla jej.

"Přesně tak," řekl s pocitem zadostiučinění, který u mladého Císaře nikdy nepoznal, pocit ani trochu smyslový.

"Dokonalé."

Slyšela, to. Jemně kývla hlavou. Ale svaly se ani nepohnuly.

"Toto je váha. Toto je celá váha. Neboj se meče, meč je tvoje pravá ruka. Drž tělo ve střehu. Mysli na střeh. Nevnímej meč. Uvědomuj si rovnováhu. Až si ji uvědomíš, začni se pohybovat." Pokročil "Ne dřív, než budeš připravena. Začni jako začátek: pomalu."

Stála během několika dalších nadechnutí. Pohyb, který následoval, byl perfektně vyvážen jako poloha klidu. Každý krok a obrat byl přesný.

"Stop," řekl, když se zastavila v polootočce, ve které mohla vydržet dlouho. Zdvihl ruku do vzduchu. "Zaměř na moje prsty."

Ocel se jich dotkla.

"Teď se pomalu pohybuj a zůstávej v kontaktu s mými prsty."

Prošel půlkruhem při její otočce, dokud se její chodidla nedostala do základní pozice.

"Znovu," řekl a šel s ní zase. Ještě to tak udělal sedmkrát, čas od času se zastavil a její oči nikdy neopustily jeho oči, jak ji učil.

Elegantní, pomyslel si. Nádherné. Ne ten obličej, ale ta skvělá rovnováha, pozornost očí - absolutní pozornost.

"Když jsi připravena," řekl, "nemělo by to být namáhavé."

Stáhl ruku, udělal krok zpět a díval se okouzleně na vesnickou dívku, která se pohybovala jako postava v ožvlém snu. Jeho výuka, myslel si. Byl schopen vytvořit něco takového.

Cítil impulsy ve svých svalech, paměť, kterou vyvolal dobře provedený pohyb. Taký se takhle kdysi pohyboval.

Ale teď nemohl. A už nikdy nebude moci. Pořád si to musel připomínat. "Znovu!" řekl, seděl a díval se, zatímco dívka procházela cvičení, pořádně se potila v žáru pozdního léta. Díval se a nakonec se rozhodl, vstal a přešel k místu, kde stála, supěla po dokončeném cvičení.

Vzal rukojeť a sevřel ji v pěsti a natáhl i její ruku. "Takhle to drž," řekl a odešel si zase sednout a pokračoval ve stahování králíka. Smrděl králíkem. Smrděl potem. Byl to jeden z těch mizerných dnů, kdy deště jen flirtovaly s kopci a vzduch zůstal těžký a ani se nehnul.

Sledoval pohyb její paže, její boj s pozicí a výdrž.

Ale za chvíli se celá paže začala chvět. Teď ji sledoval pozorně, chvění rtů, pokus udržet paži ramenními svaly a nakonec i zádonými a prsními.

"Pohov," řekl a ona si uvolnila celé tělo ve snaze uvolnit také tu paži.

"Do střehu."

Pokusila se a zvedla ruku. Začala se třást hned.

Vstal z verandy a podržel jí ruku, osahal její předloktí, loket a horní část paže a řekl: "To nestačí. Najdi dva kameny tak akorát do ruky."

"Ano, mistře," řekla, odložila meč a šla hledat.

Stále běhala do kopce. Plela a umývala a nosila vodu. Ale síla paží nedostihovala sílu nohou a zad; to byla ta potíž.

Tak mu přinesla kameny a on si našel dva tenčí kousky dřeva z hromady za chatou.

"Něco ti ukážu," řekl.

"Mistře," řekla svědomitě a on jí dal jeden kus dřeva.

"Pojď do střehu," řekl jí. Ještě nikdy s ní nešermoval. Zatím to vše byla pouze cvičení.

Pohyboval se velmi pomalu, dotkl se jejího lokte dřevem, když se na něj podívala, jako by si nebyla jistá, co má vlastně dělat.

"Nahoru," řekl a zvedl jí ruku do nejhorší a její nejslabší pozice. "Chci tě udeřit. Drž to dřevo."

Sekl shora, dřevo narazilo na dřevo a její odlétlo. Položila si ruku na paži.

"Bolí?"

"Ano, mistře Saukendare."

Odhodil dřevo. "Teď mi podej kameny," řekl a ukázal jí s jedním jak má pohybovat rukama. "Tohle dělej, a často."

Vrátil se ke svým králičím kůžím, smradu a nepořádku. Mohla to udělat ona, ale většina nejhorší práce už byla hotova, jídlo připraveno a on se nechtěl vzdát péče o Jira - ten kůň se s ní začal ztraceně přátelit.

A Taizu nezahálela celý den; pracovala nebo cvičila, nebo ji aktivně učil. Zjistil, že je snadné ji neučit, když se zabývá něčím jiným.

Čas od času lovili - kvůli kůžím králíka a vačice. Vystopovali divoká prasata a zkusili, jak vyrobit z vepřového dobré klobásky pro chladnější počasí.

Chata nikdy nebyla tak pohodlná, zahrada zaopatřená a panoval mezi nimi klid.

Ne že by o ní přestal v noci přemýšlet. Ne že by pudy zcela odezněly.

Ale věci se ustálily na jakémsi příměří, kdy sledovat ji bylo jakési zadostiučinění, kdy viděl, jak se v dívčině hlavě usazuje uklidnění, které nechtěl rušit. Protože mu nahrávalo. Hůl přilétla podruhé.

Zvedl ruku a chvíli stál, pak vzal její paži a cítil na ní svaly, bylo v nich více síly než předtím, ale stejně to nestačilo.

A on si myslel, že už by to mohlo stačit.

"Jdi svázat slámu," řekl jí a ukázal rukama, "rohož asi takhle tlustou, vysokou jako já, asi takhle širokou. A pětkrát tolik silného provazu na přivázání. Přines to na kopec.

Zmateně na něj pohlédla, ale neptala se na nic. Sešla k ohradě.

Vzal kus vysušeného dřeva a začal ho osekávat sekyrou. Když přišla od stáje, nesla na rameni mohutnou rohož.

Měla slámu zapletenou v košili, ve vlasech a plno bláta na kolenou.

Měl hromádku hoblin a pěkně udělanou cvičnou zbraň.

Ukázal jí na mladý stromek, který stál na okraji lesa na dohled z verandy.

"Omotej rohož kolem kmene a pevně ji přivaž, nahoře, dole a uprostřed," řekl a pokračoval ve svém díle, uhladil rukojeť a omotal ji kůží a provazem.

Když to dokončil, vyšel ke stromu a zaujal střehovou pozici, udělal tři výpady, levá, pravá, levá, proti rohoži omotané kolem kmene, než vyšel ze střehu a podal zbraň jí.

Do střehu. Levá, pravá, levá." Pohybovala se, jak jí řekl. "Znovu," řekl. "Znovu."

Chata byla prostoupena pachem vařících se bylin a tuku. Shoka pokrčil nos nad tím zápachem a vytahoval jeden hadr za druhým z té směsi a klackem je přehazoval do pánve.

Taizu také pokrčila nos, když k ní pánev přinesl, seděla na rohoži, ale byl to jen poloviční odpor.

"Dolů s tou košilí," řekl, a když k němu ostražitě vzhledla. "Neblázni, děvče. Dolů s tím! Ztraceně, teď se ani trochu nezajímám o tvé tělo. Léčím tě, jaks mě požádala, a nemám náladu na tvoje upejpání."

Otočila se k němu zády a pokusila se šhubavě přetáhnout volnou košili přes hlavu. Ale její paže to nezvládly.

Položil pánev, přetáhl jí košili přes ramena a položil ji na rohož obličejem dolů. Pak pozvedl jeden kouřící hadr a dal jí ho přes záda.

"Au," zaječela.

"Horké?"

Zafuněla.

Pokládal na ni jeden hadr za druhým, začal od ramen, omotal jí mastné hadry kolem kloubů, krku a na to hodil přikrývku; aby neunikalo teplo.

"Udělal jsem toho hrnec," řekl. "Mohla by sis v tom ty hadry namočit i ráno. Zítřka večer je vyvaříme." Otočil ji na její zabalená, přikrývkou zakrytá záda. "O svou ctnost se nemusíš bát. Tenhle smrad by zchladil i kozla."

Štěpiny odlétaly, údery sekerou se nesly ozvěnou od ohnivě zbarvených hor. Čas se přesvědčit, že je dost dřeva na

chladnější počasí. Shoka porazil dva stromy a nasekal je na kusy, Jiro je tahal z lesa ven a pak Shoka řekl děvčeti, když jí podával sekuru: "Je to stejně dobré jako cvičná zbraň. Skvělé na ramenní svalstvo."

Nikdy nic nenamítala proti práci, kterou jí uložil. Vrhla se na polena tak jako na cvičení, nebo jak vybíhala na kopec.

Vlasy jí teď dorostly k ramenům. Zářily zdravím. Jizva byla zřetelná, jen když byla zpocená; teď ji sledoval, se sluncem nad hlavou a podzimmními barvami v keřích kolem, a myslel si, jak jí dostatek jídla, slunce a zdravá činnost dodaly jas do obličej, obalily masem kostnaté údy a dodaly sílu a eleganci do jejích pohybů.

Kdyby se jen usmála, myslel si, kdyby ji rozesmál, nebo rozzuřil, aby začala dovádět.

Ale řekla: "Dobrá," na jakkoli neskutečný požadavek, pokud si od ní udržoval odstup.

Jen se na něj zvláště podívala, když porazil druhý strom. Když se jí zeptal proč: "Nic se neděje, mistře Saukendare.

To jí nebylo podobné, to nebyla její obvyklá do sebe uzavřená zdrženlivost, pootevřela se světu, dostal se do jejích myšlenek.

Poprvé za ty týdny si vzpomněl na stará podezření a pomyslel si, jak pohodlně se mu s ní žije, jak ji bezmyšlenkovitě nechává za svými zády.

Posuzovala ho. To byl ten pohled. Několikrát za den ji při tom přistihl.

A večer, když seděli na verandě s miskou rýže:

"Na co se to ksakru díváš?" zeptal se jí.

"Mistře?"

"Takhle. Na co se díváš?"

"Na nic, mistře Saukendare."

Zašklebil se na ni a mávl tyčinkami směrem k ní. "Tahle odpověď nestačí. Na nic, mistře Saukendare. Mělas otevřené oči. Bylas vzhůru. Na co ses ksakru dívala?"

Ohrnula rty a neřekla nic.

"Nemám rád tajnosti, děvče. Mluvil jsem s tebou o cti? Řeklas mi, abych tě naučil zacházet s mečem. Dovol, abych ti řekl, že to je něco víc než sekat dřevo nebo krky. Dovol, abych ti řekl, že tě to zavazuje k čestnému chování. Před časem jsem tě to učil. Chceš odpovědět na mou otázku?"

"Všimla jsem si - vycházíte z rovnováhy, když nemusíte, mistře Saukendare."

"Co je s mou rovnováhou?" Zíral na ni znepokojeně; nejdřív si pomyslel, že se pomátla, nebo že ho chce napadnout.

Když používáte sekeru. Jste mimo těžiště."

"Zatraceně, ano, jsem mimo těžiště. To ti trvalo tak dlouho, než sis všimla, že kulhám?"

"To jsem nemyslela."

"Tak co jsi myslela?"

Podívala se na něj a usilovně žvýkala, pak řekla: "Když používáte sekuru. Když děláte i jiné věci. Vytáčíte koleno a chodidlo. Nemusíte."

Zatraceně drží spratek, měl na jazyku. Ale jeho vlastní řeč o cti mu uvázla v krku. Byl pobouřen. Pomyslel, jak byl navztekaný, na tu ztuhlost zad, která ho začala trápit před rokem nebo tak.

Je to věk? přemítal s plnou pusou rýže.

Je to správné?

"Nechci se vykrucovat, mistře Saukendare."

Jen na ni zíral. Sklonila hlavu a jedla večeři.

Ale když vstal z verandy, vnímal to, když šel dovnitř.

Vnímal to, pokoušel se vnímat míru napětí v noze a linii zad a nemohl se rozhodnout.

Vnímal to i následující den, šel dozadu a rozsekl několik polen a opravdu to dělal, vytácel špičku na zmražené straně, stácel koleno dovnitř, aby uchránil nohu ne od bolesti, ale od vzpomínky na bolest. Byla to hloupá pravda.

Pořádně se zhoupnul při úderu do polena a necítil bolest, jen napětí oslabených svalů.

Vzhlédl v tom okamžiku k přednímu rohu chaty a uviděl, že Taizu se na něho dívá.

Zatraceně, pomyslel si a věděl, že bezpochyby pochopila, proč najednou toho rána začal sekat dřevo.

Zejména než přešla kolem rohu, jako by věděla, proč je za domem.

Myslel na to, kdykoli dělal něco běžného - když nesl vědra, šel po schodech na verandu, vstával nebo si sedal.

Prinutil se používat obě nohy stejně a věděl, zatraceně, věděl, že mohla vidět; že chodí rovněji a proč, zatraceně.

Tak byl člověk čestný. Tak byl šlechtic. Neuhodil by vesnickou holku proto, že mu řekla pravdu, kterou mohla vidět.

Byl skoro vděčný.

Chtěl jít lovit, řekněme, na tři až čtyři dny a neměl její zarputilost, ale věděl přesně, kdy kulhal a kdy ne. Ale musel by vrátit, ať by kulhal nebo ne, ať už by se pokusil udělat něco s tím zvykem nebo ne, a v každém případě se na něj bude ta zatracená holka dívat a vědět, že má pravdu.

A tak se pokoušel nešetřit nohu, to bylo vše; odmítl kulhat i za chladného rána, kdy ho stará rána bolela. Šel do stáje, kde ho dívka nemohla vidět a zkoušel cvičení, která léta nedělal, dokud ho noha nebolela tak, že musel zatnout zuby. V zádech ho bolelo a on si přál, aby si mohl vymyslet omluvu, proč sám musí používat horké obvazy; ale to vše jí dávalo za pravdu.

A to on odmítal.

Kapitola pátá

"Přichází nějaký chlapec," řekla Taizu udýchaná po cestě do kopce, nepanikařila, jen oznamovala; na tohoto

návštěvníka čekali od chvíle, kdy se na listech keřů ukázala první červeň.

"Ztrat' se z dohledu," řekl Shoka, jak se předem dohodli.

Vesnice obvykle rozšiřuje drby, řekl jí, když jí vysvětloval proč; a drby se dostanou na cestu ke kupcům a od nich dál, takže bude lepší, když všechno nechám při starém. Ať si vesnice myslí, že jsi odešla. Ať si myslí, že jsem tě poslal pryč jako ty ostatní. A myslí mu proletěl mrazivý záblesk, když si vzpomněl na bandity: jen ať se nedoslechnou, že tu mám děvče...

Protože najednou se mu zdálo, že už nebyla ten vychrtlý tulák, který sem přišel - špinavé a krátce ustřižené vlasy a tělo ohnuté pod tím zatraceným košem.

Dívka, na kterou se díval, měla čistou pleť a jasné oči a byla lépe živěná, se zářícími vlasy po ramena. Každý její pohyb vycházel z boků a neměl nic společného se způsobem, jakým se pohybovala jako chlapec.

Zatraceně!

A pomyslel si v ten jasnovidný okamžik, že jestli vesnice vyšle chlapce, který tu už byl, stejně z toho budou drby, i kdyby Taizu ani nezahlédl.

Něco se změnilo, řekne chlapec hned, jak se vrátí do vesnice... protože mýtina letos získala mnohem lepší vzhled, zahrada byla lépe udržovaná, fazole vyvázané, byliny ve spořádaných řádcích - neuměl to přesně vyjádřit slovy, kromě toho, že Taizu měla smysl pro umístění věcí tam, kam patří, a pro udržování pořádku, okopávala a plela a dokonce zaútočila na plazivé rostliny, které se pokoušely vyplazit na mýtinu, ovinout se kolem tyček plotu a zarůst cestičku k prameni. Rozmístila háky, aby bylo kam věšet věci, motyku a hrábě věšela jako zbraně, cibuli rozvěsila v řetězech a byliny a kořínky ve svazcích.

Není to tu stejné, myslel si. Nic na hoře nebylo stejné. A ani si nedovedl představit, jak mohl vůbec pomyslet na to, aby ji poslal k jeptiškám.

Ted' se vytratila kolem boční stěny chaty na výhodnou pozorovatelnu, odkud by mohla sledovat obchodování, představil si. Být Taizu, udělal by to.

Vzal svázané kožešiny, bylo jich nezvykle mnoho, z trámu, kde visely, a vynesl je na verandu, protože už přicházel chlapec se svým nákladem rýže a jiného zboží.

"Mistře Saukendare," řekl chlapec - Shoka ho znal, ale najednou si uvědomil, že se nikdy neobtěžoval zjistit jeho jméno, podsaditý, s širokým obličejem, utíral si pot z čela. Balíčky shodil na zem.

"Chlapče." Shoka zdvořile pokývl na chlapcovu úklonu a zjistil, že uvažuje o jeho věku - o rodině, kdo je a proč posledních několik let nosí dárky z vesnice právě on. Ale připadalo mu, že je pozdě se ptát na takovéto věci; a Shoka neměl potuchu, proč si na to najednou vzpomněl, ptát se na tyhle věci - snad že kdysi Saukendar, Císařova pravá ruka, věděl o dvoře vše a sledoval i detaily; a dnes Shoka poustevník se vzdal dvora a to vše odešlo s tím.

Zatracená holka. Vytrhala nejen plevel.

A tak si nechal zvědavost a otázky pro sebe. Otázky z jeho strany by vyvolaly chlapcovy otázky, a to nechtěl. Otázky o světě by přinesly odpovědi o světě a on o něm nechtěl už devět let ani slyšet.

A tak vynesl kožešiny, položil je na hromadu na verandě a řekl zdrženlivě: "Chtěl bych pár otepí slámy, kdyby to bylo možné. Musím něco pospravit."

Vesnice nikdy nesmlouvala. Dostala více kožešin než obvykle, protože měl více času na lov a dobré deště znamenaly dostatek králíků a lišek; jestli letos chtěl více slámy, neměl by to být problém, protože byla dobrá sklizeň.

"Nenechte si namluvit, že byla špatná sklizeň, řekla Taizu nelítostně. Tenhle rok byl dobrý, není důvod pro to, aby byl špatný.)

"Jo, pane," řekl chlapec. "Řeknu jim to, pane. Přinesu to zítra, jestli se vám to hodí."

"Hodný chlapec." Tolik, co se týče smlouvání. Byl chlapci vděčný; viděl zářit mladý obličej a klouzat oči na něj a na balíčky, stydlivě, když začal rozbalovat, co chlapec přinesl.

Byla tam rýže, sůl, klobásy - skvělé klobásy, malé hliněné nádoby marmelády a jiné věci, které s láskou vyráběly ženy ze vsi. Vzpomínal si na jiné dárky, malé nádoby schované na polici do zimy, kdy si dovolil takovýto luxus. Znal tuto nádobku, byla to zázvorová zavařenina; léta přicházela ve stejné nádobce s voskovou pečeti, byla by dost dobrá i pro Císařovu tabuli. Léta mu to nějaká žena posílala, a on ve skutečnosti nikdy dřív takovéto dary nepočítal, ovoce a zázvor, malé nádoby s kořením a šťávami, které zpestřovaly jednotvárnost jeho stravy.

"To je velmi laskavé," řekl pohnutě. "To je skvělé. Řekni jim to."

"Ano, pane," řekl chlapec.

Proboha, chlapče, pomyslel si, když se díval na mladý obličej; nejsem hrdina, zatraceně, nestojím za to, chápeš?

Ale proto sem chlapec nepřišel, aby našel pravdu, tu mu nedlužil.

"Moje matka vám posílá košili," rozbil chlapec další balíček.

"Je velmi pěkná," řekl a ukázal na vyšívaní. "Vyříd', že ji děkuji." A trochu rozpačitě potěžkával rýži, když si vzpomněl, že jsou tu dva: "Rád bych věděl - jestli bych mohl dostat ještě trochu rýže -"

"Přinesu ji, pane Saukendare."

"Budu ti vděčný."

Bylo tam o tři liščí kůže víc a velký počet králíků a veverek. Nemyslel si, že by to bylo nespravedlivé.

Taizu řekla, že to není nespravedlivé.

Když chlapec odcházel, poplácal ho po rameni jako spolubojovníka, což chlapce potěšilo.

Nikdy nepochopil, proč ho vesničané obdivují. Nikdy se na to neptal. Děsilo ho to. A vzpomněl si, že rolníci se ho pokoušeli vlákat do pasti a mnoho vesničanů se připojilo k těm, kteří ho v Chiyadenu honili.

Kvůli odměně za jeho hlavu, myslel si.

Ale tihle lidé ne.

Taizu se nelišila od vesničanek, které kdy viděl.

Ale přitom byla úplně jiná.

(Pružné tělo vířící holí, záblesk holých nohou, štíhlý pas a poletující košile...)

Nikdy vesničanům nerozuměl. Nikdy nechápal myšlení lidí, kteří pracují na poli a chovají prasata a poskytují věci, které se objevují na stolech a v sýpkách. Znal jejich důležitost za války. Znal důležitost zásob a chápal logiku hybných sil mezi těmito lidmi, jakou sílu může představovat skupina rolníků vládnoucích oštěpem a za co stojí v boji s luky, které směli nosit, a jaké jsou zákony (pokud jsou jaké) a co podle těch zákonů může dělat důstojník a co od nich může vyžadovat. Neměl ponětí, proč by mu lidé z Monu měli být vděční, snad ho považovali za něco víc, než je, a to ho rozčilovalo.

Ne, trápilo to jeho smysl pro čest, protože celá ta léta věděl, co se děje, a nikdy se tomu nedivil, ani se neobával ceny za to.

A tak seděl a díval se na chlapcova vzdalující se záda, jak scházel dolů z kopce na silnici; a ani se nepohnul, když na verandu přišla Taizu.

"Co říkal, mistře?"

"Nic," odpověděl Shoka. "Nic neříkal. Jen že přinese slámu a víc rýže. Takže nebudeme trpět nedostatkem. A můžeme spravit střechu."

Taizu se na něj zvláště podívala, dřepala si na okraj verandy, kde seděl, ale on vstal a řekl, že má nějakou práci.

Ve skutečnosti nevěděl, co se s ním děje, ale vzal vědro s odpadky a vyšel do lesa přes temeno kopce, kde byla malá louka a houština, kam dávali zbytky, odězky z dýní a fazolové slupky. To aby bylo příští rok víc králíků.

Ani člověk ode dvora nepotřeboval holku od prasat, aby mu to řekla; nebo co se stane s králíky, kteří na nich budou závislí. A příští den sešel z kopce na dohodnuté místo, na úzkou stezku, kam nemohl ani Jiro, ale Taizu šla s ním.

Byla tam hromada balíků slámy, které vesničané nechali na posledním kousku obdělávané půdy; a byla tam také malá hromádka kamenů, která chránila košík s rýží.

Dal jí košík, aby jej nesla, sám vzal jeden velký balík slámy a poslal ji do kopce první, protože takový výstup zatěžoval jeho zraněnou nohu. Netoužil ji mít za sebou, aby čekala na nešikovná zaváhání jeho rovnováhy a říkala mu: Jste mimo těžiště, mistře Saukendare.

Rozhodl se nenést ten náklad takto ve svém pokusu opravit rovnováhu: přesunul zatížení na svaly, dokud necítil bolest, potil se a cítil tah ve staré jizvě, když bez dechu říkal: "Můžeš to vynést zbytek cesty," a otočil se a scházel po stezce dolů.

Tak se mohl trochu vydýchat, zatímco ona musela donést košík až do chaty, a pak se vrátit dolů a odnést slámu. Proto mohl scházet dolů pomaleji, kulhat, jak chtěl, a nadávat při každém bolestivém kroku.

Byl blázen. Měl chlapce nechat, aby mu pomohl a donesl slámu až ke stáji. Ten chlapec by to udělal. Udělal by to s potěšením pro mistra Saukendara, který byl příliš zmračen, než aby šplhal na tu ztracenou horu.

Proklínal vrahy, kteří mu to udělali. Viděl tmu, šarvátku, pamatoval si ten úder, jako by to bylo včera, a co víc, dával si za vinu, že mu vztek zastřel úsudek a že nechal toho muže přijít z boku.

Jedna chyba v životě. Jedna chyba, protože mu víc záleželo na zabíjení než na přežití, protože myslel na Meiyu a Heisua a myslel si, že brzy zemře a bude mít pokoj od bolesti.

Jedna chyba, protože byl člověk a ne ideál, jak vyprávějí legendy. A ten člověk kulhal po zbytek života, bolelo to jako peklo a nedostávalo se mu dechu, protože přežil ten vražedný útok, dostal se na hranice Císařství a rozhodl se žít. Ale už nemohl dělat věci, které by ho udržely ve formě. Trochu cvičení by pomohlo. Ale nevyléčilo by to kulhání ani slabost.

Nic nemůže vrátit Saukendara na jeho starou - cestu. Nic nemůže vrátit zpět roky, oživit mrtvé a odehnat bolest.

A Taizu, ztraceně, ho předhonoila dřív, než sešel z kopce, poskakovala po cestě plné kořenů jako kůzle, veselá jako vydra..

Usmála se na něj, když nesla balík slámy velký jako člověk.

To je pro tebe moc, začal si říkat, protože balík nebyl těžký, ale zachytával se o stromy kolem stezky a člověk se potácel, když ho nesl po úzké cestičce. Jemu se to stalo.

Nohou mu probíhaly vlny bolesti a bylo mu zle, když zvedal další balík. Ztracená tvrdohlavá holka, ať to zjistí sama. Bude to pro její dobro.

Ale vydala se na cestu před ní a vzdálenost mezi nimi se zvětšovala, a tak se ji pokoušel dohnat, spěchal a potil se, dokud se mu na vrcholku nezačalo zdát, že vzduch, který dýchá, má příchut' kovu a mýtiny plave v potu a bolesti.

Což odmítal připustit. Shodil svůj náklad hned za jejím a řekl důležitě: "Zdá se mi, že se ti to líbí. Můžeš jít dolů a přinést zbytek."

Zvedl balíky za provazy, do každé ruky jeden, a nesl je bez kulhání směrem ke stáji. Chata, stromy a stáj se vlnily jako vize pod vodou.

Shodil náklad hned za dveřmi, mimo její dohled, posadil se na něj a chvíli vnímal jen bolest, dokud nepřišel Jiro a nešťouchl ho nozdrami do ramene.

Poplácal skloněnou hlavu a donutil se vstát.

Přál si, aby ho zabili, v tom to bylo. Nikdy na to takhle nemyslel, ale teď si to přál, když viděl, že mládí je pryč, jeho budoucnost je tady a té budoucnosti je rok od roku mñ.

To ho ta dívka naučila, aby znovu počítal čas a roční období a aby viděl změny, které na něm čas napáchal, což nedělal, dokud se letos nesetkal se šestnáctiletou dívkou.

Hodil balíky slámy do ohrazeného konce stáje mimo Jirův dosah a pak sešel dolů k stezce. Byl už kus cesty s kopce, když potkal Taizu nesoucí náklad.

Také se teď potila, přinejmenším, a supěla, takže se cítil docela ušlechtilé, když říkal: "Vezmu to. Kolik ještě?"

"Ještě dva."

"Tak jdi dolů."

Vynesl náklad nahoru, shodil ho na okraji mýtiny a sešel znovu po stezce dolů, kde ji potkal, jak jde nahoru, ale mnohem, mnohem níž.

Zastavila se, když ji potkal. Předala mu svůj náklad a šla dolů po cestičce pro poslední balík.

"Ne," řekl napůl skloněný pod nákladem. "To už je na děvče moc. Jdi nahoru."

"Já to zvládnu," řekla se zpoceným obličejem, zalapala po dechu, zapotácěla se na cestičce a nakonec scházela dolů s kopce.

Díval se za ní, těžce dýchal, byl zničený a v ústech cítil pachut' mědi. Dlouho se díval, pak zvedl balík a vydal se po stezce vzhůru, bojoval se švihajícími větvemi, dokud se nedostal k poslednímu stoupání, kde už bylo větví méně.

Znovu se nadechl, nakonec mu to šlo docela dobře, kromě bolesti v noze.

Přitáhl si provazy k rameni, zhluboka se nadechl a pokusil se poslední kopeček vyběhnout.

Zvládl to až na vrchol, spadl na jedno koleno, jak se balík zachytil na větvi, a najednou byl tak oslepen bolestí, že neměl sílu tu zatracenou věc vyprostit.

Vztekle se odrazil, aby mohl vstát.

Něco se utrhl ve velkém svalu nad kolenem a balík na jeho ramenou opřený o strom byl to jediné, co ho uchránilo od dalšího pádu na zem pod nápojem bolesti. Tekly mu slzy a zrak se mu zamlžil; když přišel k sobě, stál pořád opřený o strom a provazy balíku se mu zařezávaly do ramen. Nevěděl, jak se pohnout, aniž by upadl, ale věděl, že dívka půjde brzy po téhle cestičce nahoru a, zatraceně, takhle ho nesmí vidět.

Znovu chytil rovnováhu, odstrčil se od stromu a ten poslední kousek šplhal za pomoci větví, kterých se chytal, dokud se nedostal na rovnou část mýtiny, odkud viděl vzdálenou chatu. Nohy se mu velmi třáslly a nebyl si vůbec jistý, že právě koleno udrží jeho váhu při dalším kroku.

Udrží, jestli půjde opatrně. Šel - ve své bolesti si uvědomil, že stáj je blíž a že by tam mohl dát slámu, ale chtěl si sednout na verandu, to bylo jediné, nač myslel. Před ním bylo něco, co mohl zvládnout; otočit se na té noze bylo jako spadnout bezmocný do bláta a on nehodlal shodit balík a připustit, že by měl.

Nějak se dostal na verandu. Shodil balík dolů. Sedl si na okraj verandy a cítil studený vítr skrz své propocené šaty.

Dívka přicházela a našla ho tu sedět nemohoucího; v tom okamžiku nemohl ani vylézt do schodů, aby se dostal do chaty a na svou rohož. Rozhodně netoužil plazit se do schodů a být při tom přistižen.

Zítra, myslel si, zítra bude celá noha ztuhlá. Zítra bude zmrzačený; a uvažovalo své ponižující situaci. Mohl by odejít do lesů, ať se děvče bojí, prostě se schová, dokud ztuhlost nepomine a vrátí se s oznámením, že byl na lovu - To se tě netýká, děvče - lovím tehdy, kdy se mi chce.

Jako blázen.

Jako blázen skrývám pravdu. Co se děje, mistře Saukendare? A tak seděl, aby přijal to, co přijde; a když ji viděl vycházet s nákladem na mýtinu, nejdřív balík slámy a pak potácející se malá figurka v bílé košili, čekal a masíroval si bolavou nohu, zatímco ona přicházela blíž. Nakonec řekl hned, jak shodila balík na zem:

"Natáhl jsem si sval. Ohřej hadry, prosím tě."

Nepodívala se na něj tak, jak si představoval, pobaveně nebo posměvačně, snad jen s trochou obav, se svraštěným obočím. Byla bledá a zpocená. Vlasy měla přilepené na tvářích a na čele. Dívala se jako by si chtěla sednout tam, kde byla.

Ale řekla: "Ano, mistře Saukendare," a odešla dovnitř vše najít.

Zatraceně, nechtěl, aby ho litovala, nechtěl její sympatie a určitě ne její ženské hrdinství. Vlekl se do schodů. Svíral zábradlí a vykulhal po schodech na verandu. Ale v tom okamžiku mu bolest zatemnila mysl a vyvstal na něm studený pot, a tak se tam opřel; zatímco se snažil nadechnout, dokud nevyšla ven a nepřistihla ho v této situaci.

Zírala na něj, mlhavý přízrak v jeho vizi.

"Obnovilo se staré zranění," řekl. "Stalo se mi to už i dřív."

Ne v těchto devíti letech, pomyslel si, a přemítal, že se asi zmrzačil nadobro a vše kvůli své pitomé tvrdohlavosti.

Ale neřekl to.

"Půjdu ohřát trochu vody," řekla a vešla dovnitř. "Mohl byste se vykoupat."

"Nepotřebuji tvou pomoc, děvče. Postarám se sám o ty zatracené hadry. Nech mě na pokoji!"

Zevnitř se neozval žádný zvuk. Ani nevyšla ven. "Slyšíš mě, děvče?"

Žádný zvuk. Vzpomněl si, že tuhle hru už spolu jednou hráli. A ona vyhrála. To ho rozzuřilo. Zmrzačil se, když se snažil přijmout její radu, a jakmile ho ta malá fena uviděla bezmocného, ignorovala jeho rozkazy a dělala, jako by se zatraceně bavila.

"Podívej, děvče, jestli chceš, abych tě učil, budeš zatraceně dělat, co ti řeknu, a necháš mě na pokoji!"

Objevila se ve dveřích. "Dobrá, mistře Saukendare. Jestli na tom trváte. Ale hadry jsou nahřáté. Chcete, abych vám je přinesla sem nebo je mám nechat vedle vaší rohože?"

"Dej je k té zatracené rohoži," zamumlal, uvážlivě se pustil zábradlí a překulhal přes verandu, jak jen mohl.

Chtěla mu pomoci, ale odstrčil ji z cesty a s rukou na zdi dokulhal k matraci a spadl na zadek, jediný způsob, jak byl schopen se posadit. Bolest vystřelující ze stehna a kolena ho téměř udolala, a tak uvažoval, že by té holce zakroutil krkem.

Ale přinesla mu tukem napuštěné hadry, a tak se přinutil rozvázat si botu, vyzout ji a shrnout si volné kalhoty nad koleno; pak mu podsunula pod koleno rákosovou rohož, aby do ní nasákl olej vytékající z hader. Přispěchala s kouřícími hadry, převázala, co udělal, dokud jí to nevyhovovalo, a nakonec mu mezi záda a zadek nacpala hromadu

příkrývek, aby si mohl v klidu sednout a popadnout dech mezi náporů bolesti.

Byl špinavý a páchl uschlým potem, šaty měl plné slámy a za tohoto stavu věci chtěl mít chatu a své trápení sám pro sebe, snad jen se džbánem vody a několika studenými koláči nebo čímkoliv po tu dobu, než se z toho dostane.

Ale připustil si, že je rád, že ona tady je a že se nemusí vláčet pro nezbytnosti, že se hadry ohřeje, jakmile zchladnou, že večere je připravena a je tu někdo, kdo dá Jirovi vodu. Posledně, když byl nemocný - bohové, neměl představu, jak vytáhne vodu do kopce; nikdy si nevzpomínal ani na polovinu těch dnů, snad jen když zjistil, že leží obličejem v prachu u spadlého zábradlí ve stáji, kde se rozhodl shodit zábradlí, aby Jiro mohl jít, kam chce, a napít se ze sudu s dešťovou vodou nebo z pramene.

A aby mohl odejít, kdyby jeho pán zemřel.

Zavřel oči a odpočíval, když bolest odcházela a přicházela. Pak si uvědomil, že Taizu přinesla hrnec horké vody a namáčí hadry, aby mu omyla obličej, ale odehnal ji a udělal to sám. Vysvlékl si košili a aspoň si umyl smetí ze slámy, které ho rozčilovalo.

Obnovil horké obvazy na noze a dal hadry znovu na nahřátí.

Cítil se mnohem lépe, když začínaly druhé obklady chladnout. Opřel se o hromadu pokrývek a klímal, dokud neucítil vůni vařící se rýže. Vzhlédl a uviděl Taizu, jak oblečená do čisté košile vaří večeri.

Opatrně pohnul nohou. Chyba.

Ale pohnul s ní znovu a znovu, protože neměl na práci nic jiného, neležela na něm žádná povinnost, na kterou by musel šetřit síly. Byla tu Taizu, která mohla napojit koně, Taizu mohla uvařit večeri, nahřát obklady a nechávala ho tedy, aby se mohl starat o své zranění a zabránil ztuhnutí.

Zatnul zuby a zůstal tak po celý další den, kdy seděl na okraji verandy, pokoušel se trpělivě hýbat nohou a přitom přemýšlel, zatímco Taizu dole u pramene nabírala vodu, že měl štěstí, že to nedopadlo hůř a hlavně že nebyl sám, protože věděl, že by tu pokulhával kolem a co nejvíce šetřil bolavou nohu, tak jako už kdysi...

Jste mimo těžiště, mistře Saukendare.

Už si to udělal, jednou, protože neměl na výběr. Musel chodit, nosit věci a pracovat, nebo hladovět; a Jiro potřeboval péči, protože byl zraněný také. Nehodlal opakovat tuto chybu.

A tak se povaloval, zatímco ho dívka obskakovala, odpočíval na verandě a hýbal nohou víc a víc až na práh bolesti.

Pak nakonec, když už ho vše bolelo a byl netrpělivý a zvědavý, jak daleko až půjde ohnout, omotal ruce kolem kolena a přitahoval ho k sobě, víc a víc, dokud ho znovu napůl neoslepila bolest.

Ale ohýbalo se, myslel si potěšeně, víc, než by očekával.

Pak dostal nápad, že by se mohlo ohýbat ještě víc. To ztuhnutí po letech bylo způsobeno špatným hojením. Trhat ten zatracený sval. Ohýbat nohu víc než dřív. Nechat ji dělat to, co má. A tak ji stlačoval víc a víc, mezi záchvaty šedi a mlhy. Viděl kdysi, jak si liška uhryzala vlastní nohu, aby se osvobodila z pasti. Nevěděl jistě, jestli to byla: odvaha nebo hloupost. Pořád ještě to nevěděl. Snažil se, dokud se nekoupal v potu, zabalil se do příkrývky, ležel a hrál si na invalidu, když byla Taizu na dohled. Ale když nebyla, pokoušel se znovu a znovu, malý pokrok, ale přece jen nějaký; tím si byl jist.

Vyrobil si hůl, aby se měl očí opírat při chůzi. Byl přiměřeně pohyblivý, i když měl nohu pevně zavázanou, chodil nahoru a dolů z verandy, na latrínu, umýt se k sudu s dešťovou vodou a chodil po chatě.

Jinak nechával nohu nezavázanou, polehával na verandě nebo v chatě a úporně cvičil, dokud mu nezačaly téct slzy - zatímco ta pomatená holka, kterou bohové nespravedlivě obdarovali skvělým zdravím a perfektní rovnováhou, stála venku na dvorku a útočila na ten zatracený strom.

"Nemyslíte, že byste měl vstát, mistře Saukendare?" navrhla mu čtvrtého večera. "Nemyslíte, že byste s tím mohl chodit? Říkal jste, že -"

"Pracuji na tom," řekl krátce.

Ale příští den - všechny její návrhy přicházely tehdy, že kdyby nejdřív udělal to, co zamýšlel, vypadalo by to, že uposlechl její rady, a to ho rozčilovalo - začal chodit bez bandáží a pokoušel se ohýbat nohu o první schod verandy, zatímco stál na zemi, a už nedbal o to, jestli ho Taizu vidí ne, protože už byl zvyklý na bolest, nebo to tolik nebolelo, nebyl si však jistý.

Koleno v lince nad chodidlem, zatímco ohýbal nohu. Jestli to zatracené koleno ztuhne, ať ztuhne ve špatném směru, ne ve správném, ať ztuhne tak, aby se nemohlo pohybovat do stran, což by potrhalo šlachy a ničilo rovnováhu.

Tentokrát, až se to bude hojit; se to nebude dít na koni, s nohou vytočenou, ani se nebude pohupovat se sekerou, aby se pokusil postavit svůj první přístřešek, který tu na hoře měl. Nebude se kroutit pod náporů bolesti a zimou, protože tehdy přišel na horu v deštivém období a seděl pod skrovným přístřeškem, který byl schopen zbudovat, a pokoušel se nezmrznout, dokud nebude moci kulhat a nepokusí se dát svému obydlí více pevnosti.

Díky vesničanům v tomto prvním období nezemřel, díky vesničanům, kteří mu nosili zásoby na dohled jeho přístřešku, a on jim za to nikdy neřekl jediného laskavého slova. Počkal vždy, dokud chlapci neodejdou, a pak se vyplazil ven a po troškách zásoby odnášel do svého obydlí. Pohyboval se v takové mlze horečky a bolesti, že později si na tyhle dny nemohl vzpomenout.

Byl to asi jediný způsob, jak se vesničané z Monu mohli dozvědět, že je naživu; když přinášeli další jídlo, to minulé bylo pryč a přístřešek byl větší. Vykonali přinejmenším tři návštěvy, nechávali ležet jídlo na okraji paseky, teprve pak vyšel ven a seznámil se s nimi.

Zatraceně, v těch letech byl blázen. Dívali se na něho jako na svatého muže, a on přitom nebyl víc než králík schopný vyhrabat si doupě a žít z darů, které přinesli, přežít, dokud nepřijdou lovci..

I Ghita se nakonec rozhodl, že nestojí za námahu. Nestojí za námahu, životy a proslulostí, které by dosáhl, kdyby se ho dál pokoušel zabít.

Možná Ghita věděl, že kdyby na něj poslal zabijáky, vlastně by mu tím prokázal milost - vyburcovat ho a donutit se pohybovat. Možná by ho to nutilo chodit - déle -, kdyby byli skuteční nepřátelé, místo strachu z nich. Už dřív se postaralo několik Ghitových mužů. Ale nepřátelé ho mohli dostat - jestli Ghita udělal víc, než že poslal pár zabijáků, pak ho mohl dostat. A vesnice by za to, že mu pomohla, draze zaplatila; možná i pan Reidi by za to zaplatil, že ho strpěl na své hranici.

Zatraceně.

Trpělivě ohýbal nohu, přesně v linii, tentokrát si ji ale opřel o druhý schod. Ohýbal nohu, když chodil; zahodil svou hrдост a chodil s holí jako stařec.

Taizu už nic neřikala. Jen si jednou všiml, že se na něj dívá, když dosáhl nohou na druhý schod a když si znovu zavazoval nohu a zpevňoval koleno. Jen tam stála a dívala se a nikdy neřekla ani slovo.

Ani když začal chodit delší vzdálenosti a cvičil ohýbání, ze kterého se zvedal za pomoci hole.

Ale dělal to. Cvičil víc, než za celých devět let. Ďábelsky mu vadilo dělat jednoduchá cvičení s pomoci hole, když dívka vybíhala jako srna na kopec, když ležla na trámy a na střechu, aby spravila došky, když dělala svou i jeho práci a starala se o něj a stále cvičila výpady, den za dnem, jako cílevědomý pomatenec, denně ho obviňovala, aniž by chtěla, připomínala mu, že se vši svou bolestí a úsilím snaží přetrumfnout vesnickou holku.

A taky že se zatraceně snažil.

Cítil, že je nucen jí vzdávat čest, že musel dělat přinejmenším tolik nebo že se s ní nepře, žádná morální síla na žádný argument proti jejím šíleným idejím.

Ať je zatracen, jestli by ji požádal, aby s ním zůstala, protože on to potřebuje.

Zatraceně, nepožádal by ženu, aby tu s ním žila, pokud by ji nemohl požádat jako muž, který má i jiné možnosti.

A jakkoliv pohled na ni lákal jeho mysl, tělo ho bolelo natolik, že lákání zůstalo pouze v teoretické rovině.

Kapitola šestá

Shoka si dřepł a narovnal se, bez hole, tentokrát s mečem v ruce.

Bolelo to jako peklo. Nebyl přesvědčen, že to bude bolet vždycky, jen dokud se nezačne pořádně hýbat a svaly se nezahřejí. Člověk s tím mohl žít, jestli udrží tělo rovně a vrátí mu to zpět mládí, o kterém si myslel, že ho už navždy ztratil. Viděl, že Taizu sleduje ten pohyb, viděl víc než respekt; určité porozumění, jak držela svůj prostý meč v rukou a čekala. "Do střehu," řekl.

Pozvedla meč.

Už nebyla nováček. Zнала jednotlivé postoje. Viděl, že jsou správné a cítil to i ve svých svalech, jak tak stál proti protivníkovi, kterým se měl zabývat.

Ačkoliv byla žena, snažila se rozbít neustálými třemi útoky slaměnou matraci, t'uk - t'uk, t'uk, t'uk - t'uk, t'uk, dokud ten zvuk neslyšel i ve spánku, a teď nacházel sílu v její paži i v horním držení.

Nemůže to brát na lehkou váhu. To by mohl jen blázen. Byla rychlá a on za ta léta vyšel ze cviku.

"Jedeme pomalu," řekl a začal pomalu sestavu, která zkoušela jak rovnováhu, tak formu. Nespoléhal na hybnost a sílu, aby opravil chybu, když mu pohyby jedna proplula, lehká a snadná jako padající list. Musel vše dělat správně, nebo by vypadal jako blázen.

Taizu nevypadala jako blázen. Ani on. Zapomněl na bolest pro radost z volného pohybu, pro radost ze sledování protivníka v pohybu a pro pocit napínajících se svalů, které si dosud vše pamatovaly i po tolika letech. Dech mrzl ve větru a ocel mýjela ocel beze zvuku.

Předstíral útok v tomtéž pomalém tempu a viděl v ten správný okamžik reakci z její strany, ne panickou, ale správnou reakci, pohyb mimo jeho dosah.

"Blízko," vynadal ji, když se máchnutím čepele dostal blízko k její ruce. "Vědělas, kde to bylo?" Ani nepřerušil pohyb.

"Ano," vydechla a její další krok přiblížil znovu její kroužící čepel, které bylo snadné se vyhnout.

"Ukážu ti jiný," řekl, když se pomalu dostal do linie jejího útoku.

Nebránila se; zastavil se na linii vytvořené jeho ostrím a jejím bokem.

"Vidíš?"

"Ano," řekla a zůstala v té pozici. On ze své vyšel a obešel ji, vzal ji za ramena a vyzkoušel její rovnováhu. Vyznačil nohou v prachu místo: "Tady," řekl, pak přešel dopředu a vzal špičku jejího meče do prstů, aby ji navedl do otočky. Pro další krok jí znovu vyznačil otisk v prachu a naváděl ji do pokračování, s pozdviženou čepelí. Byl to nejsložitější protiútok, který ji kdy učil.

Ještě dvakrát ji vedl čepel. Nohama skončila bezchybně na značkách.

Zatraceně, pomyslel si, když si vzpomněl na své spolužáky při výuce svého otce, vzpomínal na hodiny, kdy méně bystří následovali mistra, aby udrželi rovnováhu: a mohli se bránit - ale v téhle holce nebylo nic méně bystřého.

Řekněte cokoliv tomu bláznovi Beijunovi a instrukce odplavala do prázdna a nezájmu. Nemysli, když ti dávám pokyny, řekl Taizu, tak jako kdysi řekl i následníkovi. Když ti dávám instrukce, já znám a ty neznáš, proto neodháněj myšlenky od toho, co ti říkám. Jestliže je tady někde chyba, je to moje chyba a já ti to ukážu.

Neimprovizuj vykrytí útoku, kterému nerozumíš, když jedeme pomalu; zastav se v okamžiku, kdy to poznáš a já ti předvedu další pohyb. Je doba, kdy musíš improvizovat. Víš, kdy to je. Neuč se zastavit se. Nenauč se špatný pohyb. Když ti dávám pokyny, čekej na ně. Pochopíš ten rozdíl.

"Znovu," řekl, aniž ji vedl.

Jedna, dva a tři.

"Skvělé."

Sám se postavil do střehu a dělal kroky s ní, vyšel a opravil okamžik, kdy začala pokračovat, s vlastní otočkou, pomalu, pomalu dělanou.

"Společně odrážet," řekl. "Můj pohyb a potom tvůj."

Opakovala a zastavila se.

Zastavil se.

"Proč?" zeptal se. "Změnil jsem figuru?"

"Ne, mistře Saukendare." Měkce, správně, čepel ani oči se nehnuly. "Ale vy mě nenecháte pokračovat. Co mám udělat teď?"

"Jsi velmi napřed." Stejně měkce, oči upíral do jejích. Ale měla absolutně pravdu. "Další pohyb je stejný jako ten první. Cvič ten první znovu. Buď mým obrazem, dokud ti neřeknu jinak."

Jeden, dva a tři. Jeden, dva a tři.

"Další," řekla.

"Znovu," řekl.

"Netrpělivost je špatná," zamumlal, když se zastavili.

"Je vždycky právě dost času, když děláš něco správně, ne víc, ne méně. Tvůj meč nemá ostří. Jen tvůj úmysl. Když ten zmizí, nemáš zbraň. Pokračuj."

Jeden, dva a tři. Jak ho to učil mistr Yenan.

Zatím padalo listí a zahrada začala hnědnout v prvních mrazech. "Nahoru!" řekl Shoka a poslal čepel obloukem pod nohama Taizu, zatočil ji v otočce, kterou se dostal za její záda, zvedl ji do úderu, jak přešla do správného protiúderu a zůstala v něm, čímž dokončila figuru.

"Jaký bude další pohyb?" zeptal se.

"Půjdete v dolní linii," řekla.

"Možná, že ne."

"Z té linie je těžší jít nahoru."

"Možná bych to udělal právě proto. Možná bys to neočekávala."

"Trochu nebezpečné."

"Jsem nejlepší. Co udělám?"

"Něco třetího. Nepřilíš obvyklého."

Byl pobaven, potěšen, ale nesmál se. Nevyšel ze střehu. To byla pravidla rychlejší hry.

"Co to bude?"

"Mohl byste se znovu otočit a donutit mne pokračovat."

"Jaká je výhoda?"

"Pokračování poutá pozornost. Končí, když protivník chce. Záměrem je čepel."

Starý katechismus, šeptaný mrznoucím dechem pod šedivou podzimní oblohou.

"Znovu," řekl a zaujal figuru z počátku cvičení.

Byli vyslechní do košil a kalhot. Pot jí zářil na obličejích a hrdle navzdory chladu; bílá košile přilehla a zavlála, když se otočila, zaútočila a otočila se. Dovolil si nechat se unést krásou okamžiku, opojení z okamžiku, svého i jejího.

To mu dávala. Jejím učením učil sebe. Těšilo ji to. Časem, řekl si, by on mohl potěšit ji.

A už by tu nebylo žádné bláznovství.

Přitlačil ji ke starému stromu, který stínil chatu. Nelíbilo se jí to a pokusila se dostat na zem mimo kořeny stromu.

"Ha," řekl a poodstoupil, aby jí udělal místo.

Nepřitlačil ji, nehnal nováčka do nebezpečných situací, nedělal si z ní legraci kvůli její hrdosti. Byl na ni pyšný.

Ale ona ho zahнала do úzkých. Donutila ho otočit se, chtěla ho přitlačit. Bleskurychle se rozhodl, že jí, kvůli ní, dá prostor, který chtěla, otočený.

Při jeho druhém kroku změnila figuru.

Udělal instinktivní pohyb a vyrazil prudkým útokem na srdce, uviděl její zavření a otočku.

"Zastav!" zakřičel na ni.

Zastavila se. Uviděl na jejím rukávu krev. Srdce mu prudce bilo v hrudi. Vypadala jen zmatena.

"Jsi zasažena, děvče."

Podívala se na své tělo, zatímco jí krev tekla po ruce, která svírala meč. Ještě si jí nevšimla, ačkoliv krev skapávala do prachu. Vzal ji za paži a našel sek, zatímco ona natahovala krk, aby viděla ránu. Krev máčela její košili. Popadl ji v pase a přetáhl ji Taizu okamžitě přes hlavu, ačkoliv protestovala a přidržovala si ji cudně na hrudníku.

Rána byla zezadu na paži, asi na prst dlouhá a našťěstí ne moc hluboká.

"Ani to necítím."

"Blázne." Zatřásl jí tou paží. "Už na mě příště takovéhle triky nezkoušej."

"Promiňte, mistře Saukendare."

"Není to hluboké. Mohlo tě to zničit, slyšíš?"

"Ano, mistře Saukendare."

Nechal ji jít. Šel a zvedl pochvu na meč, zatímco si natáhla košili a udělala totéž.

"Jdi dovnitř," řekl pak. "Zatraceně, byla to dobrá košile."

"Je mi to líto."

Postrčil ji dovnitř, znovu jí vyhrnul košili, vyčistil jí paži a zavázal. Potom, jak ze zkušenosti věděl, začala tu ránu opravdu cítit.

"Bolí to?"

"Ano," řekla.

Srdce mu už přestalo bít jak splašené a uklidnil se. Popotáhl ji k sobě za hadr, který zbyl z košile, již se snažila přikrýt.

"Mohlo tě to stát ruku, ty zatracený blázne. Nikdy se nesnaž mě zatlačit."

"Ano, mistře Saukendare."

"Jdi se umýt. A vyper košili. Jsi příšerně špinavá."

Šla. Díval se na její záda a rozhodl se, že nic nezkažil. Ale když vzadu v chatě umýval nádobí u sudu s vodou, vrátil se mu ten okamžik, ten kratičký záblesk, kdy měl reagovat, a uvědomil si, že použil útok, který ona nezná a neví, jak se mu bránit. Ten útok provedený plnou silou by jí usekl ruku. Když si to uvědomil, zvedl se mu žaludek. Viděl to pořád před sebou. Čas od času se na ni podíval, když seděli uvnitř u večeře - ne na verandě, vítr byl příliš studený - protože pohled na ni celou a zdravou byl lékem na to, co viděl v mysli: Taizu zkrvavená na zemi, zmračená, přestože se snažil stáhnout úder.

Nebo snad ne.

Znepokojeně na něj pohlédla mezi dvěma sousty rýže; byl si jist, že věděla, že přemýšlí o ní. Asi by měl něco říct k této situaci, možná si myslí, že udělala neodpustitelnou chybu, což ale nebyl tento případ. Byla to studentská chyba. Byla to jeho chyba, že od ní přestal očekávat takové hloupé chyby.

Učil ji rád, těšil se na lekce, nacházel potěšení ve věcech, které léta nemohl dělat, a to ho vracelo do chlapeckých let - ne do vražedných let, ne do soubojů, krve a bolesti, ale do let umění a skvělosti. Hlas jeho otce. Mistra Yenana. Prašný šedivý dvůr v Chengýdi s červeně nabarvenými draky na vratech. Obličej přátel, z nichž většina je teď mrtvých.

Taizu v záblesku slunečního světla - Taizu, ve stěhu, každá její linie je krásná; od štíhlých kotníků přes její boky až po záři vlasů ve světle.

Dal jí ten půvab. Už si ani nemohl vzpomenout na tu holku od prasat a jizva byla částí Taizu. Byla to určitá symetrie: patřila k ní, byla součástí jejího obličje a osobnosti, která přišla vytrvale požadovat, aby tu mohla zůstat, dnem i nocí. Zabít Ghitu.

Bohové. Opustit hory, přejít zemi, zahodit život.

To tedy neudělá.

To jí nedovolí udělat.

"Lituji," řekla nakonec u jídla, které se celé odehrávalo v tichu.

Šlehl po ní zamračeným pohledem.

"Vím, co jsem udělala," řekla.

Zeptejte se, chtěla tím říct.

Pak by o tom mluvili, všechno by bylo v pořádku a vše by se vrátilo do starých kolejí.

Dokud by se nestalo něco horšího.

"Cos udělala?"

"Myslela jsem, že budu chytrá. Myslela jsem, že zjistím, že co jsem si myslela, je správně. Jestli mě učíte figury proto, že jsou v souladu s tím, kde vy stojíte, a když mi dovolíte se na vás dostat, tak je to proto, že mě chcete nahnat do určitého pokračování, které máte v úmyslu a tak jsem si myslela, že tomu zabráním, když tu figuru změním."

Zíral na ni zamračeně, za dlouhého ticha. Pak řekl: "Ty jsi přemýšlela."

"Já -" stiskla rty a na okamžik ztuhla, pak pokývla: "Lituji, mistře Saukendare."

Jeho ruka spočívala na koleně a bradou se opíralo paži. Zíral na ni. "Poslouchej, děvče. Chtělas, abych tě učil. Dosud jsem to dělal. Jsi výjimečně dobrá, na ženu. Zřejmě lepší než mnozí; kteří prošli školou v Chengýdi. Ale to ti nezachrání život, rozumíš? Dal jsem ti slib, protože jsem nechtěl, abys odešla pryč a chytili tě lupiči nebo abys hladověla na cestě. Podívej se na sebe teď. Jsi zatraceně hezké děvče. Udělal jsem ti někdy něco zlého?"

Její rty se sevřely do bledé čárky ve světle lampy. "Ne," procedila skrz ně, aniž s nimi pohnula. Nosní dírky se jí rozšířily a oči se pohybovaly panicky jako králík chycený do pastí.

"Jsi vyděšená k smrti, jako bych se na tebe sápal. Nedělám to. Ne že by to bylo snadné, pochop. Ale dodržuji naši dohodu, ne?"

Pokývla hlavou jako předtím.

"Tohle není Chiyaden. Žena, která žije tady, by měla zatraceně líp vědět, jak lovit, jak zacházet s lukem, měla by být silnější, aby se mohla ohánět sekerou a vybíhat do kopce. Dámy u dvora se učí zacházet s mečem a velitelskou holí. Na tom - není nic špatného. Žena by se měla umět o sebe postarat -"

- Meiye by to nebývalo bylo pomohlo.

- Kdybych tam byl.

- Kdybych to viděl přicházet.

"- a já jsem tady zlenivěl. Mám rád ta cvičení. A jestli chceš naučit ženu něco víc, než je obvyklé, je to moje věc. Ale když ji učím, musím ji naučit i jiné věci, jako například chápání, kde jsou hranice jejích možností."

"Slíbil jste -"

"Poslouchej mě. Byl bych tě přitlačil rovnou na ten strom. To ti chci říct. Možná jsi dost dobrá, abys dostala jednoho nebo dva rolníky. Snad i lupiče. Většina z nich jsou mizerní šermíři. Ale pánova tělesná stráž je jiná: každý je dvakrát tak těžký jako ty a má také delší ruce. Možná nejsou tak obratní, ale na to nespolehej - muž, který stráví hodinu denně na cvičišti, je oříšek pro kohokoliv, mladá dámo, a i kdybys dostala jednoho z nich v jeho špatném dnu, postaví se ti další tři. Dej mi ruku. Dej mi ji!"

Skousla rty a opatrně vložila svou malou ruku do jeho.

"Teď přitiskni mou ruku k podlaze."

Pokusila se. Musel jí vzdorovat víc, než očekával, ale udržel se, i když se do toho neočekávaně opřela ramenem. Rozechvěně si sedla zpět.

"Chceš zkusit mě udržet?"

"Nenutíte mě."

"Někdy nemáš na vybranou. Někdy je jich pět nebo šest a nemůžeš si zatraceně vybírat. Někdy jich přijde daleko víc a nemáš kam ustoupit, musíš si ten prostor udělat. Naučil jsem tě pohyby, které žena může zvládnout. Některé nemůže."

"Vyzkoušejte mě."

"Co chceš, je nemožné, děvče. Muž nemusí být lepší než ty, aby tě zasáhl. Musí být jen silnější a z polovice tak dobrý jako ty - což znamená, že kdejaká stráž u dveří ti může useknout hlavu. To znamená, že nějaký řadový voják silný jako vůl prorazí tvůj střeh, a jestli tě nedostane on, dostane tě ten vedle zezadu. Tak to chodí na tomhle světě. Nejsi dost silná. Nemůžeš dělat všechno s čepelí a nemůžeš se všemu vyhnout."

"Všechno, co musím, je být dost dobrá na jednoho."

"Nemáš všech pět pohromadě. Nedostaneš se tak daleko, zemřeš v zatracené šarvátce pro nic za nic. Jestli budeš mít štěstí."

"Nebojím se."

"Pak jsi blázen! Nebo lhář."

"Přisahal jste, že mě budete učit. Jestli jste mě neučil správně, porušil jste své slovo." Oči se jí zaleskly slzami. "A pak jste lhář vy, mistře Saukendare."

"K čertu s tebou."

Brada se jí zatřásla. Dívala se na něj vzdorovitě.

"Poslouchej, děvče. Poslouchej. Jestli tě zasáhnu naplno, jak se může stát, polámu ti kosti. Přímo přes rameno. První čestný zápas a prask, to byla tvá pravá ruka. To chceš?"

"Jestli mě učíte tak, abyste mě mohl zasáhnout, tak je to, že? Chcete, aby mě zabili."

"Ty zatracený blázinku, říkám jen, co se stane."

"Dal jste své slovo."

"Řekl jsem, že se to stane. Poslouchej. Jsi dobrá. Jsi velmi dobrá. Ale nemůžeš dělat to, co chceš. Nemůžeš změnit přírodu. Zapomeň na to. Máš střechu nad hlavou. Máš teplou postel. Můžeš tu zůstat se mnou tak dlouho, jak budeš chtít."

Zhluboka se nadechl a chopil se příležitosti, nenápadně, jak si myslel - do pekla s dědictvím, co by říkali v Chengýdi. Do pekla s tím, jak by se na něj díval jeho otec, kdyby byl naživu, aby to mohl vidět. Ale díky bohu, otec neviděl i jiné věci, které se staly. "Jako moje manželka nebo cokoliv blízko tomu. Není tu špatný život. Nebo snad ano?"

"Ne," řekla ostře a zamračila se.

"Ne, co? Co chceš dělat jiného? Táhnout na Gítuův hrad? Být zatracený blázen? Nasekají tě do žrádla pro psy."

"Složil jste přísahu."

"Prostě jsem dal slib šílené ženské!"

"Ne, řekl jste, že přisaháte. A já jsem taky přisahala, mistře Saukendare. A vy mě budete učit."

Stiskl rty, když se na ni podíval.

"Jsi zatraceně tvrdohlavá fena."

"Já jsem přisahala. Udělám to. A vy také. Budete mě učit správným způsobem. Nebudete podvádět."

"Nepodváděl jsem!"

"Tak co to bylo jiného, když jste mě šetřil?"

"Zatracený blázne! Chceš mít polámané kosti?"

"Chci spravedlnost, mistře Saukendare. Chci, abyste dělal, co jste slíbil. Jestliže mě nemůžete naučit nic lepšího než tohle, je to vaše chyba, že, mistře Saukendare?"

"Blázen, jak říkám! Stává se to. Stává se to mužům, i těm nejlepším. Jaké si myslíš, že máš šance? Unavíš se, děvče, unavíš se a začneš dělat chyby, bude ti horko v té zatracené zbroji, nebudeš moci zvednout nohy a nějaký zatracený pěšák ti zabije koně - co si potom myslíš, že budeš dělat?"

"Můžete mě to naučit. Jak jste slíbil."

"Blázne," zamumlal a dlouho nic neříkal. Nakonec se rozhodl neříkat už vůbec nic, sedl si na svou rohož a vysvlékl se. Už nedbal na její city, záměrně si jí nevšímal a přešel ke krbu, aby si ohřál trochu rýžového vína.

"Chceš také?" zeptal se příkře, když pohlédl jejím směrem. Ale jen posbírala nádobí a ukládala se do postele v oblečení a ve všem ostatním.

"Ne," řekla a ani se na něj nepodívala. Zakutala se pod přikrývku, otočila se k němu zády a přetáhla si přikrývku přes hlavu.

"Bude dlouhá zima, děvče. Vypij si trochu vína se mnou. Promluvíme si o dvoru. Budeme mluvit, o čem budeš chtít."

"Ne," ozvalo se zpod přikrývek.

Neměl zrovna džentlmenké myšlenky, když tam stál a čekal, až se víno ohřeje. Pak si vzal hrnek s vínem a zhasl světlo.

"Jdu na svou rohož," řekl do tmy.

Z druhé strany pokoje žádná odpověď.

Tak se posadil ve tmě a vypil víno až do dna. Pokoušel se nemyslet na ni, na meč, který ji mohl zmrzačit, nebo na Chiyaden a oddily nevděčných rolníků.

Viděl ty okamžiky před očima. Viděl prvního muže, kterého zabil. Viděl pak daleko víc ran a viděl, jakou spoušť může meč nadělat s člověkem. Dobří muži. Zohavení a křičící v prachu.

Sám měl jinou ženu a byl bezmocný s tímto důvodem tak jako s jiným.

Měl se vyspat s Meiyou, říkal si, když ho to napadlo už poprvé. Možná by z toho byl skandál. Rychlá svatba. A Meiya, už ne panna, dřív než Císaře napadlo ji provdat za svého syna, toho zabijáka, by byla v bezpečí před čímkoliv, co se jí stalo v rukou manžela.

Už by neměl poslouchat žádné nesmysly, vzít to s Taizu rovnou, přejít přes to a ukázat jí, co je její ctnost proti síle muže; po jedné nebo dvou nocích by se rozehrála, dostala by rozum, zjistila by, že šlechtic se chová jinak než muži, které znala.

Vypadalo to velmi rozumně. Dokud nepomyslel na Taizu."

Dokud si nevzpomněl, co mu řekne v kritickém okamžiku:

Dal jste své slovo, mistře Saukendare.

"Co ruka?" zeptal se u snídaně.

"Je v pořádku, mistře Saukendare."

Snědl dalších pár kousků.

"Nejsem nepohyblivá, mistře Saukendare. Nic mi není. Skoro jste mě minul."

"Stáhl jsem to, zatraceně. Sám jsem se tím odkryl a riskoval jsem tím svůj krk, abychom věci uvedli na pravou míru."

"Nezasáhla bych vás -"

"Tak na co si myslíš, že ksakru ten meč máš?"

Taizu měla otevřenou pusou. Rychle ji zavřela.

"Dobrá," řekl, pohlížeje na ni. "Chceš, abych tě učil jako muže. Máš to mít." Košile od zbroje jí dosahovala po kolena.

"Je těžká," řekla, když jí zbroj upevňoval provazem kolem pasu, překřížil jej kolem hrudníku, protože košile musela přiléhat; ruce a nohy jí omotal kůží a starými rohožemi, neboť náloketníky a chrániče holení nemohl použít.

"Chceš, abych tě, učil," řekl.

"Co budete nosit vy?"

"Já nemám strach," řekl. "To ty jsi adept na to, abys přišla o ruku." Poodstoupil, zvedl svůj meč a ukázal na její.

"Prosím. Do stěhu."

Trošku se zapotácela, ale hned se zklidnila.

Příští den ji posadil Jirovi na hřbet a nechal ji procítit jízdu na koni v těžké zbroji, zatímco předtím jezdila na Jirovi bez sedla, když odpočíval na pastvině. Nespadla. Ale Jiro se zrovna choval dobře.

"Jestli se máš stát pánem," popichoval ji, "musíš umět jezdit."

Vyšvihl se na její místo, vzal uzdu a řekl: "Podej mi oštěp. Musíš se toho hodně naučit, děvče. Uvidíme, jak zvládneš jízdu."

Tuto noc bylo třeba víc horkých bandáží.

"Chceš toho nechat?" zeptal se jí.

Otočila na něj své tmavé vyčítavé oči. Obličej měla otočený k rohoži, když jí přikládal na zadní stranu kolen horké obklady. "Ne," řekla.

"V tom odění je to těžší," řekl. Šíp letěl, zvěř vyrazila při zvuku Shokovy tětiny, ale šíp dodržel svou dráhu, namířen přímo do srdce - nebyl to lov ze sportu, ale kvůli masu na zimu a neměli jinou možnost. Jelen po zásahu zakolísal, uběhl ještě pár kroků a zřít se na sněhovou pokrývku.

Prořízl mu hrdlo a Taizu omotala nohy provazem, který přehodila přes větev.

Zvěřina na celou zimu. Kůže, paroží a kosti na kalhoty od zbroje a rukojeť nože a cokoli dalšího, co je možné dělat za zimních večerů.

"Nikdy jsem nejedla jelení maso," řekla mu Taizu.

"Po pravdě řečeno," odpověděl, "já jsem většinou jedl divoká prasata." Ale letos tu musí krmit dva, jelen se sám nabízel a dva svou oběť mohou odtáhnout domů. Vyudili většinu zvěřiny, vyrobili klobásy, vyčinili kůži a zbytek pověsili zmrzlý na verandu.

Za zimních večerů, když venku ležel sníh a Jiro frkal ve stáji, Shoka vyučoval výrobu šípů a luku - mužská práce, ale on to znal, a tak večery ubíhaly, dívku to těšilo a zpříjemňovalo to čas.

Její oči sledovaly každý pohyb jeho prstů, jeho oči sledovaly záblesky v jejích očích a malou křivku úsměvu, který v ní dnes mohl vzbudit.

Jeho myšlenky ji sledovaly noc co noc. Pokoušel se ji někdy rozptýlit, malý kompliment, dotek ruky, když pracovala.

Ucukla a opakovala jedním nebo druhým způsobem: Ne. A tak šla zima - jeden zasněžený den zadruhým, kdy zůstávali vevnitř kromě nezbytných pochůzek, jako bylo přinést Jirovi vodu, vykartáčovat ho, nakrmit a podívat se, jak si v noci hová ve stáji.

Ukázal jí, jak uplést tětinu a jak ji upevnit. Řekl jí, proč určité šípky mají určité hroty a určité opeření, jak vybírat pera a jak je upevňovat. Ukázal jí - špinavou podlahu chaty pokryli slaměnými rohožemi - několik jednoduchých umění, kterým ho naučil mistr Yenan, otočení úderu prsty, jak použít kus dřeva, holou ruku nebo nohu k ochromení končetiny protivníka nebo jak odradit kohokoliv, kdo by na ni položil ruku.

Takové věci by ji naučily i jeptišky. Připomněl jí to a ona řekla:

"Nezůstala bych tam dost dlouho."

"Kam bys šla?" zeptal se jí.

"Nevím," řekla vyhybavě. Nepodívala se mu do očí, když odpovídala, a tak si to dořekl sám: šla by na silnici a byla by kořistí rychlejších a silnějších, což si nerad představoval.

Vyprávěl jí příběhy a ona povídala jemu, jaký jí připadá dvůr a jaká je Hua. Bavili jeden druhého, myslel si, přinejmenším jí se rozšiřovaly oči, když mluvilo dvoře a Císařské tabuli, kam jídlo přicházelo zahaleno v paví peři a pečená prasata měla na hřbetě cukrové hrady, labutí křídla i s peřím a místo očí rubíny.

"Jedli jsme si docela dobře," navázala ona, mluvila o Hue, prosperujícím statku a velké rodině - mí bratři, říkala, a někdy je nazývala jmény jako Jei a Mani. Mluvila o srně, kterou měla jako oblíbené zvíře dcera pana Kaijenga, dokud ji omylem nezabili Kaijengovi lovci (žádný z Taizuiných příběhů neměl dobrý konec). Pak řekla, že ta paní a její manžel jsou mrtví, paní spáchala sebevraždu a pán padl při obraně hradu. Nikdy neuronila ani slzu. Jen upadla do melancholie; vzpomněl si na Meiyinu smrt a sám byl také melancholický.

Ale nikdy jí nevyprávělo Meie. Byla dítě. On ne, a nemohl jí přednést svůj komplex a bolestné vzpomínky, ani když byl trochu opilý. Jen hluboce přemýšlel a na tu chvíli ticho ztěžklo.

Tuto noc byla také trochu opilá, venku zuřila bouře. Sebrala svou dobrou náladu a ukázala mu hru, kterou hrávali v Hue, když přišel snít, ale on tu hru znal, hrával ji na dvoře, a tak to bylo něco, co měli společného.

Vzpomněl si na jeden svět, když teď hráli se svými vyrobenými žetony, kde tehdy hrál s kousky jadeitu a slonoviny o vysoké sázky, zatímco ona si vzpomínala snad na domov, kamenné žetony a hlouček svých rodičů a bratrů. Ale oni hráli o takové věci jako Kdo Přinese Vědro nebo Kdo Udělá Snídani.

Navrhoval jiné sázky, ale ona se na něj jen podívala, a tak ji ujistil, že jen žertoval.

"Dobrá," řekl, "když prohraješ, budeš mě dnes v noci zahřívát. Nic jiného. Žádné dotýkání rukama."

"Ne," řekla pevně. "Mohl byste podvádět."

"Jak? Mimochodem, páni nepodvádějí."

"Cha," řekla krátce s rukama na kolenou.

"Co to znamená?"

"Vím, co chcete. A nedostanete to. Nedovolím vám, abyste porušil své slovo. Asi tak."

"Prohrálas," řekl. "Je studená noc."

Potřásla hlavou. "Chcete hrát?" řekla. "Zitřejší nádobí proti tomu, že nakrmím vašeho koně."

"To děláš stejně. To není žádná sázka."

"Tak kdo přinese příště dříví na topení?"

"Dobrá," řekl.

Tak hráli tuto noc, zatímco sníh padal za nejchladnější noci tohoto roku, a vypili ještě trochu víc vína.

"Tak pojď," řekl, když se potácela ke své rohoži, a posadil se na svou, víc než trochu opilý. "Je hrozně zima. Nemá smysl si neudělat pohodlí. Slibuji, že myslím jen na pohodlí. Neudělám nic, co bys nechtěla."

"Ne," řekla ještě poměrně střízlivá, odešla sama ke své rohoži a zachumlala se ve všech svých šatech pod přikrývky.

Kapitola sedmá

Rampouch v rohu verandy neustále narůstal, až jednoho odpoledne spadl se zřetelným třesknutím a zanechal po sobě hromadu krystalů v teplém slunci.

Všude bylo bláto, ale větry se měnily a odfoukávaly sníh úžasnou rychlostí. Jiro kopal jako hříbě, vyhazoval a vesele dováděl kolem pastviny.

Doufá v klišy, politoval ho Shoka, když sledoval koně a děvče, které se o něj staralo - její prohra, nesla od pramene vědro po blátivé cestičce a vynášela bahno od Jira, který by se v něm určitě vyválel.

Tuhá zima, ještě horší jaro. Seděl na verandě, sdíral si z brady strniště namáčeje břitvu v hrnci horké vody a kysele myslel na stále teplejší počasí, kdy celá hora začne propadat šílenství, rozpuknou pupeny a příroda se začne rozmnožovat, aby zajistila přežití.

Shoka si povzdechl, vzhledl zpod obočí a přes vlasy na štíhlou, vzdálenou postavu a pomyslel si, že svou nejlepší šanci zmeškal, když byli oba opilí v půlce zimy.

Promiň, děvče, nevěděl jsem, co dělám.

Představil si ráno po té události, kdy by to děvče změnilo všechny své názory, touhy, vzdalo by se svých bláznivých nápadů a úplně by se mu oddalo.

Prásk! Spadl další rampouch.

Ve skutečnosti nevěděl, co by udělala, kdyby na ni položil ruku, ale za denního světla nepovažoval za pravděpodobné, že by okamžitě změnila svůj přístup ke všemu. Nikdy se nepokoušel myslet jako rolník, který odpřisáhl zabít pána z Chiyadenu. Ale později se usilovně snažil myslet jako Taizu a dostat od ní pár úsměvů nebo smích bylo zatraceně těžké. Taizu - neuměl si představit, co by udělala. Ale domníval se, že by to bylo mírumilovné nebo příjemné.

Zatracená bláznivá holka. Zatracená bláznivá holka, která byla komfortem, na který si zvykl. A po devíti letech celibátu. Další povzdech.

Člověk by chtěl říct, že dostat dívku do postele je nejdůležitější věc. Ale byla to lež. Pravděpodobnost, že by byla okamžitě dole pod kopcem a pryč - na to myslel celou zimu, na ten pohled s kopce dolů, kdy by ji neviděl, už nikdy, a na to, že by jedl večer v rostoucím tichu - ta pravděpodobnost byla nesnesitelná.

Čím déle tu byla, tím víc si na ni zvykal. Tím víc si na ni zvykal.

Dámy v Chiyadenu ho považovaly za krásného. A on se pokoušel, proboha, zacházet s touhle malou fenou s nejvyšším taktem, který mohla pochopit.

Pohled na ni - pachtěla se kolem blátem v jedné z košil, které získal výměnným obchodem, bosá a v kalhotách vykasáných ke kolenům: jen bůh ví, jak to, že neomrzla. Ale ona přišla bosá z Huy a ty boty, které jí udělal, byly pravděpodobně první solidní boty, jaké kdy měla.

Šlechtíci studenti museli pracovat, aby jejich ruce a nohy ztvrdly. Taizu je měla tvrdé a měla mozoly od meče. V takových rukou by se hedvábí roztřepilo.

Ale - myslel si.
Ale tohle byla celá Taizu. A taková byla jen jedna.
Pořád to zkoušel. Byl to pomalý zápas. Jednoho večera nad večeri:
"Měli bychom jít znovu na lov," řekl. Jelen už byl dávno na kousíčky pro ptáky a vačice a on to už odvěkl, aby škůdci nelezli do chaty.
Pokývla, jasné oči nad okrajem misky.
"Víš, dámy v Chiyadenu používají slonovinové jídelní tyčinky. Berou si malé kousky. Asi takhle." Předvedl.
Usmála se na něj, vrásky v koutcích očí, jako by to byla jen povídačka, jako ta o prasatech s rubínovými očima.
"Dokonce i pánové jedí po menších kouscích," řekl, čímž poukazoval na to, že pokud měla být pánem, měla by si osvojit aspoň nějaké slušné způsoby, "a používají ubrousky místo rukávů."
"Co mají společného s rubíny?" zeptala se, poukazujíc tak na prasata. Taizu šla přímo k jádru věci. A pořád čekala na příběh. Viděl to.
"Slyšela jsi, kdo vynalezl jídelní tyčinky?"
"Ne."
"Byla to chamtivá žena, která nechtěla čekat, až rýže vychladne. Nechtěla si pálit prsty."
Podívala se na něj zvědavě. "Z které byla provincie?"
"Pravděpodobně z Huy."
"To ne," řekla rozhodně, jako by o tom slyšela. Udusil smích tím, že si nabral plnou pusou, a řekl: "No, možná to bylo v Yungei."
Taizu řekla: "Slyšel jste, jak se pes dostal na Měsíc?"
"Nevěděl jsem, že na Měsíci je pes."
"Samozřejmě že je. Můžete ho vidět." Zaklonila se a ukázala.
"Byla to stará žena."
"Tatáž, která vynalezla jídelní tyčinky?"
"Asi."
"Ukradl večeri té stařeně a ta ho honila s holí. Tak se tam dostal. Byl to velmi hladový pes. Každý měsíc hrozně vyhladoví, ale bohové se nad ním vždycky slitují a nakrmí ho, a proto nikdy neodejde."
Byl to slibný příběh. Zasmál se.
"V provincii Kiang jsem slyšel, že to byl králík. Vyskočil tam."
"Proč?"
"Asi ho honil pes."
Divně se na něj podívala.
"Přisahám," řekl. "Tak jsem to slyšel."
Takhle by to mělo být pořád, myslel si. Vždycky by tu měla být. Každý večer. Navždy.
"Myslím, že si ze mě děláte legraci."
"To bych nikdy neudělal. Čestné slovo."
Zamračila se na něj.
Usmál se.
Rychle vstala a zamířila dovnitř.
"Taizu?"
Ach, ztraceně.
Taizu."
Vstal a šel za ní. Byla uvnitř a brala hrnec od rýže na umytí.
"Nedělal jsem si z tebe legraci, ztraceně. Copak s tebou člověk nemůže žertovat?"
"Nevím, kdy žertujete," řekla podrážděně. "Myslím, že jste mi neřekl o všem pravdu."
"Co máš na mysli?"
"Myslím o všem v Chiyadenu."
"No, je to pravda. O těch prasatech a rubínech. A o slonovinových tyčinkách."
Hodila svou misku do hrnce a špláchla na to vodu. "Už jste dojedl? Vezmu si vaši misku."
"Potmě nikam nepůjdeš. Mohl by tě třeba sežrat medvěd."
"Jako ta prasata. Umím se o sebe postarat."
"O tom nepochybují. Pro medvěda nastane špatný den. Vrať se na verandu. Jsi hloupá. Nikdy jsem se ti nevysmíval. Vtipkoval jsem."
"Takže jste se mi vysmíval."
"Nevysmíval jsem se ti! Považuješ mě za lháře?"
"Ne, mistře Saukendare. Jste pán. Vy byste nelhal."
Rychle se postavil do dveří, kam mířila s hrncem plným vody v rukou.
A hned si pomyslel, že je těžké uhájit tuto pozici. Viděl jí tu myšlenku v očích. Podíval se na ni tak, aby viděla, že to napadlo i jeho.
Takže zůstali stát ve dveřích jako dva tvrdohlaví šílenci.
"Můžeme tu stát celou noc," řekl.
"Ano, mistře Saukendare."
Povzdechl si, ustoupil stranou a pokynul jí, aby prošla.
"Nevysmíval jsem se ti," zavolal na její záda. "Jsi nevděčná fena."

Sešla z verandy a prošla kolem do studené tmy.

Tak si ohřál víno a trochu si nalil, pak šel do postele. Přišla potichu, sfoukla světlo a šla také spát.

Ráno byla velice roztomilá. Udělala zvláštní snídani s klobásou. O hádce nepadlo ani slovo.

Také nic neřikal, jen se na ni díval, zatímco jedla. Vypadala, že jí to vadí, a odešla dělat ranní povinnosti. Byl to určitý druh vítězství, pomyslel si. Cvičili se zbraněmi ve sněhu; cvičili na verandě a na schodech - také se naučíš, co dělat se stropem, řekl.

Ted, když sníh ležel jen ve stinných koutech a vysoko položená část dvora byla suchá, znovu cvičili na dvoře pod starým stromem. Dech mrznul ve vzduchu a bláta bylo po kolena.

Nemáš vždy dobrý povrch, řekl. Vybírej si, kam šlapeš, pokud můžeš. Někdy nemůžeš.

Taizu scházela po mokré zaneřádné stezce. Následoval ji s mečem, aby na ni zaútočil, uskočil, když mu prošvihla po nohách, odkutálel se a zase vstal.

"Zatraceně dobře!" zakřičel na ni a máchl mečem nad hlavou, aby zasáhl její rameno - kdyby se neohnala a neudělala protisek.

"Stop, nedbalá obrana."

"Jsem naživu," řekla.

"Vyhnula ses hrotu tím, že jsi na mě zaútočila! Co budeš dělat s chlapem v zádech?"

"Žádný tam není."

"Ať se propadnu, jestli ne! Nenastavuj mi tvář, děvče."

"Fungovalo to," odsekla.

"Chceš se učit nebo hádat?"

Rychle se nadechla a přejela si kůží obaleným zápěstím po obličejí. "Ano, mistře Saukendare."

"Ano co?"

Znovu se nadechla a zaujala svůj postoj.

Noha ho zase bolela. Necítil se dobře. "Ted pomaleji. Neimprovizuj. Slyšíš?"

Přikývla. "Slyším. Můžete mi ukázat - jak to udělat?"

"Nejsi připravena. Padlas. Nešašuj, když padáš." Pomalu začal, opakoval počáteční pohyby. "Učí tě to špatným návykům."

"Já - já jsem nešaškovala. Co mám dělat - když se stane něco, co - jste mě neučil?"

Tehdy myslel na jaro a na oblevu a myslí mu problesklo: Ona mluví o odchodu.

"Ještě nejsi připravena. Ani ses tomu nepřiblížila."

Viděl svaštění čela. Cítil se chladně.

Ukaž jí to z jiné stránky, pomyslel si; a sledoval její obličej, viděl zdušený vztek v rysech jejích úst.

Figura za figurou. Zatím netrpělivost doutnala. Viděl to v ní. "Nenávist - zabíjí, děvče. Pamatuj si to. - Máš jí příliš mnoho - pro své dobro."

"Co mám dělat.. co se týče pádu - mistře Saukendare?"

"Nechat toho," řekl a dokončil figuru. Chtěl skončit. Už byla zima. Nepohyboval se moc usilovně. Noha ho příšerně bolela. Ale: Ukaž jí, myslel si. Ukaž té zatracené holce něco, co se tak rychle nenaučí.

Hodil svou hůl na cvičení na verandu, přešel a zvedl meč. Přišla a vzala si svůj.

"Jdete mi něco ukázat?"

"Ukážu ti," řekl klidně. Přešel zpět ke stromu, otočil se k ní a čekal. "Vyber si útok."

Pozvedla čepel, opatrně se pohybovala, holá ocel. "Neodsekněte mi nohy."

"Na to bych nemyslel. Vyber si rychlost."

Začala, opatrně, vyrovnané tempo, udeřila a otočka.

Vyhnul se, udeřil, vyhnul se, udeřil, znovu naplno. Zatraceně, asi bude ubližovat. Vybral si okamžik, postavení, přenesl váhu na svou dobrou nohu a šel prudce dolů, zaútočil a použil sílu, aby se vyhoupl na koleno a na nohy se svou starou rychlostí.

Uskočila, protočila se a znovu zaujala postoj. Stáhl svůj úder, pomalu, pomaleji.

"Dobrá," řekl a prudce oddechoval. "Ty."

Podívala se na něho. Na obličejí se jí mihl záblesk zoufalství.

"Dlouhá zima?" popíchl ji.

"Pokusím se." Zvedla znovu meč.

Zvedl svůj a začal pomalý tanec; "Použij sílu svého pádu: Pokud padneš, nesnaž se s tím bojovat. Padni. Překul se přes pravé rameno. Rychle se zvedni na pravé koleno.

Provedla pád. Už se skoro zvedla a sekla po něm.

Ustoupil, koleno chycené, ale dostal se z dosahu jejího meče.

"Minulas."

Když se škrábala na nohy.

Znovu šla dolů. A zůstala ležet, oddychujíc pod vahou zbroje.

"To stačí," řekl.

"Já to umím."

"To stačí, řekl jsem." Přešel a zvedl pochvu, zastrčil do ní čepel a vzal hůl. "Jdi se vykoupat." Byla to tichá večere, vražedně tichá večere.

A on si pekelně chtěl dát na bolavou nohu bandáž, ale rozhodně si nepřál, aby věděla, že ho pohyb něco stál.

A tak se trochu napil, poměřoval, kolik vína jim zbylo od doby, kdy tu byl naposled vesničan. Beze slova odešel do

postele a pokoušel se najít polohu, ve které by ho noha nebolela.

Stálo to za to, pokud to v tom blázínkovi vzbudilo trochu zdravého strachu.

Nech ji, ať se o to pokusí. Ať si odře zadek, břicho a kolena.

Dosud byl schopen to udělat ve zbroji. Pokud by to vydrželo koleno. Zatraceně, tohle zkoušet ani nechtěl. "Do stěhu," řekl.

Její meč se zvedl. Udržoval cvičení v pomalém tempu kvůli rovnováze a preciznímu provedení. Vítr byl dnes teplejší až do večera. Obloha nad horami byla šedá a těhotná deštěm. Nebylo příšeří, ale hustá tma a občasné cákance deště do dobře udusané špíny.

Pořád urychlovala figury. On odporoval. Koleno bolelo. Vždycky to tak bylo, když se měnilo počasí. Měl vědět, že to bylo víc než velké napětí. A nepřál si zopakovat figuru ze včerejška.

"Ne," řekl. "Trpělivost. Trpělivost."

Přikývla. Dodržovala tempo, které udal, asi tři kroky, a pak zrychlila. A ještě. Figura a figura a figura a variace. Najednou sama provedla pád a zvedla se s jinou linií.

"Zatraceně!" Uskočil, mávl vztekle mečem, ale zase jej dostal pod kontrolu.

Ruku s mečem měla vzadu, mimo linii a na obličej se jí zrcadlil děs.

Cítil štípání sečné rány na noze; na boku stehna.

"Zatraceně!" zaječel na ni, když se zvedala. Podíval se na ránu: člověk by udělal líp, kdyby používal dlouhý meč. Mohl by minout nohu a necítit to - ještě.

Není to hluboké - díky bohu.

"Promiňte."

"Tak jsi prolila krev. Gratuluji, usekl bych ti hlavu. Slyšíš?"

Nic neřekla.

"Ty mi nevěříš, děvče?"

"Věřím vám," odpověděla tiše.

Ukázal na ránu, ze které tekla krev. A pohlédl na ni. Ať se propadne, jestli věřila. Ať se propadne, jestli ano.

Šel a zvedl pochvu na meč.

"Něco vám na to dám," řekla.

"To nic není."

"Krvácí to..."

"Nech to být, zatraceně." Třesoucím se rukama odnášel meč domů a zpřímá, se na ni podíval. Znovu začalo pršet, tmavé tečky v prachu. "Dal jsem ti příkaz. Neposlechnas mě. Teď jsi na sebe zatraceně pyšná. Povedlo se ti překvapit mě. Teď si myslíš, že jsi připravena na své nepřátele."

"To jsem nechtěla."

"Jsi zatraceně arogantní malá fena, děvče. Neřvu. Pořád mám nohu. Už to zkoušeli lepší útočníci. Všechno, co jsem dělal, jsem odhodil. Proto máš ještě hlavu na krku a proto ten, kdo krvácí, jsem já. Chtělo by to promyslet, že ještě jsou věci, které já znám, a ty ne, a zase se k nim vrátit. Vidím, že jsem se mýlil. Učil jsem tě opravdu rád. Řekl jsem ti: na ženu jsi dobrá. Ale první muž, se kterým budeš bojovat, ti usekne hlavu. Říkám ti to od začátku. Nechtělaš to poslouchat. A já jsem udělal chybu. Udělal jsem obrovskou chybu, když jsem si myslel, že dostaneš rozum. Udělal jsem další, když jsem nasměroval vyučování jen k tomu, co můžeš zvládnout. Teď si myslíš, že jsi zatraceně dobrá. Teď si myslíš, že můžeš bojovat s dospělými muži, kteří studovali šerm po celý svůj život. No, nemůžeš. Vyjdeš odsud a budeš mrtvá, pro nic za nic, mrtvá, tehdy, když se postavíš prvnímu obyčejnému banditovi."

"To jste neřikal."

"Říkám ti, nech toho. Vzdej se té bláznivé myšlenky."

Ničeho nedosáhneš. Zabiješ jich spoustu a vždycky se najdou další červi, kteří přijdou na jejich místo. Nemůžeš nic dělat. Můžeš jen špatně a brzy skončit."

"Dal jste slovo."

"Dal jsem slovo. Ale to mělo podmínku. Jestli selžeš, tak selžeš a už žádné sliby neplatí."

"Neselhala jsem."

Zhluboka se nadechl a podíval se na ni, na svůj vlastní výtvor, který na něj zíral.

"Děvče," řekl a znovu vytáhl meč z pochvy, "já jsem nebojoval. Já jsem tě učil, musíš pochopit rozdíl. Do stěhu."

Potrásla hlavou. "Ne."

"Do stěhu, zatraceně!"

"Nemůžu vás zasáhnout! Nemáte žádnou zbroj!"

"Ty si myslíš, že tohle tě ochrání. To tedy těžko. Před dobrou ranou těžko. A já ji proti začátečníkovi nepotřebuji."

Odhodila meč.

"Vzdáváš to?" zeptal se. "Rušíš dohodu?"

"Ne."

Odhodil meč a zvedl hůl.

"Dám ti ještě jednu výhodu. Zvedni meč, nebo jsi toho nechala. Slyšíš?"

Ohnula se a znovu jej zvedla. Z přehánky se stal liják.

Přešel do stěhu. Ona také.

Nechal ji v obavách; a nechal ji soustředit se. To jí poskytl, zatímco země se stávala zrádnou díky dešti. Obličej měla voskově bledý a rty sevřené do úzké linky.

"Dobrá," řekl a začal se pomalu pohybovat.

"Nemůžu vás zasáhnout."

"Můžeš to zkusit. Chceš si vyměnit zbraně?"

"Ne."

"To víš, děvče. To víš. Chceš si vzít svou hůl? Můžeš. Já ti to dovolím."

Výšla ze střehu a začala se otáčet.

Zaútočil. Vyhнула se mu divokou, nevyváženou otočkou a byla znovu ve střehu, rozhořčená a s divokýma očima.

"Ty věříš nepříteli?" zeptal se jí. "To je šílenost."

Zaútočil znovu, znovu, znovu, hůl prošla jejím krytem, udeřil ji do ruky, udeřil ji do nohy a odvrátil divoký protiútok, protočil se a praštil ji holí do boku.

Upadla. Kutálela se a napůl se zvedla, ale zasáhl ji znovu, obouruč.

Meč jí vypadl.

Praštil ji znovu. A počtvrté. Pokusila se dosáhnout na meč, ale on ho odkopl. Odkutálela se, aby na něj dosáhla, což jí skoro dovolil, a pak ji odkopl tak, že padla obličejem do bláta.

Už se nehýbala. Stál tam a nohu měl od kolena po páteř v jednom ohni a jeho srdce bušilo v obavách, dokud se nepohnula, nehnula nohama a nestrčila ruce pod sebe.

"Tohle můžeš očekávat," řekl. "Byla bys mrtvá. Žádné omluvy. Žádná povolení. Svět by pro tebe neplakal. Nenechám tě odsud odejít s myšlenkou, že můžeš v boji porazit muže. Nejsi dost silná. Ani nemůžeš být. Tím to končí."

Odhodil hůl. Přesl v dešti kolem ní, nechal ji tu, aby se vyplakala a srovnala se s tím, vyšel na verandu a vstoupil dovnitř. Cítil bolest v noze, a jak stoupal do schodů, zjistil, že má botu prosáklou krví, a když vcházet dovnitř a rozvazoval si kalhoty, aby si zavázal nohu, zjistil, že se celý třese.

To děvče zřejmě hodlalo rozdělit svou sílu mezi pláč a proklínání. Ale on jí nezlámal žádné kosti. Neuhodil ji nikam, kde by ji to mohlo zmrazit. Věděl to. A na tento druh rozmýšlení potřebovala čas. Samotu.

A tak si podal hrnec s mazáním a zavázal si nohu. Rozdělal oheň, protože předpokládal, že až přijde, bude potřebovat horké obklady.

Zarachotil hrom. Déšť bušil do střechy.

Ona tam zmrzne.

Dokulhal ke dveřím a otevřel je.

Byla pryč z místa, kde ležela. Byla venku v dešti, útočila na strom nešikovnými údery, ťuk - ťuk. Ťuk. Potácela se, když se pohybovala.

Zatraceně.

"Taizu!"

Nebyl si jistý, že ho v dešti slyšela, při jejím duševním rozpoložení. Zaklel a vyšel na verandu. "Taizu!"

Ťuk - ťuk. Ťuk.

"Zatraceně, Taizu!"

Vyšel za ní, v proudech deště, ze schodů a přes dvorek.

"Taizu, proboha -"

Otočila se, držela meč oběma rukama. Zastavil se, viděl v ní vztek a pokoření; a také záblesk násilí.

"Můžu tě dostat," řekl, "i holýma rukama. Nikdy nebudeš mít takovou sílu. Bylo to bláznovství. Musím ti to dokazovat?"

Odhodila cvičnou zbraň do bláta a kaluží a za pomoci zubů a rukou si začala tady v dešti svlékat zbroj. Nepomohl jí. Jen stál a díval se, jak ji odhazuje do bláta. Vypadala, že pláče, ale déšť to smýval. Takhle se chovala k jeho zbroji. Ale neřekl nic, jen stál.

Sundala si vycpávku z paží, déšť na ni lepil košili, stékal jí po obličejí, když si sundávala vycpávky i z nohou. Pak porozuměl tomu pohybu, chňapnutí po holi. "Bez té zatracené zbroje," zařvala na něj a on uskočil, na stranu, zase zpět, ale ona mu nedala prostor, aby se postavil jinak.

"Zatraceně!" zaječel, vzpomněl si na svou vlastní zbraň ležící v blátě a zapotácel se k jedné straně, sklouzl se a popadl ji.

Sekl po jejích nohou; vykryla to a on získal prostor, vyrazil a zaútočil proti její čepeli, pokoušeje se ji nezasáhnout, o což se ona vůbec nesnažila. Tak tak minula jeho paži, když sklouzl. Uklouzla v otočce a on se zarazil, přizpůsobuje se jí.

"Dobrá," řekl mezi dvěma nadechnutími a vyzval ji pohrdavým pohybem druhé ruky.

Pak opatrně, výměna, posouzení pozice a střeh, pak útok, který ho zatlačil do obrany a otočka, do rychlého sledu kroků, které pokračovaly bezhlučně a na okamžik bez kontaktu.

Blázne! řekl si pro sebe, sklonil se pod jejím útokem a vyrazil na ni vším, co měl.

Uhodila do země směrem s kopce a uklouzla v blátě. Už byla napůl nahoře, když ji dohonil a znovu ji kopnutím srazil.

Tentokrát její hlava narazila na zem. Ležela roztažená, s hlavou směřující dolů s kopce, zatímco do ní bušil déšť, a oči jí blýskaly v záři blesků.

Ty zatracený blázne!" zakřičel na ni, "Vždyť prší!"

Popadala dech, ústa otevřená a svíjela se, když se snažila dostat na kolena.

Jeho ruka čekala, když se dostala tak daleko. Vzhlédla k němu a pak nečekal, vzal ji za paži a vytáhl ji vzhůru a přitáhl si ji k sobě. Nebylo chladno. Tělo jí hořelo jako v horečce a tváře pálily v boji o dech. "Tak jdeme," řekl a popostrčil ji k chatě vzhůru do kopce. Odstrčila ho, aby se osvobodila, a kopla ho kolenem; ale minula ho. Nechal ji jít, protože to bylo to, co chtěla, ale znovu upadla na ruce a na kolena do bláta na kopci.

"Dobrá, řekl. "Lež tam."

Odkráčel zvedl zpod stromu svou výzbroj a dal ji do chaty na verandu. Když se ohlédl, uviděl ji v houstnoucí tmě a záři

blesků sedět tam, kde upadla, zvedala se, malá hromádka pod starým stromem.

"Zatraceně," zamumlal, odhodil zbroj a pospíchal zpět, popadl ji za ruku a znovu ji vytáhl na nohy; tentokrát už cítil z jejích paží chlad. Držel ji za paži a podpíral ji, i když bylo jasné, že se pokouší jít. Tak ji zvedl a nesl ji, potácel se v blátě a uklouzával na schodech. Nohou mu projížděla ostrá bolest. Skoro ji upustil. Ale zvládl to až ke dveřím a kopnutím je otevřel, donesl ji do tepla a světla uvnitř a sesypal se s ní na podlahu vedle ohně.

Trásla se. Přitáhl si ji a sevřel ji pažemi, dokud se od něj neodtáhla. Tak ji nechal a svlékl se z mokrých šatů, vysušil si vlasy pokrývkou a zabalil se do ní, dokud mu nepřestaly drkotat zuby a než se obrátil k ní.

Voda se vařila. Nalil ji do vědra studené vody a dal nahřát olejové zábaly, pak poklekl a začal ji vysoušet zablácené vlasy cípem pokrývky.

"Nechte mě o samotě."

"Zatraceně." Popadl její promáčenou košili a přetahoval ji přes její hlavu, zatímco se snažila nechat ji na sobě, s cvakajícími zuby. "To není znásilnění, ty zatracená bláznivko, jsi promáčená. Tak si ji svleč sama."

"Nechte mě o samotě!"

Přece jen jí tu košili stáhl. Na zádech a pažích měla pohmožděniny, staré i ty, co se teprve objeví.

Opatrně se dotknul jejích zubožených zad. Vykroutil hadr ve vědru a omýval jí ramena a krk, zatímco její třes se zdvojnásobil a pak zmizel, nechávaje ji skleslou v jeho ruku. Vlastní paže měla jako štít, aby chránily její intimitu a kolena přitiskla k sobě v třasu, který zachvacoval celé tělo.

Z kalhot stékala voda, která tvořila studenou blátivou louži. Uvolnil jí pás a napolo je stáhl, dokud si neuvědomila, co dělá; držel ji jednou rukou, ztratil pokrývku, kterou měl kolem sebe a dostal se až ke kolenům, dokud se s ním nezačala prát. Popadl ji a zasyčel jí do ucha: "Děvče, je mi zima, jsem unavený, skoro jsi mě trefila tam, kde na tom záleží, a jestli převrhneš tohle vědro, nechám tě v tom zmrznout. Uklidni se. Uklidni se, máš mé slovo, že nejdu po tvém kostnatém těle, nic se neděje, tak se uklidni."

Přestal ji svlékat, ona se přestala prát, a tak omotal pokrývku kolem nich obou a podržel ji, jen ji držel, dokud se nezačala znovu třást. Žádné ruce tam, kde by jí to vadilo, ne že by tam v myšlenkách nebyl, ale měl chladnou hlavu - nestiskl ji moc tvrdě, téměř jí odpustil a to, že se s ním přestala prát, znamenalo, že mu aspoň trochu věří. A tak ji držel jako něco křehkého a nedělal nic, než že tiskl její mokré vlasy a seděl, dokud mu neztuhly nohy a neprochladlo jedno rameno, na které pokrývka nedosahovala.

Nakonec kýchl, škubl sebou; a tak se pohnula.

"Nechte mě jít," řekla umdlévajícím hlasem.

Spustil ruce. "Prosím. Jsi volná."

Pokusila se vstát. Udeřila ho do rány na noze. Zaklel a zvedl ji, zatímco ona se pokoušela vztyčit, aniž se ho dotkla.

Podal jí pokrývku. Obtočila si ji kolem sebe a odvrátila od něj oči. Posadila se zády k němu. Lampa se kývala a stíny bláznivě tančily.

"Neselhala jsem," řekla vysokým, chraptivým hlasem a jeho tělem projel zvláštní chlad.

"Dostal jsem tě," řekl rozumně, "útokem, který neznáš. Dělán to celý život. Vždycky bude něco, co neznáš. A mohl bych tě tak zasáhnout stokrát. Rozumíš? Nemáš naději. Žádný muž s tebou nebude hrát fěr. Nebude jim to vadit.

Zastřelí tě, pokud budeš mít štěstí. Taková je pravda, nebude záležet na tom, co chceš. Nemohu tě naučit dost. Nechci tě vidět mrtvou. Nevěřila bys mi. Neposlouchala bys. Poslouchej teď. Jsi dobrá. Jsi zřejmě nejnadanější žák, jakého jsem kdy viděl, včetně mě. Ale umění není nic proti takovým mužům, proti přesile. Doufal jsem, že dostaneš rozum a pochopíš to. Ale nestalo se tak. Dohnala jsi mě k tomu a jsi připravena k tomu dohnat i další; nevidělas to, dokud jsem tě nepřemohl."

Napůl se k němu otočila a pohlédla na něj koutkem oka.

"Neselhala jsem."

"Nebud' blázen," řekl.

"Takže vy mě můžete porazit. To není žádná novina. Tak co jste zkoušel? Jestli budu litovat, když udělám chybu? Že jsem ji udělala, když jsem vás zasáhla?" Její hlas přešel do skřehotání a odumřel. Napolo se otočila a přitáhla si kolem sebe pokrývku, zatímco on tam seděl v chladnu a neměl na sobě ani nitku. Ale zírala na něj, brada se jí trásla a slzy jí stékaly kolem úst. "Nevěřil jste, že bych vás mohla zasáhnout ještě jednou. Věděla jsem, že bych mohla. Pamatujete si to špatně."

Potlačil svůj hněv, vstal a popadl příkrývku ze své rohože. Obtočil si ji kolem sebe. "Je to pravda. Ne všechno je pravda. Poslouchej mě, děvče. Drží mě ta zatracená noha. Příliš jsem ji přepínal a to bylo špatné. Nejsem, co jsem býval. Ale štěstí nebude vždycky na tvé straně. A já ti nebudu pomáhat se zabít."

"Jestli toho teď necháte," řekla, "půjdu s tím, co umím."

"Necháš se zabít!"

"Možná ano." Hlas znovu zaskřehotal a zlomil se, obličej na nezjizvené straně vypadal jako jadeitový přízrak v blikajícím světle lampy. "Ale já dodržuji svoje sliby."

To bodlo. Dlouho na ni zíral, a když promluvil, hlas mu skřípal. "Budeme o tom mluvit. Zítřka, ne dnes. Jdi si lehnout na břicho. Přinesu bandáže. Jsi někde zraněná?"

Potřásla hlavou, skopala si kalhoty s kotníků a podržela si pokrývku kolem sebe. Pokoušela se ji vyčistit - zvedla svoje a jeho kapající šaty a dala je na hromádku u dveří cestou ke své rohoži. Vstal, obtočil kolem sebe látku kvůli slušnosti, natáhl si zbylou košili kvůli teplu a dal zbytek bandáží ke krbu na nahřátí, aby jí je pak mohl donést.

Nedělala povyk, když ji postupně stahoval pokrývku a přikládal obvazy.

A ačkoli se mu zdálo lákavé promluvit na ni a vysvětlovat, zatímco byla tišší, nemyslel si, že by byl důvod, alespoň dnes v noci. Sebral jí kousek bláta z vlasů; udělala nepořádek z příkrývky, tak jako z jeho zbroje, která ležela za bouře na

verandě; chtěl jí shrnout mokré vlasy s obličeje. Jizva vystupovala ze zsinlosti obličeje. Ucukla od jediného doteku, který neměl nic společného s léčením, ucukla a otočila obličej jinam.

"Jsi na mě nahněvaná," zeptal se, "protože jsem ti ukázal pravdu?"

Neodpověděla.

"Dobrá," řekl, "za tohle v Chiyadenu sekají hlavy. Nemůžu říct, že bys byla jiná než zbytek světa."

Nechal svou ruku na jejím rameni, pleskl ji, jen aby ji nazlobil a odešel seříznout knot lampy. Pak přinesl druhou část bandáží, byly studené, a přál si, aby měl někoho, kdo by mu oplatil laskavost.

Kapitola osmá

Ráno se pohybovala poměrně dobře. On byl ten, kdo kulhal, a posadil se opatrně se svou miskou rýže. Jedli uvnitř na rohožích, kvůli chladu venku, ačkoli měli otevřené dveře a okenice kvůli světlu.

Jeho zbroj byla stále ještě plná bláta. Dá to spoustu práce zbavit ji té spousty bahna na verandě. Vyždímal jejich zablácené šaty a rozprostřel je kolem krbu, aby uschly, než šel do postele, a tak si je mohli obléci. V chatě byl nepořádek, rohože a při-krývky zablácené a plné skvrn od krve a hlíny, bandáže a vědra se válely u krbu. Spolu s hrncem na vaření rýže.

Také uvařil snídani. O nic ji toho rána nežádal. Nic jí nepřikázal. Když se sám sebe ptal proč, pomyslel si na okraji myslí, že ji příliš zkoušel a udělal něco špatného, když ji zahnal do zoufalé sebeobran; proto skončil v defenzivě, ne že by byl slabý nebo že by selhal ve své obraně, ale věděl zatraceně dobře, že nebyl v právu, a nepřál si zranit ji nějakým dohadováním.

Ale říkal si, že není student, že to je dívka, a nikdo by neočekával, že se dívka změní v berserka. Nikdo, kdo umí tolik co on, by nepoužil své umění proti ženě - proto jeho instinkty selhaly, co se týče seku do nohy, proto ustoupil. Mohl by oddálit meč od ní. Měl by. Kdyby to byl chlapec, udělal by to. Nikdy by nepocítil tu hrůzu. Nikdy by neudělal ten první krok zpět. Nebo druhý.

K čertu s ní.

Včera večer dal prázdné vědro na prádlo před dveře, jako by to byla opatrnost, a pokoušel se zůstat vzhůru, nebo aspoň nespát příliš tvrdě, pro případ, že by se v noci pokusila utéct: Nebál se, že by ho zabila. Nemyslel si, že by se jí to podařilo, a určitě si zasloužil něco lepšího, i když byla vesničanka a žena, bez potuchy o vznešeném chování. Ale smrtelně se bál, že se pokusí uklouznout mu dřív, než bude mít možnost se jí ospravedlnit. To by bylo jako její zarputilé úsilí odejít uprostřed lijáku. Ksakru.

Byl blázen, že jí dodával odvalu. Byl blázen, že ji učil. Že si ji nevzal násilím a neukončil tak její bláznovství. Mohl ji přivést k rozumu. Rozkoš sama o sobě ji mohla probudit z jejího šílenství.

To se jí stalo. Její první zkušenost s mužem do ní zasela strach, odehnala všechno ženské a změnila celé její myšlení.

Mohl ji vyléčit. Žádná žena, se kterou kdy spal, si na tu zkušenost nestěžovala. Ani ona by to neudělala.

Zatraceně, zatraceně. a zatraceně. Dej té feně přímé podmínky. Svaž jí ruce a nohy, jestli budeš muset. Už žádné vyjednávání.

Proč jen proboha ustoupil a odešel pro meč, aby s ní bojoval?

Mohlo devět let z člověka tolik vymazat?

Jste mimo těžiště, mistře Saukendare...

Toho rána neřekla ani slovo, ani on, ani ona se nevykoupali; jen se skutálel na nohy a oblékl se, otevřel okenice, kvůli světlu a začal snídat, než jí přinesl její oblečení.

Neměli žádnou večeři, ráno bylo chladné a vlhké. Oblékla se a seděla stočená na rohoži, ani blízko ohně, ale blízko něho.

Ale jídlo v ní přece jen vzbudilo jiskřičku zájmu, když jí ho přinesl a posadil se. Přinejmenším začala jíst s chutí.

"Myslím, že bychom si měli promluvit," řekl pak.

Ani se na něj nepodívala. A nepřestala jíst.

"Pokoušel jsem se ti to říct slovy," řekl. "Slova bys neposlouchala. Nebudeš mi věřit. Mermomocí chceš být mužem.

Proto si poslechni mou radu a naslouchej mi, když ti říkám, že toho nedosáhneš, nemáš tu váhu ani sílu, a na rozdíl od chlapce do toho nikdy nedorosteš. Tady neuspěješ. Ale můžeš v životě dosáhnout jiných věcí. Můžeš mít něco jiného."

Dlouhé ticho. Vzala si další kousek a ani se na něj nepodívala.

Chci, abys tu zůstala," řekl. "Budu tě dál učit. Naučím tě všechno, co se můžeš naučit. Ale vzdej se té myšlenky na pomstu. Nepřinese ti nic než zármutek. Jednou budeš velmi dobrá. Jednou třeba budeš mít syna nebo dceru, které budeš učit."

Vzhlédla tak, jak by se podíval tygr, když na něj zírala od svého jídla.

"Mám tě moc rád," řekl.

Nedostalo se mu ničeho kromě toho pohledu. "Zasloužím si, abys mě tak nenáviděla?" zeptal se jí.

Diskutoval i před Císařem a vysokými úředníky, ale tehdy riskoval méně. "Přišla jsi na mou horu, vyrušila mě z mého klidu, vyžádala sis tohleto a támhleto, trvalas na tom, abych se tě nedotýkal, všechno jsem slíbil a teď si zasloužím takovýto pohled?"

Trochu jí ztuhla ústa. Mrknutí.

"Nebo trucuješ, protože jsi prohrála? To není mužské chování. Změníme dnes pravidla?"

Ústa se zatřásla. Oči se zaleskly. "Dostal jste mě zatraceným trikem. Neprohrála jsem. Vy jste podváděl."

"Nemluvíme o hrách, děvče. Ty mluvíš o zabití člověka. Je to čestný člověk? Podle toho, jak ho znám, tak ne. Tak kde jsou ty řeči o pravidlech a tricích? Kde je muž, který se pustí do souboje s ženou? Zabije tě, to ano. Hrát fěr s tebou nebude, kvůli své cti. Usekne ti ruku, ve které držíš zbraň. To udělá. Ale já jsem tě neučil, abys šla zabít čestné lidi. Ti jediní hrají fěr. Nespoléhej nikdy na slovo, které ti dá tvůj soupeř. To je lekce."

Obličej se jí trochu rozjasnil.

"Je tu ještě jedna věc," řekl. "A to, že nejsi vyrovnaná. Vzdej se té myšlenky. Zůstaň tady. Nejsem žádný ukrutník."

Cokoliv jsem udělal, udělal jsem proto, abych, tě zachránil před chybou. Zůstaň a uvidíš, že nejsem ta lidožravá obluda, jak jsem býval. Neříkám, že bys měla se mnou sdílet postel, ačkoliv neříkám, že nedoufám, že bys chtěla."

Potřásla hlavou.

"Ne," pochopil. "Ale ne na co?"

"Ne."

"Taizu, proboha, mluv."

Položila misku na rohož před sebe. Dívala se na ni a zamračila se.

"Taizu -"

Zvedla ruku a žádala tak o ticho. Tedy ztichl a čekal, a za chvíli řekla:

"Budete mě přerušovat?"

"Ne."

Ještě chvíli zírala na podlahu, ruce na kolenou. Pak řekla: "Podváděl jste, abyste mě porazil. To jsem od svého učitele neočekávala. Měla jsem, máte pravdu, a já na to nezapomenu, mistře Saukendare. Nikomu jinému bych nevěřila. A teď už nemám nikoho." Brada se jí zatřásla a zvedla ruku, aby zůstal zticha, dokud se neuklidní. "Domluvili jsme se tak."

Budu vařit a uklízet. A zůstanu další rok. Neselhala jsem. Budete mě učit a nebudete podvádět; naučte mě, co potřebuji k vítězství. Ať je to cokoliv."

Vyrostla, pomyslel si, naučila se mnohé. Dobrá. Další rok a víc času, to snad bude lék na všechny rány. Pak přijde k rozumu. Stejně si může najít cestu, jak se ztratit. Bůh ví, že bych ji stopovat nechtěl.

"Neselhala jsem. Vaše slovo platí."

"Ale prohrála jsi, děvče. To je obchod."

"Ne. Řekl jste, až selžu. To nezměníte tím, že řeknete něco jiného."

"Zatraceně, myslel jsem tím, až se už nebudeš moci víc naučit. Tam ses teď dostala. Zabiješ sama sebe."

Potřásla hlavou a podívala se na něj vyčítavě. Tekly jí slzy.

"Zatraceně," řekl nahlas. "Mohla sis zlámat hřbet. Nebo rozbít hlavu."

"Kdybyste byl schopn mě zasáhnout."

"Kdybych byl schopn! Děvče, jak moc se mýlíš."

"Možná ano. Nevím. Řekl jste, že jste nehrál fěr. Možná jste nemluvil pravdu. Možná jste mi lhal i v tomhle. Jak to mám vědět?"

"K čertu s tvou drzostí."

"Neselhala jsem. To je vše, mistře Saukendare."

Ztichl, nedotčená snídaně zatím chladla. Rýpl do ní a položil misku. Zvedl se mu žaludek.

"Dodržíte slovo? Prý jste nikdy nelhal."

"Dodržel jsem ho."

"Dodržíte ho?"

Přitlačila ho ke zdi.

"Ano."

"Budete tentokrát podvádět?"

"Musíš se naučit respektovat svého učitele, děvče. Tvůj neúspěch způsobila příroda, ne já. Nemohu za tvou neschopnost."

"Celý rok se mě pokoušíte odradit. Co jiného by to mohlo být, než že jste mě učil tak, abyste mě mohl porazit a dokazovat mi tak, že jsem prohrála?"

"Ale tys prohrála, blázne. Dělal jsem přesně, cos žádala. Trvalo ti rok, než jsi zmoudřela natolik, aby sis řekla o to, co potřebuješ. Buď zticha," řekl a pozvedl ruku v gestu žádosti o ticho. "A poslouvej. Pak budeš moci mluvit. Nejdřív se naučíme poslouchat jeden druhého, ano? Chceš jít do hradu zabít muže. Jak to chceš udělat? Přijdeš před bránu a řekneš: Tady jsem, jsem žena a jdu vyzvat na souboj pana Gítua. Tohle máš v úmyslu? Takový plán má trhliny, děvče."

"Počkám, až půjde na lov. Pak nebudu muset jít před žádná vrata."

"A tak. My přemýšlíme." Takže jsme ji učili správným způsobem, pomalu. Už ji prozíravosti, proboha. Ta přichází se znalostmi. A ty zatraceně potřebuje. Prozíravost, trpělivost a pochopení, proti čemu jde.

"Uklidněme se a přemýšlejme o reálném světě, děvče, ne o tvých představách o světě. Takže se s ním setkáš venku. On je na koni. Má kolem sebe dobrých dvacet mužů. Lepší je zastřelit ho ze zálohy. Tam máš nejlepší šanci. A pak se musíš odtud dostat, protože těch dvacet mužů po tobě půjde. Máš koně?"

Visela na něm očima, horkýma, tmavýma a začervenalýma od slz. "Chci ho zabít. Chci, aby věděl, že zemře. Chci ho vidět bezmocného."

Sevřel se mu žaludek tváří v tvář takové nenávisti. Pokoušel si nevzpomenout, kdy ji pocítil, ale přišla najednou a s plnou silou.

"Poslouvej. Když jsem se cvičil, byl tam chlapec. Jmenoval se Abi. Jeho rodina měla nepřátele. Jednoho dne vzal meč a zaútočil na jejich dům. Strážce ho zabily. To je konec příběhu. Nikdy nedospěl. Nikdy nezomřel. Jeho nepřátelé jsou bohatí a jeho rodina utrpěla hanbu."

"Moje je mrtvá," řekla. Navázal na to.

"Tak pomysli aspoň na svého učitele a nezahanbi mě svou hloupostí. Někdo je za tebe zodpovědný. A já tě nemohu učit tak dlouho, až se dozvíš všechno. Tys ztratila smysl pro vyrovnanost, tady -" udeřil na hrudník. "A všechno je pryč. Tvoje odvaha je vše, protože ti nevadí zemřít. Ale ty můžeš skončit jedinečně mrtvá, neuděláš nic z toho, o co se snažíš."

Zamračila se na něho.

"Nejdřív," řekl. "Uvaž, jak se odtamtud dostaneš."

Úšklebek se prohloubil.

"Mysli na potom, děvče. Ono je nějaké potom, ať takové nebo onaké, a pomsta, která umožňuje tvým nepřítelům pomstít se tobě, není pomsta. Mysli na potom, říkám. Mysli, jak přežít."

V tom pohledu byl zvláštní výraz, panický strach, který se ho dotknul také, jasný a ostrý, jako by byl živý - srdce se rozběhlo rychleji a cítil, jak mu krev opouští ruce.

Byl překvapen jeho silou, za denního světla, kdy se ta bláznivá holka dotkla staré rány.

Její rodina je mrtvá. A to je, jako by nás mrtví zanechali na ulici, ve veřejné hanbě. Nebo jako bychom my opustili naše mrtvé. Víš, kde jsi, děvče. Šel jsem tou cestou.

Podívala se na něj vzdorně. A přebírala své vlastní, pro ni nedosažitelné myšlenky.

"Dovol, abych ti něco řekl," řekl pak potichu. Tohle zatím nikdy nevyslovil, neměl povahu na to, aby to řekl, a byl zmaten, že to říká právě teď - tváří v tvář svým mrtvým, říká to vesnické holce, která ho asi nazve zbabělcem. Ale byla to moudrá rada a byla to pravda a nebylo to to, o čem zpívaly písně, nebo vyprávěli filosofové. "Chceš vědět další věc, kterou jsem se naučil za devět let na této hoře, děvče, a to, že není hanba nezemřít se svými blízkými a přáteli. Mohl jsem se vrátit. Kdybych měl štěstí, mohl jsem se dostat ke Ghitovi a zabít ho. Ale už bych se ne dostal odtamtud a tučet ničemu by mě přežilo. Ať jsem zatracen, jestli bych jim chtěl dopřát to potěšení mít svůj krk na špalku. Trápím své nepřátele tím, že žiju. Mrtvý nedělá potíže. Ani mrtvá dívka, jejíž jméno nikdo nezná a o kterou nikdo nedbá. Tak buď chytrá. Žij tady se mnou. Staň se legendou, abys rušila spánek svých nepřátel, ne vzpomínkou, ke které se nikdo nevrací. Víš, co říknou, až budeš mrtvá? Byla to nějaká bláznivá vesničanka. To je vše. To je zatraceně vše. A nějaký jiný pes nastoupí na Ghitovo místo a bude vládnout desetkrát hůř než on, aby měli vrahové o čem přemýšlet. Nic se nezlepší. Ale tím, co uděláš, se to může zhoršit."

Obličej jí zbledl. Poslouchala, myslel si. Poprvé opravdu pochopila, co říkal.

Potom pronesla: "Ne," a rázně potřásla hlavou.

"Přemýšlej o tom. Dostaneš jednoho muže. To je vše. Možná několik strážných. To není dostatečná odplata. Nic to nevylepší. Přijmi mou radu. Staň se pověstí. Pověstí je těžší zabít."

Další divoké potřesení hlavy. Vzhlédla od svých rukou a podívala se na něj zpod clony špinavých vlasů. "Já nejsem vy."

"Můžeš být stejná. Pro ně záhada. Ať se dohadují, kdo jsi."

Znovu potřesení hlavy a napjatý, vyplašený pohled.

"Ne."

Stiskla rty a řekla plna jistoty: "Nejsem vy; ale muž, od kterého mám tohle -" Dotkla se strany svého obličeje.

"Nezajímalo by mě, jestli je mrtvý. Nevěděl, jak používat nůž, který měl. Myslel si, že ano. Spousta jich je takových."

"Někteří ne."

"Jsem dobrá. Lepší než ti muži."

"Samozřejmě, že ano." Stále šepot, nejtěsnější důvěra.

Stáhl ji na pevnou zem, cítil to. Měl její pozornost. "Co nemáš, je zkušenost a repertoár triků, pro případ, že se dostaneš do úzkých. Žádala mě, abych tě učil. To začalo minulé noci. Dovol, ať ti řeknu jinou věc. Cokoliv ti udělali, ta jizva zvenku není tvoje potíž. Tou je strach. Je to druh paniky, která způsobuje špatný úsudek a žene tě do hrdinství. Zbav se strachu z mužů, děvče. Neříkám, že bys se mnou měla spát. Ale říkám, že strach nezpevní tvou ruku a nezlepší tvůj úsudek. K smrti se mě bojíš. K smrti se bojíš, aby tě ti muži nechytily, protože víš, co by se mohlo stát. To nevede k dobrým rozhodnutím. Nemyslím si, že by ses teď rozhodovala dobře. Kdyby ses mě nebála, přemýšlela bys jasněji. A neutíkala bys ode mne."

"Řekla jsem, co budu dělat za pobyt tady! Nejsem děvka!"

"Nebyl to úděl dívky, co jsem ti nabízel. Mysli, děvče. Strach způsobuje chyby. Kvůli strachu se rozhodneš jinak, i když zdravý rozum napovídá, že to je příliš vysoká cena. Nenech se ovládat strachem. Z čehokoli. Rozumíš mi?

Dokud to nepřekonáš - dokud nebudeš mít svůj rozum, tví nepřátelé budou pány všeho, co uděláš. A nakonec prohraješ. Nemám už k tomu co dodat."

Odvrátila se od něj a zadívala se na své nohy, na dveře, ale na něj ani nepohlédla.

"Meč není nejvyšší umění," řekl. Na chvíli byl zpět v Yiungei, doma, na dvoře ze světlých kamenů. Slyšel hlas svého otce. "Je to stín umění. Podstata je v nás."

Ohlédla se na něj, rozčilená a zmatená.

"Meč není zbraň," pokračoval. "Tou jsi ty. Rozumíš mi? Mohu tě naučit vyšší umění, ale nemohu říct, jestli ti to bude dávat smysl. Nemrač se. Ukaž respekt ke svému učiteli. Proboha, musíš se naučit slušnému chování dřív než všemu ostatnímu. Neučil bych barbara."

"Ano, mistře Saukendare."

"Nemluv tímhle tónem. Byl jsem trpělivý. Dnes ráno jsou s tebou samé potíže. Žádáš mě o laskavost, abych tě učil. Tohle je součást toho. Jdi uklidit. A uklid' i tenhle nepořádek. Já to dělat nebudu."

Uklonila se. Rty měla sevřené. A beze slova šla posbírat nádobí, prádlo a vědro a odešla k prameni.

Jeden neví, co s takovou holkou. Vždyť je úplný blázen.

Ale on je taky, když souhlasil s takovými věcmi.

Tak uvažoval, když si bral studenou rýži a zasedl k osamělé snídani.

Bál se, že by mohla změnit názor, že by se nemusela: vrátit od pramene, nebo že nakonec už umí dost a jednou odejde, ozbrojená svým mečem a absurdními myšlenkami.

Rozbouřila mu žaludek.

A rušila jeho spánek.

Způsobily to otravné problémy, uvědomil si, že, mohly potichu ležet celý den a změnit se na člověka číhajícího ve tmě.

Kdyby Taizu nespala na druhé straně místnosti, udělal by to, co dělával za nejhorších nocí v dřívějších letech: zapálil by lampu a zaměstnal své ruce nějakou prací. Spal by ve dne, kdy duchové a démoni už byli pryč: Ale pýcha něco takového nepřipouštěla, a tak vypili většinu vína.

Co se děje, mistře Saukendare?

Stále ležel a zíral na střechu; srdce mu bilo a vzpomínal si, jaké to je pociťovat nenávist a ztratit každého, na kom vám záleží.

A když nedělal tohle, oživoval si okamžik, kdy se postavil bláznivé holce s dřevěným mečem.

Jsem hlupák, ocenil se.

Nebo uvažoval, proč přistoupil na každý její požadavek.

Dvojnásobný hlupák.

Nemohl si vzpomenout, co jí přísahal, v tom to bylo. Nebyl si jist tím, co vlastně řekl.

Člověk nevěděl, co s takovou ženskou. Asi jí měl ten rozum vtlouct do hlavy. Což chtěl. Ale jednat s ní bylo jako pokoušet se udržet vodu v pěsti; jediným způsobem je otevřená ruka, řekl si.

A tak držel ruku otevřenou. To bylo vše. Člověk musel brát vážně možnost, že by mohla odejít v nějakém prudkém hnutí myslí, a doufal, že ji naučí dost, aby se zachránila.

Doufal, že ji naučí natolik, aby přehodnotila svá rozhodnutí a vzdala se myšlenky na osobní pomstu.

Musel si zachovat smysl pro vyrovnanost a neprožívat ty dny znovu. Bylo tam příliš mnoho hněvu a příliš mnoho bolesti; a to ho rušilo natolik, že udělal méně, než si myslel.

Byl úplně vyveden z míry, když se tu objevila, tím to bylo. Její hněv pomalu mizel a on byl dalek toho užít instinktivně něco z toho, co znal, tváří v tvář dívce, které nechtěl ublížit. Uvědomil si, že právě tohle neudržel pod kontrolou a nechtěl to použít. Na tohle přišel během těch dlouhých hodin ve tmě.

Ztratil vládu nad svým uměním. To byla další část pravdy. Zručnost tu byla, ale ztratilo se něco základního, co ji vládlo a utvářelo celek.

To nebyla její práce. Ztratilo se to tehdy, kdy si myslel, že už to nikdy nebude potřebovat. Pak ztratil důvěru ve vše a nevěřil, že existuje nějaký řád, jen chaos. Jestli byli nějakí démoni, a on na ně věřil jen potmě, vládli světu a bylo to tak vždy.

Takže i když na sobě našel chyby, nemohl to spravit.

Do pekla s tím.

Měl se vyspat s Meiyou, měl podporovat Rigu v jeho úsilí sesadit mladého Císaře; ve věcech cti měl jít jinými cestami.

Vybral si jinou cestu, když začal vyučovat dívku - kvůli cti - pokud jí to přísahal.

Zatraceně, věděl, jak taková rozhodnutí dělat.

Kdyby byl vždycky blázen, neměl by na výběr, byl blázen, že s tím vůbec začal. A jestli se zapomněl tak dalece, že se vydal dívce s holí, zřejmě už byl značně znechucen životem.

Necítil se tak od prvních let, ne od té dlouhé noci za první zimy, kdy chlad, únava a osamění mu vtiskly do ruky nůž a jen bohové a ďáblové vědí, proč ho tehdy nepoužil.

Už párkrát byl takhle na pokraji, ale nikdy tolik v předešlých letech. Nikdy tolik jako v tomhle podivném roce, kdy se najednou začal zajímat o svět kolem sebe, kdy zjistil, že zdi kolem něho se hroutí, budoucí, přítomné a minulé. Znal nebezpečí, do kterého opět sklouzával, kdy se vystavoval více věcem než jen holi a náladám jedné dívky.

Zvláštní, že muž se může stát tak křehkým. Bylo dobré, že si to přinejmenším uvědomil, a postavil by zpět zdi a obnovil by schopnosti, které nechal upadnout. To bylo vyrovnání, které mu poskytla. Člověk by byl blázen, kdyby si nechal ujít takovou šanci, trocha příjemného času stála za bolest. Nic, co by na ní získal silou, by nestálo za zkrácení toho času, kdy tu byla, nebo porušení klidu mezi nimi.

Takže mohl obnovit svůj život, jestli odejde. Kdyby odešla. Jen romantický blázen by si myslel něco jiného. Mohl si koupit nějakou služtičku z vesnice. Vždycky tam měli příliš mnoho dcer. Vesničanka by se mu klaněla až k zemi a děkovala by za čest být konkubínou pána z Chiyadenu. Do pekla s Taizu. Mimochodem. Mohl si najít jinou vesničanku od prasat na výuku. A mohl k ní přikoupit dva nebo tři vepře.

Možná, přemýšlel naopak, jarní, sázení by v ní mohlo probudit něco domácího. Možná by jí mohl koupit pár prasat. Pomoci jí se zahradou. Možná že všechny jeho snahy, aby selhala, jí zdejší život ukázaly jako příliš tvrdý.

Asi by jí měl víc pomáhat a být k ní pozornější.

Za pokus to stálo. "Nechci žádná prasata," řekla na jeho návrh. "Raději bych lovila."

Tolik tahle věc. Ale vzal motyku a odešel kopat brázdy; Jiro nikdy netahal pluh. Občas odtáhnout padlý strom bylo dost na tak starého koně, a tak se Jiro klidně pásal na hnědé trávě, zatímco lidé se topili v potu.

"Děláte ty záhony příliš blízko sebe," řekla přicházejíc od stáje.

"Tos mohla říct dřív," řekl s obdivuhodným sebeovládáním. "Teď už jsem v polovině."

"Mělo to být tady," řekla a přeměřila to rukama.

"Dobrá." Noha ho bolela. Kopání nebyla jeho oblíbená práce. A letos pracoval zatraceně těžce, aby záhony byly

rovně.

"Kulháte," řekla.

"Půda je měkká," odpověděl. A přísahal sám sobě a začal znovu. Meč sklouzl kolem ní. "Otoč se," řekl. "Zaútoč. Ted'." Její meč mu přešel kolem prstů. Vedl ho. A zastavil ho. "Stůj," zamumlal a stál se svým mečem v rukou a uvažoval o jejím postoji a odvetě na tento pohyb.

Ona si pamatovala pohyby, kterými ji vedl. Uměla je zopakovat. Posunul nohu a zaujal postoj jako socha z vápence.

Menší a lehčí muž by se otočil rychleji, když je čepel v tomto úhlu a síla jde podél ní; šermíř se skvělou rovnováhou by se mohl síle podvolit a vyklouznout.

Tohle nebyl styl jeho otce. To bylo umění mistra Yenana.

Odpusť mi, pomyslel na své duchy. Nebyla to čistá forma. Byl to stálý kompromis, vyžadovalo to obratnost a výjimečnou rovnováhu, což ta dívka naštěstí měla v neobvyklé míře.

Ubíralo to stylu na skvělosti a křivilo ho to, když dělali věci obvyklé spíše pro hospodskou rvačku než pro mistry.

Co má filozofie společného s prasaty?

Nebo jakým abstraktnostem kromě pomsty rozumí?

"Znovu." Zaujal střeh. Používal přesný školní styl, přirozený směr pro ostří." Pevně spustil meč dolů. Sklouzl.

"Znovu."

Tentokrát pevněji.

"Znovu. "

S opravdovou silou, srdce v krku.

Ocel zaskřípěla a zableskla se kolem něho, naproti a zase vzhůru, v kruhovém seku, který ji naučil.

Byl to, poblahopřál si, pohyb s určitou lehkostí.

Oči jí zářily.

Byly plné naděje, ze které se mu dělalo špatně.

Kapitola devátá

Šípy ťukaly do terče jeden za druhým, šest, sedm, osm. Střelec stál s napnutým lukem a cítil závany větru, který se proháněl pastvinou pod letním sluncem.

Každý byl ve středu terče.

Malá žena s neobvykle silným lukem, který si sama vyrobila pod jeho vedením.

Shoka se nakláněl a sledoval soustředění pro osmý výstřel, pak rychle nasadil šíp na tětivu a vypustil šíp, když se chystala vystřelit podeváté.

Vystřelila také, a když se dva šípy zabodly vedle sebe, obrátila k němu pobavený pohled.

"Zatraceně dobře," řekl a sklonil luk. "Vůbec ses nelekla."

"Věděla jsem, že jste to vy," řekla.

"Dobře. Jak jsi to věděla?"

Ukázala na svah; kde se pásl Jiro. "On to věděl."

Usmál se. "Dost dobře."

"Ale v Chiyadenu," řekla, "bych si nikoho nenechala přijít do zad."

Smích pohasl. "To bys opravdu neměla." Zvedl luk a šel pryč.

Za ním zůstalo ticho, žádný zvuk tětivy nebo zásahu. Sbírá šípy, pomyslel si. Pověsil své vybavení a šel utrhnout pár tykví k večeři. Listí začalo žloutnout, když přišel chlapec s větším množstvím rýže a vína a několika nádobkami se zavařeninou.

"Děkuji," řekl Shoka, zdvořile se uklonil a chlapec se také uklonil a přijal malý seznam požadavků, kterých pro nadcházející zimu bylo jen několik.

Trochu slámy. Střecha na chatě držela docela dobře. Rýže a víno, dvojitou dávku. Ale dal chlapci dost kožešin a navíc trochu uzeného masa.

Když Taizu vyšla a viděla chlapce scházet s kopce, dřepa si na verandu se zbraněmi přes kolena.

Už není tak vystrašená, pomyslel si Shoka, když ji sledoval před sebou, malou postavičku se zapleteným copem přehozeným přes rameno. Více zvědavosti než pochopení.

Taizu si asi neuvědomovala svou změnu. On ji viděl, pomalou a jistou, jemnou jako změny jejího těla - ramena se rozšířila svaly, nohy byly silnější a měly ženštější obrysy.

Znal půl sta kurtizán, s měkkou a světlou pokožkou, které určitě nikdy nezaujaly tak neladný postoj a neukazovaly tak nmoderně široká záda. Ani Meiya by to nikdy neudělala. Ale, bohové. Zaháněl zimu příběhy s morálním ponaučením, které jim vyprávěl mistr Yenana, někdy příběhy o dvoře a věcech, které nikdy neřekl žádné kurtizáně ani nikomu jinému, když o tom tak přemýšlel - souboje, které vybojoval, šarvátky se spiklenci, kteří obtěžovali starého Císaře na sklonku jeho života. Vyprávěl ty příběhy někomu mimo dvůr a na druhé straně těch intrik, bez rodiny, kterou by bylo možno urazit, někomu, komu zářily oči porozuměním při líčení taktiky boje a toho, co protivník udělal dobře a co špatně - bez vychloubání, jen líčil vše, co znal, osobě, které říkal vše, což neříkal nikomu kromě svého otce.

Aspoň znala věhlas mužů, o kterých mluvil. To ho udivovalo. "V Hue se vyprávějí příběhy," řekla pobaveně jedné noci, když to vyprávěl. Cítil se podivně obnažený, když zjistil, že každá hádka na dvoře se dostalatale daleko a byla nějak zkrášlena - jak mu vyprávěla ty verze.

"Čarodějnictví, do pekla," řekl s poukazem na smrt paní Bhosai. "Vydírala pana Ghitu. Napila se ze špatného šálku čaje.

Říkám ti, Chengýdi takové bylo. Nikdy jsi nevěřila ničemu. Zasloužili si, co dostali."

Podívala se na něj sklíčeně.

"Zabili ty dobré," poopravil se. "Ale paní Bhosai nebyla jedna z nich. Pan Riga ano. Přinejmenším -" Vyřezával výplň do dveří, které poškodila zima. "Mohl jsem podporovat Rigu. Chtěl svrhnout následníka. Ztraceně, kdybych to udělal -" Seřízl jednu dlouhou tvrdou třísku. "No, dostal by ho někdo jiný. Riga byl zásadový. To bylo vše. Nebyl moc inteligentní. Nemohl být horší než mladý Císař. Ale pokud by jmenoval sebe, nepřežil by jeden den. Když se to stalo, Ghita ho nechal zabít. Mohl bych dokázat, kdo to udělal. Ale nemohl bych dokázat jeho spojení s Ghitou."

Pohlédl na ni, do naslouchajícího a upřeného obličeje, který se neptal.

"Všechno to je pryč," řekl a seřízl další kus dřeva. "Pryč a mrtvé. Nevím, jestli jsem mohl něco udělat. Ne pro sebe - pro jiné." Nikdy se před ní nezmínilo Meiye. A zjistil, že naslouchá, a v té noci a za bouře bylo něco, co by mohla pochopit, co by jí mohlo vysvětlit většinu z toho, co chtěl, aby věděla. Ale nemohl se přinutit vyslovit Meiyo jméno. Meiya ho příliš pobláznila. Ale Taizu se nikdy neptala, i když tuto část příběhu lidé určitě znali. "To byly vnitřní záležitosti dvora," řekl, pokládaje tyčinky do tvaru obdélníka. Pořád byla zima. Pracovali při večeři nad trochou vína. Z příběhů se staly taktické problémy, věci, které tříbí rozum. Položil kamínky do písku. "Vrata." Naproti zapíchl větvičky. "Stráže." List s kamínkem. "Pan Hos ve své posteli."

Ponuře se zasmála. Byl to pokus o vraždu, co jí ukazoval, jeden z těch, kde vrahové selhali. Kde bylo více triků, než muži pana Kendiho počítali.

"Stěny se svažují, takhle. Člověk na ně může vylézt s hákem a lanem. Tato zeď má okna. Dvě."

"Jak velká?"

"Pro štíhlého člověka dostačují."

Pokývla, plně soustředěná.

"Tak. Přes zdi. Skrz okna..."

"Je tam pes?"

"Mají opici. Vzbudí je."

"Ve tmě. Stráže tam budou za chvíli."

"Nechala jsi tam lano?"

"Nechala. Nevzala jsem ho dolů. Myslím, že bych odtamtud měla radši zmizet."

"Myslím, že ano. Ale teď jsou tady stráže." Pohnul dvěma větvíčkami. "Ozbrojené píkami."

"Mám luk."

"Můžeš vzít dva?"

Pokývla.

Pohnul dvěma větvíčkami. "Až potud postupuješ daleko lépe než vrahové. Ale další dva strážní ti vpadávají do zad."

"Nemám v ruce žádné šípy. Měla bych zaběhnout za roh."

Přidal další dvě větvíčky. "Promiň. Se zdi jsi je nemohla vidět. Mají luky."

"Tudy, dolů a kutálet se, dosáhnout dveří."

"Opice bouří."

"Ten starý muž je vzhůru. Jdu dolů tudy touto halou. Stráže vpadnou. Jsem tady s lukem, v jejich zádech."

"Není to špatné."

"Čekám na zbytek. Tady jsou další dva."

"Malá dcera toho muže vbíhá do haly."

Obličej jí potemněl.

"Stává se to," řekl.

"To není fér, mistře Saukendare."

"Zemřeš pro to děvče?"

Zamračila se. "Ať ječí. Jako ta opice. Přivede svého otce."

"Zastřelíš ho před ní."

"To se stává," řekla.

"Další dva strážní."

"Jestli ta holka pořád ječí, je to dobře. Ať vejdou."

"Udělají to."

"Jsou mrtví. Jdu ke zdi."

"Ksaku, použij přední bránu. Vezmi si koně, když tam jsi."

"Mohli by tam být sluhové. Jdu ke zdi. Jsem na ní a pak za ní."

Pokývl. "Nenechala jsi tam žádného svědka, jen tu dceru." A s vypočítanou silou. "Představ si, že by mohla jít za tebou."

Oči jí potemněly. "Gitu nemá dceru. To není poctivé, mistře Saukendare."

"Nic není poctivé."

"No, není to ubohý pan Hos, koho mám za sebou. Je to Gitu. Není se třeba obávat žádné dcery. Kdyby ji měl, ráda by se ho zbavila."

"Má dva syny a oddíl ozbrojenců."

"Proto za ním nepůjdu do hradu. Počkám na něj v polích. Tak to udělám."

"Nikdy ho nedostaneš mečem. Luk, povídám ti. To je tvoje nejlepší zbraň. Dovol, ať ti řeknu jinou věc - " Nabral dech.

"Udělej to a dostaň se odtamtud. Přijď sem."

Budeš tu v bezpečí. Vymysli, jak přežít svého nepřítele, sakra."

Sklopila oči, když řekl to o návratu sem. To zabořelo.

"Pořád jsem nepřítel, že?"

"Ne, mistře Saukendare."

"A mistře Saukendare. To je moje jméno u dvora. To je pro případ, že se mluví o mně. Lidé mě oslovují Shoka. Rád bych; kdyby ty také."

"Jsem váš žák, mistře Saukendare." Bez vzhlednutí. "Vím. Nebudeš se mnou spát. Připomněla jsi mi to - není to dávno. O to jsem tě nežádal. Jen jsem řekl, že to jméno nemám rád. Saukendar je zatracený blázen. Příběh. Cetka a vzduch. Shoka je ten, kdo jsem, kdo jsem byl už jako chlapec. Saukendar mi říkala moje matka, když jsem se opozdil k večeři." Podivně vydechla. Mohl to být, smích. Nevzhlédla od svých rukou a klína.

"Měl jsem matku," řekl. "Ať se to zdá jakkoliv nepravděpodobné. Jmenovala se Jensai. Umřela na horečku. Když mi bylo dvanáct. Pak už měl otec jen sloužící."

Nepodívala se na něho.

"Strýce, tetu, dva bratrance. Přišel jsem pozdě v životě mého otce. Minul jsem jeho rodiče. Pamatuji si příbuzné mé matky. Více bratranců a sestřenic. Někteří z nich jsou snad dosud naživu."

Žádná odpověď.

"Dokonce na dvoře jsme měli příbuzenstvo. Není to výsada jen Huy."

Dosud žádná odpověď.

"Zatraceně, děvče. - Taizu. Když jsem na tebe neskočil za rok a půl, myslíš, že jsem moc familiární, když ti vyprávím o svých příbuzných? Nejsem socha."

"Ne, mistře Saukendare."

"Shoko, ksakru. Přinejmenším bys mi mohla říkat mým správným jménem."

"Tak mistře Shoko."

Povzdechla si a opřel loket o koleno, dlaň za krkem. "Bohové."

Vstala a přešla ke své rohoži, na své straně místnosti, sedla si tam a ani se na něj nepodívala.

Za okamžik našla zaměstnání pro své ruce, pletla provaz, na kterém pracovala, měla jej natažený od zdi k rohoži.

"Děvče. Taizu."

Prsty poletovaly. Provaz se prodlužoval jako kouzlem.

Nikdy se na něj nepodívala.

"Ty mě opravdu zkoušíš," řekl. "Sakra, mohl bych tam jít a být nepříjemný. Kde jsou tvé způsoby? Chováš se jako zatracený králík!"

Provaz se prodloužilo další dlaň. A její prsty se zastavily. "Přiliš si vás vážím," řekla, aniž se na něj podívala. Chci dělat to, co máte rád. Ale nechci s vámi spát. Nebudu. To je vše."

"Děkuji," řekl chladně. A pak si pomyslel, s trochou bolesti, že to bylo poprvé, co přiznala aspoň trochu zalíbení v něm. A nebyl to ten druh, který doufal, že chová.

Bylo to lepší než nenávisť.

Ale této noci to pořád znamenalo studenou postel. Cvičili ve sněhu; cvičili na verandě a na schodech, kvůli pohybu na nerovném povrchu.

Znovu to byl dvorek se starým stromem, mrznoucí dech, bláta po kolena.

Taizu celá zabláčená spadla. Sledoval ji hrotem zbraně, zatímco uklouzla podruhé. Měla plnou dlaň bláta; ale nehodila ho.

Sklonil hlavu k jedné straně a shlédl na ni.

"Měla bys," řekl. "V tvé pozici nemůže už být nic horšího."

"Musela bych prát dvě košile."

Zasmál se a natáhl k ní ruku. "Vstaň. Zkus to znovu." Podala mu pravici a on jí pomohl vstát, sám zabláčený až po kolena. Pohlédla na bláto v hrsti, setřepala ho a utřela si prsty do jeho košile.

To oblečení se bude muset vyvařit. Ale vážil si dne, kdy viděl Taizu smát se.

Ještě je naděje, pomyslel si. "Mistře Shoko," řekla následujícího dne. "Mohu si vzít tohle?"

Držela kůži z divokého prasete, které zastřelili.

"Samozřejmě. Na co?"

"Na košili," řekla. A položila si ruku na rameno. "Když ji podšiju, poskytne mi nějakou ochranu. Bez té váhy. Myslím, že po věřejšku bych ji měla mít."

Chvilku nic neříkal. Pak pochmurně přikývl.

"Dobrá," řekl a přinesl jelení kůži, která byla nejlepší ze všech, co měli. "Nemá smysl to nějak flikovat."

A tak po večerech řezal malé plátky z kostí, žádný z nich ne-byl větší než palec, aby zpevnil prošívanou zbroj, kterou pro ni určil; vepřovice navrch a na ramenou, jelenice dovnitř, kousky kostí všité do lemu ramen, dole, okolo žeber a na okraji.

Ženská zbroj, lehká a pružná, aby chránila před ostřím nepřítele bez omezení pohyblivosti.

Kvůli banditům, řekl si. I kdyby neodešla, nebylo špatné to mít pro případ, že by se lupiči z Hoishi přece jen o něco pokusili.

Zatraceně. Jiro zafřikal a zakolébal se pod pohyby kartáče, velký vypasení kůň, dobře kmený a pohodlný a Shoka ho kartáčoval, dokud zimní srst nezačala létat v chuchvalcích ve slunečním světle, které pronikalo stěnami stáje.

Další rok starého přítele. Kolem tlamy měl více bílé a Shoka se snažil si toho nevšimnout. Ale když byl hotov, opřel se o koňský krk; pevně ho stiskl a přál si, bohové, zastavit čas.

Zrušit smrt.

"Jsem blázen," řekl koni. Je bláznivé mluvit s koněm. Ale on to dělal, protože jinak po léta svůj hlas vůbec nepoužíval. Dokud se neobjevila. A v ten okamžik se celý jeho život zvrtnul.

"Učím ji," řekl koni, který k němu natočil soucitné uši, "protože to je to jediné, co ji tady drží. Vyrábím jí zbroj, abych ji uchránil od zabítí sebe sama. Co ještě můžu udělat?"

Jiro otočil krk a žmoulal lem jeho košile.

"Žena je zatracený blázen," řekl a s vervou ho znovu kartáčkoval. "Ještě není připravena. Ani tomu není blízko. Nakonec to zjistí. Aspoň se tedy dostala tak daleko. Muži jsou její problém. Gitu není její noční můra. Je to každý muž, který by se na ni mohl podívat. Vyjít na silnici. Vyhlížet bandity. Bohové!" Kůň a jezdec šplhali vzhůru pastvinou a Shoka je sledoval z plotu, lokty na kolenou, jak Jiro nabral směr k mužům ze slámy a hader, jak se vznesl meč, Taizu se vyklonila v sedle a jednoho zasáhla. Jiro se znovu otočil.

Líný kůň, pomyslel si Shoka, když viděl, jak Jiro upadl do rutiny. Poznal slaměné panáky, když je uviděl. Školní cvičení. Ale úder mečem dopadaly přesně na jednu nebo na druhou stranu barvy, kterou namalovali na panáky.

Zpět a vpřed, zpět a vpřed od slaměných figur na konci pastviny ke slaměným figurám na druhém konci, dokud ho neunavilo sezení a Jiro nebyl zpocený a těžce dýchal.

"Je čas na večeři!" zařval na ni Shoka, když projížděla kolem a obracela se ke vzdálenému konci. "Procházej se s ním!" Vyjela, Jiro frkal a poskakoval a stále byl připraven vyjet k terčům. Donutila ho jen jít a vedla ho k terčům na konci a k zábradlí a zase zpět.

Málo místa na vydýchání, myslel si. Byl odsud výhled nad údolí, celé hory táhnoucí se k západu, slunci a mrakům. Ale to bylo jen na okamžik. Viděl ji jít na východ směrem k temnému konci oblohy; jen tam chvíli poseděla a dívala se tím nešťastným směrem.

Sklouzl ze zábradlí v obavách a čekal, dokud nepřivedla koně k němu. Pak si přál si toho nevšimnout, ani trochu.

Ale znovu zpomalila, otočila Jira a znovu se ohlédla chvíli před tím, než odvedla Jira do stáje.

A podivně se na něj podívala z výšky Jirova hřbetu.

A tak věděl, že pomýšlela na odchod. Že slunce se začalo znovu otáčet na jih ze své severní pouti; a přichází podzim. V takový den sem přišla. V takový večer, kdy slunce osvětlovalo obrysy věcí. Pamatoval si to. Neřekla o tom nic toho večera na verandě při večeři. Nebo při snídani, ale stále byla ponořena do melancholického mlčení, které mu napovědělo, že něco sama v sobě probírá.

Možná, dělal si naděje, se chystá změnit názor. Možná mu to ticho a melancholie věstí něco dobrého.

Nechtěl se ptát a začít se hádat; byla paličatá; mohla změnit úplně zvyky. Byl to její smysl pro povinnost, se kterým bojovala, bylo to snad zalíbení. Nechut' opustit, co je pohodlné; opustit muže, který je přinejmenším učitel. Vážila to proti hněvu, smutku a přísaze učiněné dítětem, které nechápalo její cenu, zatímco žena, kterou by měla být, už ano.

Učil ji vážit věci. Učil ji promýšlet věci a nejtěžší věc na světě byla zůstat potichu a předstírat, že nemá ponětí, že něco je špatně a nechat ji udělat, co ji učil: aby si vše promyslela sama.

Věř, že nakonec dostane rozum.

Ale bál se odejít kamkoliv z dohledu chaty, ze strachu, že by se mohla najednou rozhodnout bez něho a odejít jako dítě, kterým někdy byla, a prostě utéct.

Pomyšlení na to bolelo.

Tak běžel den za dnem. Začal si myslet, že ji přečetl špatně a že snad změnila názor.

Pak jednoho odpoledne přišel a našel ji, jak balí do listů kusy uzeného masa.

"Co děláš?" zeptal se, přestože znal odpověď.

Hned se na něj nepodívala. Dobalila balíček a dala ho k dalším. Pak se podívala jeho směrem, jako by pohlédnout na něj bylo pro ni těžké.

"Odcházím," řekla.

"Ještě nejsi připravena."

"Jak dlouho to bude trvat? Než Gitu zemře stářím?"

"Dva roky nejsou dost. Jak dlouho si myslíš, že muž studuje u mistra? Tři nebo čtyři. Přinejmenším. Jak dlouho si myslíš, že studoval Gitu?"

Pokrčila rameny a otočila se, vložila balíčky do kusu starého hadru a zavázala ho.

"Nestrávil jsem dva roky učením blázna!" řekl. "Jestli tě úřady chytnou s touhle výstrojí, useknou ti ruku."

Nepodívala se na něj.

"Oni tě chytnou, děvče. Nechodíš jako rolník, nevypadáš jako rolník, nepohybuješ se tak a: už vůbec nevypadáš jako chlapec. Nebo ano?"

"Můžu, když budu chtít."

"Do pekla, děvče, nemáš šanci. Nemáš tvary jako chlapec ani tak nechodíš. Nebo jako vesnická holka. Tak co budeš dělat?"

"Držet se lesů. Držet se stezek," ušklíbla se.

"Kde jsou lupiči. Skvělý plán."

Zírala do prázdna. "Mohu si vzít svou rohož a přikrývku?"

Místo mluvení jen mávl rukou. Dech mu vázl v krku. Opřel se o zeď u dveří, založil si ruce a díval se upřeně na zem.

"Mohu si vzít svou rohož?"

"Zatraceně, vem si, co chceš. Kromě Jira. Na zbytku mi nezáleží."

Dlouho bylo ticho.

Popotáhla, a když vzlédl, viděl, že pláče.

"No, nemusíš jít," řekl. "Nikdo tě nenutí. Nechci, abys šla. Prosím tě o to. Jak ti to mám říct jasněji?"

Zvedla svůj balík a šla ho položit na rohož.

"Dnes v noci tu ještě zůstanu," řekla.. "Dnes v noci se s vámi vyspím. Už nebude žádné příště."

Zadržel dech a zamrazilo ho v kostech. "Já ti nerozumím, děvče."

"Řekl jste, že bych se neměla bát. Takže chci, abyste se se mnou vyspal. Chci si to na cestě pamatovat. Jestli budu mít dítě, nezastaví mě to. Nic mě nezastaví. Já se tam dostanu. Co nejchytřeji dokážu. Pokud budu moci, vrátím se sem."

"Ty to uděláš a prostě odsud odejdeš."

Přikývla, ztichla a on na ni zíral v zoufalství.

Pak přešel k polici v rohu, vzal svou zbroj a hodil ji na rohož. "Měla bys toho zabalit pro dva."

"Ne!"

"Co ne? Nenechám tě napospas lupičům. Neříkej, žeš tohle od začátku neplánovala."

"Řekla jsem ne!"

"Lituji." Vzal svůj meč a položil ho spolu s lukem a toulcem ke dveřím.

"Vyhнали vás! Vždyť vás zabijí!"

"No tak zabijí." Nadechl se a rozhlédl se kolem sebe, na místnost s policemi a všemi věcmi, které za ta léta nashromáždil, známé místo, známé věci. Pocítil paniku, jako by zjistil, že stojí na okraji propasti. Ale ten krok byl jednoduchý. Velmi jednoduchý. Naučil se to při soubojích a šarvátkách. Když člověk neměl na výběr, pohnul se, to bylo vše. Vzal celý kus uzeneho srnčího z háku a položil ho ke krbu. "Nemá smysl se uskrovnout."

"Sakra, o tohle nežádám!"

Podíval se na ni a usmál se, pak se zasmál a potřásl hlavou.

"Tohle nežádám! Nechci vás!"

"To je v pořádku. Odpouštím ti." Našel své kožené kalhoty viset na háku, stáhl je dolů a hodil na rohož. "Máme čisté košile?"

"Sakra!"

"Naučila ses nepěkný jazyk, děvče."

"Nechci, aby vás zabili!"

"To je skvělé přání. Nejlepší, jaké jsem od tebe kdy slyšel."

Stáhl košili s věšáku a hodil ji na hromadu. "Nechci, aby ti nějaké úřady nechaly useknout ruku. Jdu s tebou, abych tyhle otázky urovnával; a ty se pořádku učíš. Něco by se mohlo vyvrbit. Nebud' protivná. Ber pomoc, když ji potřebuješ." Utřela si slzy, párkrát přešla místností a začala mu brát zbroj. Zastavil tu snahu malým pohybem ruky. A věděla, co s tím.

"Ne," řekl pomalu. "Děvče, můžeš se vydat na stezku a pokusit se odejít, ale já tě můžu vystopovat. Takže si tohle můžeme ušetřit a začít zítra spolu jako dva soudní lidé, ne?"

"Je to moje pomsta, můj život, moje rodina. Vy nemáte v Hue nic na práci!"

"Jsi moje hospodyně," řekl. "To je vše. Chceš to. Dobrá. Budeš to mít." Vzal její ruku do své. Byla jako led, ochablá.

"Pojďme vše udělat v rozumném pořadí. Dnes v noci si pořádně odpočineme. Začneme ráno." Položil jí ruku kolem boku a ona sebou škubla. "Změnilas názor, co se týče dnešní noci?"

"Já -" zuby jí cvakaly.

"Něco ti řeknu: v Chiyadenu jsem se téměř oženil. Paní Meiya a já - byli jsme milenci ve všem kromě toho aktu. Pak už jsem měl jen kurtizány. Říkám ti pravdu. Chlapec se zamiloval do dívky, která se stala ženou jeho Císaře. Ten chlapec a dívka byli blázni - nikdy nevyužili šanci, aby byli šťastní. Čest pro ně byla vším, i když ona svým mužem opovrhovala. A bohové vědí, že ten chlapec opovrhoval svým Císařem. - Možná jsme zvolili dobře. Nebo jsem dvojnásobný blázen, že jsem s tebou čekal - ale jsem zvyklý čekat na ženy, chápeš. Budu čekat, dokud ty nepřijdeš do mé postele. Jestli to bude dnes v noci - dobrá. Jestli to nebude nikdy, taky dobře. Jestli spolu budeme spát, to není podstatné. Důležitý je důvod, proč jdu s tebou. Nejdůležitější je střed všeho, co jsem tě učil. Víš, co to je? Víš, proč jdu?"

Přikývla, stiskla rty a rozplakala se. Objala ho a držela ho dlouho, dlouho.

Pes, pomyslel si, by využil unavené, zmatené dívky, která všechno na světě musela snášet sama. I kdyby chtěl. I když to byla šance, která se asi nikdy nezopakuje a ona ani nevěděla, co chce.

A tak ji držel jako bratra a kolébal ji, objal její záda pažemi a řekl:

"Pojďme se navečeřet. Neodejdeme jako šílenci, když jsi dva roky čekala. Neodháním tě. Jen říkám, pojďme vše v klidu nachystat a nevycházet na cestu unavení. Jestli vše bude v pořádku, tak zítra, a když ne, tak pozítří. Ano?"

Utřela si slzy, odvrátila obličej v rozpacích a odtáhla se od něj, ne moc, jen aby se na něj nedívala ani pak, kdy se sklonila a začala pracovat u krbu, čas od času si stírajíc slzy rukávem.

Přišel a posadil se jako rolník, aby jí viděl do obličeje.

"Pořád tě chci," řekl, aby se nemýlila. Bohové, byla to pravda. Doufal, že to nepřehnal. "Jen tě nechci do ničeho nutit.

Rozhodneš se sama. Ano?"

"Už jsem se rozhodla," řekla mezi zavíráním hrnce a utíráním slz.

"Už se mě nebojíš. Po tom všem."

Potřásla divoce hlavou. Lže, pomyslel si. A odhadoval, že měla ke všemu odvahu a on udělal něco špatně. Natáhl ruku a pohlídl ji zezadu krk. Její svaly byly tuhé jako kámen. Ale snesla ten dotek a pokračovala v práci, odměřovala rýži a nevšímal si ho.

"K čertu s večerí," řekl.

Setřásla jeho ruku, nepodívala se na něj a otočila se, aby vzala naběračku."

"Jsi hladová, že?" zamumlal.

"Všechno po pořádku," vrátila mu jeho vlastní slova.

Byla to zatraceně nervózní večeře venku na verandě. Ruce se jí třáslly. Jemu také, ale ne tak zřetelně. Řekli si stěží pár slov. Sotva se na něj podívala a on se díval na dvorek, stáj, místo, které bylo jeho domovem. Jeho myšlení se zúžilo na cestu, dosažení Huy, možnost dostat se pryč z toho všeho a vrátit se zpět - plánoval vše tak, jak dívku učil, zároveň s akcí.

Plísnil se za nespolečenský obrat ve svých myšlenkách. Bude dlouho trvat, než se vrátí domů; a ti, kdo se vrátí, nebudou už ten muž a ta žena, kteří odsud vyšli. Ne potom, co se stane v Hue. Nebo co by se mělo stát jim.

Vzala misky a umyla je. Zapálil lampu a ustlal jim, rohože dal vedle sebe.

Když se vrátila a viděla, co udělal s rohožemi, vypadalo to, že od dveří uteče; ale položila misky ke dveřím a podívala se na něho, pak přešla na svou stranu místnosti, kde navršil jejich výzbroj a svlékla se zády k němu.

Svlékl se, a když pořád nešla, déle než by jí to mohlo trvat, přišel k ní a objal ji pažemi zezadu. Cítil napětí v celém jejím těle, od hlavy až po chodidla.

"Všechno je v pořádku," řekl jí do ucha. "Žádná dáma si na mě nikdy nestěžovala." Přejel jí rukama po kůži, která jeho mozolnatým rukám připadla hebká jako pleť nějaké dámy. Cítil, že se chvěje jako zvířátko. "Není naspěch."

Deset let na téhle hoře a mohl by počkat ještě trochu.

Měl by jí dát zatraceně tu trochu času, který potřebovala. Hodinu, dvě by to tak mohlo být.

"Přinesu ti trochu vína," řekl a pleskl jí lehce přes zadek. Jako už párkrát předtím, když spolu pracovali. Vyskočila. "Pro oba, ano?"

Šokovaně se na něj podívala, napůl uraženě, pomyslel si, ve své mladé pýše. Sundal víno a nalil plný hrnec.

A trochu se na ni usmál, když viděl, že tu stojí nějak zmateně a vylekaně.

"Tohle není souboj," řekl a pokývl k rohoži. "Jdi tamhle."

Šla. Sedla si se zkříženými nohama jako obvykle. Napil se pořádně z hrnce, posadil se a podal jí ho.

"Pořádně," řekl.

Dvakrát se zhluboka napila, mrkla a podala mu ho nazpět.

Napil se a vrátil jí ho. Napila se ještě dvakrát.

"To by mělo pomoci," řekl a sám se ještě napil. Vypadala trochu pobledle a nezdravě. "Pojď," řekl a natáhl ruku. "Otoč se, jinak."

"Co jdete dělat?"

"Nic. Pojď." Otočila se k němu zády. Hladil jí záda a ramena, narovnal si nohy a přitáhl si ji k sobě a držel ji. Cítil její paniku a posunul své paže tak, aby jí její uvolnil. "Tak." Přejížděl jí rukou jemně po kůži. Její paže spočívaly na jeho a cítil její vzdech, jako dlouho zadržovaný dech. Rameny ležela na něm.

"Dobře," řekl a sjel rukou níž; snažil se nemyslet na to, co dělá; myslel si, že by to měla být dlouhá, pomalá noc. Mluvil na ni nesmysly. Ale přestávala se třást, i když se jí dotýkal mezi nohama; a nakonec sebou trhla a skoro opustila jeho náruč.

Zatraceně překvapená, myslel si. Měla ten výraz na obličeji, když se překulila a podívala se na něj. Cítil, že se mu jeho vlastní reakce dostávají zpod kontroly.

"Pojď," řekl a přitáhl si ji proti sobě. Bez problémů porozuměla. Chtěl ji mít nahoře. Otočila se, aby ho tam dostala. Byl velmi opatrný, když do ní vstupoval, s poslední troškou sebekontroly, kterou měl.

Na chvíličku ztuhla. Pak se začal pohybovat a skončil rychleji, než by chtěl. Ale ovinula kolem něj silné nohy a držela se ho, jen se držela, dlouho, dokud si nakonec neuvědomil, že vlastně leží na ní. Vyprostil se a držel ji stejným způsobem, velmi něžně.

"Bylo to zlé?" zeptal se.

"Ne," řekla po chvilce.

"Ublížil jsem ti?"

"Ne."

Ležel chvíli ztuhle a dohadoval se, jestli by se měl ptát dál.

Zatraceně, asi ano. Ale nechtěl se ptát otázku za otázkou.

Ovinula mu ruce kolem krku, pevně, se svou poměrně velkou silou ale ne bolestivě; pokouší se, myslel si, říct věci příliš složité na to, aby je vysvětlovala muži. Jemně ji objal, trochu ji stiskl v pažích a přemýšlel o věcech příliš složitých pro někoho tak mladého a tak starého.

Myslel si, že ví, co říká; příliš osamocená, příliš jiná a oboje zároveň. Bylo to jiné než báseň, než tělesné uvolnění, nic z toho. Jen tím začalo vše být mnohem složitější, než kdy bylo.

Ale je ráda, kde je, myslel si. Možná je ráda, že jde s ní. Možná že ne. Možná ví, že byla blázen. Možná jen, že on je starší a moudřejší, než její záměry vyžadují.

Možná si ho oblíbila a byl pro ni víc než starší druhořadý muž, zaplňující mezeru po tom, co ztratila - nebo dívčím způsobem si vysnila, že má.

Člověk stárne. Přestane tolik dbát o věci. Zmoudří a skončí na nějaké zatracené hoře. Mohl by tam sám umřít.

Je spousta horších věcí, než doprovázet bláznivou holku do Huy. Mělo to samozřejmě hrozný konec, ale životy vždycky nějak končí v některém roce; letošní zajíc byl jen skvrnou ve sněhu, ale svět o to nedbal a zajíc taky nemá dlouhou paměť.

Kapitola desátá

Nikdy neočekával, že by z jeho postele vstávala jinak; žil s Taizu dost dlouho, aby to věděl: s Taizu bylo vše obyčejné.

Začala vstávat, vzbudila ho svým pohybem a řekla, že jde dolů vykoupat se, jako by se nic nestalo.

Natáhl se a popadl ji za zápěstí. "No?"

"No?" zopakovala skoro znepokojeně. Byla jen stínem proti světlu, které přicházelo zpod dveří a skrz praskliny ve výplni.

"Bylo to pěkné?" zeptal se.

Nějaký pohyb hlavy. Nemohl říct jaký. Ano, domyslel si.

"Nedostanu odpověď?" zeptal se.

Vzala jeho ruku, která jí svírala zápěstí, a sundala z něj jeho prsty. Pak ji podržela v obou rukou.

V noci se znovu pomilovali. Nebyl si jistý, kdo začal. Možná, že ona. Nepotřeboval vědět, proč mu vyšla vstříc.

Tentokrát byl pomalejší, aby jí poskytl rozkoš, o kterou minule přišla. Ale pak zase usnul, až ho za úsvitu vzbudila svým pohybem.

Teď mu neodpovídala, jen tiskla jeho ruku ve svých. Možná to byla nejlepší odpověď, kterou mu mohla dát. Žádné hbité přitakání kurtizány. Samozřejmě, můj pane. Taizu přemýšlela o věcech. Než otevřela pusou, dlouhé dny o tom přemýšlela. Mohl si představit čáru mezi obočím a sevřená ústa. Pak od něj vyklouzla, popadla své šaty cestou ke dveřím a zmizela v záblesku denního světla. Tak Shoka seděl na verandě, vyleštěnou bronzovou misku pověšenou na háku na zábradlí, pánev horké vody před sebou a škrábal si strniště z brady. Dělal to skoro každý den, když se k tomu dostal. Ale tentokrát si přistříhl vlasy na temeni, zbytek, stále temný a hustý jako u mladého chlapce, nechal viset na záda. Měl vrásky v obličeji způsobené větrem, vypálené sluncem kolem očí a úst; ale přesto viděl v odrazu v bronzu podobnost mezi sebou a jistým mladým mužem a řekl si: Nic ses nenaučil, že?

Skončil, když Taizu přicházela z koupele - stále dávala z nějakých důvodů přednost prameni; a on měl radši sud s dešťovou vodou, kde to nebylo přece jen tak studené.

Podívala se na něj, jak tu sedí ve svém starém oblečení, oči se jí rozšířily a zastavila se, s mokrou košilí přehozenou přes sebe v ranním chladu. Setřásl z břitvy vodu a osušil ji, polichocen a potěšen tím pohledem, který blažil marnivost, o které ani nevěděl, že ji v sobě má, a za který byl trochu vděčný; zatracený nesmysl, pomyslel si v ten stejný okamžik, protože to nebyl Shoka, koho viděla.

Byl to blázen Saukendar. Ten, kterého znal svět.

Ale to ji nepotěšilo.

Co se do čerta děje? dohadoval se a ztuhl najednou strachem, a ani neznal odpověď. Bála se, pomyslel si.

Čeho? Šlechticů? Bohové vědí, že měla proč.

"Něco se děje?" zeptal se.

"Ne, mistře."

"Mistře, do pekla. Můj pane, jestli chceš. Shoko, jestli ne." Spustil ruku s břitvou na koleno. "Co se týče minulé noci -"

"Je mi zima. Chci se obléct."

"Děvče, já tě mám víc než rád, jestli sis nevšimla. Vzal bych si tě za ženu, kdybys chtěla."

Dívala se na něj, pak se zhluboka nadechla a pak ještě jednou. Stála tam chvíli, dívala se na něj a sbírala zbytky klidu. Pak stiskla rty a šla kolem něj do schodů.

"Nedostanu odpověď, děvče?"

Slyšel, jak se zastavila. Slyšel ji, jak stojí u dveří, krátké okamžiky dýchání, proti klidu úsvitu.

"Nejsem dáma."

Otočil se tam, kde seděl, a podíval se na ni, pomýšleje na to, co se děje. "Moje manželka je cokoliv, co chce. Moje manželka je dáma. To ti nabízím, zatraceně. Nemyslím, že jsem tě napadl."

Dlouho ticho. Podívala se k temným dveřím, na něj, dlouho, dlouho. A ruka přešla k jizvě, na kterou ani včera v noci, ani dnes ráno nepomyslel.

Ta zatracená jizva a všechno odešlo pryč.

Žádné slzy. Báł se, že v příštím okamžiku odejde plakat, a žaludek se mu sevřel; ale zůstala klidná. A nikdy se na něj nepodívala.

"Mistře Shoko, prosím, nechodte se mnou. Nechte mě to udělat. Pak se vrátím a stanu se vaší ženou. Budu, čímkoliv budete chtít. Proboha, neplet'te se do mých problémů!"

Sedl si, tichý, klidný, zatímco dívka se na něj utrhovala tak, jak by to nikdo na světě neudělal, když chce odejít - kdyby v ní necítil bolest a ženskou hrdost, nic by jí nesliboval jako blázen, když s ní tři nebo čtyři hodiny sdílel postel.

"Nekladu si žádné podmínky," řekl. "Nemohu ti v ničem bránit. Ale ty mi nemůžeš bránit v opuštění tohoto místa. Víš - zabránit něčemu je velmi obtížné. To jsem tě učil. Takže tě nechám jít. A teď ty nemůžeš zastavit mě."

"Ano, mistře Shoko." Chraptivý a dutý tón, jako by předvíдалa porážku a hrála tu hru jen ze zdvořilosti.

"Nejsem blázen, děvče. Svou vlastní pubertu jsem prodělal už dávno. Poskytni mi to."

Mlčení.

"To si myslíš? Že jsem blázen?"

"Ne, mistře Shoko."

Přemohla ho hořkost náhle si vzpomněl na Meiyn hrob, pečlivě naličený obličej, setkání v zahradě, v paláci: Ožeň se s někým. Proboha -

A najednou si ostře uvědomil, že Meiya odešla do říše legend, zatracená romance, kterou si venkovský lid vykládá za zimních večerů. Saukendar a paní Meiya. Jako by on, prostý Shoka, neměl právo se do toho plést nebo měnit konec.

Mistře Saukendare...

Ksakru, jsem pořád naživu!

A jestli chci mít vesničanku z Huy na Meiyně místě, není to moje právo?

Nikdy jsem nechtěl být tou zatracenou legendou.

"Obleč se," řekl ostře. "Pak vyjdi. Nebo jestli jsi změnila názor, co se týče cesty do Huy, řekni. Nemusíš být bláznem, víš. Ale jestli na tom trváš, vyjdeme dnes. Vyber si cokoliv."

Vešla dovnitř. Zvedl svou košili ze země, oblékl si ji, tentokrát ji přepásal a vzhledl, když uslyšel jakýsi třesk z chaty. Vztek. Ano.

Navlékl si náloketníky a připevnil je, chrániče holení měl také připevněné dřív, než vyšla z chaty a hodila jejich smotané rohože na verandu.

"Pojď sem," řekl a ukázal na schody u svých nohou. Zamračila se a přišla blíž. "Sedni si," řekl a dodal: "Prosím."

"Co chcete -"

"Sedni si."

Sedla si, on shrnul její mokré vlasy a opatrně je učesal - pak ji otočil za ramena a vzal břitvu.

"Co to děláte?" vykřikla.

"No, no -" Zvedl jednu kadeř a pak druhou, sčesal je a další uřízl; tvořily tak roztřepenou ofinu.

Zavřela oči a pokrčila nos, jak vlasy padaly. Tři nebo čtyři jisté řezy a vzal kovovou smyčku a sponu a otočil ji zase k sobě, aby jí připevnil dlouhé vlasy.

"Ztrácíte čas," řekla Taizu.

"Proč?"

"Nemůžete mě donutit, abych vypadala jako dáma."

"Takhle je to dobré. Nechci, aby tě považovali za banditu." Znovu ji otočil, sčesal jí více vlasů volně kolem uší a vzal za bradu. "Zatraceně, není to špatné."

Ústa jí ztuhlala. V očích měla bouři a stopu deště.

"Ukazuje to jizvu."

Tvrdě ji popadl za bradu. Zatřásl s ní. "Co je to za myšlení? Drž hlavu vzhůru. Do pekla s jizvou i s lidmi. Lidé nezapomenou na tvůj obličej, to je jisté. Tak drž bradu vzhůru. Koho se bojíš?"

"Nikoho."

"Jakých řečí se bojíš?"

"Žádných."

"Hmm, bývalo to Spi se mnou."

Vyklouzla mu z rukou a divoce se na něj ušklíbala. Usmál se na ni. "Jsi zatraceně hezká."

"Jste lhář, mistře Shoko."

"Děvče, děvče, mýlíš se: muž lže ženě předtím, než se s ní vyspí, ne až potom."

To ji zarazilo. Viděl, jak se jí rozšířily nosní dírký a ztuhla jí ústa.

"Měla bys radši zabalit, než se dostaneme v těch vtipech příliš daleko," řekl. "A osedlej Jira. Doufám, že víš, že neunes moc nákladu. Není to nákladní kůň a jeho postroje něco váží."

Stále se šklebila.

"Chudák starý," dodal Shoka. "Děláš mu hroznou věc, víš."

Řekl to, aby ji potrápil. Ale on to cítil také. Jiro sklopil uši, když na něj dolehlo sedlo, a vyhodil a potřásl hlavou, uskočil a kopl, aby osedlání co nejvíce zkomplikoval.

"Předpokládám, že to víš," řekl Shoka a poplácal ho po jeho kůži a ocelí pokrytém krku. "Zase jdeme na cestu."

Když budeme mít trochu štěstí, můžeme být do jara zpátky."

Koni člověk mohl slíbit cokoliv. Jen sklopí uši a truceje. Člověk, řekl si Shoka, by měl mít lepší rozum. Vzal oděv přes zbroj z verandy, kde ležel, a oblékl si ho - trochu rozedřený, trochu skvrnitý na místech, kde před lety krvácel, ale draci ze zlatých nití byli stále lesklí, jejich zelené oči nebyly matné. Mraky a draci na oděvu, rudé prošívání na kalhotách, které měl oblečené, ta barva byla vybledlá - těžko říct, jaká přesně byla dřív. Utáhl si opasky a šerpu, navlékl si pancíř a povzdychl si, když jej upevňoval na bocích, zatímco Jiro čekal ve stáji, podupával a frkal.

Hedvábné části zbroje byly kdysi červené. Ty na pancíři vypadaly hnědé - obzvlášť od bláta. Dovázal vše kolem hrudníku a podíval se na Taizu, která vyšla ven s jejich luky, toulci a se svým mečem. Nesla také balíky s jídlem, hrnce, pánve a osobní potřeby.

Podruhé přinesla svou zbroj, posadila se a navlékla si chrániče holení a náloketníky; se zbytkem jí pomohl.

"Vůbec ne jako bandita," řekl jí. Ve skutečnosti si myslel, že s její výzbrojí odvedl dobrou práci - malé kousky kostí sešité do vzorů; barva byla světle hnědá a hnědá. Našel mezi věcmi, které přinesl z Chiyadenu, červené hedvábné stužky a přinutil ji stát, zatímco jí je upevňoval do vlasů.

"Musíš to pochopit," řekl jí. "Trocha ozdob donutí tvého nepřítele věřit, že jsi sebejistější. Vyděsí ho to."

Nadějně se na něj ušklíbala.

"Je to pravda. Kdo by se tě bál? Otrhaný bandita? Nebo muž, který se stará o své vybavení a o sebe? Pár stužek a hned vypadáš mnohem význačněji."

Bum. Zpod kopce se ozvalo kopnutí do zdi stáje, jak Jiro vyjadřoval svou netrpělivost.

"Jsi zatraceně hezká," řekl a dotkl se jizvy na jejím obličejí. "Nos to jako korouhev, děvče. Jako protest. Přežilas to. Nejsi obyčejná. Slyšíš?"

Bum, ozvalo se ze stáje.

Taizu si skousla ret. Ne rozzlobeně. Poslouchala ho. "Jsi můj žák," řekl. "Nenuť mě, abych se za tebe styděl."

Věřím ti."

"Vy ale nejdete!"

"Mmm, ty v sobě nemáš nedostatek důvěry. Nemyslíš, že celá provincie Hua je příliš velké břemeno pro děvče?"

Potřebuješ někoho, kdo by ti kryl záda."

"Děláte si ze mne legraci."

"Ne. Jsem rozhodnut dostat tě zpět živou. Mám na tom silný zájem. Slíbilas, že se staneš mou ženou, jestli se vrátíš."

"Já-"

"Myslím, že to je skvělý nápad. Podívej; co ti mohu nabídnout. Hezký dům. Celou horu, kde můžeš lovit. Dobrou společnost. Jsi si jistá, že chceš jít do Huy?"

"Vím, o co se pokoušíte. Budete se se mnou hádat celou cestu do Huy. A v poslední chvíli se do toho vložíte a zabijete Gítua. A já vám to nikdy neodpustím."

Bum.

Bum.

"Nemám takový úmysl. Chci ti dát malou radu. Myslím, že je to -'Bum' - rozumné. Můžeš mít Gítua. O takovou cenu s tebou nebudu soutěžit. Jsme připraveni?" Shoka se neohlédl, když odcházeli, a vedl Jira. Věděl, jakto místo vypadá - jako domov, ale prázdný a mrtvý - a takové pohledy nebyly povzbudivé. Taizu se ohlédl. Nakonec jí na tom záleželo. Jiro sklopil uši a ukázal bělma v očích. Sestup byl obtížný, Jiro kladl nohy na úzkou stezku a vyhledával očima místo pro další krok na cestičce plné kořenů; část Jiro sešel bokem po vhodné cestě, jak ji nacházel, a hledal další sestup očima plnými obav.

Cestou nahoru to nevypadalo tak špatně, podle Shokových vzpomínek. Nebo se tehdy méně díval - když tudy šel a rozhodl se pro určitou horu; také vedl mnohem mladšího koně. Byla to úleva, když měl Jiro všechny čtyři nohy zase na pevné zemi a slyšel je, tehdy chtěl nechat toho starocha odpočinout, ochoten jít pěšky pod zelenými listy, dokud stromy nezřídly a neobjevila se pole.

Ta se také změnila - byla daleko blíže hoře než tehdy před lety.

"Půjdem přes vesnici?" zeptala se Taizu.

Myslel na to, zatímco šli, na šanci projít v tajnosti, na šanci, že muž a děvče ve zbroji nebudou sledováni odsud až do Huy. Obával se toho od té doby, kdy si uvědomil, že opustí horu - obával se i jiných věcí.

Asi mezi ním a vesničany ve skutečnosti nebyly žádné dluhy. Nikdy na to nemyslel; nabízeli mu jídlo výměnou za dobré kožešiny, což bylo oboustranně výhodné.

Ale pořád myslel na toho chlapce, který chodil pro kožešiny, a na ženy, které mu posílaly zavařeniny; také na rolníky, kteří pěstovali rýži, a to ho znepokojovalo - co budou dělat a co mohou udělat lupiči, až se to všude rozkřikne.

"Půjdem přes vesnici," řekl, zastavil Jira a odvázel náklad, který měl Jiro přes sedlo. "Tady máš." Podal jí srolované rohože, příkrývky a jejich luky a toulce; přes sedlo přehodil zbytek balíků, které se nevešly do sedlových brašen, a připevnil je. Pak dal nohu do třmene a vyšvihl se do sedla. Určitě to byl pádný důvod, myslel si Shoka, aby vesničané vyběhli z domů a z polí - šlechtic ve vybledlé zbroji, na koni s šedivými nozdrami, doprovázený jakýmsi nedorostlým a příliš naloženým sluhou. Nejdřív to vypadalo, že ho vůbec nepoznali, deset let napáchalo více změn, než si myslel, ale pak někdo z davu vykřikl: "To je mistr Saukendar!" a celá vesnice se natlačila kolem něho, čímž znervóznila Jira a přitiskla Taizu blíže ke třmeni.

Ale to byli mladí. Starší přišli blíže a uklonili se; Shoka se uklonil v sedle.

Jsou tu lupiči? slyšel v davu otázku. "Přicházejí lupiči?"

Pocítil, jak v něm zahlodal pocit viny.

"Co vás k nám přivádí, pane?" zeptal se ten nejstarší hlasem jako vítr v suchém rákosí. "Co pro vás můžeme udělat?"

"Ctihodný," řekl a uklonil se znovu, "toto je moje žena. Jmenuje se Taizu."

Mumlání a úklony. Neviděl Taizu do obličeje. Bylo to, myslel si, zřejmě dobře. Představil si ten úšklebek schopný vyděsit ďábla. Ale zůstala zticha, zatímco vesničanky na ni zíraly široce rozevřenými očima a celá vesnice se dohadovala, zdvořile ztlumeným hlasem, kde mistr Saukendar přišel ke své ženě a - se záchvěvem strachu - co to asi může být za ženu.

Nepochybně jí zírali na ruce; aby viděli, jakým směrem má palce. A její výraz, pokud byl takový, jak si myslel, by je v tom utvrdil. Taizu tu stála s napjatými nohama a mečem položeným přes ruce.

Ukláněli se, hluboce se ukláněli, starší i celá vesnice, jim oběma.

"Nevěděli jsme -" řekl starší.

Skoro řekl: Znáte ji. Je to ten chlapec, který tu před dvěma lety procházel. Ale opatrnost ho zadržela - spolu se zábleskem hříšné myšlenky.

"Moje žena chce znovu vidět zemi, kde se narodila, řekl. "Proto na nějakou dobu odjíždím." Uslyšel šepot hrůzy a rychle dodal: "Musím se postarat o nějaké záležitosti. Takže jsem přišel, abych vám složil svou poklonu a poděkoval vám za vaši laskavost."

Starší se uklonili. I ostatní lidé, a šepot procházel davem jako vítr skrz obilné pole.

"Ale kdo bude odhánět lupiče?" zeptal se jeden ze starších a vyslovil tak otázku, kterou měli na mysli všichni, a sbor hlasů ho doprovázel.

"Ticho!" řekl nejstarší a udeřil svou holí o zem. "Ticho."

Chvilku to trvalo. Byli zmatení. Báli se, dívali se směrem k Taizu. Zvědavost a vztek, Jiro v nich vzbuzoval úzkost; když podupával; Shoka ho držel pevně, protože se bál, že by mohl zranit někoho z okolostojících - ale nikdo se neodvažoval tak blízko.

"Promiňte," řekl starší s uctivou úklonou, "promiňte, pane a paní, ale kdo nás teď ochrání? V okamžiku, kdy odejdete, sem vtrhnou lupiči. Vědí, že jsme se měli dobře, že úroda byla dobrá..." V hlase starého muže zaznívala panika. Okolo byly blede obličeje, doširoka rozevřené oči a šepot naprosté beznaděje.

"Zůstaňte s námi," začali lidé prosit.

"Budte zticha!" řekl Shoka a všichni ztichli, kromě dětí, které začaly plakat. "Poslouchejte mě. Jste dobře živení, bohatší a je vás víc než lupičů, kteří neměli odvalu na vás zaútočit. Věřím, že jste za deset let nezapomněli zacházet s lukem nebo holí. Pokud někdo z vás bude chtít jít nahoru do chaty a vzít si něco, je to v pořádku: rozšířím zvěst mezi poutníky, že nikomu z této vesnice démoni neublíží, ale nikdo jiný by tam chodit neměl; číhají tam hrozné věci. Slyšeli jste je výt na hřebenech, demony s očima jako lampy a prsty jako led. Ale tato vesnice je před nimi bezpečná. Má zvláštní ochranu, a kdokoliv by tu kradl nebo páchal nějaké násilí, nebude bezpečný. Já a moje žena přijdeme a najdeme si ho. Jasně?"

Oči byly velmi široké. Lidé se ukláněli, bledí v obličeji a matky uklidňovaly děti v náručí.

"Řekněte to každému poutníkovi," řekl. "Ujistěte se, že to řeknou dál."

Znovu úklony.

"Přeji vám štěstí," řekl a nechal Jira jít; starší mu vyklízeli cestu s nesčetnými úklony, lidé za nimi roztávali.

Tak procházeli ulicí, Taizu šla Jirovi u hlavy a kolem nich probíhali lidé s výkřiky přání štěstí a šťastného návratu, lidé mávající šátky a dávající jim květy a stuhy. "Oni si myslí, že jsem démon!" řekla Taizu, když minuli posledního z vesničanů - a posledního psa, který na ně štěkal a znepokojoval Jira. Taizu k němu otočila navztekaný obličej.

"Pokud ses dívala takhle, není divu."

"Zatraceně, nejsem vaše žena!"

"Démoni si mohou otočit palce, jak chtějí, když se jim to hodí, že?"

"Co jste udělal, je hnusné! Vy jste těm lidem lhal!"

"V čem? Ty nevěříš na demony?"

"S demony si není radno zahrávat!"

"Možná si to myslí i lupiči. To není na škodu, co myslíš?"

Pusa jí zůstala otevřená. Zavřela ji a chvilku pokračovala v chůzi v tichosti.

"Opouštím je," řekl, "abych tě doprovodil do Huy. Není to jejich chyba. Měli jen jednu věc na svou ochranu, a to byla legenda o mně. Takže je jen spravedlivé, abych, jim tu místo sebe nechal příběh. Ne? Ztrácejí kožešiny, které jsem s nimi měnil. Pro ně je to spousta peněz."

"To vím!"

"Ztrácejí mou ochranu."

"To není moje vina! Nemusel jste se mnou jít!"

Otočila se a zamávala na něho lukem tak, že se Jiro lekl.

"Jděte zpátky! Jděte pryč!"

"S tebou nebo za tebou, děvče. Vystopoval bych tě i do pekla, ale nakonec, mohl bych se s tebou setkat v Hue."

Přijdu ke Gítuově bráně a zeptám se, jestli neviděl mou manželku - démona, která ho hledá."

"Nevtipkujte!" Udělala znamení proti ďáblům. "Vy jste těm lidem lhal!"

"Jsem si jist, že budou démonům donášet rýži a víno. Pochybují, že by démoni měli námitky. Kdo ví, možná budou dokonce to místo chránit."

"To je nešťastné!"

"Pro bandity ano. Kdo ví, moje žena za nimi možná přijde."

"To není legrace, mistře Shoko!" Obličej jí zrudl hněvem. V očích se zaleskly slzy. "Pokud vám uvěří, budou zabiti!"

Odpověděl smutně. "Já vím. Ale budou bojovat lépe, dokud budou mít naději. Lež je lepší než nic. A lež, paní manželko, je vše, v co věřili. Co je lepšího nebo horšího na jiné povídačce?"

Šokoval ji. Absolutně. Spustila z něj pohled a kráčela pod svým nákladem, potřásajíc hlavou. Pak se zastavila, ohlédla se na něj a řekla klidně, vyrovnaně: "Vraťte se, prosím, vraťte se -"

"A ty se vrátíš?" zeptal se, zatímco Jiro, zmatený tím ano a ne, trhl hlavou a vykročil.

"Ne. Nevrátím se. Ale mě nikdo nezná. Znájí vás; vojáci nás budou honit a my nebudeme mít šanci."

Usmál se. "Přemýšlíš. Dobře. Takže mě máš, abys na mě dávala pozor. A jestli utečeš, jediné, co mohu udělat, je jít do Huy hledat tě."

"Zabijí nás oba! Prosím, vraťte se."

"Ne," řekl jejím tónem, přesně jejím tónem; dlouze a roztřeseně vydechla, otočila se a šla dál po cestě.

Tak ji následoval rychlostí, kterou Jiro považoval za pohodlnou, přes pole, vesnice, další kopce, kde se obchodní cesta změnila v prašnou stopu sledující hlavní linii malé říčky tekoucí skrz trávu, skály a příležitostné skupinky stromů. Byli teď v Chiyadenu, provincii Hoishi, na cestě, kterou chodily karavany z království Shin přes barbarské země Oghinu do civilizovaného srdce Císařství, klína bohů. Domov, myslel si Shoka a nenáviděl tu myšlenku, protože domov byl na hoře; neměl co do činění s Chiyadenem nebo jeho problémy a on trval na této dvojznačnosti. Se vším, co to znamenalo. Utábořili se toho večera na závětrné straně skály, kde se kopce přibližovaly k cestě a kde byl pramen na širokém místě; spousta pocestných tu hledala tábořiště.

"Je to tu příliš otevřené," namítala Taizu, na což pokrčil rameny a řekl:

"Tak je. Už máš strach? Chceš jít domů?"

"Já jdu domů," odtušila a sedla si, aby vybalila.

Tak odsedlal. Jira a položil jeho výstroj opatrně na skálu, aby vyschla; vysvlékl si zbroj a vytřel Jira hrstmi trávy, než pomyslel na to, že by měl smýt prach ze sebe.

Tam, kde Taizu rozdělala oheň, létaly jiskry a svítily plameny; přikládala hrsti trávy a malé i větší větvičky, které našla.

Umýval se u pramene, když přišla naplnit hrnec vodou.

"Umyj se," řekl. Cítil se velkoryse a chtěl zachovat mír. "Sundej si zbroj. Vařit budu já."

Ještě na něj nemluvila, ale přenechala mu vaření a začala si stahovat zbroj - dost dobrá příčina pro lepší náladu, počítal

Shoka, a určitě to, že, se může umýt a zbavit té tíhy před večeří, jí náladu zlepší neméně.

"Mmm," bylo vše, co řekla, dokud nezmizela rýže a čaj, a pak si povzddechla a jen seděla se svou miskou v rukou.

"Řeknu ti," povídal, "že nebudu mluvit o návratu, pokud o něm nebudeš mluvit ty. Kdykoliv budeš chtít - můžeme. Chceš?"

"Řekl jste, že o tom nebudete mluvit!"

"Taky že ne. Jen se ptám. Tady. Dej mi misku. Půjdu ji umýt."

"To není vaše práce!" Vstala, vzala misky a odešla k prameni.

Rozbalil tedy jejich věci na spaní. Bylo zima, v kopcích skoro mrazivo. Dolů dal dvojité rohože, dvě pokrývky na přikrytí a měl postel hotovou, než se vrátila od pramene. "Jsem unavená," řekla a odložila misky na jídlo. "Dnes v noci chci jen spát. Nerušte mě, prosím. Ano?"

"Samozřejmě," řekl mírně. "Cokoli chceš. Ale doufám, že ti nebude vadit, že budeme spát spolu na rohožích. Ráno bude zima."

Vydala znechucený zvuk.

A když ulehli, okázale se k němu otočila zády.

Dobrá, pomyslí si, když zjistil, že není tak lhostejný, jak si myslel, když ležel tak blízko ní. Děvče mělo o čem přemýšlet.

Kdykoliv mohla změnit názor a rozhodnout se, že chce zpět na horu, což by bylo lepší. Takže mohl by být trpělivý.

Ale neuměl si představit, že by měl být trpělivý po celou cestu do Huy.

Zatracená holka.

Znovu pomýšlel na násilí. Ale Taizu ho zažila a zažila ho spoustu, bohové vědí, a nebyla z těch, kteří odpouštějí mužskou netrpělivost. Byl trpělivý dva roky. S delší trpělivostí už by se mohl stát asketou.

Bohové.

Díval se na hvězdy. Začal se znovu dokonale ovládat a řekl tiše: "Není ti zima, že?"

"Ne."

"Lituji toho s těmi démony."

"Nemluvte o tom."

"Proč?"

"Protože se pokouším spát!"

"Věříš v démony?"

"Samozřejmě. Nemluvte o tom! Chcete, aby začali bláznit?"

"Ne, nechci. Žil jsem na hoře deset let a nikdy jsem žádného neviděl. Ty ano?"

"Ne, a jsem moc ráda, že ne!"

"Vesničané věří, že jsou všude na horách. A nejsou. Kdyby byli, viděl bych je. Jiro by je cítil."

Neřekla nic.

"Taizu."

"Nespala bych s vámi hned napoprvé. A teď o mně říkáte lži ve vesnici a pokoušíte se mě vyděsit."

"Co s tím má společného spaní s tebou? Myslel jsem, že se ti to líbilo."

Dlouhé ticho.

"Nebo ne?"

"Podruhé to bylo lepší."

"Protože jsi spolupracovala. To je rozdíl." Vsunul jí ruku pod rameno. "Jeden nikdy neví - kolik je šancí. Bohové vědí - předpokládám, že to budeš mít ráda, Taizu. Nebylo by dobré, kdyby ne."

Ticho.

"Zatraceně, aspoň ses mohla zeptat muže."

"Pokouším se spát!"

"No, mně se to moc nedaří." Vstal a zatřásl s ní. "Vstávej. Dej mi mou rohož a přikrývku. Tohle není k ničemu."

"Řekl jste, že je zima."

"Taky že je. Ale v téhle posteli je ještě chladněji."

"Jsem unavená," řekla, sedla si a objala ho pažemi; opřela si o něj hlavu. "Dobrá. Jestli chcete, nebude mi to vadit."

Litoval toho. Ovinul přikrývku kolem nich, odhrnul jí vlasy a držel ji; říkal si, že to byla dlouhá cesta a těžký náklad pro dívku. Zřejmě ji bolí klouby z té zbroje. Bohové vědí, že jeho ano, a to jel celý den na koni.

"Jen spí," řekl. "To je vše, co člověk potřebuje, víš, ohleduplnou odpověď."

Dala mu ruce kolem krku a držela se. Cítil, jak se jí chvějí ramena.

"Pláčeš?"

Žádná odpověď.

"Proč?" zeptal se nakonec. "Kvůli mně?"

Popadla plnou hrst jeho vlasů, přitáhla ho blíž a zatřásla hlavou. Mohlo to znamenat cokoli. Slyšel, jak posmrkuje skrz slzy.

"Unavená?" zeptal se.

Pokývla proti jeho rameni a nenechala ho jít. Tak tady seděl a cítil se neohrabaně, ale cítil, že Taizuin klín je oproti okolnímu chladu teplý. Sklonil hlavu k její a povzdychl si; chystal se, že tu bude sedět tak dlouho, jak jí to bude vyhovovat.

Ale pak k němu obrátila obličej, a řekla: "Můžeme to udělat. Je to v pořádku."

"Zatraceně, děvče." Protože teď byl úplně mimo. "Buď laskavá. Řekni mi jednou provždy, jestli chceš nebo ne. Neměň znovu názor. Ty mě ničíš."

"Řekla jsem ano. Mním tím ano!"
"Bohové." Objal ji. Chvilí ji držel a uvědomoval si, jak je unavený, a cítil, jak se chvěje. "Nebojíš se, že ne?"
"Je mi zima." Zuby jí cvakaly.
Položil ji na zem a přetáhl přes ně přikrývky. Zničená, pomyslel si, a vyděšená.
Pevně ji držel, dokud se nepřestala třást.
To už napůl spala a on také.
"Do pekla," zamumlal, "zkusíme to zítra."

Kapitola jedenáctá

Jiro měl ráno špatnou náladu. Trocha cvičení a zajímavá cesta přes kopce byla jedna věc, ale vypadalo to, že si uvědomuje, že se domov čím dál víc vzdaluje a probuzení daleko od jeho stáje a pastviny ho vyvedlo z míry. Výstroj, kterou měl na sobě, nenosil rád, a tak klopil uši, vyhazoval a kousal.
Chytrý kůň, myslel si Shoka, který cítil toho rána ostrou bolest v noze, takže bylo obtížné nekulhat, když zvedal Jirovo sedlo, což vyvolalo prudkou bolest v kolenu.
Trochu zadostiučinění se mu dostalo, když viděl Taizu pohybovat se trochu pomaleji; protahovala se a šklebila se, když si snažila namasírovat ramena a nasadit náloketníky.
Mnohem pomaleji tohoto rána než včera.
"Podívej," řekl, "měla by ses milovat každou noc. Vyžene to ztuhlost."
Udělal na něj obličej. Usmál se a přehodil sedlové brašny přes sedlo. "Vezmu jeden z toulců," řekl.
"Nehodlám se hádat."
"Mohl bych vzít polovinu věcí na spaní."
"O tom se taky nebudu hádat."
Nikdy nenavrhl, že by mohla jet - protože, pomyslel si, věděla, že chůze by brzy vyvolala kulhání. A nikdy mu to nevyčetla, i když ji provokoval, když se ji pokoušel zlomit, aby se vrátili domů; možná byla laskavého srdce nebo moc dobře věděla, co pro ni dělá, a odmítla ho minulou noc s trochou spravedlnosti na své straně.
Sbalil věci na spaní každému zvlášť a přišel jí na pomoc, když si česala vlasy. Dal jí stužky, které dostali od žen ve vesnici, jednu červenou a jednu jasně oranžovou.
Usmála se na jeho dárek a nejdřív si zapletla do vlasů tyhle; podívala se na něj vylekaně, jestli nevypadá jako blázen.
Smál se. Oči se jí rozsvítily.
Tak poodešel a nasedl, než mohl další slovo vyvolat zase hádku. Den byl čím dál teplejší a cesta ubíhala pomalu, dvě koleje hedvábného žlutého prachu mezi nízkou trávou pozdního léta.
"Chceš chvilku jet?" nakonec se zeptal Shoka, ale Taizu potřásla hlavou a otřela si trocho potu ze spánku. "Ne," řekla.
"Děkuji, mistře Shoko. Jsem v pořádku."
"Jiro může nést věci na spaní."
"Ne," řekla vesele a bezstarostně. Hodila si balík výš.
"Jedny nejsou tolik."
Dnes neřekl, že by se měli vrátit. Od rána neřekla ani jedno jedovaté slovo. Byl to lákavý klid. Nutilo to člověka zachovat ho za každou cenu.
Ale protože ta cena byla Taizu, neměl to v úmyslu. Od včerejška byly na cestě prашné koleje, jasné a plné polámaného plevele, který ještě nezhnědl.
"Někdo je před námi," řekla Taizu jen tak mimochodem.
"Čekal jsem, kdy si toho všimneš."
Otočila se a zamračila se na něj.
"Mohli nám to říct ve vesnici."
"Neptali jsme se, ne?"
"Bylo by od nich hezké, kdyby to řekli!"
"Předpokládám. Ale já jsem pán z Chiyadenu. Kdo mluví s pány o takových drobnostech? Proto máme družinu. V takových věcech existuje hierarchie."
Ušklíbala se. "Tak potom páni nemusí moc vědět, co se děje? Já bych to řekla a já jsem rolník. Já bych to považovala za zdvořilé, říct někomu, co je na cestě."
"Jistěže ano," řekl. "Utíkala bys pánovi přímo ke třmeni a řekla mu to."
"Ach ne. Nechala bych ho a jeho koně propadnout špatným mostem nebo se setkat s divnými lidmi. Kdyby se mi nelíbil, udělala bych to."
Shoka se usmál. "Udělal bys to také."
"Samozřejmě že ano."
"To je zvyk v Hue?"
"Nikdy jsme nenechali našeho pána propadnout mostem. Přišli bychom a řekli: 'Pane Kaijengu, měl byste to vědět. Šli tudy divní lidé.'"
"Pan Kaijeng byl dobrý člověk."
"Vy jste ho znal?"
"Ne moc dobře. Párkrát jsem se s ním setkal. Nikdy nenavštěvoval dvůr kromě toho roku, kdy byly záplavy. Tehdy tam byl žádat o pomoc."

"To jsem se ještě nenarodila."

Shoka o tom přemýšlel a pak smutně potřásl hlavou.

"Já jsem byl tehdy na dvoře. Bylo to za vlády starého Císaře. Pan Kaijeng to přišel Císaři hlásit. Udělal na mě dojem. Byl to skromný člověk. Žádal prominutí daní za tento rok. Koupil šest vozů rýže a látek a poslal je zpět do Huy svým nájemcům, aby se sedláci posilnili; bylo potřeba spoustu věcí přestavět, a když byla země zničená, byli dobře živení lidé jako vojenské oddíly na válečném tažení. Tak to zdůvodňoval. To udělalo na starého Císaře takový dojem, že sám poslal deset vozů rýže a látek; a Hua další rok splatila na daních o sto procent víc a poslala na Císařův stůl dary z toho nejlepšího, co měli."

"Slyšela jsem o tom."

Neviděl jí do obličeje. Tón byl snadný. Bylo to poprvé, kdy byla schopna mluvit o Hue. Nechtěl ji příliš nutit.

"Daně musí být rozumné výše," řekl. "Dáma by to měla vědět."

To vyvolalo úšklebek, Taizu jdoucí po straně se na něj podívala přes rohože, meč, luk a toulec připevněný na zádech.

"Nelžete jim o mně!"

"Co jim říkám? Promiňte, pánové, ale jsem Saukendar z Yiungei a vezu tuhle vesnickou holku do Huy, aby zabila pana Gítua a pak se za mě provdala. Jsem si jistý."

Zavřela pusy a zírala.

"No?" zeptal se. "Myslím, že bys měla být mou ženou, když máme potkat ty lidi. Nikdo si nemyslí nic divného, když jsi slušně vdaná."

Taizu se otočila, aby se vyhnula vysokému trsu trávy.

"Kdybych vás neměla s sebou," řekla drze, "spala bych do večera a prošla kolem nich v noci."

"A nechala se zastřelit."

"Daleko od nich. Bez hluku. Neměla bych potíže."

"Já si jsem jistý, že bys měla, ale dohodli jsme se, že se o tom nebudeme bavit."

"Já jsem se nedohodla. Vy ano."

"To není způsob, jak bych to udělal. - Vidiš to?"

V dáli se objevil tmavý bod, kde se cesta stáčela k říčnímu břehu. Taizu se dívala, šla chvíli po špičkách, aby získala větší rozhled.

"Rolníci nebo poutníci," řekla nakonec. "Vozy."

"Poutníci, myslím. Není to pár vozů. Budeme je dohánět celý den, myslím, doženeme je před setměním -"

"To se jim nebude líbit."

"Nedivil bych se jim."

Aspoň deset, jedenáct, usoudil Shoka, jak krajina zakrývala a odkrývala karavanu, která je určitě sledovala od pozdního odpoledne s obavami. Řeka Hoi byla nalevo.

Kopce zvedající se napravo byly holé, příliš strmé a pro stromy příliš skalnaté: místní to tu nazývali Holina; ležela na hranicích Hoisanu a Hoishi, zneklidňující místo pro oko vojáka nebo obchodníka, kteří do Císařství, měli vory plné surového jadeitu a možná železa a vzácných kovů.

Takže nebylo překvapující, že se stráž karavany přesunuly dozadu, když přicházeli, ozbrojené stráž na nezdolných ponících, s luky v rukou a šípy nasazenými na těživě.

"Jdi opatrně," řekl Shoka a zvedl ruku, aby ukázal, že je prázdná.

Stráž takové gesto neudělala. Ani to neočekával.

"Můžeme se jim vyhnout," řekla Taizu. "Prostě se od nich odtrhneme, proboha. Nechtějí, abychom prošli kolem jejich vozů a špehovali, co tam mají."

"Je to naše silnice jako jejich."

"Nechci být plná jejich šípů!"

"A já nechci, aby si Jiro odřel nohy. Kolem to je hnusná ze-mě."

"Taký nechcete, aby byl Jiro plný šípů. On je velký cíl. Vy jste na něm. Já jsem vedle vás."

"Klid, klid. Myslím, že se ničeho nebojíš."

"Šípy," zamručela Taizu. "Nemám ráda šípy."

"No, oni nestřelí, že?" Stále jel, jednu ruku nechával nahoře. Karavana se zastavila, jeden z jezdců projel skupinou; a za chvíli vyjel jiný muž, oblečený v rudé a šedé.

"To bude vůdce karavany," řekl Shoka, když dva strážci vyjeli od stojících vozů mírnou rychlostí, využívající tak své výhody. "Budeme jednat přátelsky, ano?" A nahlas: "Haló! Jsme poutníci. Projedeme kolem vás, s vaším svolením." Jezdci přijeli sotva na vzdálenost hranice slyšitelnosti a zastavili se, když Shoka popojel.

"Pocestní na téže cestě," řekl Shoka. "Projedeme kolem, s vaším svolením."

"Vy jste z Chiyadenu," zarazil ho jeden ze strážců.

"Jsem Shoka z provincie Tengu. Toto je moje žena Taizu. A váš pán?"

"Pan Yi. Pan Lun Yi z království Shin."

Mluvčí se uklonil, Shoka se uklonil, Taizu také.

Tak obdrželi povolení jet se stráží kolem vozů, zatímco ty stály, a vůdce karavany jim vyjžděl vstříc. Seděli na rohožích a pili čaj s vedoucím karavany, který se jich ptal na novinky.

"Mám toho velice málo co říct," řekl Shoka. "Moje žena a já jsme žili na samotě na hranicích Hoishi od těch potíží v mé domovině. Netoužím zvlášť se vrátit, ale mé ženě se stýská. Tak -" Pokrčil rameny a na Taizu se ani nepodíval. "Co může muž dělat? Nešťastná žena nebo nešťastná cesta."

Vedoucí karavany sjel pohledem na Taizu, a cokoliv mohl říct o otravných manželkách, zůstalo nevyřčeno; pomalu

zavřel ústa a řekl s pokrčením ramen: "Já mám čtyři ženy. A všechny musím živit, jinak bych neriskoval život na téhle cestě."

"Špatné, co?"

"Špatné." Pan Yi mávl kostnatou rukou k cestě a zemi okolo. "Pět útoků na této cestě už letos bylo. Cestují s profesionálními strážci, jak vidíte." Další mávnutí rukou směrem ke karavaně, stojícím vozům, mužům sedícím ve stínu poskytnutém vozy, kde odpočívali. Bylo tam přinejmenším patnáct strážů, počítal Shoka, kteří vypadali jako najatá stráž, podle prosté výzbroje sestavené namátkou z různých částí.

"Stojí mě jmění," řekl pan Yi. "A ne přímo v Hoishi, ale všude kolem cesty, odsud až k Ygotai. Lupiči. Psanci. Jedete si klidně a najednou hvízd! vyletí z keře šíp. Řeknu vám, cestovat tady sám, byl bych pěkně nervózní."

"Člověk má obavy," řekl Shoka. "Až k Ygotai, říkáte."

"A dál! Řeknu vám, špatné časy. Velmi špatné. Bývaly doby, kdy na cestách platily zákony. Teď když opustíte město, staráte se o sebe sám. Nehleďte místního pána, aby se staral o cesty! Poslal všechny své poplatky do Chengýdi."

"Císaři."

"Kamkoliv je Císař posílá. Námezdné strážce všude. A žádný zákon. Dobré pro obchod v hlavním městě, ale špatné v provinciích. A menší karavana by byla ve vážném nebezpečí. Říkám vám, měl byste si promluvit se svou mladou ženou. Stesk po domově je jedna věc. Je to velmi nebezpečná cesta. Velmi nebezpečná. Jestli přijmete mou radu, vraťte se do Monu a nenocujte další noc na cestě, už kvůli svojí manželce."

"Jsme v pořádku," řekla Taizu ostře.

Oči vedoucího karavany sklouzly na Taizu a opatrně prodlévaly, s trochou obav, na detailech, jedním z nichž byla jizva; a dalším, samozřejmě, byl celý její vzhled - ve zbroji, s malým uzlem stužek a vlasy kratší, než by měly být. Odkáslal si.

"Jsme počestní," řekl Shoka. "Nemusíte se obávat, pane Yi. Nejsme zvědové. Zeptejte se mne na cokoli v Chengýdi a já vám to řeknu. Ale jen staré věci. Byli jsme dlouho pryč a jsme zvědaví na cokoli, co nám můžete říct."

Další pohled obchodnickových očí na Jira, který se popásal vedle jejich zavazadel - jeden bod v jejich prospěch, počítal Shoka: Jirovy drahé postroje, Shokův přízvuk a obnošená drahá zbroj se hodily do historky o pánovi, který žil na venkově, a to zapadalo do vzoru upleteného z politických problémů. Zatímco Taizuina jizva, její dikce, která se díky němu trochu změnila, ale stále tam nebyl čistý přízvuk, jako měl on - a její nezvyklá zbroj - to vše znamenalo něco jiného než lupič, ale stále bylo možno se toho obávat.

Kdyby oba byli muži, jeden by řekl žoldáci. Profesionální. A mohl by se bát toho menšího se zamračeným obličejem jako jednoho z druhu bláznů, z toho druhu, který znamená boje v táboře a krveprolití, než je všechno hotovo.

Což ho pobláznilo víc než jeho žena a oba byli zřejmě nebezpečnější než lupiči.

"Co cesty východně od Ygotai?" zeptal se Shoka.

"Dobré až k Mandi. Pak jak má kdo štěstí. Tam jdete?"

Odkud je vaše žena?"

"Hua."

"Hua!"

"Jak tam je?" zeptala se Taizu. Pěstí měla položené na kolenou. Uklonila se, aby byla zdvořilá. "Prosím."

"Nemohu říct. Nevím." Pan Yi se uklonil také. "Všechno, co vím, jsou klepy. Ale říká se, že na východ a sever od Mandi je všude zle. Měla byste poslechnout svého manžela. Lidé jsou na těchto cestách denně zabíjeni. Stávají se hrozné věci."

Pan Yi zmlknul, měřili se s Taizu pohledem. Pak pokrčil rameny.

"Regenti jsou pořád u moci?" zeptal se Shoka.

"Ach ano, ano. To se nezměnilo." Další ostražitý pohled.

"Byli jsme velmi odtrženi od světa," řekl Shoka a podržel svůj šálek, když do něj sluha vedoucího karavany naléval čaj.

"Děkuji. - Vy jste tudy tedy cestovali nedávno?"

"Letos dvakrát. Naše poslední výprava před sněhem. Ale potkali jsme karavanu v Shotai -" Vedoucí si nechal naplnit šálek. "A ti nás prostě varovali. Je to zisk. Zisk."

V Chiadenu je nedostatek. Kde je nedostatek, prodává se. To je moje politika. To je celá moje politika."

"Opatrný člověk. Bohové vám dopřejí štěstí, pane Yi."

"Přejeme vám vše dobré."

"Řeknu vám," pravil pan Yi, "jestli nechcete přijmout dobrou radu a vrátit se - bylo by pro vás bezpečnější cestovat s námi. Pro takového muže, jako jste vy, pro vaši ženu, bez poplatků - vidím, že máte svou vlastní výzbroj a jídlo, jak doufám. Nabízím vám to z dobroty srdce."

Shoka se uklonil. "To je velmi laskavé."

Taizu se na něj vztekla zašklebila. "Ne."

"Promluví se svou ženou," řekl Shoka. "Míním to přijmout. Je to velmi laskavá nabídka."

"Je to příliš pomalé!" řekla Taizu a Shoka pronesl: "Promiňte," vstal, popadl Taizu za zápěstí a odtáhl ji za Jira, aby si mohli promluvit.

"Je to dobrý nápad!" řekl Shoka. "Rychlost není všechno. Můžeme se s nimi dostat až do Ygotai. Použijte hlavu, děvče!"

"Ten muž už má podezření! Jestli tu zůstaneme, začne se brzy domýšlet, že jste hledán úřady a že by za nás mohl dostat nějaké peníze!"

Byla to drzá a odvážná myšlenka, ale od Taizu se dala očekávat.

"Já věřím vám!" řekla Taizu. "Věřím vám, ale nevěřím tomuhle panu Yi a jeho lidem. Jsou to barbaři! Bohové vědí, jaké

myšlenky se jim mohou usídlit v hlavě. Mohou se začít bát, jestli si budou myslet, že vás hledají úřady! Mohou nám toho udělat spoustu a my s nimi budeme spát a jíst - a nemáme se jak bránit. Mně se to nelíbí, nelíbí, nelíbí."

Vyznala se ve lstech. Dostala se z Huy do Hoishi, a živá.

A bohové vědí - obchodník z cizí země možná neznal jeho obličej nebo výstroj, ale někdo jiný, koho by potkali na cestě, by ho znát mohl a mohl by mluvit a ten obchodník by mohl začít přemýšlet, kolik zlata by mohl dostat za jeho život...

Za určitých okolností představoval pro Taizu spíše nebezpečí než ochranu; v tom měla pravdu; a obojí ho roztrpčovalo a děsilo."

"Dobrá," řekl. "Dobrá. Souhlasím s tebou." Rychle se nadechla a přešla to beze slova.

Odvedl ji zpět k panu Yi a uklonil se. "Pane Yi, děkuji vám, ale moje žena se stydí před cizími lidmi, a tak jí vyhovím. Děkuji vám velice za vaši dobrou radu, ale jsem ženatý člověk a vy víte, jak je to s manželkami -"

Nepochybně pan Yi chápal, jak je to s touhle. Shoka nasadil žalostný obličej a snažil se vypadat co nejrozpačitěji; nedíval se panu Yi přímo do očí, ale také si všiml jeho pokývnutí hlavy.

"Pane, doufám, že víte, co děláte. Nemohu vás dost dobře nutit."

"Ženy," řekl Shoka. Znovu se uklonil. "Obdivuji vás, pane." A když odcházel pryč: "Čtyři ženy. To je skutečně obdivuhodné."

"Doporučuji vám klacek," zavolal za ním pan Yi.

Taizu se začala otáčet. Shoka ji popadl za rameno a nasměroval ji k zavazadlům. Šplhal do sedla, když Taizu provlékala paže provazy, kterými byly svázané lůžkoviny a zbytek výstroje, a rozhlédl se s další úklonou k panu Yi.

"Ani slovo," řekl potichu. "Ani slovo, Taizu."

Zvládla to docela dobře, šla kolem s hlavou skloněnou, když míjeli karavanu a vybírala cestu na okraji keřů, mezi skalami a mezi vozy, kde stezka byla dost prostorná. Lidé z karavany na ně zírali. Nemálo se jich na Taizu dívalo žádostivě, pak padlo pár slov v jejich jazyce a rozesmáli se.

Tahle část nebyla snadná. Toužebně myslel na to, že si podá ty, kteří se smáli, a byl zvědav, jestli se budou smát, i když na ně budou dopadat rány. Ale zadostiučinění by bylo příliš drahé.

Jeli dlouho, dlouho podél řady vozů, až se dostali na volnou cestu a objeli křivku kopce.

Pak se Taizu napůl otočila a řekla rozhořčeně: "Dělali si z vás legraci!"

"Pokud chceme, aby nás ohlásili na nejbližších úřadech, vrátím se a naučím je dobrému chování; to by rozeslalo náš popis všude po cestě rychleji, než co bych dokázal vymyslet jiného."

"Nemusel jste se jim klanět!"

"Drahá ženo, myslím, že jsem si počínal dobře. Jsme před nimi, a jestli se o nás zmíní na úřadech v Ygotai, doufejme, že budou mluvit o šíleně zamilovaném bláznovi a jeho rozmazlené ženě, kteří pravděpodobně nechali své kosti někde v lese. Pro své blízké jsem byl Shoka, ne pro veřejnost, a nemyslím, že by to spojovali se jménem Saukendar - a to by asi udělali, kdybych jim dotřáskal hlavy. Že?"

Stále se mračila, ale už se nehádala.

"Nepoužil jsem tu historku o démonech."

"Ach ne, příští karavana, která projde vesnicí, se to dozví a budeme slavní!"

"Další důvod, proč jsem si myslel, že bys mohla mít pravdu, bylo to o rychlosti na téhle části cesty. Jejich logický předpoklad je, že v Ygotai se obrátíme k severu, před karavanou - pokud si domyslí, že jsem to já. O Hue jsme jim řekli pravdu. Ale oni si myslí, že přesně to je lež. Takže se nebudou dívat po cestě."

Taizu se při chůzi znovu otočila a tvářila se zachmuřeně. "Na druhé straně by mohli věřit, že Saukendar nelže."

"Doufám, že mám pověst mazaného člověka. - Podívej se na ten keř!"

Ohlédla se a obcházel kolem něj a skály za ním. "Vše, co mohu říct, kdybych byla úředníkem v Ygotai a vyprávěli mi o muži oblečeném v drahé zbroji, by bylo, že je to podezřelý, a věděla bych, že to znamená nějaké potíže, a věděla bych, že žádný pan Shoka neexistuje, protože to není odpovídající jméno."

"Věděl by, že tu byla dvojice žoldáků a z toho jedna žena."

"Kteří se nechtěli nechat najmout karavanou."

"Protože někde je očekávalo něco lepšího. Gítu najímali žoldáky před deseti lety. Nemyslím, že se změnil. A jsi pan Někdo, když máš kompletní výzbroj. A já jsem přinejmenším kapitán, a to je víc, než si pan Yi může dovolit zaplatit. On to ví. A jestli věří té historce o manželce, je jen dobře; a jestli ne, bude si myslet, že jsme žoldáci -"

"Kteří odešli a nechali ty blázny, aby se jim smáli!"

"Dnes v noci nebudou dobře spát. To mi věř. Bylo to od nich hloupé, nechat nás projít mezi nimi, abychom se tak dozvěděli, kolik jich je. Proto jsem hrál blázna a oni se tomu smáli. A když se v myšlenkách vrátí k naší výzbroji a tomu ostatnímu, budou na to myslet nejednou; a všechno to bude pana Yi pěkně znervózňovat, mnohem víc, než kdybychom byli neškodný párek buranů, které mohli prostě zastřelit. Odešli jsme pryč. Neměli nás nechat jít. A teď si jsem jistý, že o tom přemýšlejí a doufají, že jsme byli jen blázni."

Podívala se na něj s otevřenou pusou.

"Všechno jste zmotal dohromady! Řekl jste jim toho tolik, že nás určitě budou podezřívát!"

"Neбудou vědět, kdo jsme. Dokud, jak říkáš, je nedožene jiná karavana. Pak to budou vědět a do té doby bychom měli být před klepy, které by nás neměly dohonit."

Pomýšlel na to, že by ji znovu trápil kvůli návratu. A myslel si: Bohové, vlastně už není žádné domů, že? Ghita se to dozví, dříve nebo později. A vrazi přijdou znovu. Už ani na hoře není bezpečno.

No, to už jsem věděl, když jsem s tím začal. Už mi nic nepomůže.

Rovnou tam a pak rovnou zpět, a pokud budeme mít štěstí, půjdeme zpět na jih a do hor a ztratíme se tam, kam ani

císařská garda nepůjde.

Zatracená šlamastyka, ke které mě přemluvila tahle ženská.

Slunce se stalo zlatým leskem za kopci na druhé straně řeky a zlato se dotklo i kopců, které se vpravo tyčily do výšky.

Šli tam, až přišli na místo, kde se řeka valila hlučně přes skály a kde se kopce Holiny uzavíraly.

Dál to nebylo místo, kde by bylo možné cestovat v noci, úzké místo vhodné pro útok ze zálohy, řeka se rozšiřovala, někdy se objevily stromy a zem byla skalnatá, kopce rozbité a rozpadlé na všech stranách.

"Tady se zastavíme," řekl, když to viděli.

"Šla jsem tudy v noci," řekla Taizu. "Ale neměla jsem koně a hodně jsem se schovávala, kdykoliv jsem mohla."

Potřásl hlavou, když si vzpomněl na ten velký koš, lehký, jak ho sbalila, a na ni samotnou na tomhle místě jako stvořeném pro vrahy.

Slezl a odvedl Jira na místo, kde bylo málo skal.

"Mám nápad," řekla Taizu, když vařili trochu vody; měli včerejší rýži, sušené maso a čaj.

"Bůh nás chraň. Jaký?"

"Co se týče těch šípů. Co -" Seděla na patách a živila oheň větvičkami, zatímco seděl se zkříženými nohama blízko ní na rohoži. "- uděláme to, že já půjdu první, přímo po cestě a budu dělat randál jako blázen. Jestli tam někdo bude, půjdete za mnou a můžete je vyhmátnout. Bude to lepší, než kdyby nás zastřelili oba nebo zasáhli Jira."

"Ne, to tě zastřelí rovnou. Zdály nevypadáš jako žena."

Podívala se na něj uraženě.

"Myslel jsem, že se ti líbilo vypadat jako chlapec," utahoval si z ní. "Na tom nápadu není nic špatného, kromě toho, že ze sebe uděláš terč. Vždycky bychom mohli počkat na pana Yí. Věděl jsem, že to je někde vpředu: pamatoval jsem si to, ale pohled na to se mi miň líbil za soumraku."

"Já tomu muži nevěřím. Nevěřím nikomu z těch lidí. A oni nebudou věřit nám. Jak jste říkal, měli čas přemýšlet a budou nás chtít zase mít na dosah. Bojím se jich skoro víc než lupičů."

Zamračil se při pomýšlení na tuto věc, přemýšlel o Taizu, kterou znal dlouho, věděl, že není hloupá, a začal její cestu vidět jinak a začal chápat, jak ji podnikla.

Zatraceně chytrá holka. Zatraceně chytrá.

Člověk ji musel brát moc vážně. I kdyby se rozhodl zůstat s obchodníkem a rozbít lebky, kdyby na to přišlo. Taizu na poli měla všechnu trpělivost, kterou postrádala v jiných oblastech. Paradoxy.

"Znal jsem chlapce, jako jsi ty. Nic nebral vážně, dokud nebyly taseny zbraně. Pak začal používat zdravý rozum."

"Je mrtvý?" hádala Taizu. "Všechny vaše příběhy končí stejně."

Potřásl hlavou. "Vstoupil do kláštera. To jediné udrželo Ghitovu smečku od toho, aby dostali jeho hlavu - to bylo to poslední, co jsem slyšel. Víš, že kdybys odešla, do Muiganu, skončila bys jako abatyše."

Přikrčila nos a vsypala čaj do vody.

"Jeptišky by tě naučily zacházet s holí. Tak jak jsem to udělal já."

"Příliš mnoho. Udělej to a to. A moc modlení." Udělala obličej. "To není pro mě."

"Celibát také ne. Nemyslím, že by se ti to líbilo."

Udělala na něj další obličej. "Řekla jsem, dnes v noci. Až po večeři. Mám hlad."

"No, třeba pak už na to nebudu mít náladu. Kdo ví?"

Její pohled začal být nestydatý. "Mistře Shoko, co vás znám, nikdy se nestalo, že byste neměl náladu. Prosím." Natáhla se pro hrnec, aby nalila čaj. Držel svou misku a věděl, že je to tak.

"Shoko," řekl. "Jen Shoko, prosím."

Obezřelý pohled zpod obočí. Úsměv byl pryč.

"Přála bych si, abyste se vrátil, mistře Shoko. Teď se obávám, že už se doslechli, že jste opustil horu. A co pak?"

"Už to zkoušeli dřív. Zkoušeli to několikrát, když jsem tam přišel, když mě našli. Nechali toho. Bylo to pro ně příliš drahé."

"Tentokrát toho asi nenechají."

"Asi ne. Tak půjdeme na jih. Projdeme přes kopce. Najdeme si někde daleko jinou horu."

Dívala se na něj dlouho, dlouho.

"Chladne ti večere," řekl a strčil si kuličku z rýže do úst.

Byla to studená večere, samozřejmě. Jedla rýži a sušené maso bez zájmu a pila k tomu po doušcích čaj. Jedl s chutí, uvařil si ještě trochu čaje a posadil se zpět, když dojedla v tichosti.

"Přijmi to," řekl. "Získalas trochu zdravého rozumu díky mému učení. Neřeknu ani slovo. Víš vše, co bych ti řekl. Plánuj ústup. Vždycky plánuj ústup. Já jsem ho plánoval. Nemysli si, že ne." Zatracená lež. Zaklonil hlavu ke skalám a doufal, že si dnes v noci nenajde další výmluvu, že ji její nálada neodradí. Dostávala se do ní lehko. Trvá několik let, než se člověk vzdá svým mrtvým a než se ho podaří přesvědčit, že dnešní den a přítomný okamžik jsou důležité věci. "Miluj život; děvče. Nebo jim dovoliš, aby tě zabili den po dni. Nedej těm bastardům takovou příležitost. Ber všechno, co ti den nabízí. Obdivuj západ slunce. Děš? Měj ráda člověka, který tě miluje. Cokoliv, ksakru. Nemyslím si, že jsem tak špatný. Nebo ano?"

Pohlédla na něj přes okraj misky s čajem, rychlý pohled, a znovu delší, ze strany, takový taizuovský. Malý úsměv se jí usídlil v koutcích úst a obočí se pozvedlo. "Ne, nemyslím." Úsměv zmizel. "Jsem rolník. Znáám přírodu. Viděla jsem kozly a vepře a těm se to líbilo. Měla jsem čtyři bratry, dva byli ženatí." Ústa se jí zatřásla. "A co jsem dostala, bylo jiné. Víte? Rolníka to nepřekvapí. Kozlí taky nejsou zdvořilí. Ale, do pekla, mistře Shoko -" Utrhla hrst trávy a zahodila ji.

"Moje smůla. Že? Chtěla bych, aby to teď zkusili znovu. To bych chtěla."

Opatrně vydechl. Zatraceně, to v ní nebylo žádné milosrdenství? "Doufám, že mě nezahrnuješ mezi ně."

Kousla se do rtu. "Ne, mistře Shoko. Chci jen, abyste viděl, že když se mnou spíte, nejsem vaše manželka, dělám to jen proto, že se bojím, a já se bojím nerada, takže to budu dělat do té doby, než se bát přestanu. Ale vy si myslíte, že to je kvůli vám. A já vám nebudu lhát. Nerada lžu. Nejsem panna. Nejsem ničí paní. Je to moje vina, že jste opustil horu, a já si setsakra přeju, abyste se vrátil! Když se vrátíte, slibuji, že se pokusím zůstat naživu a pak se vrátit a vdát se za vás. Pak budu do konce života dělat cokoliv, co si budete přát. Jen nechci, abyste se nechal zabít kvůli mně. Nikdy jsem to nechtěla. Stáváte se hloupým a já to nenávidím! Nejsem, kdo si myslíte, že jsem. Nejsem dáma. Jsem rolník. Budou se vám smát, když feknete něco jiného. Jako ti lidé tam. A to nechci!"

Obličej plně ovládala, ruce na kolenou, působila klidně. Jen hlas se třásl a lámal.

Prolomil ticho až za dlouhou dobu. Zjistil, že v prstech drží větvičku, a zlomil ji.

"Dovol, abych ti něco řekl, když máme být tak nemilosrdně čestní. Byl jsem zatracený blázen, když jsem netrval na tom, aby se Meiya se mnou vyspala. Pak by si Císaře nikdy nevzala. Byl jsem větší blázen, když jsem věřil, že Císař by něco snesl, a měl jsem ji popadnout a utíkat k hranicím. Ale byla to Císařova žena. Poslali by za mnou armádu a ona by stejně zemřela. Ale věc se má tak -"

Byla to myšlenka, která v něm zrála celé měsíce, hořká myšlenka, která ničila velkou část jeho života. "Nemyslím, že jsem ji celá léta miloval. Nemyslím, že by mě kdy vůbec milovala. Byli jsme děti. Byli jsme zaslepení. Ztratil jsem ji kvůli rozkazu starého Císaře. Bylo to romantické, já jsem byl zničen a moje pýcha zraněna. Tak co jsem mohl dělat, než vyrovnat se s citem, o kterém jsem si nebyl jist, že existoval? Rozumíš tomu? Zřejmě tím procházíš ty se mnou. Ano a ne. Ale pro mne to potom muselo být skutečné. Nenáviděla svého manžela. Byl jsem její přítel. Nikdy jsme spolu nespali. Kdyby ano, bylo by to oživilo minulost. Představit si, že v tom bylo něco jiného než pobláznění. V den, kdy zemřela -" Hrdlo měl sevřené. "Čekala na mě, jsem si jist, že až do poslední chvíle, protože jsem byl její přítel. Protože věděla, že pokud by někdo přišel, tak já určitě. Ale věci mezi námi byly plné politiky a plánování, jak udělat to a to a jak ovlivnit jednoho pána a jak jiného přinutit něco udělat - samá politika. Nebyli jsme milenci, byli jsme klika, kterou Ghita musel rozbít - Meiya, já a pan Heisu. Nemohl mě obvinít z cizoložství, protože jsme byli tak opatrní. Tak to zkusili s panem Heisu. Já bych ji nezahlasil. Věděl bych, proč... protože mne považovala za zatraceně moc ctihodného. Byla by věděla, jak to bylo šílené a nebezpečné. Ale kdyby spala s Heisuem - nebylo by to proto, že o něj stála, snad jen jako o přítele nebo rádce, ale proto, že její manžel se jí nikdy nedotkl. Víš - někdy si lidé dělají věci tak zlé jako na bojišti. To je moje pravda. Nevybrala sis, co se stalo. Já jsem si způsobil to, že trpím. Takže jestli s tebou spím, je to proto, že jsem se za ta léta stal chytřejším. Beru to, co bohové dávají. Nežádám příliš. Jen se o tebe starám. Nikdy jsem nespál s ženou, na které mi záleželo. Dokud jsem nepotkal tebe."

Bylo to příliš trapné vyprávět to téhle moc mladé a paličaté holce, ačkoliv už nebyla dítě. Natáhl se a hodil zlomený klacík do ohně, nečítaje se na ni, ale na oheň, který jasně vzplál a vyslal do tmavé noci několik jisker. "Není to tvůj důvod. Tohle spočívá na mých ramenou."

Vzal další kus dřeva a přiložil. "Když si vzpomenu na svoje mapy, kopce na jihu Huy jsou zalesněné. Je těžké tam kohokoli najít. Tak se z toho dostaneme. A ty s -"

Vstala. Pomyslel si, že ji asi rozhněval a že chce odejít. Místo toho přešla na jeho stranu a sedla si se zkříženými nohama, vzala ho za ruku a držela ji, paže mezi koleny.

"Pojďme dnes v noci spát spolu, ano?" Pohlédl na chytrý obličej ozářený ohněm blízko sebe. Puls se mu zrychlil.

"Dobrá," řekl a přitáhl si ji blíž. A mysl na nedaleké lesy a přírodu toho kraje.

Do pekla s tím. Začal s rozvazováním tkanic a ona mu pomáhala, vysvlékali se ze zbroje jako mladí lidé ve křoví.

Pak zakryl oheň, omotal kolem nich přikrývku a řekl:

"Nespíchejme. Vysvětlím ti některé příjemné věci."

"Jen to udělejme!"

"Ne, ne."

"Mmm," řekla za chvíli a vykřikla.

Dámy z Chiyadenu byly diskrétnější. Nemohl říct, že by jim dával přednost, tím spíš, že chtěl vyzkoušet její nápady.

"Mmm," řekl. "Bohové!"

"To bolí?"

"Ne," řekl mezi vzdechy a uvelebil se. "Ted?" Její nehty ho pekelně škrábaly po zádech. Nedbal o to. Jiro zafrkal.

Hlasitě.

Zastavil se. Taizu také.

Oblázek se kutálel po skále nad nimi. "Zatraceně!" zašeptal jí do ucha, citě její stisk na paži. "Někdo tam je."

Prsty se silně zatály. "Mmm," řekla nahlas s úplně chladnou myslí.

"Mmm," pokračoval, odkulil se bokem a ve tmě se natáhl pro meč, zatímco Taizu se odkulila pro zbroj. Jiro dupal a frkal na poplach.

Chtěl svou zbroj, ale meč byl to jediné, na co mohl dosáhnout bez hluku. Doufal, že Taizu bude mít tolik rozumu, aby zůstala na zemi.

"Mmm," řekla znovu.

Slyšel někoho se pohybovat po straně kopce. Aspoň jednoho nad sebou. Víc než jednoho napravo.

Slyšel svůj terč, viděl stín a vyrazil jako šipka. Ani nevykřikl. Dva stíny padly na zem, jeden velký a jeden malý.

Zvuk shora. Dolů se kutálel kámen, výkřiky se draly z hrdel lidí a zprava vybíhaly stíny.

První tři dostal snadno, čtvrtého minul, když se mu pokoušel zabránit, aby proběhl kolem, dostal pátého a slyšel Taizu, jak vykřikla: "Bastarde!" Něco narazilo do oceli a muž zmlknul; Shoka se otočil a udeřil; začalo to jako hrůza a vyústilo to v horkou řež.

Slyšel, jak muž přichází z úbočí, zavířil a udeřil, zavířil znovu se zvukem kovu nalevo, dostal dalšího a vyběhl k bledé

postavě sevřené mezi ocelově se lesknoucími stíny.

"Hyaaaa!" zaječel, aby na sebe upoutal pozornost a prosekal si cestu, slyšel výkřik Taizu, ale nikoli bolestný, jekot jako od d'ábla.

Pár posledních stínů vzalo nohy na ramena. "Zbabělci!" zařvala za nimi.

Shoka vydechl a cítil, jak se celý třese, ten starý pocit, který přicházel s bojem, bijící srdce, svaly napjaté k pohybu.

"Vem si luk, ztraceně!" Popadl Taizu za paži a popohnal ji ke kopci, kde měli výzbroj. Běžel a vzal Jira za provaz, na kterém byl uvázan, a přivedl ho blíže ke kopci, dupaje po suti, která tu nebyla, když boj začal.

Taizu udělala, co jí řekl, připravená krýt kopec a s lukem nataženým.

Nahá tak, jak se narodila. "Jsi zraněná?" zeptal se.

"Ne. Vy?"

"Ne." Natáhl se pro šaty. "Obleč se. Budeme spát někde jinde. K čertu s nimi!" Zjistil, že se třese z jiné příčiny.

Vzpomněl si totiž, jak tu stála obklíčená. A co se mohlo stát.

A na to, co udělala, proboha.

Přitáhl si ji k svému boku. "Vylekaná?" zeptal se.

"Ne." Zuby jí cvakaly. Cítil, jak se chvěje. Držel ji a přemýšlel.

Přemýšlel, že kdyby udělala jednu jedinou chybu, zemřela by.

Přemýšlel, že by měl zapálit celý ten ztracený les a dojít si pro Gítua sám, taky pro Ghitu a Císaře a celý ten ztracený dvůr.

Sevřel ji pevněji. "Chceš jít domů?"

"Hua," řekla.

Kapitola dvanáctá

Obloha vrhala bledé světlo do úžlabin, přes skalnatou plošinu posetou mrtvými těly, jejich kusy a kousky. Nebylo to pěkné místo pro vycházející slunce - stín smrti všude kolem a světla bylo právě tolik, aby bylo vidět, co může meč udělat tělu, zbroji a vůbec všemu.

Pro dívku to nebyl pěkný pohled, pomyslel si Shoka, ale pak si řekl: vybrala si to.

Dřel si zaschlou krev z rukou a promnul si strniště na bradě; našel tam totéž. Viděl, že Taizu se probouzí, nebo možná vůbec nespala, tmavé vlhké oči jako štěrbiny ve stínu, obličej pokrytý špinou jako on. Jiro stál blízko nich a klímal pod toutéž skálou.

Minulou noc se neumyli. Navlékli si zbroj a zůstali blízko skal, jeden spal a jeden hlídal, pokud Taizu vůbec spala."

Možná se bála. V to doufal. Doufal, že to byla tato prostá, přirozená věc.

Natáhl se a dotkl se jejích vlasů. "Měli bychom radši jít," řekl. "Než se do toho začnou míchat naši nepřátelé."

Vstal. Vstala také, rozhlédla se a vzala si meč, vešla mezi mrtvolu, obrátila jednu a šla dál - zastavila se, aby zvedla dýku a pochvu a zasunula ji za svůj opasek, prostě, pragmatické obírání nepřátel.

Zamračený, apatický obličej. Přeběhl mu mráz po zádech.

Ale co dělala, to bylo praktické. Pokrčil rameny, sedl si krev z prstů a prošel mezi těly a částmi těl; hledal cokoliv hodnotného.

Dobrá dýka pro ni, kožený opasek a hedvábná šňůra - nic z toho nepřešli; šerpa se zničí a provazy se trhají. Dvě použitelné ocelové přilby. Svou ztratil v potyčce před deseti lety a Taizu nikdy žádnou neměla. Zlatý medailonek.

"Prosím," řekl a podal jí ho. "Ale nos ho pod šaty. Kvůli něčemu takovému můžeš přijít o hlavu - způsobů je mnoho."

Dívala se na to; co držela v hrsti, pusou otevřenou údivem. Nenavlékla si ho. Strčila ho do pytle, který sebrali jednomu z mrtvých.

Trocha stříbra. Trocha měďáků. Stříbrná spona do vlasů. Hedvábný šál. To bylo vše, co nakradli.

Devět těl v bledém světle. Počítal. Asi zapracovala Taizu.

"Udělali jsme pocestným nemalou službu," řekl, když sedlal Jira a Taizu sbírala náklad. "To je pravděpodobně značná část lupičů v Hoisanu."

"Fiha," řekla.

Aspoň neřekla - to nic nebylo. Aspoň neřekla - líbilo se mi, co jsem dělala. Na chlapcích v jejich prvním boji to viděl.

Ale ona byla jiná. Jako nejchytřejší, možná, která dělala to co oni a udržela si jejich rovnováhu; to ji učil.

Tvá duše má rovnováhu, děvče, tak jako tvoje tělo. Nenech se z ní ničím vyvést.

Kde jsi dnes ráno, děvče?

Vidělas v Hue hodně takových věcí?

Taizu procházející mezi mrtvolami. Taizu sbírající zbraně mrtvých, chladně obračející tenhle a tamhleten zakrvácený kus člověka, aby se podívala, jestli tam není něco na sebrání.

Bohové, jak k tomu Chiyaden přišel, že zplodil takové děvče? Cesta vpředu se v brzkém úsvitu jevila jako. nepříjemný kus země plný skalisek, ohnutých borovic, zakrslých stromků a podrostu, který se měnil ve vysoké stromy, když se soutěska rozšiřovala.

Trocha stromů a houští, spousta skal, kterými se cesta táhla a trvala déle, než Shokovi bylo milé, přes skály dost velké na ukrytí tří nebo čtyř mužů. "Nemluv," řekl. "Jirovy uši a Jirův nos jsou tady pro nás nejlepší ochranou."

Přikývla. To bylo vše, až do okamžiku, kdy se cesta znovu rozšířila a šli v denním světle kolem řeky.

Na cestě se Taizu nehádala - šla vpředu. Lupiči věděli, že jsou jen dva: Moc dobře to věděli; a Shoka stále sledoval vrcholky na dostřel luku, svůj luk měl přichystaný, šíp přiložený k těživě a dva další v ruce.

"Myslím, že chtějí snadnější kořist," řekl nakonec. "Možná, že jich nikdy tolik nebylo," řekla Taizu. Cítil mravenčení za krkem, dost silné na to, aby se otočil. Ale byly tam jen stromy a skály a úzký prostor cesty. Podíval se znovu vpřed a přál si celým srdcem, aby mohl Jira pobídnout k rychlejší chůzi. Ale nebylo to možné. Jeho váha, Taizuina, oba ve zbroji - jejich výstroj a jídlo; Jiro to mohl nést, ale ne rychleji, než šel; nebo mohl běžet a zemřít.

Tak šli, rychleji než Taizu zatím dokázala. "Dej mi ranec," řekl, a když otevřela pusou: "Podej mi to." Vytáhla paži z popruhů, přehodila si luk do druhé ruky a vytáhla druhou; nechala si jen toulec a podala mu ranec. "Jdi," řekl pak. "Hni sebou, děvče. Utíkej!"

Pohnula se, nabrala pravidelné tempo klusu; Jiro zafíkal a rozběhl se rychleji, aniž se ho dotknul patami - stará hra. Takovým způsobem přešli vrcholky, mezi kterými odpočívali blízko skal. Tou cestou přišli do širšího údolí k vodě. Taizu už prudce oddechovala, stékal po ní pot a špína smíchaná s krví z předchozího dne, vlasy se jí lepily na obličej. Cítil se, jako by dosáhl dveří - dveří bez možnosti návratu. Trhnul rameny. "Chvilí ponesu výstroj," řekl. "Nebudeme odpočívat. Půjdeme dál." Podívala se na něj s otevřenou pusou, jako by si myslela, že je to nějaký druh pomsty. "Jdi!" řekl.

Pak se zdálo, že to pochopila. Nabrala dech, otočila se a utíkala. Teď museli odpočívat častěji - kdykoliv přišli ke skále, která poskytla úkryt. Taizuin dech byl drsný a těžký a byla zmáčená potem. Nakonec šla blízko Jira a držela se jeho houně pod sedlem, částečně proto, že se sotva držela na nohou, částečně proto, aby chránila Jirův hrudník z napadnutelné strany, když přecházeli poslední z vrcholků.

Pak už se ve volné krajině třásla únavou, a když přišli na široké, volné prostranství, kde byla znovu řeka, řekla přerývaným hlasem: "Mistře Shoko, můžeme si tu chvilí odpočinout?"

"Odpočineme si," řekl a slezl z Jirova hřbetu, pomohl jí vyšplhat se do sedla a sám šel pěšky, zatímco Taizu seděla a kolébala se v sedle - příliš hrdá, než aby se zhroutila, myslel si.

Ale trval na tom, že si rozdělají oheň, když dosáhl brodu a štěrkovité rovinky, kam řeka přinášela dřevo a slunce ho vysušovalo. Vysvlékl si zbroj a začal se umývat dlaněmi ledovou vodou, což Taizu dělala kousek od něj také a ani se na něho nepodívala.

Pohlédl na ni - seděla na zemi po rolnickém způsobu a lila si vodu na hlavu dlaněmi, aby si umyla vlasy a ramena, a snažila se získat jeho pozornost i v této neobratné póze. Chvilí pociťoval zneklidnění - že byla tak malá, tak bláznivá a že pro něj začala být tak důležitá. Ale že by byla zděšená smrtí a zabíjením - téhle iluze se dávno vzdal a začal být zděšen tím, jak přijímá skutečnost.

Panensky skromná za dne. A nemá svědomí. Myslel si, že by měl být znechucen. Ale to necítil. Co cítil, byla přitažlivost. A myšlenka, že kdyby byla chlapec, považoval by ji za výjimečnou pro ten klid i zručnost a věděl, že je to příliš vyrovnaný žák, než aby dělala bláznoviny. Žák dobře vedený Cestou.

Jak jsem ji učil, byla jedna myšlenka.

A další - že to byla ženská krutost toho druhu, jakou viděl u děvek všech kategorií.

Jedno respektoval, druhého se děsil. Nebyl si jistý, co zasel nebo co ji učil; a jeho tělo říkalo, že ji miluje, což ho rušilo víc - Jste mimo rovnováhu, mistře Saukendare...

Zatracená holka.

Chtěl jí věřit, tomu nejlepšímu, co v ní je. Chtěl, ale jen zatím.

Věřit tomu nejlepšímu znamenalo věřit, že byla schopná jít Cestou, a to znamenalo chápat ji úplně jinak, než se kdy pokoušel pochopit jinou ženu; věřit nejhoršímu znamenalo, že byl blázen, který předal své umění studentu, který ho překroutil, i když kvůli spravedlivé pomstě, a který nebyl tím, co by z něj vytvořila z míry vyvedená mysl osamělého muže.

Jste podstatně mimo rovnováhu, mistře Saukendare...

Démoni, dohadoval se. Ale že se mohl svázat s ženou, která na něj měla tak zničující vliv - nemohl se té myšlenky zbavit. Ztratil málo, jen svou reputaci: A udělal víc, než že jí ji zapůjčil. Plně ji jí předal, aby s ní vešla do světa a činila s ní dobré nebo špatné.

Možná měl použít starou metodu na vymítání démonů a useknout jí hlavu tam, kde seděla, a jít domů, se svou reputací nedotčenou; vesničané by vyprávěli příběh o tom, jak o vlasek unikl z jejích kouzel.

Ale nepřál si useknout jí hlavu. Nepřál si vléct ji domů násilím a nepřál si čekat dál na hoře, protože by věděl, na co čeká, kdyby se nikdy neobjevila - pak by už nebylo do konce života nic, dočista nic.

Tak seděl tady a mrzнул v chladné vodě a toužil po ženě, která se mohla rovnat kterémukoli mladému bojovníkovi, kterého znal - věc, která mu připadla ne zcela pochopitelná, jako kdyby byl přitahován k nějakému neobvykle pohlednému chlapci - a zároveň byla svatá, mohl ji zničit svým chtičem - nebo nesvědomitá žena, která zaútočí na jeho jméno a pak na jeho pověst, kterou má.

Ne, řekl si, že by mu to mělo vadit. Ale zatraceně, nikdy nežádal, aby byl hrdinou nebo svatým, a pokud ho bohové vedou touto cestou a pokud se snaží udržet své jméno čisté a nezradit, co od něj lidé očekávají, tak to byla od bohů setsakra zatracená léčka seslat na něho takové pokušení.

Možná se od něj očekává, že se zachová jako svatý v přibězích, usekne jí hlavu a odjede zpět do ctnostné samoty. Ale to jeho tělo nechťelo udělat a neměl na to mravní sílu ani přesvědčení, i kdyby se proměnila v démona, což si o ní myslela celá vesnice. Kdyby se proměnila a měla tesáky a svítící oči, přizpůsobil by se a čekal, až se zase promění na Taizu. Tak špatné to s ním bylo.

Nakonec začal věřit na demony, věřil, že je jeden z nich a že si přišla pro jeho duši.

Pořád ji viděl, jak prochází mezi mrtvými za východu slunce, chladná jako srdce ďábla, tu a tam otáčí mrtvolu a hledá cennosti.

Nebyl to zločin. Bylo to jen praktické.

Ale měla by ukázat nějaké výčitky svědomí. Někáký strach.

Něco tak panenského jako její skromnost.

Zatraceně; kdyby přišla k němu do postele se zubisky, přece by ji chtěl. Nechápal, jak se dostal k tomuto stavu vztahu nebo proč život a umírání pro něj bez ní nic neznamenají.

Zřejmě už předtím to pro něho moc neznamenalo. Byla to smutná myšlenka. Ale zdála se pravdivá. Vzdychl a opláchl se studenou vodou, aby smyl krev z minulé noci a pot a špínu z dneška.

Zatracená šlamastyka, skutečně. Dali si spolu trochu uzeného srnčího a kus klobásy; Taizu doufala v lepší večeři, udělala by prý rýži zavinutou v listech a mohli by si ji vzít na zítřejší cestu, až budou mít hlad.

"Už jsme z nejhoršího venku," řekl. "Dokud se nedostaneme do Ygotai."

"Možná se bandité vzdají," řekla chraptivě.

"S tím nepočítej. Ale možná jsme je přinutili přemýšlet o nás dvakrát."

"Vy máte vždycky obavy."

"Vždycky mám obavy. Sloužil jsem Císaři. Je to takový zvyk."

Odkrojila kousek klobásy a rozvázně přikývla. "Taky jsem se bála. Proto jsem se dostala tak daleko. Myslela jsem si, že jste mě učil, abych se nemusela bát. Bylo hloupé si to myslet."

"Byl to dětský způsob myšlení. Teď už tak nepřemýšlíš."

Dlouze se na něj podívala. Nakonec: "Těch mužů moc nebylo."

"Očekávalas, že jich bude víc?"

"A co Gítu?"

"Mnohem lepší než tihle. Mnohem. Gítu studoval. Ale teď je také o deset let starší než v době, kdy jsem ho znal."

Možná změkl. Ale jak jsem řekl, můžeš věřit, že jeho garda ne. Mnohem lepší než ti chlápci pana Yí. Mnohem lepší než lupiči. Nic jiného nečekej. - Jsi připravena? Můžeš jít?"

"Ano," řekla, zabalila jejich večeři a posbírala výzbroj. Krajina se zploštila a silnice překřížila říčku; bylo tam mělko, Taizu asi po boky. Sundala si zbroj a převedla Jira, bosýma nohama zkoušela dno, zatímco Shoka v sedle nesl všechno. Jednou měla vody po pás a uklouzla, najednou zmizela pod vodou. Jiro frkal a trhal hlavou, jak ho Shoka pevně držel, a Shokovi se téměř zastavilo srdce, když se vynořila promáčená a otřesená.

"Zatraceně!" Stále držela Jirovy opratě. A dodala klidně: "Klouže to."

Vedla Jira okolo. Shoka přešel suchý, jen se mu v nejhlubším místě namočily nohy a podbřišní byl mokrý. Ale Taizu byla úplně skrz naskrz promočená.

Zajímavá podívaná. Zasluhovalo si to obdivný pohled, který po ní vrhl, když mu podávala uzdu; podívala se dolů a stáhla si mokrou košili.

"Myslíte někdy na něco jiného?"

Ušklíbl se. "Ne, když vidím něco takového."

Myslela si, že je to legrační. Úsměv se pomalu rozšiřoval, jasný jako východ slunce a vychytralý, než se rozesmála a vyšplhala se po břehu na cestu.

S rozhodným pohybem boků.

Jakoby našla ve svém pohlaví určitou sílu - s určitým ovládajícím se a ctihodným bláznem:

Svět tě naučí, děvče.

Ne, svět už se o to pokoušel, zatraceně. Není křehká.

Vzpomínka na ni - nahou, bledou tanečnici s jasnou ocelí, obklopenou stíny. Na ni ozbrojenou a zbrcenou krví, obírající mrtvé.

Její tělo a paže kolem něj.

Strnulá a zpanikařená ve svých nebláznivějších dobách.

A teď šla v mokrých šatech s velmi dobře viditelným vlněním boků.

Dívka zkoušející své ženství, zkoušející pocit potěšení z tajemna - Samozřejmě. S Taizu jsou věci velmi vážné nebo ne.

Čestnost - byla velmi vážná. A ona by ho nepodvedla, myslel si.

Nejsem vaše manželka, dělám to proto, že se bojím, a já se bojím nerada, a tak to budu dělat tak dlouho, dokud se bát nepřestanu...

Blázne. Ta dívka tě varovala, co dělá. Co to znamená?

Dnes ráno byla démon. Teď je - zatracená dívka.

Ona je - dítě. Vyděšené dítě, které věří, že ji opatrně vyléčím.

- Mistr Shoko.

Zraňoval. V tom to bylo. Měl lepší rozum než ona. Viděl, kam jdou, a dopředu ji viděl ležet mrtvou na silnici a sebe vyrovnávajícího se s nějakým hnízdem trablů, které potkali. Ale sám pak leží na cestě také. A nedalecí rolníci řeknou: No, tak dopadá blázen. A šlechta v Chiyadenu povzdechne a řekne: S vesnickou holkou. Co mohl chtít dělat?

A jiní řeknou: Možná se trochu zbláznil, když žil na té hoře. Vařená rýže k večeři, mírný oheň, dobrá večeře. A Taizu pak usnula - jen tam seděla, záda opřená o skálu a prázdná miska na rýži v dlani.

K ničemu dobrému to nebylo, myslel si Shoka, že šla tak daleko a běžela tak dlouho a vypadala tak zatraceně nevinně.

Dal si svou rohož k její a řekl: "Taizu -" a vzbudil ji, než ji sevřel v pažích - nejbezpečněji. "Lehni si, budeš mít ztuhlá záda," řekl a přejel po ní rukama. Objala ho pažemi, zamumlala něco a opřela se o jeho rameno.

Zatraceně. "Mmm," řekla později, pohnula se a překulila. Ještě nespál, tedy úplně ne. Na tomhle místě si netroufal.

"Teď je řada na mně, abych spal," řekl otupěle. "Můžeš zůstat chvíli vzhůru?"
Prohrábla mu vlasy.
"Jestliže v tom budeš pokračovat," řekl, "probudíš mě úplně."
"Promiňte," odsekla a strčila do něj. "Tak tedy spíte."
Zamrkal, opřel se o loket a protřel si oči.
"Nežádej hlubokomyslnou filozofii od člověka uprostřed noci, když se vzbudí z hlubokého spánku. Co budeme dělat?"
Zřejmě ji uvedl do rozpaků. Dlouho bylo ticho.
Zatraceně, myslela si, že je svůdná.
Nahmatal její paži a vzal ji za ruku. "Promiň." Dovolila mu to, takže pokračoval dál, ponechal ruku na její košili a na břiše, jen tak přátelsky.
Vzala jeho ruku do dlaní a položila ji na své srdce.
Což bylo na chvíli v pořádku. Pak její košile zmizela, jeho také a pak i kalhoty.
Dal si načas. A když s ní sklouzl, zašeptal jí do ucha s přesným načasováním jako kurtizána: "Staň se mojí ženou!"
"Bože -" vydechla. A krátce: "Ne."
Zamumlal vojákou nadávku a odkulil se bokem, zklamaný, zbavený odvahy, ale neporažený.
Několik dalších vydechnutí. "Říkáte, že jsem vaší ženou. Spím s vámi. Co chcete víc?"
Znal odpověď. Bylo to prosté jako den a noc. Ale bylo těžké to říct nepřátelské ženě. Takže neřekl nic.
"Co by musela vaše žena dělat?"
"Myslím, že to co ty teď. Neměl jsem štěstí tě zastavit."
"Tak proč si mě chcete vzít?"
"Protože když to neudělám, useknou ti ruku za nošení toho zatraceného meče!"
"No, lhal jste o tom docela dobře! Nechápu, proč byste nemohl lhát i úřadům!"
Přistižen řekl: "Myslím, že bych mohl."
"Takže si mě nemusíte brát."
"Nemusím si tě brát."
"Tak proč? Co se změní? Pak mi budete říkat, co mám dělat?"
Sám sebe se už na to několikrát ptal. "Nezastavil bych tě."
"Tak proč tedy?"
Pohládl ji po rameně. Ale nebylo to jednodušší, kvůli jeho posledním omluvám. "Protože by mě to potěšilo. Protože -"
Protože po dvou Císařích a manželce někoho jiného bych chtěl někoho vůči mně loajálního.
Řekla vztekla: "Je to hloupé! Vy jste se zbláznili!"
Měla své staré rány. Respektoval to. Jeho vlastní ho v tu chvíli bolely jako jeho staré zranění a nechtěl se začít hádat.
"Mistře Shoko?"
To bolelo.
Otočil se k ní zády. Ale popadla ho za rameno a nahnula se přes jeho paži. Byl dost rozčilený na to, aby ji hodil do řeky."
Ale řekla: "Chci to jen vědět."
Potřeboval čtyřicet let sebeovládání, aby dokázal klidně říct: "Protože to je slušné."
"Co s tím má slušnost co dělat?" zasyčela. "Protože mistr Saukendar nerad spí se svým žákem, ale s manželkou to je v pořádku?"
Několikrát se nadechl. Neudeřil ji.
"Jen chci vědět proč," řekla.
"Je slušné něco slibovat a pak ty sliby dodržet. Chci -" jednou mi někdo něco slíbil a porušil to. "- jít spát. Ničíš mě, děvče."
"Já vás ničím! Já jsem ten, kdo nese náklad!"
Nebylo v ní nic romantického. Nic.
Položila mu ruce kolem krku, klekla si a opřela si hlavu o jeho rameno. "Jsem obyčejný rolník," řekla. "Jakmile uvidíte dámy v Chiyadenu, nebudete se chtít na mě ani podívat."
"K čertu s dámami." Překulil se a omylem jí narazil do brady. "Taizu, proboha -" Dotknul se její naražené brady.
"Ale ano, nebudete."
Přilíh na ni vyvíjel nátlak, když se ji pokoušel přinutit.
Nemělo to nic společného s loajalitou, kterou chtěl. "Ne," řekl. "Ne." Vzdychl a objal ji, rozhodnutý spát. "Nech to být. Ty mi nevěříš. A to je konec."
"Co bych musela dělat? Dělat to, co mi přikázete?"
"Psst, spi."
"Proč chcete, abych si vás vzala?"
"Protože tě miluji," řekl. Bylo to daleko složitější. Ale na chvíli jí to zavřelo pusy. Možná přemýšlela. Vše, co Taizu dělala, bylo složité.
Nakonec řekla: "Chcete říct, že musím dělat, co mi přikázete?"
"Ne," řekl unavený tím nekonečným probíráním této jedné věci, ale trpělivý. Znal ji. Hádali by se až do Huy.
Dlouho byla zticha. Už napůl spal, když řekla s hlavou položenou na jeho hrudi: "Můžu o tom přemýšlet?"
Cuchal ji vlasy. "Ano." Něžně je prohrábl, protože tam měla pár listů. "Nespi, aniž bys mě vzbudila. Rozumíš?"
"Mmm," řekla. Ale probudil se zvukem lámané větve a se sluncem v obličej.
"Ksaku!" řekl, překulil se s bušícím srdcem a sahal po meči.

Ale byla to Taizu, která lámala větvičky na oheň. Položil hlavu na ruce a vydechl.
"Nespala jsem," řekla. "Nemohla jsem."
"No, to toho dneska zvládneme." Vstal a odešel ke křoví. Vrátil se, umyl se a oholil.
Měla hotovou snídani, když se posadil k ohni.
Jedl, sledoval břeh řeky a světlo na vodě a myslel co nejméně na rána v chatě.
Jenže chatu ztratil. Přál si, aby tam byl. S ní.
Vzdychl a prohrábl si rukou vlasy. Trpělivě je učesal, než si začal připevňovat chrániče holení.
Taizu přišla a sedla si před něj se zkříženýma nohama, v košili a kalhotách od zbroje, s rukama mezi kolena. "Pamatujete si, co jste řekl minulou noc?" zeptala se. "Co tím myslíš, co jsem řekl minulou noc?" Skousla si ret připravena se bránit.
"Myslím," řekl, "že si zatraceně dobře pamatuji, co jsem řekl minulou noc! Co čekáš?" Zatraceně, vyvedl ji, z míry.
Nebyl dnes ráno diplomaticky na výši. Odhodil druhý chránič a podíval se na zaraženou Taizu, které se třásla čelist.
"Do pekla!" Zase nedorozumění. "To se nehádají dva kupci kvůli nákladu soli, děvče. To není finanční záležitost.
Nemám ti co dát -" Myslel na to, co nikdy předtím - co by se stalo, kdyby jeho zabili a zanechal ji tady, jeho ženu, se všemi jeho nepřáteli, a to mu rozbouřilo žaludek. "Nemám nic, co bych ti už nedal."
"Nemůžete mi přestat nadávat?"
"Já ti nenadávám. Proboha. Dobře, nebudu. Nic mi neslibuj." Zvedl znovu chránič a připevnil ho. "Všechno se to moc komplikuje. Nepokouším se tě zastavit."
"Tak proč se pokoušíte oženit se se mnou?"
"Proboha." Opřel si hlavu o dlaň. Znovu vzhlédl se vším klidem a trpělivostí, co sesbíral, do dvou chytrých popletených očí.
"Já to chci vědět! Žádáte, abych něco udělala, já to chci vědět!"
Nepřekvapilo ho, že jí to nedávalo smysl. Jemu taky ne, a to, co smysl dávalo, nechtěl vyslovit.
"Co po mně chcete?" zeptala se.
Zašněroval chránič. Nasadil si náloketníky a vázal řemeny kolem hrudníku.
Neřekla ani slovo. Jen čekala, paže na kolenou. Jako rolník.
Tak mistru Saukendarovi mohlo povolit sevřené hrdlo a mohl znovu nabýt rovnováhy a získat důstojnost. Nenáviděl být rozmazlován.
Což bylo, myslel si, téměř to, co chtěl. Jedinkrát v životě.
"Jsem zvyklý, že mě lidé milují, děvče. Celý svět mě miloval. Láska je zatraceně laciná. Můžeš ji koupit na trhu a na dvoře za hrst drobných."
Vypadala šokovaně.
"Jsem pro tebe příliš starý," řekl. "Byl jsem příliš starý, už když ses narodila." Vstal a pocítil starou bolest, tak jak ji cítil při tomhle pohybu vždycky. Nevracím se, myslel si znovu. Ne odsud. Proč tyhle myšlenky o stálosti?
"Mistře Shoko -"
Smutně. Ostré jako nůž.
Zvedl pancíř, nasadil si ho a odcházel pro Jira. "Vy nejste starý!" zavolala za ním.
Utíkala a popadla ho za ruku, ale vymanil se a vypadal tak otráveně, že měla dost rozumu, aby ho nechala.
Tak se vydali na cestu jako dřív.

Kapitola třináctá

Krajina se stala plošší a rýžová pole s kanály označovala počátek statků, odvádějících daně do Ygotai. A mezi vykopanými cestami pastvina s několika slušnými koňmi.
"Patří soudci," sdělil jim statkář.
"Zůstaň tady," řekl Shoka a vzal medailonek, jediné zlato, které měli, a svoje mince, které v prvotním záchvatu šílenství při jejich seznámení chtěl dát Taizu na vstup do kláštera.
Nechal Taizu sedět a hlídat zavazadla u kanálu, a sám odjel k soudcově bráně.
"Jmenuji se Sengi, řekl, pokládaje loket na prohlubeň Jirova sedla a shlížel na vrátného. "Kapitán Sengi, chci mluvit se soudcem - bylo mi řečeno, že má koně na prodej." Úředník byl, díky bohu, muž, kterého neznal ani o něm neslyšel; tlustý muž, nervózní z toho, že se u jeho dveří zastavil žoldácký kapitán. Ale potěšilo ho, že ten kapitán má naditou peněženku a říká, že dal náhradního koně příteli a hledá schopné zvíře - s postroji.
Uvázal Jira ve stínu - hlasitě řehťajícího přátelské pozdravy na soudcovy klisny a zarmucujícího soudcovy pacholky - a odešel se soudcem na malou pastvinu, aby si prohlédl několik pěkných klisen, ocenil jejich klady a podebatoval o chovu koní, což byla vášeň starého soudce, a aby naprosto souhlasil s jeho názory - to by podle jeho mínění mohlo snížit cenu na přijatelnou úroveň.
Tak seděl ve stínu soudcovy zahrady a upíjel skvěle připravený čaj - a vzpomínal na lepší časy; cítil malé bodnutí a měl pocit, že se léta vracejí do nesmyslné hloubky.
Zahrada, cestička a bazének s klenutým mostem.
Jeho vlastní dům.
Ale ten propadl. Byl zabaven.
"To je vše, co mám." Shoka položil medailonek a prsteny. A přidal pár mincí. "Ocenil bych pěkného koně. Obávám se, že až příliš dobře znám jejich cenu. Ale ta ryzka s bílou nohou -"
"Potenciální chovná klisna. Měl byste ji vidět, pane..."

"Jistě. Ale tu hnědku bych si nemohl dovolit..."

Zabralo to celé zatracené odpoledne. Představil si Taizu, rozčilenou tam na silnici. Představil si oddíl císařské stráže jdoucí kolem, jak se ptá Taizu na věci, na které nemůže odpovědět.

Ale nemohl odbýt starého muže, který se ho ptal na záležitosti dále na severu.

"Pane, přicházím z Mendangu. Nevím nic. Co se děje v Hoishi?"

Na to starý muž odvětil: "To, co předtím."

"V Chengýdi?"

"Také tak. Co Hoisan?"

Mazaný darebák, myslel si Shoka.

A přál si, aby z něho ksakru dostal něco podstatnějšího.

Ale kdyby se ptal, jaká byla úroda, pak by ten starý lišák něco věřil žoldácký kapitán, který se takhle ptá... Mohl by pomýšlet na loupeže; a nechtěl ve venkovském soudci probouzet podezření. A tak vypil čaj a mlel o koních páté přes deváté.

Ocenil soudcova oblíbenice. Řekl - a byla to pravda - že viděl Císařovy statky a - a to byla lež - neviděl tam lepšího. Ale už neměl zlato, jen trochu stříbra na živobytí.

Začali se dohadovat o postrojích.

Nakonec vytáhl peněženku a utratil všechno.

Díky bohu u Taizu zůstala trocha peněz.

"Tohle," řekl starý soudce, "je velmi dobrý kůň, co máte. Asi byste se s ním nechtěl rozloučit?" Nakonec to byla třiletá hnědka, kterou vedl za sebou zpět, stvoření s bílou lysinou, jednou zadní a jednou přední nohou bílou až po koleno, silným zadkem a pěkným hrudníkem. Ne zrovna nejběžnější kůň v provincii. Dal by přednost něčemu méně nápadnému, ale byl to dobrý kůň, soudce se ho snažil prodat a on se snažil zmizet ze statku.

A Taizu, která přicházela od kanálu a keřů, vypadala podle postoje přesně tak, jak očekával; už se obávala nejhoršího, ale když přijel blíž, už vypadala jinak a měla oči jen pro koně, kterého jí přivedl.

"Je nádherná! Ale -"

"Má hlas jako lodníková děvka," připustil. "Dělal jsem, co jsem mohl. Tahle je zdravá, silná a cvičená pro vojáka."

Podal jí opratě. "Vyšplhej se na ni. Vyzkoušej ji."

"Můžeme si ji dovolit?"

"Jiro to doplatil."

"Jiro! Proboha!"

"Všechno naše zlato a Jirův usilovný pokus na soudcově hnědce." Poplácal. Jira po krku. "Chudák starý. Dal všechno, co měl. Že, synku?"

Jiro byl stále neklidný. Poskakoval a tancoval na místě, zatímco Taizu se seznamovala s bělonohou klisnou. A pohled v Taizuiných očích a horečka v jejích rukou se dotkly jeho srdce znalce koní.

"Nahoru!" řekl. "Co kdyby si to ten starý vyřídil rozmyslel a poslal za námi svoje stráže. Raději ať jsme odsud."

Dala nohu do třmenu, vyšvihla se nahoru a klisna, flirtující s Jirem a rozrušená cizím jezdcem, odtančila bokem, ale Taizu zůstala v sedle. Dobré ruce. Dobré posazení. Zatraceně dobré.

Myslel jsem, že bys ji mohla zvládnout," řekl Shoka. Po Jirovi. "Přijel blíž a podal jí papír, který držel. "Účet. Schovej to. Kdybychom se rozdělili, nerad bych, aby tě nazývali zlodějem koní."

"Bohové, je nádherná."

"Zatraceně, děvče, mně se takových komplimentů nikdy nedostalo." Nechal Jira jít po silnici a klisna se připojila a šla vedle; nasadil energický klus, natahoval krk, koulel očima a šel bokem mezi skupinou ostatních koní a klisnou.

"Podívej, tam!"

"Muži," řekla Taizu. V hlase se jí ozvalo chvění. Předbitevní horečka. Oči měla jasné. Ruce držely opratě v neustálém lehkém napětí, klisna zkoušela každou malou lest zkoumajíc tak svou jezdkyňu, flirtovala se skupinou koní vedle. a zjišťovala, že jezdkyňe reaguje na každý její pohyb.

Jiro byl velice šťastný.

Což je víc, než bych mohl říct o sobě, myslel si Shoka zarputile a vzpomněl si na soudce, zatraceně, ptal se ho, jak se dostal k žoldákům, kde sloužil, kdo si jej najal.

Sengi, pane, ne, ale můj otec byl z Tengu, víte, ztratili jsme půdu, pane. Žádné vyhlídky. Pojedu zpět do Choedri, na sever, snad si mě někdo najme. Možná tam. Nebo do Chengýdi, jestli budu muset. Nevíte, jakou tam mám naději?

Zatraceně vystrašeně, myslel si, zatraceně vystrašeně se na mě ten stařec díval, když říkal: Nemyslím, že byste tam našel práci. Odkud jdete?

Strážce karavany, pane: Ale měl jsem dost cizích míst. Jdu domů. Nepředpokládám, že by se tam za posledních pár let něco změnilo...

Ne. Znovu s podivným pohledem. Dovolte mi ukázat vám klisnu, kterou jste ještě neviděl... Po zaplacení zase k řece. Celý nákup koně trval dvakrát déle, než chtěl, a už byl soumrak, když přijel k mostu. "Nechci zůstat v Ygotai," řekl Shoka, než vůbec pomysleli na tu věc s koněm, a teď se pořád ohlížel přes rameno se stále častějším mravenčením v týle. Díky bohu, pořád tam nikdo nebyl.

"Co se děje?"

"Všetečný starý chlap."

"Ten soudce? Myslíte, že vás zná?"

"Nevím."

"No, co dělal?"

"Otázky. Příliš mnoho zatracených otázek. Jak ti je? Můžeme jet dál?"

"Můžeme jet celou noc, pokud budeme muset; já s nohama problémy nemám. - Jaké otázky?"

"Kdo jsem, odkud jsem. Jmenuji se Sengi. Jsem strážce karavany. Kapitán strážců. Býval jsem pán, jsi moje žena, účet o prodeji je platný; Zůstaneme u tohoto příběhu."

"Říkala jsem vám, že si se soudcem nemáme nic začínat! Vždycky kladou otázky! Mohl vás poznat!"

"Vesničtí soudci nejezdí ke dvoru. Nikdy jsem se s tím mužem nesetkal!"

"Možná nebyl vždycky vesnický soudce."

"Možná, že ne."

"Nebo - možná -" Klisna začala, odtančila bokem a Taizu ji přivedla zpět. "Možná číhali, kdy opustíte horu."

"Celé ty roky? To je šílené." Znovu se ohlédl přes rameno a znovu a znovu litoval, že mají tak zřetelně označeného koně. "Jsem blázen. Neměl jsem brát toho zatraceného koně."

Špatné skvrny, řekl starý soudce. Ale podívejte se na linie, ne na zabarvení. Nemohu ji prodat za tu cenu, která by jí odpovídala. Žádný pán by nechtěl koně tak - neobvyklého. a nechci, aby se to zabarvení šířilo... ale pro vaše účely... kdyby šla do pánovy družiny...

"Neupínej se na toho koně. Můžeme ji vyhandlovat dál na cestě. Zatím použijeme její dobré nohy, aby vzdálenost za námi rostla."

"Dobrá," řekla a sama se ohlédla. "Ona nemá problémy. O Jira mám obavy -"

"My starci to zvládneme, děvče." Dotknul se Jira patami a Jiro neměl potíže, rozhodl se, že jde tam, kam klisna. A naopak. Cesta kolem Ygotai byla klikatá, mezi několika ohybnými budovami na jejím okraji - město o zhruba deseti tisících duší, jak si Shoka připomněl z Císařova sčítání lidu; ale rozloha zanedbaných budov, na které nechtěl znovu vzpomínat, rozrušily jeho smysl pro to, co by mělo být. "Ti lidé tady nebyli," řekl Taizu, když jeli, dva žoldáci, přes chudinskou čtvrť; a lidé, skrčení pod splétanými verandičkami, nechávali večeri večeri a zírali smutnými, vylekanými očima. Děti je nehonily, nebyly tam žádné děti, kromě těch sedících těsně u svých blízkých. Byla tam jen jedna drzá smečka psů a ti vypadali vyhladověle, ňafali a proháněli koně, ale ne daleko.

Ponejvíc lidé vypadali poraženě a báli se.

"Bojí se nás," řekla potichu Taizu. "Vypadáme jako vojáci."

Domy byly tak provizorní, že by je silný vítr zničil. Ulice byla rozrytá, místy bylo uschlé bláto, místy zase bažina, kde běhalo bůhvíco. A všude pohledy, nepřátelské, nedůvěřivé pohledy.

Co se s tím místem děje? Odkud ti lidé přišli?

Co se tu děje?

Vypadáme jako vojáci. Co to k čertu znamená? "Moc místa pro táboření tu není," řekl, rozhlížeje se krajem kanálů a rýžových polí za městem. Jednoduché pro pěšího chlapce, příliš podezřelé pro pána se sluhou a dva koně.

"Vydělali jsme rolníky," řekla Taizu. "Žoldáci."

"Jako jsme vydělali lidi z města," řekl Shoka, když za soumraku přešli další most. "Nejraději bych už byl za tím, zase ve volné krajině."

"Cesta je bezpečnější. Zůstaneme mimo kanály na koni, pokud se máme zastavit."

Mrtvé končiny. Bludiště mrtvých stezek. Rolník to vojákovi nemusel říkat.

Tak to byl hájek moruší po setmění, kde je cesta v sadu odvedla od silnice; postel měli pod stromy, kde by si jich nikdo nevšiml. Obloha byla čím dál tmavší, olověná šed' vyhnala barvy slunce, až se setmělo.

A s vyhlídkou na zmoknutí se podělili o studenou večeri, rýži s klobásou a čaj, malý oheň z ukradených morušových listů a větviček.

"Proč se tak báli?" zeptal se. Shoka v matném světle ohně.

"Báli se vojáků," řekla Taizu, jako by to bylo naprosto logické a on byl velmi omezený.

"Vojáci."

"Císařovi."

Potřásl hlavou. "Mluvíš s mužem, který byl dvacet let na světě, když ty ses narodila, děvče. Který byl ve vyhnanství, když tys stěží chápala svět. V mých dobách vojáci nebyli pro strach. Přinejmenším ve městech a ve vesnicích ne, žádné povolení výtržností v táborech - tak to bývalo. Ale tohle byl strach."

"Vojska dělají, co chtějí. Žoldáci taky. Mají povolení od Císaře. Jsou zákon..."

"Zákon, má drahá. Dvory jsou zákon. Císař si nenajímá žoldáky..."

"Páni jsou zákon."

"Na svých pozemcích ano. Městské daně jdou Císaři, městské problémy -"

"- řeší Císařovi soudci. Ale jestliže nemáš peníze, nemůžeš platit pokuty a vezmou ti prasata nebo dům; nebo možná Císařovi vojáci budou považovat za ohromnou legraci poboření tvého domu a pak tě zabijí. Nikdo se nebude ptát, kdo jsou, kdo to udělal nebo jestli patří nějakému pánovi - on se zblázní a půjde ke dvoru, ale když nemáš peníze, nemůžeš tam jít -"

Poslouchal. Co popisovala, to nebyla země, kterou opouštěl. Ale bylo to možné, když Císař byl zatracený blázen.

"- protože soudce se drží zpátky, buď je zkorumpovaný a bere peníze, nebo má statek a ví, co by se mu mohlo stát; kdyby si znepřátelil vojáky. Tak to tady chodí. Takový je zákon. A když jsi rolník a máš někoho takového, jako je pan Kaijeng, platí daně tak, že může místo stěží udržet, a vojáci útočí na jeho farmy, posílají všechny jeho muže do pohraničních válek a nakonec přijdou a zabijí ho a člověk ani nečeká, že by s tím Císař něco udělal."

"Dělá Císař vůbec něco?"

"Nevím," připustila, "říká se, že Císař dělá to a támhleto, ale lidé říkají, že jen podepisuje papíry a tráví všechn čas s konkubínami a ptáky."

"Ptáci." Klece... klece exotických ptáků, zahrada, kde mohou volně poletovat a kde je jemné síť odděluje od oblohy. Rostliny a ptáci přivezení z bezejmenných míst za cenu života. Chlapec tu trávil spoustu času, když utíkal z hodin šermu a dvorských povinností. Nebyl to zlý chlapec. Rozmazlený, sobecký, ovladatelný, vrtkavý jako vrabec. Který vraždil. Který chladnokrevně s Ghitou naplánoval, jak se zbavit své ženy a rádců. Protože to byl zatracený blázen, jehož přání a touha nepřemýšlet byly pro něj skutečnější než krvavý výsledek jeho plánu.

Zatraceně! Ať za to jde k čertu!

Taizu se rozčilila. On také, když o tom přemýšlel, ale z jiných důvodů. Takže trvalo dlouho, než řekl:

"Takovou má pověst?"

"Každý říká, že je blázen. Tráví všechn čas s ptáky. Pánové mu je dávají, když něco chtějí. Jednoho pána stál pták tisíce. Zemřel za týden, ostatní ptáci onemocněli a spousta jich umřelo. Císař řekl, že byl otrávený a očaroval ostatní. Ghitu toho muže vsadil do vězení a sebral jeho pozemky - Tenei se jmenoval, pan Tenei ze severu - myslím, že to byl Pýeng."

"Ten zatracený pes -"

"Přišli ho zatknout, jeho žena spáchala sebevraždu, ale on na to neměl nervy, takže ho zabil jeho přítel a pak zabil sebe."

"Kdo byli ti ostatní? Můžeš je jmenovat?"

Opřela se o morušovník, stín ve tmě, a odpočítávala je na prstech.

"Nevím, kdo je v Hue, pokud to není Gítu. Dostal také Angen, samozřejmě. Shangei, to je pan Mendi..."

"Bohové."

"Nic o něm nevím. Jen že to bylo místo pana Heisu."

"Mendi je rozklepaný blázen. Pokračuj."

"Yungei -" Ze tmy se ozývalo chvění úzkosti v jejím hlase. "To je pan Baigi."

"Ghitův slidič. Věděl jsem to."

"Oblast Mengan, v Yungei, to je -"

"Jeidi?" To byla jeho vlastní země; o které mluvila.

"Jeidi je mrtev. Peiyan," potřásla hlavou.

"Ne všichni lupiči jsou v Hoisanu. Kdo je v Taiyi?"

"Býval to Rieyen. Zemřel. Teď je to nějaký synovec -"

"Kegi."

"To je on."

"Pro mě to je jen jméno. Kdo jsou nejlepší pánové?"

"Nevím. Pan Mura. Byl přítelem našeho pána. Jmenoval se Meigin. A pan Agin z Yijangu, vycházel dobře se sousedem."

Dva stále naživu. "Tengu?"

"Nejsem si jistá. Moc jsem se o ně nestarala. Nestarala jsem se o pány. Znáám Kenji - to je Mida."

Další, koho znal, ne mocný muž, ale vědec.

"Hoishi je pana Reidiho," řekl, "aspoň co jsem slyšel. Víc než jsi slyšela ty. Nemohu si na něj stěžovat jako na souseda, ale nikdy jsem nepřekročil jeho hranice. Teď to dělám." Potřásl hlavou, pocíťoval tentýž vztek jako tam na cestě, příliš podobný tomu před deseti lety.

"Kdyby to Jiro vydržel, řekl bych, pojdme dál, ale přece ho neuženu."

"Kéž byste se vrátil!"

"Teď už je příliš pozdě. Už to není bezpečné - ani pro mne, ani pro nikoho se mnou. Ani pro vesnici, kdybych se vrátil. Tady jde o mou hlavu, a to je vše, čeho si všimnou. Poslouchej. Chci, abys poslouchala bedlivě, Taizu: jestli nás doženou vojáci a nebude možnost utéct; chci, abys mě opustila a jela tak dlouho, dokud tahle klisna nepadne, a pak z ní sležeš a půjdeš dál pěšky -"

"Ne."

"Poslouchej, co říkám, zatraceně! Pokud na nás pošlou vojáky, neříkám, že se to stane - ale pokud ano, tak je to proto, že poznají mě, ne nějaké dítě z Huy - a já pak už nebudu moci dělat nic, jen jim to ztížit. Většina jich zůstane se mnou - jeden nebo dva se možná vydají za tebou - můžeš jim ujet, jsi lehčí a tohle je zatraceně dobrá klisna, a proto jsem ji chtěl bez dalších úvah. Můžeš zmizet. Já nemám naději. Tak buď rozumná. Neznají tě a nevědí, co zamýšlíš. Jestli se vrátím zpět do Císařství, budou mít jen jednu hypotézu a tvoje jediné nebezpečí je být chycena v mé společnosti. To dá rozum. Jestli se mi něco stane, věci se na chvíli zamíchají. Zmizíš odsud, půjdeš na jih, schováš se, dokud se vše neuklidní -"

"To jste vymyslel pěkně, ale na nic, protože já to neudělám. Já vás neopustím!"

Seděl chvíli potichu: Chtěl jsem loajalitu.

K čertu s ní, musí vždycky dělat to, co člověk nechce?

Bál se, bál se víc než kdy jindy, pokud si vzpomínal. Věděl, že první karavana, která po nich projde skrz Mon do Ygotai, přinese zprávy o tom, že překročil hranici; počítal s tím, počítal, že budou pořád před zprávami, dokonce to chtěl použít. Očekávali by, že mistr Saukendar pojede na sever do Chengýdi nebo Yungei, ne do Huy. Ale co se zdálo být možné v Monu, vypadalo méně možné v Ygotai; zoufalý vzhled lidí a pronikavé změny v zemi - to způsobilo, že všechno vypadalo o mnoho zoufalejší a složitější.

A už od odchodu z Monu nebyla šance na bezpečný návrat.

"Myslíte si, že soudce mohl zavolat vojáky," řekla Taizu, "a dát jim popis mého koně?"

"Tvého koně, Jira - velkého rezavého koně s mužem mého popisu. Nejsem méně nápadný a ti Císařovi ptáci nejsou jen zábava. Vzkaz odsud může doletět do Chengýdi zatraceně rychle."

"A tak. Takže pojedeme rychle - to je všechno."

"Kde je dnes večer soudce? Kam šli jeho poslové? Kde jsou nejbližší vojáci a jak jsou jejich koně...čerství proti Jirovi?"
"Víš to?"

"Tak se schováme! Schováme se, dokud si nebudou myslet, že se ten soudce zbláznil."

"Kam?"

"Najdu místo. Jsou tu živé ploty. Je tu podrost."

"Máme dva koně, proboha. Řeklas sama, že když se dostaneme do rýžoviště, není způsob -"

"Poslouchejte, mistře Saukendare z Nebeského Města: dostala jsem se pryč v pořádku, ne? Tohle je venkov. Vidíte ten sad? Vidíte tu cestu? Není to rychlé. Budeme muset brodit. Ale vsadím se, že vojáci to neudělají. Dostaneme se zpět mezi rýžoviště a dál do Taiyi -"

"Je tu řeka. Jiro nese zbroj."

"Tak se přebrodíme v noci, rozdělíme výstroj a můj kůň jí ponese polovinu -"

Seděl a přemýšlel o své reputaci, o jediném ostrém boji na cestě, o způsobu, jak si muž může získat vážnost a zadostiučinění od svých nepřátel.

A přemýšlel s mírným zlepšením nálady - co by udělal Shoka. Blázen ve svém mládí a za co by riskoval všechno - že nemá žádnou reputaci hrdiny, kterou by mohl ztratit. Přímou přes rýžoviště, lišáckou cestou - kdyby měl průvodce, který by byl více než zbožným přáním.

"Myslíš, že můžeš najít cestu do Taiyi?"

"Vím, že můžu."

Vystopují nás. Konec nechodívají po cestách v rýžovištích."

"To je v pořádku. Voda zakryje hodně. Konec se mohou taky přebrodit."

"Pak půjdeme v noci. Než začne pršet."

Když vstal, bylo chvíli ticho. Žalostné zafunění, jak se Taizu sbírala.

Hůř bylo s Jirem, který dupal a uhýbal, když ho sedlali a nakládali - tentokrát nenesl jezdce, ale zbroj a balíky. Shoka nesl zbroj, když došlo na přelézání hlavního kanálu. Podal ji Taizu, která ji hodila na zem, sám vylezl na břeh a táhl Jirovy opratě. Načež Jiro vylezl a srazil ho.

"Zatraceně", vydechl, ležel zády na zemi v blátě na břehu kanálu. Otočil se, vyškrábal se, na nohy a lezl do svahu s ostrou bolestí v noze.

Taizu se mu pokusila pomoci, obrys ve tmě, který se objevil nahoře. Odstrčil ji. Stála mu v cestě, bolelo to, a tak ji odstrčil. A potom, protože věděl, že se nechová dobře, se na ni rozzlobil. "Zatraceně, nestůj přede mnou!"

Drobně pršelo. Bylo mokro a kluzko. Jiro byl vyčerpán a klopýtal blátem, přecházeli přes nejeden příkop cestou, na které by je mohlo sledovat i dítě, odbočky podél cest, výběr stezek - cesta cikcak kolem kanálů, někdy dlouhých, někdy krátkých ramen, někdy prostě tam, kde mohli lézt, tahle cesta se stala noční můrou v téhle beznadějné, bezhvězdné noci.

Zvedl špinavou zbroj z místa, kam ji Taizu hodila, zatímco ta si zvedala výzbroj a připevňovala ji k sedlu svého koně. Noha ho bolela, bohové, a jak. Přehodil všechno přes sedlo a uvázal to; zaplat' bůh za ten provaz od banditů.

"Budeme muset jít zase dolů," řekla Taizu náhle třesoucím se a chraptivým hlasem.

"Co míníš tím, že budeme zase muset dolů? Právě jsme vylezli nahoru."

"Jdeme špatně. Vím to."

Bylo mu zima, vítr mu foukal skrz mokré šaty. Boty vážily dvojnásobek, jak byly obalené blátem. Jiro na tom nebyl lín. A u každé zatáčky to bylo: Vím, jsem si jistá. Vím, kam jdeme.

"Podívej," řekl chraptivě, "podívej, děvče, nevím, kam jdeš. O co se pokoušíš - jít tak dlouho, dokud si některý kůň nezlomí nohu? Půjdeme od tohoto zatraceného kanálu, utáboříme se a odpočineme si, dokud se nerozvední, abychom věděli, kam jdeme."

"Jdeme správně," řekla. "Jen tady jsme se spletli, musíme zase dolů."

"Nevíme, kam jdeme, jsme vystaveni severnímu větru - půjdeme přímo na tu zatracenou cestu!"

"Ne. Je to ta cesta."

"Nemáš měsíc, nemáš hvězdy, nemůžeš přísahat na tu svou cestu tímhle bludištěm -"

"Mám vítr!"

"Vítr se točí, ksakru!"

"A cit! Jaká je krajina, kudy běží kanály, vím, co dělám, zatraceně, vím, kde je východ!"

"Bohové," zaúpěl, když stín, který byl Taizu, zase začal scházet po břehu kanálu.

Opustit tu děvku. Nechat ji šplhat tmou; dokud nezjistí, že je sama.

Na to, aby se zastavil, byla příliš zima. Zuby mu skoro cvakaly.

"K čertu s ní," řekl Jirovi, odvázel zavazadla a zbroj a hodil si je na rameno.

Už ho vše bolelo tak, že to těžko mohlo být horší. Báł se o Jirovy nohy - starý kůň, s jeho zbrojí, studená noc a svaly slábnou chladem.

Spadl na svahu do vody a bláta a chvíli se nemohl postavit na nohy ani popadnout dech. Spadl na špatnou stranu. Zatraceně, bylo to tak. Ale donutil se vstát. Jiro stál na všech čtyřech a byl celý.

"Tak jdeme," řekl, když hledal otěže. Šel dál až na druhý konec, kde Taizu přísahala, že by měli jít po suchu a za chvíli narazit na stezku.

"Ať to nese můj kůň," řekla: "Je v pořádku, mistře Shoko."

"Já taky," řekl tím, co bývalo hlasem. A dodal: "Ale Jiro je na tohle příliš starý."

Dali jeho zbroj na sedlo klisny. Taizu znovu vykročila. "Ztratili jsme se," řekl za ní. "Ztratili jsme se. Ty to víš."

"Jdeme správně. Dostaneme se odsud. Už to nemůže dlouho trvat."

Vychrlil proud vojenských sprostřáren a kulhavě se vydal za ní.

Slunce se začalo rýsovat na zamlžené obloze, když se stezka kolem kanálu přiblížila k řadě stromů a když přišli ke skupině starých vrb.

Nepřekročitelný proud řeky.

Taizu se zastavila, když přišli od kanálu tváří v tvář tomuhle - zastavila se. Ramena se jí trásla, když se otočila s výrazem naprostého zoufalství. "To je v pořádku," řekl. "To je v pořádku. Vrátili jsme se k Hoi, to je vše. Vedlas nás opravdu na východ. Je to dobré."

Rty se jí chvěly.

"Řeka je napravo. Jsme tam, kde jsme začali!"

"Ne," řekl. "Ne! Překročili jsme řeku Hoi u Ygotai. To je tatáž, která teče kolem Monu. Jeto naše řeka, poté, co se do ní vlévá Yan. Teče dolů do Chaighinu... Mapy, děvče. Dobrodiní map, pamatuješ? Hoi a Hisei se setkávají na východě Hoishi. Taiyi je přímo před nimi. Přímě tam, kam jdeme."

Po obličejích jí začaly téct slzy. Šla a objala ho, položila mu hlavu na rameno a jen tam stála a trásla se.

"Vedlas nás správně," řekl. "Na východ. Pořád na východ."

Kapitola čtrnáctá

Shoka si utřel nos a napil se mezi večeri příjemně kouřícího čaje z vrbové kůry - matka vrba a její sestry jim poskytlly přístřeší, baldachýn z větví až na zem přikryl je, koně, celkem suchý břeh řeky a okraj říčního proudu.

Občas kolempropluly bárky a lodi, z Ygotai do Mandi, které bylo stranou Chaighinu, kde se tato řeka a Hoi stávají Velkou Řekou, a plavily se až do Sengu a Mendangu a vzdálených základů, kam přicházeli barbarští kupci. A někdy se ty lodě plavily zpět naložené, předpokládali, zbožím z bazaru v Mandi. Divoké místo, Mandi, venkovské, postrádající eleganci císařského města - ale prosperující díky obchodu z okolních řek a okolí.

Bylo to zvláštní pomyšlení, že tak velké město není daleko, když seděli pod vrbovým stanem a kašlali, kýchali a zahřívali se. Vrba trochu zadržovala kouř, takže si mohli dovolit tu a tam malý oheň, a zaštitila je před větrem a drobným deštěm.

"Ach, nakonec," řekl Taizu prvního rána, "jsme na tom dobře. Necháme utichnout rozruch. Ať se dohadují, kde jsme. Zdá se, že nám nehrozí, že by nás někdo našel, po tomhle břehu nikdo nechodí, všichni jezdí lodí - takže pro tuto chvíli bych nemohl vymyslet lepší místo."

A Taizu: "Doufám, že severní řeka není tak široká - bez návratu -"

"Není." Kýchl a utřel si nos; viděl, že Taizu nemá náladu, vzal vrbovou větvičku a načrtl obrys Hoishi s dvěma hlavními řekami Hoi a Hisei. A Taiyi na druhé straně. "Hisei nikdy není velká. Voják tyhle věci zná. Jeho zásoby na tom závisí. Zanedbal jsem asi tvé vzdělání, co se týče map, děvče; mapy jsou nezbytné pro jakoukoli výpravu."

Jeho hlas pokračoval. Vytřeli koně, když nejdřív udělali tábor, natrhali trávu na břehu kanálu; trásli se chladem a únavou a viděli, že Jiro a klisna posnídali. Pak toho nechali, vybalili příkrývky, které rohože uchránily před vlhkem, ulehli studením jako mrtvoly a drželi se jeden druhého. Zahřáli se, dost na to, aby se už netřásl, dost na to, aby Shoku začala noha bolet tak, že by ho to udrželo vzhůru, kdyby nebyl tak smrtelně unavený. Čelist se mu trásla a pokoušel se myslet na něco jiného, čekal, že únava zvítězí, rozhodnutý nedat svou bolest před Taizu najevo nahlas. Ale Taizu při každém nadechnutí bolestně zamumlala, dokud nepohladil její mokré vlasy a nevzal ji do náručí, pak toho nechala, očividně si až pak uvědomila, co dělá.

Chudák holka. Není síla, myslel si, která by ji mohla nést; byla to prostá vitalita mládí, které nemělo zkušenosti s tím; co je možné.

A když viděl, jak se kolem pohybuje odpoledne, člověk se musel hýbat znovu a podívat se na výstroj. To byla její starost, prátl oblečení. Ale nebyla to chata na hoře, bylo to znovu pole; člověk se staralo své věci, když neměl sluhu. A on neměl.

Nebyl způsob, jak dostat všechnu špínu z látky a kůže. "Budeme určitě vypadat jako žoldáci," řekl, když použila hrnec olejového mýdla na pokus dát jejich oblečení a kůži na něm do pořádku.

"Je to hrůza," řekla.

"Vždycky." Noha ho bolela tak, že nevnímal ostatní ztuhlé svaly. "Myslím, že jsem si něco potřhal v koleně. Nejsem si jistý, jestli ano nebo ne."

"Nemáme hadry. Kromě těchhle."

Podíval se na olejové hadry, které používala, nahřívala je nad ohněm na pánvi; bolest mu zamlžila vidění, při pomyšlení na teplo na ráně měl chraplavý hlas. "Můžeme to zkusit."

Pomohlo to. Pomohlo to tak, že ležel na zádech pod vrbou a zavřel oči, a když je otevřel, zjistil, že se celý svět zakalil. Soumrak.

Taizu sedící vedle, čekající.

Bylo to jako vrbový čaj.

Kreslení mapy za denního světla, Taizu sledující čáry, které kreslil, zamyšleně se mračící a rty sevřené tak, jako když byla zoufalá a měla strach.

Vyděšená.

"Nemůžeme odsud jít dvěma cestami," řekl. "Zpět podél Hoi, dokud ji nepřejdeme; nebo k Hisei. Na východ nebo na západ. Vyber si."

"Kdybych nešla s vámi," řekla a sevřela pěsti, "mistře Shoko, šla bych do Taiyi."

Potřásl hlavou. "Byla bys mrtvá už na břehu řeky. Se spoustou lupičů na účtu. Ale byla bys mrtvá." Viděl, že se jí zatřásla brada. Znovu si vzpomněl na domov, na horu. Myslel na úkladné vrahy a armády, myslel na ospalého pana Keidiho v Keidu, který mohl být nakonec přinucen udělat něco s vyhnancem panem Saukendarem, pokud už zprávy dorazily na sever.

Myslel na vesničany v Monu, kteří ho ta léta živilí, ležící mrtvé kvůli ničemu jinému než jeho podpoře.

Myslel na mladého blázna, který se příliš snažil a příliš toho udělal a který, k čertu s ní, vyčistil jejich postroje, zbroje, vypral šaty a uvařil mu čaj a teď měl zlost a nazýval ho nepotřebným a přítěží.

Muselo to být tou bolestí. Oči ho bolely a masíroval si bolavou nohu.

Její ruce spočinuly na jeho. Naklonila se dopředu a dala mu ruce kolem krku, tvář si opřela o jeho tvář: "Prosím, pojďme domů. Pojďme domů. Vdám se za vás."

Zvedl ruku, aby ji odtlačil. "Kvůli čemu? Abych ti zabránil nechat se zabít?"

Viděl ve zbytku světla lesk na jejích tvářích. "Nezáleží na tom, co se stalo," řekla. "Už na tom nezáleží. Budu vaší ženou. Prosím, pojďme domů."

Cokoli dělala - vždycky bylo ve špatnou dobu. Znovu na to myslel; vždycky to byl dobrý slib, ale ve špatnou dobu.

K čertu se ctí a pýchou, která dělá z mužů blázny. Ber, co nabízí. Vezmi ji přes řeku do divočiny v Hoisanu, najdi si jinou horu. Měj syny a dcery.

K čertu s věcmi, které ji učil, podporoval ženu, kterou miloval, aby dávala na první místo čest a pýchu a ty ostatní věci, které dělají blázny z mužů.

Ale, myslel si, k němu přišla už tímhle vybavená. A donutila ho, aby ji učil. A věřila mu, znala jeho rána a dny, kdy nebyl ve své kůži, jeho nejhorší dny, jeho zmrzačení a všechny jeho chyby.

Ona byla ta nezranitelná. Byla mladá. Byla všechno. Stálo ho to jeho slabost zastavit ji a přinutit ji naléhat na něho, aby nikdy neřekla: Nezapomínejte se. Nemohu se na to dívat. Vezmu si vás.

Dotkl se jejího obličej. Řekl: "Tohle jsem tě učil? Seber se. Plánuj svůj ústup. Jestli se chceš vrátit přes řeku a nějakou dobu přemýšlet - můžeme to udělat. Ale neříkám, že by ses měla vzdát. Neříkám, že by ses někdy měla vzdát. Můžeme se na nějakou dobu vrátit. To je další část vojančení.

Průzkum, sbírání informací. Trochu jsme se zapletli, takže teď ti řeknu, co dělat; vrátíme se do Hoisanu, počkáme, až se klepy dostanou do hlavního města, pokud se dostanou; a rozšíříme pověst - jak jsem říkal, vzpomínáš? - že jsem zase ve světě. Že ta žena se mnou nenávidí Gítua. Ať naši nepřátelé přijdou o klidné spaní. Ať zhubnou obavami. Ať čas pracuje pro nás. Ty a já - můžeme být s nimi - můžeme jim být nablízku, blíž než jejich manželky v noci. To bych udělal."

Jako jsem dělal vždycky. A bohové vědí, jestli si toho kdy všimli.

Taizu položila hlavu na paži, jednu dlaň měla za krkem.

"Dobrá," řekla.

Tak zoufale a poraženě, jako by to Taizu ani nebyla.

Ráno přineslo trochu vlhka do vzduchu, podzimní chlad u řeky. Proplula kolem loď. Hlasy lodníků a šplíchání vesel narušovaly klid. Leželi u sebe pod provlhlými pokrývkami, jen proto aby se zahřáli, a Shoka se pokoušel nekašlat - nechtěl vzbudit Taizu a přilákat pozornost. Ale Taizu kašlala také, a trvalo dlouho, než jeden z nich vylezl, aby připravil snídani, kterou si jejich rozbolavělá hrdla ani nevychutnala, a aby natrhal trávu ke krmení a postaral se o koně; a pak se zakutal do příkrývek a hodnotil situaci - kolik mají jídla, jak dlouho je ještě nemusí najít.

Jiro a klisna se seznámili - příliš hlučně pro dva zničené a horečkou sužované lidi; a klisna byla příliš blízko domova, aby chápala, že nemá utíkat - přijímala pozornost Jira, který méně inklinoval k útěku a potulování po rýžovišti - ale koně byli unavení jako jejich páni, přáli si odpočívat a plnit si břicha, zatímco majitelé byli zahrabaní v hnízdě z příkrývek, ne právě nejsušších, a kašlali a kýčali, až se otráasali.

"Bylo to jako v Shangei," řekl Shoka zbytkem svého hlasu, "v roce, kdy jsme měli vyhnat rebely. Nikdy nepřestalo pršet."

"Jaké rebely?" zakrákala Taizu hlasem, který snad byl lidský.

"Pan Mendi měl synovce," řekl Shoka a pokusil se vyprávět příběh, jenže začal zase kašlat a nepřestal, dokud Taizu neudělala hrnek vrbového čaje, aby si trochu zahřál krk.

Kašlal, když mluvil, a Taizu také. Taky jim teklo z nosu. Ohřáli hadry, co měli, a střídali se v jejich používání, dávali si je na prsa, na záda a hrdla, pili vrbový čaj kvůli horečce a bolení v krku, a zůstali co nejvíc pod dekou, zatímco kolem proplouvaly lodě, déšť šuměl ve vrbovém listí, vítr ohýbal stromy a setřásal vodu na pokrývky, které vlhly a bránily šatům v uschnutí.

Třetí den byl lepší. Taizu chytila na břehu pár střevlí, udělala háček a vzala kus provazu ze sedla; té noci měli rybu s rýží a divokými bylinami, riskovali větší oheň než obvykle. Člověk si myslel, že po takové večeři by mohl žít; řekl:

"Myslím, že zítra v noci bychom mohli jet do Ygotai."

Dlouho nic neříkala. Srdce mu začalo bít rychleji, protože počítal, že nemyslí na Ygotai a na jih, ale na uklouznutí na sever v noci a na to, že ho tady nechá s koňmi a všechno hodí za hlavu.

Jen už vůbec nevypadala jako rolník. Už neměla koš, kde by schovala meč, košile byla příliš hezká a už neměla tvary jako muž; snad mohla vypadat jako rolník, když rybařila a mávala na lodníky. Cítila se docela dobře, zatímco on trpěl v úkrytu.

Ale ne na cestě, ne při příliš pátravém pohledu.

Měl čas si to promyslet. Skoro to řekl nahlas, ale ona pokrčila rameny a řekla: "Ano. Mohli bychom."

Nebyl to ten souhlas, který očekával. Myslel na: Ano, pojedem? Ale zase by se začala hádat a mohla by odejít do Huy. A tak přikývl, jako by ho něco takového ani nenapadlo. "Po úplňku. V Ygotai můžeme mít potíže. Ale až budeme za mostem - nemusíme mít obavy."

"Kam půjdeme?"

Pokřčil rameny. "Kamkoliv, kde se nám to bude líbit. Jak říkám: at' se nás naši nepřátelé bojí." Zakašlal. To je provázelo pořád. "Kamkoliv, kde to bude výš a sušeji."

Na další den zbyla ryba. Rýže skoro došla, a tak ji šetřili. A když přišel soumrak toho slunného, teplého dne, osedlali koně, navlékli si zbroj a svázali vlasy - "Nemusíme vypadat jako lupiči," řekl Shoka.

"Je tma," řekla Taizu. "Schováváme se. Myslím, že nás nikdo neuvidí."

"Tak se nemusíme chovat jako lupiči," řekl Shoka a donutil ji stát klidně, dokud jí neupravil vlasy. Pak ji otočil a donutil zvednout bradu. Zuřivě se šklebila a oči jí blýskaly.

"Kde je tvoje rovnováha?" zeptal se tiše.

Chvilku neodpovídala. Byl to nebezpečný okamžik. Všechno se mohlo pokazit.

Ale řekla: "Za rok. Za rok, mistře Shoko."

Ne manželé. "Tak jsme rozvedení?"

Dlouhý, hluboký vzdech. "Ne." Pořád trochu chraptěla. "Neruším své sliby. Žádný."

A odešla na břeh čekat, až se setmí.

Přišel a sedl si k ní na skály. Za soumraku létali vodní jeřábi. Odněkud byl cítit kouř. Ale už to cítili předtím. Celou cestu z Ygotai, asi to bylo z nějakého statku, který nenašli.

"Najdeme si místočko v Hoisanu," řekl, "utáboříme se jako lupiči. Zazimujeme se tam. Nebudeme plánovat, že tam zůstaneme. Ať se za námi vydají. - Řeknu ti: jsi lepší než nejlepší. A moudříš."

Nic neřekla. Jen zírala na tmavnoucí vodu, tmavnoucí profil v soumraku. Viděl její pohled směrem k němu a očekával, že něco řekne - ale jen zvedla hlavu a dívala se za něj, jako by tam viděla něco strašného.

Svaly se mu napjaly. Neotočil se hned, myslel si, že by tam někdo mohl být. Čekal, že mu napoví, a řekla: "Mistře Shoko, ta obloha..."

Otočil se. Obloha nad vrby a rýžovišti byla rudá jako za úsvitu. A všude byl kouř.

Oheň. A velký.

"Jde to k Ygotai," řekl a vyskočil na nohy. Bolest v koleně ho zadržela, ale proti pocitu hrůzy to nic nebylo.

Taizu zamířila k pobřeží, kolem vrb a po břehu kanálu. Následoval ji pomaleji, bolestně cítil při lezení koleno, klouzal po trávě, viděl záři jasněji a jasněji; dokud nedosáhl hřebenu a viděl rudo bez jasného okraje blízkého ohně. Ne směrem k Ygotai. Bylo to v Ygotai. Žádný hořící stoh. Bylo to mnohem, mnohem větší.

"To je ve městě," řekla Taizu.

"Jdeme," řekl. "Jestli máme projet, měli bychom to zkusit."

Následovala ho po svahu a dolů k vrbám, kde čekali koně. Vyvedli koně nahoru, po břehu kanálu směrem k záři.

Taizu nepřemýšlela nahlas. On taky ne. Ale hnal je rychleji, než by měl, přemýšleje, že jestli byl oheň náhodný, nějaké ohniště zapálilo dům - mohlo to pořád zaměstnávat vojáky a soudce, a jestli pojedou brzy, mohou ve zmatku projet, dvě stínové postavy na koních, k mostu a přes něj, zatímco město je stále obsazené.

Možná by mohli projet kolem, s trochou štěstí.

Ale bál se něčeho jiného. Bál se beztvarych věcí, jako jsou klepy a ptáci...

Čím dál jeli, tím byla záře jasnější, tím byl kouř hustší, dokud se na obzoru neobjevil žlutý oheň a bylo jasné, že hoří víc než jeden dům.

"To musí být celé město," řekla Taizu při tom pohledu.

"Celé město hoří."

Přemýšlel o nehodě. Přemýšlel o jejich průjezdu tím místem.

A o mostě, jediném úzkém mostě, což byla cesta, kterou museli jet všichni, kdo chtěli opustit provincii a jít na jih - pokud neměli loď.

Možná se mohli vzdát koní a doufat, že v Ygotai ukradnou loď. Mohli překročit Hoi a dojít pěšky do Hoisanu jen se zbrojí a se zbraněmi. - Vzdát se Jira a klisny s nadějí, že se dostanou pryč a uniknou pastem nastraženým na dva jezdce...

Jestli to musí být, tak to bude, zatraceně. Ten staroch by si musel najít cestu, doufal, k soudcovým kobyílám, a ne do rukou žoldáků. Byl to jen kůň. Zatraceně.

"Jsou tu lodě," řekla Taizu. Bylo jich tu několik, pluly temně po vodě. Pak jich bylo víc a víc, dokud nedosáhli kopečků, a pak je skryly stromy.

Lidé vpředu, pěšky, beze zbroje, lidé s košíky a ranci unikající noční máře ohně a štiplavého kouře. Shoka popojel zpět, sledoval dění na cestě a klisna neklidně tancovala vzad a dokola pod Taizuinou rukou.

"To jsou lidé z města," řekla Taizu. "Utíkají před ohněm."

Hůř a hůř, pomyslel si Shoka. Mnohem hůř. Oheň zachvacoval domy a sýpky. Měl jistější a jistější pocit zkázy.

Ten zatracený Taizuin kůň.

Je to naše chyba. To je naše práce.

Pojďme, řekl a jel pomalu kupředu. Lidé od nich uskakovali, mezi stromy, křičící a plačící.

To jsou vojáci, slyšel.

To jsou vojáci.

A když přijeli blíž k městu, uviděli jezdce proti záři hořících domů; viděli tam ležet mrtvolu, bledé skvrny na ohněm ozářené zemi. To jsou vojáci.

"K čertu s nimi," řekla Taizu chraplavým, démonickým hlasem.

"K čertu s nimi!"

Popojel, popadl přílbu, která zatím visela zbytečně u sedla a nasadil si ji, pečlivě ji zavazoval, zatímco Taizu si nasadila svou.

"Ten most," připomněl jí. Vytáhl meč a poslal Jira pomalu kupředu, klisna šla vedle něj.

Čepel Taizuina meče vyjela z pochvy.

Ten zatracený kůň s bílými nohama...

"Jedeme, děvče."

Ted' jeli rychleji, celá noc se jim zúžila na to, co viděli přes přílbu; oheň, oblaka kouře, jasně hořící stodola, černý obrys opuštěného vozu - Střelil pohledem doprava, když jeli ulicí vlevo, odsud se mu zdála prázdná.

"Mistře Shoko!"

Jezdci na cestě před nimi. Jel chladně dál, srovnával tempo jejich koní a Jira. A její. "Haii!" zaječel a pobídl koně tak, jak byl ten staroch cvičený. Jiro vyrazil kupředu a Shoka zuřivě zaútočil, jeden, dva, tři muži vylétli ze sedel, než jeden projel kolem.

Ne moc daleko. Slyšel zaječet Taizu.

Čtyři, pět, než ho Taizu dohonila a projeli na nábreží. Nebyly tam žádné lodě, jen jedna hořící, jejíž oheň se odrážel na hladině; jasné světlo ozařovalo cestu před nimi.

A oddíl pěšáků střežících zátaras.

Otočil Jira prudce vpravo a vykřikl na Taizu; neviděl luky, ale věděl to - strhl Taizu zpět, když klisna probíhala kolem a jel po rozryté ubohé ulici, kolem zbytků hořících domů.

Čtyři jezdcí vpřed. Kopl Jira do slabin a zařval na Taizu: "Projedeme! Zůstaň se mnou!"

Dostal dva muže ze sedla a nezpomalil. Otočil se pro třetího a zabránil mu dostat se Taizu do zad. "Vem koně!" zaječel a popohnal jednoho koně bez jezdců ke zdi, ale ten a Jiro měli námitky jeden proti druhému; setkání, které je stálo nebezpečně moc času. Nechal ho jít. "Nevadí!" zařval na Taizu. "Jen odsud musíme vypadnout!"

Chytila koně. Skoro spadla ze sedla, když se ho pokoušela udržet, zatímco zvíře divoce kopalo. Uteklo.

"Nevadí!" zavolal na ni a klisna se dala do běhu, když kolem ní proběhl Jiro.

"Kam jedeme?" zaječela Taizu. "Kam jedeme?"

"Copak já vím?" zařval na ni. "K mostu se nedostaneme. Pryč odsud!"

Vpředu na cestě byly vozy, byla tam tma. Lidé tam vozy nechali a utekli, když projížděli kolem. Vojáci v jednom rabovali.

"Zůstaň vzadu s tím zatraceným koněm," řekl Shoka Taizu a najížděl na osamocené vojáky.

"Co to děláte?" zeptal se jich.

A zabil je oba.

Když ho Taizu dohonila, čekal docela klidně, přemýšlel o lukostřelcích u mostu, o ruinách města.

"Můžeme jet na západ," řekl. "Do Yanu. Směrem k Dai, až do Muiganu, a pak odbočit na jih."

"Dobrá," řekla tichým hlasem. A pak zapištěla: "Lituji toho s tím koněm. Promiňte mi. Nemohla jsem ho udržet."

"Není to tvoje chyba," řekl velmi tiše a přesvědčivě. "Byla to moje chyba. Nejlepší, co můžeme udělat pro tyto lidi, je odejít co nejdál z Hoishi. A co nehalasněji."

Chvilí nic neříkala. Viděl její obličej mezi lícnicemi přílby, lesknoucí se kov se záblesky ohně.

Žádné protesty ani hádky. Jen vážné, široce rozevřené oči. A posmrknutí a nenápadné utření nosu.

"Zřejmě je dobře, že si můžeš nechat toho koně," řekl.

"Přítáhne veškerou pozornost. Dostaneme se z toho. Nevrátím se do Monu. Půjdem k hranicím a pak dál." Otočil Jira k cestě a pobídl ho. "Budeme šetřit koně na dobu, kdy budeme muset utíkat. A my budeme muset." Na cestě nebyli žádní vojáci, jen rolníci, statkáři z okolí Ygotai a bůhví odkud - lidé, kteří opustili své věci, jak kolem projížděli jezdcí, odhazovali je na okraj cesty nebo nechávali vozíky stát, táhli děti nebo je nesli. Někdy se schovávali blízko cesty, staří lidé, kteří se zřejmě hrozně báli.

Ale dlouho předtím, než přejeli na volnou cestu přes plochou divokou krajinu.

Jsou na cestě do Keida, počítal Shoka. Na západě byly kopce, které by pronásledování ztěžovaly a tím jim daly šanci - aspoň dokud budou koně v pořádku; proto chtěl co nejdéle jet po dobré cestě, dokud cesta mířila ke kopcům. Jeli mírným tempem, nechali koně odpočinout, když byli unavení, a udržovali minimální vzdálenost mezi sebou a problémy, které mířily z Ygotai do Keida.

"Zítřka to bude těžké," řekl, když Taizu protestovala, že zastavují příliš často. "Naber dech." Seskočil vedle ní, uzdu v hrsti a zjistil, že má prázdný a bolavý žaludek. "Jedeme dobře. Neměj obavy."

Bál se, myslel si, když vedle ní seděl ve tmě. Vyděsit Taizu trvalo dlouho, ale teď žila se vzpomínkami. Toužil po denním světle a bál se ho; viděl ho přicházet v blikání hvězd.

"Spi, řekl, "můžeš?"

Ve tmě vedle něho se ozval vzdech. Naklonila se k němu, chřestění plátů jeho a její zbroje, a ovinula svou ruku kolem něho. Zakrátko byla skleslá, a tak si lehl na trávu a snažil se neusnout a neztratit dohled nad koňmi, kteří se pásli uvázaní, uzdy měl uvázané kolem levé ruky. Bylo by to tak zatraceně snadné. A byl blázen, myslel si, ta mladá by mohla jet déle.

Ale věděl, jak spát v sedle. Kdyby byla odpočatá, mohla by ho vést, zatímco on by si schrupnul. Ráno by mohli sejít ze silnice, přejet kamenitá polička - nechat stopy, bohové vědí, díky nedávným deštům, ale on chtěl být vystopován, i když ne moc blízko; předpokládal, že rolníci, kteří se schovávali, by je popsali komukoliv, kdo je o to požádá.

A odezenou jejich pronásledovatele od Monu. Doufal. Nakonec se pohnul, strčil do Taizu. "Promiň. Nemůžeme tady

zůstat déle."

Přicházel úsvit - šedé obrysy stromů a skal, rudá záře od východu; která nebyla hořícím městem Ygotai.

Taizu se pohnula a rozhlédla se. "Jak dlouho?" zeptala se. "Jak dlouho?"

"Je to dobré. Jsme pořád před nimi," řekl.

Ale když zkontroloval Jirův podbřišník a vylezl do sedla: "Ach, zatraceně."

"Co?" zeptala se Taizu.

"Jezdci," řekl. Byli tam, tři viditelné siluety na hřebeni kopce vpředu. Taizu rychle vylezla klisně na hřbet a ohlédla se.

"Co uděláme?"

Nebyl si jistý. Podíval se na krajinu vpředu, strohou krajinu všude kolem. Pobídl Jira v tom podivném klidu hodin, jako jsou ty před pácháním násilí, dvě síly postavené blízko proti sobě.

Přál si, aby tu s ním Taizu nebyla. Přál si...

Nebyl si jistý.

Přijelo jich víc.

Ted' už dvacet, třicet.

"Bohové," vydechla Taizu. Ale jel dál a ona také, klidně, pomalu.

Cesta z Keida, pomyslel si. Domov pana Reidiho. Město Moishi hořelo pod rukama žoldáků a armáda přijela po cestě z Keida.

Velmi rozumné: pán chtěl znát důvod. Ale nebylo rozumné, že město vůbec shořelo. Byla to dobrá část příjmů pana Reidiho.

"Nevím, do čeho jdeme," řekl. V matném šedém světle mohl vidět prapory. Ten bílý ukazoval nejvíc. Pokud to opravdu byli muži pana Reidiho, byla by to černá lilie na bílém praporci; a bílé tam bylo dost.

"Taizu."

"Nejdu tam, kam vy ne!"

"Počkej. Či žoldnéři si myslíš, že tam vzadu jsou?"

Pauza. "Nevím." V jejím hlase se ozývala panika. "Mohou být z Keida. Nevím, či jsou."

"Taiyi?"

"Nevím."

"Ti rolníci šli směrem ke Keidu."

Taizu byla chvíli zticha. "Možná jdou kamkoliv. Tam, kde si myslí, že je bezpečno..."

"Chci, abys pro mě něco udělala. Jen se zastav na silnici. Dáme jim signál příměří -"

"Ne."

"Buď zticha a udělej, co ti říkám. Jeden z nás. Jeden z nich. Jestli udělají něco jiného, rychle se vrátím. Jen se zastav uprostřed testy a čekej. Slyšíš?"

"Mně se to nelíbí. Pojďme pryč z cesty. Bohové, je jich víc..."

Jeli v řadách. Byla to kavalerie v pohybu.

"Zůstaň tady," řekl. "Udělej to, děvče. Můžeš si natáhnout luk - popřípadě. Ale nebuď nápadná."

Popojela zpět. Pobídl Jira, ten nabral dech a rozběhl se. Vytáhl meč a položil ho křížem přes sedlo.

Zpomalil. Dojel na dosah dostřelu z luku z obou stran, zastavil se a čekal.

Kapitola patnáctá

"Pane Saukendare," řekl pan Reidi, jehož vrásčitý obličej - po letech nepříliš změněný - ukazoval obavy, přirozené při takovém setkání. Ale starý pán přijel naproti osobně, když mu jeho pobočník řekl, kdo to je - přijel bez strážců, postarší pán, zatímco jeho družina zůstala vzadu na kopci.

"Pane Reidi," řekl Shoka a uklonil se v sedle. "Oceňuji vaši laskavost."

"Zajisté žádáte víc než laskavost, pane."

"Volnou cestu. Volný odchod. Možná radu."

"Jakou radu?"

"Co se děje v Hoishi?" kývl Shoka hlavou směrem k Ygotai. "Jaké bláznovství se teď děje v Chiyadenu?"

Reidi na něho zíral, jako by se zbláznil.

"Takže jsem položil hloupou otázku," řekl Shoka. "Mýlím se?"

"Mám hlášení z Monu. Další od soudce - týkající se koně. Naneštěstí - nejsem jediný, kdo to slyšel. Zprávy se šíří.

Jdou na sever. Regentovi muži jdou po vaší stopě. A zřejmě mě napadli jako vašeho spojence."

Shoka se nadechl. "Byl jste dobrým sousedem, pane. Nikdy bych vás nechtěl rozhněvat. Ted' se ukazuje, že jsem zavinil víc, než zač by vám stála má společnost. A co jiní páni? Co Hainan a Taiyi?"

"A co mé město, pane? Co se přihodilo v Ygotai?"

"Někdo založil ohně. Někdo zabil velké množství lidí. Ti, kteří unikli, jsou na cestách. Nevím, kdo zapálil město. Projel jsem, když jsem viděl ohně - má manželka a já -"

"Manželka!" Pan Reidi se ohlédl přes rameno, čelist mu poklesla jako staré želvě a oči mu ostře zablýskaly. "Co nám to děláte?"

"Moje žena má vztek na pana Gítua. Z Huy. Příbuzní. Myslel jsem, že budu mít klidnější jízdu, než jaká je, v noci, po bočních cestách - starat se o věc, bez katastrofy pro Hoishi. Zdá se, že jsem se smutně spletl. Takže vás teď žádám o radu - a nabízím vám svou pomoc - pokud bych pro vás mohl něco udělat."

"Vy nevíte," řekl Reidi a potřásl hlavou.

"Ne, pane, nevím." Měkce, tiše. Rozumně, zatímco jeho srdce tlouklo a chystal se pohnout. "Vysvětlil byste mi to?" Reidi natáhl ruce na sedle a těžce vzdychl. "Císař, pane Saukendare. Císař - a Regent. Zdá se vám rozumné, že Regentství pokračuje - do Císařova třicátého roku?"

"Ne, pane."

"Ani nám ne. Většině z nás. Byli jsme připraveni vznést námitku - když pan Gítu zabral Yijang a Huu. Obě provincie by nás zřejmě podporovaly. Vaše - manželka vám o tom nic neřekla?"

"Povídejte."

Pan Reidi pozvedl obočí a vrásky v obličejí se přeskupily. "Dovolávám se vaší cti, pane."

"Máte ji; můj pane. Doufám, že mám vaši."

Dlouho bylo ticho. Reidiho kůň přešlápl. To bylo vše.

Pak Reidi řekl: "Gítu v posledních dvou letech najal tisíce žoldnérů - za peníze z císařského pokladu. Fittha a Oghin, zatímco jsme bojovali na hranicích. Zatímco oni naverbovali své mladé muže do Císařské armády. A není žádný Císař, který by tomu bránil. Ghita podlomil jeho rozum. Ghitovi vrazi zabrali Meigin..."

"Zatraceně."

Reidi na něj úkosem pohlédl. "A proč vy jste se vrátil?"

"Člověk může být blázen v každém věku."

"Jakém smyslu, pane Saukendare?"

"Snad - doufat, že se něco změnilo."

"Není žádný Císař."

"Mrtvý?"

"Fakticky ano. Byla tu šance. Byli tady lidé, kteří by ho přivedli na trůn - Jeho třicetiny se zdály být vhodným dnem -"

"Hua. Před dvěma lety."

"Hua a Yijang. Které padly pod Gítuovými žoldáky tentýž měsíc. Všude byli nájemní vrazi. Skupiny žoldáků cestující pod Císařovým rozkazem. Císařova pečeť a Ghitův rozkaz. Jak to zastavit? Jak tomu zabránit - když každý pán, který je schopný velet, je zatčen, zavražděn, když nám seberou muže, dokonce chlapce z polí. Běžte za Saukendarem, řekl někdo. Běžte za Saukendarem. Žádali mě, abych pro vás poslal. Tentokrát by musel naslouchat, řekli. Ale kdybych poslal - a Ghita se to dozvěděl - rozumíte -" Reidi pokrčil rameny. "Neměl jsem naději, že byste přišel. Naznačil jste to vesničanům - že si nepřejete nikomu naslouchat. Že byste odmítl jakoukoli petici -"

"Vy jste mě sledoval."

"Je to moje vesnice, pane - jak na mne Regent ukazoval znovu a znovu a ohrožoval můj život, kdybyste opustil horu. Samozřejmě že ta zpráva ke mně dorazila. Pokoušel jsem se za vámi vyslat posla, když jsem se dozvěděl, že jste opustil Mon. Ale nikdo vás nedostihl."

"Přijeli pozdě, pokud vůbec projeli. Kvůli čemu, pane?"

"Váš záměr opustit Mon. Poslal Kaijeng posla?"

Poslal? Najednou cítil chlad v srdci. Taizu?

Zatraceně, ne!

"Svou dceru?" zeptal se Reidi.

"Ne. Jak jsem řekl. - Co byste očekával, že bych udělal - opustil Mon?"

"Řekl bych - pane Saukendare - potřebujeme vás. Věřili jsme, že to víte. Věřili jsme, že byste se vrátil bojovat s Ghitou a jeho záškodníky."

Cítil chlad až v kostech.

"Jsou tu muži ochotní vás následovat, pane Saukendare. Jsou to muži, kteří tomu oddali své životy - Neznali jsme hodinu. Jen jsme věřili. Teď jste se vrátil, a tím máme vůdce, pro kterého jsou ostatní páni ochotni riskovat - " Jel tiše zpátky k Taizu, jejíž obličej...

Bohové, věci, které se Reidi domníval, nemohou být pravda. Určitě ne s tím vylekaným pohledem, který na něj vrhla, když se před ní zastavil.

"Co chtějí, mistře Shoko?"

"Chtějí, abych jim pomohl," řekl. "Zdá se, že v okamžiku, kdy jsme překročili hranice, zpráva odešla na sever a tvrdila, že jsem byl povolán na sever nějakým spiknutím, abych vedl útok na hlavní město. Místní posádky Ghitových oddílů se pohnuly, aby se mi v tom pokusily zabránit; ta zpráva už mohla dojít k Ghitovi prostřednictvím ptačího posla - a pokud to má -"

Myslí mu probleskla krev a jed; Ghitovi vrazi; šálek v Meiyině ruce. Smrti široko a daleko přes Chiyaden, poslední možní přátelé. Zdálo se, že otupěl. "- a pokud to má, jdou už rozkazy od Ghity. Garda zasahuje proti každému, kdo by mohl být nebezpečný vládě - Reidi, další páni - budou bojovat. Mají toho dost Jsou tomu oddaní až příliš, aby to vypadalo nevinně. To je problém. Chtějí, abych šel do Chengýdi; a já chci jít -, prosím, prosím, poslouchej: byl bych raději, kdybys šla do Keida a zůstala tam -"

"Ne."

"Děvče, nemluvíme o lupičích v Hoisanu. Mluvíme o Císařských oddílech, což je úplně jiný způsob boje. Budeš mít svou šanci na konci toho všeho. Ale ne teď. Prosím, jdi do Keida. Manželka pana Reidiho bude -"

"Ne."

"Já tě žádám. Mohla bys tam být užitečná."

Potrásla hlavou. "Ne. Učil jste mě." Zvedla hlavu. Myslel si: Jestli ne se mnou, pak za mnou každý krok cesty...

"Čemu jsem tě učil?"

"Cti, mistře Saukendare."

"Kdy jsem tě učil takový nesmysl?"

Brada se jí zatřásla. "Nenechal byste mě jít samotnou. Teď neodejdete od pana Reidiho a nenecháte ho jít samotného proti vojákům. Tak je to."

Paměť mu vykreslila hrůzné scény, příšerné způsoby smrti."

Pokusil se to odehnat. Ale vůbec nedoufal, že by se chovala rozumně a šla do Keida; koneckonců bylo chvályhodné, že nemluvila o nezávislém útoku na Gítua.

"Pak potřebuji, abys mě poslouchala," řekl, aby tomu předešel, než na to začne myslet. "Žádám tě - nepřekvapuj mě, Taizu. Nedělej věci, jako je odchod za Gítuem. Až později. Věřím ti. Nemůžu říct, že bojuji pro někoho z těch lidí."

Vypadala zmateně a vyděšeně. Měla proč.

"Spolknou mě," řekl. Byl to jediný způsob, jak na to mohl myslet, lidé jako jeden obrovský drak. Chtěli Saukendara; Saukendar by je zachránil; Saukendar jim dlužil všechno. Saukendar byl to, co se rozhodli, že je. Vždycky byl. Shoka žil většinu života v břiše draka. Teď ho drak chtěl zpátky a všechno, co ho mohlo udržet mimo, byla dívka, která říkala:

"To je nesmysl, mistře Shoko. Jste blázen, mistře Shoko."

Tělo, které bylo Saukendarem, mohlo pokračovat v boji, i když Shoka nikde nebyl, plně tomu důvěřoval; ale Shoka by šel s ní, Shoka neměl jiný důvod k životu; a Shoka byl připraven slyšet od ní ne a vidět ji odejít a ani nevědět, co si bere s sebou - mladé děvče" které nerozumí muži, jenž kromě pár let nikdy nežil v míru.

"O čem to mluvíte?" zeptala se ho.

Nic z toho neznělo rozumně. A tak řekl: "Zůstaň se mnou."

"To je - vdát se za vás?"

"Ne," řekl. "To je něco jiného. - Mimochodem, myslel jsem, žeš to už udělala."

Kousla se do rtu. "Ano, a půjdu s vámi. Můžete se se mnou rozvést, když dojdeme do Chengýdi. Zatím tady nejsou žádné dámy z Chiyadenu, které by vám na cestě byly k užítku."

"Kdo řekl, že se s tebou rozvedu? Usilovně jsem se snažil, abych tě donutil souhlasit."

"Vy si vzpomenete, že jsem vám to říkala." Čelist se jí zatřásla. Svaly se napjaly, takže její brada vypadala velmi křehce.

"Vy si na to v Chengýdi vzpomenete."

"Tak to máš o mně setsakra nízké mínění," řekl. "Nejsem dáma!"

"K čertu s nimi!" zasyčel. "Do pekla se Saukendarem, ženo. Nedělej mi to! Proboha, nedělej mi to!"

Zírala na něj široce rozevřenýma, uraženýma očima.

Kaijengův posel, pan Reidi měl podezření. Způsob, jak ho dostat znovu přes hranici, znovu zatáhnout do jejich záležitostí?

Ta myšlenka ho zanechala chladným.

Ale ona, kterou děsila, byla skutečná. Její hněv byl skutečný. Všechno, co věděla, a všechno, co dělala, bylo skutečné. Balancoval na okraji obrovské tmy a Taizu tím byla šokována, bolestný pohled - to byla jediná hrozba, která ho zachraňovala.

Právě teď si myslela, že ztratil rozum, a ani se na něj nezlobila. Dobře, pomyslel si. Dobře pro tebe, děvče. Mezi uprchlíky z Ygotai přišli za denního světla, a všechno bylo jiné, když lidé viděli pánovu vlajku a když pochopili, že ti unavení jezdci špinaví z cest jsou pan Saukendar a jeho žena.

Shoka slyšel mumlání, viděl změnu v očích lidí, viděl respekt, který vzbuzovali. Ubozí blázni, myslel si. Vaše domy jsou spálené, vaše sousedy zabili kvůli mně. K čertu, proč se na mě tak díváte?

"Ale když se člověk usilovně snažil, mohl si nevšímat pohledů, mohl nevidět obličej na okraji zorného pole, mohl tolerovat starou ženu, která si celá vyděšená přišla sáhnout na Jira a blábolila cosi o starém Císaři a o tom, jak by vše mělo být, a také o tom, že ví, že Saukendar dá vše do pořádku.

Mohl zastřít svůj zrak a přinutit srdce ke chladu, i když to dřelo duši.

V Ygotai se jim dostalo nějakého zadostiučinění, mezi spálenými tyčemi a rumištěm, které bývalo prosperujícím městem.

Našli malou skupinu žoldáků, což Shoka očekával; a už poslal třicet Reidiho mužů do města, aby zalehli do zálohy, zatímco on a Taizu jeli s Reidim a další stovkou mužů městem a ke kanálům, kde vojsko udělalo barikádu přes most.

Bylo to strašně jednoduché. Poslali žoldáky hlavní ulicí města a hnali je celou cestu k záloze venku na cestě, ve které měli jen jedno menší zranění a jeden z žoldáků, který vypadal, že by utekl, se svalil do kanálu se šípem v těle.

"Dobrá," řekl Shoka chladně, klidně. "To nám dovolí získat kousek půdy, než se rozšíří zprávy. Pane, říkáte, že půjdete na sever. Jste připraven jet teď hned, v tuto hodinu?"

Reidi vypadal, že prošel. Bílé vlasy mu povlávaly. Zdálo se, že jako by mu celá záležitost přerostla přes hlavu víc, než chtěl. Ale nabral dech a kývl. "Ano. Moje žena - systém, který máme - Můžeme předat zprávy ostatním. Ptáci - staráme se o ně, víte. Vyměňujeme si je. Tak jsme si to plánovali. Když den přišel - ztratili bychom je... pro každého z nás." Měli pár žoldáckých koní jako náhradní - měli pěkného hnědého valacha, aby si Jiro odpočinul, a hnědku na výměnu Taizuiny bělonohé klisvy.

Shoka považoval za problém převoz na Hisei. A tak si vypůjčili nejen koně; také zbroje a zbraně mrtvých žoldáků, a když se dostali až na cestu k Hisei; nebyli to už muži pana Reidiho podle vzhledu, byl to on a pět nejlepších mužů pana Reidiho na žoldnéřských koních, v žoldnéřských zbrojích - a patnáct dalších pěších.

"Ty nejdeš," řekl Taizu jednoduše, když sešpulila rty a vzhlížela. "Jsi zatraceně malá a nevypadáš jako nikdo, koho znají, tak buď zticha a poslouchej rozkazy jako kdokoliv jiný v této společnosti."

Hned se začala chovat lépe.

Tak vedl hnědáka k řece, kde Reidiho muži vlekli pramici přípevněnou k lanu přes řeku.

Malé dohady, proč tam nebyli převozníci. Pokud měli rozum, utekli, pokud neměli štěstí, byli mrtví; a pokud na druhé

straně nebyla skupina žoldáků, tak byl nepřítel blázen. Pomalý postup; muži představující pěšáky tahali za provaz, Shoka a ti dva s koňmi na výměnu drželi koně.

Bylo snadné si představit, proč byla pramice umístěna na vzdálenějším konci řeky a co mohlo být osudem rolníků, kteří se snažili přeplavit do Taiyi.

Bylo to ploché pobřeží, špinavá cesta táhnoucí se od přivozu; keře vzadu, malá skupina stromů - žlutá země, vybledlá tráva, opar, který nebyl podzimní.

Nad Hisei bylo Panýyei, srdce země, proti kterému Hoishi, Hoisan i Mendang vypadaly jako pohraničí. Klín Nebes. A vzduch páchl spáleninou.

Do pekla s návratem domů, myslel si Shoka a prohnul se jako luk, když pramice narazila do břehu. Valach se nemínil pohnout. Shoka ho tvrdě nakopl do slabin, kůň se lekl, vyskočil a bušil kopyty do paluby a bláta. Nahoru na stráně; ne víc, než by mohl udělat rázný člověk. Viděl žoldáky ničit houštiny a zatarasit stezku ohnutými luky a šípy, u kterých váhali, jestli je mají zapálit..

To byla jejich chyba. Zabralo trochu času přeplavit sto mužů a taky tolik koní přes řeku. Shoka si svlékl vypůjčenou zbroj a seděl pod stromem na břehu, zatímco Jiro a klisna odpočívali s otevřenými očima a ani se nezajímali o pastvu. Ani on se nezajímal o jídlo; které mu nutila Taizu; ale spolykal ho, zamumlal: "To stačilo, děvče," a natáhl se k odpočinku na studené zemi; to bylo vše, co chtěl.

Bolela ho hlava, bolela ho noha, a když zavřel oči, viděl krev a jiné příšerné věci. Ale tady to mohl očekávat. Byla tady, řekla, že nebude spát, a když byla za denního světla vzhůru, byl v bezpečí a znal svou cestu zpátky na svět.

Taizu, kývající se s mečem mezi kolena, Taizu ve své podivné kožené zbroji se stužkami ve vlasech. Dokud se díval na tohle, neviděl krev a tma zůstávala někde vzadu.

"Zmiz," křikla na některého z Reidiho mužů, který se přišel na něco zeptat. "Od včerejška nespál, nechte ho na pokoji!" Kdokoliv a cokoliv to bylo, čekal, a bude čekat a toulal se po tom temném místě, myslel si.

Byly tam stíny. Bojoval s nimi.

Byl tam starý Císař. Můj syn je blázen, řekl ten starý muž.

Všichni vám to říkali, řekl bez trpělivosti a úcty ke starci.

Vyšel z císařské síně bez úklon. Stráž z nějakého důvodu nebyly na svých místech.

Hledal svého otce, zdálo se, že to bylo dlouhé hledání, a byl naplněn větší a větší úzkostí.

Chtěl bych ti někoho ukázat, řekl by.

Ale když si myslel, že našel otce sedícího doma na dvoře, jeho otec zmizel a byla tam stínová armáda na poli před ním a měl slunce v očích.

A Taizu seděla se zkříženými nohama před ním a říkala: "Můj pane. Pane, musíte se vzbudit. Prosím. Pan Reidi to říkal." Zamračil se na ni a zastínil si oči rukou; nebyl si jistý, jestli je vzhůru nebo ne, s pocitem obav o ty muže - kolik z nich? - čekali na něho - kde? jak dlouho předtím? nebo kdy? Srdce mu tlouklo, zatímco se snažil oddělit minulost a přítomnost a vzpomenout si, jestli někdy něco slíbil, něco, o čem se předpokládá, že si rychle připomene.

Ale byla to jen Taizu pohybující se mezi ním a sluncem a držící šálek kouřícího čaje.

Vzepřel se, aby se opřel zády o strom, vzal si třesoucí se rukou šálek a napil se. Stín odešel z místa, kde spal. Zamrkal a pokoušel se uvědomit si, kde je, viděl pana Reidiho, jak přichází; muži se drželi v povzdálí, koně přivázaní na provazech.

"Pane Saukendare," řekl Reidi stojící na okraji slunce, stín proti ostrému světlu. "Odpusťte mi, ale jsme tady v překerní situaci - sto mužů - tady proti řece - žoldáci."

Bolela ho hlava. Přimhouřil oči, aby učinil zdvořilosti zadost, a díval se Reidimu do, očí. Úzkostlivý starý muž. Starý muž, který riskoval vše tím, že tu byl; celý život se takové situaci vyhýbal. Shoka vůbec necítil strach. Jen si přál, aby cítil něco kromě únavy nebo aby něco bylo tak důležité jako přání další hodiny odpočinku a přání, aby Reidi ještě o kousek poodstoupil stranou a zastínil slunce, které mu svítí do očí. Pohnul rukou. Reidi se posunul na tu němou žádost a Shoka nechal ruku klesnout a opřel hlavu o strom.

"Jsme v pořádku," řekl. "Chvilku si tu odpočineme, půjdeme do Choedri a budeme doufat, že pan Kegi zůstal doma -"

"Nevíme, kde jsou žoldáci," řekl Reidi. "Pane Shoko, nepřekročili jsme řeku proto, abychom tu seděli zadkem k vodě..."

Učebnicové válečnictví. "Koně a muži zvládnou jen tolik, pane." Jeho hlas byl chraptivý a skřípal, kéž by ten stařec naslouchal něčemu jinému kromě své rostoucí paniky, myslel si. "Máme krytí; nevědí, že tu jsme - jsme prostě ta stráž, kterou tu zanechali. Nechte je přijít. My se dáme na pochod v noci."

Nebylo to právě to, co chtěl Reidi slyšet. Reidi tu stál, žmoulal si ret a nakonec řekl: "Je nás stovka; pane Saukendare." "Říkáte, že za Choedri nás bude víc?"

"Nevím. Kdybychom se vrátili do Keida, kdybychom obsadili Ygotai -"

- mé pozemky a má rodina bychom byli bezpečnější, byl bych na domovské půdě.

"-ostatní by se přidali k nám -"

"Udělal bychom z Chisei bitevní linii." Hlas mu znovu zasípěl. "Raději bych blíž k Chengýdi. Nebo se k nám další páni připojí? Připojí se důstojníci a armáda? Nebo budou odvedenci bojovat za nás nebo za Regenta? Pokud o tom něco víte, pane Reidi, měli bychom tedy zamířit na jih a jít."

"K ruinám našich pozemků."

Shoka zavřel oči. "Půjdeme za tmy, pane, při našem počtu. Jestli se někdo bude chtít přeplavit, vaši muži jim mohou pomoci a dostat se mezi ně. Není potřeba dělat moc rozruchu. Jestli někdo má hlásit, mohou to sem přijet prohledat. Pošlete muže na támhleten strom. Zabalte ho do pláště, ať vypadá jako vazba a ať sleduje silnici. Chvilku budu spát. Moje manželka také. Radím vám totéž, i vašim mužům, ale držte hlídky. Vyděšené vyberte jako hlídku. Stejně nebudou spát."

Pan Reidi byl jeden z nich, poznal Shoka z Reidiho pohledu.

"Tma," řekl Shoka a Reidi se mu zdvořile uklonil a odešel.

"Měla bys raději spát," řekl pak Shoka Taizu. Taizu si sedla a beze slova se přivinula k němu.

Ubohé děvče, pomyslel si. Opřel se o loket a dotkl se její brady. Byla to ta zjizvená strana. Opřel si tvář o vršek její hlavy, cítil, jak se její paže ovíjí kolem něj. Když zavřel oči, viděl chatu. Viděl Taizu ráno, v té zatracené příliš velké košili, s vědrem na vodu, jak stoupá do kopce... "Pane!" zasyčel někdo a Shoka se probral do úsvitu, probudil Taizu, když někdo říkal cosi o přijíždějících jezdcích.

"Kolik jich je?" zeptal se.

"Pět, šest -"

"Tak se o ně postarejte, zatraceně!" Protřel si oči a poklekl na jedno koleno do prachu. "Ksaku, kde je moje zbroj!"

Nedůtklivě, protože jeho hrdlem to jinak neprošlo.

"Je tamhle, mistře Shoko." Taizu, na rukou a na kolenou. Koně přišli blíž a muži vjeli do jejich středu.

A tětivy zpívaly, jedna, dvě, tučet.

Těla narazila na zem. Shoka skočil po meči. Ale už bylo po všem. Muži pana Reidiho pochytili koně. Shoka vyskočil na nohy a přešel k hromadě těl, do jednoho kopl. Skrz krk. Ten muž nepromluvil.

Ani ti ostatní. Reidiho muži byli v radostné náladě, když zjistili své schopnosti, myslel si Shoka. Přinejmenším nikdo z nich neutekl.

Někdy se mu z takovýchto věcí zvedal žaludek. V tuto chvíli však byl ještě omámený spánkem a přál si, aby tak rychle nevstal, a také si přál, aby nebylo neslušné požádat o šálek něčeho horkého v takové kritické chvíli. "To je v pořádku, to je v pořádku," řekl nervóznímu panu Reidimu. "Nikdo z nich nezpanikařil."

Zpanikařil, bohové. Chci jít domů, to je vše. Chci horu, chci Taizu a sebe a Jira, tam, v bezpečí, zítra ráno.

Slunce a měsíc a hvězdy.

Zatraceně, chci svou verandu a pramen a pohled z předních dveří...

Odešel a posadil se, aby si mohl nasadit chrániče holení, tentokrát svou vlastní zbroj, padla mu, ne jako ta žoldnéřská - zatímco pan Reidi ho následoval a drmolil něco o tom, že by se měli vydat na cestu, o strachu z objevení a o riziku, které podstupují.

Ano, pane, ne, pane, k čertu, jestli neznáte svou volbu oded, pane...

"Vyšlete některé ze svých mladších mužů," řekl Shoka, jestli mají nějakou rozumnou šanci. Do pekla s holuby. Ať roznesou zprávy osobně tam, kde to je nejvíc potřeba a kde mohou odpovídat na otázky a dát záruky a doufat, že spojenci se přidají."

Pan Reidi to šel udělat.

Zavázal řemínky a nasadil si náloketníky. Taizu byla tady, aby mu pomohla s pancířem. Neřekla ani slovo, nestěžovala si, jen děsivě mlčela. Vzal ji za ruku a řekl jí blízko u ucha: "Jsi v pořádku, děvče?"

"Ano." Tvrdě, mezi zuby.

Ovinul ji paží, chvíli ji držel; bál se o ni, bál se o sebe.

"Plánuj svůj návrat," řekl jí do ucha; "Plánuj svůj návrat, není to tak dobře?"

"Zatraceně dobrá rada. Nemohu si vzpomenout na lepší. Přejte si, abychom měli muže, které bychom mohli nechat dělat vojáky."

Pak rychlost... rychlost a ticho, místo toho počtu...

Do tmy byli na cestě, se zástupem náhradních koní, díky žoldákům na této i té druhé straně řeky. Bez zastávky, nařídil Shoka. Pár mladíků, které Reidi vybral, už odjelo se Shokovými instrukcemi dobrou půlhodinu před nimi, ale žádný z nich nejel do Choedri.

"Tam doručíme zprávy sami," řekl Shoka.

Kapitola šestnáctá

Hvězdy mdle zářily, obloha na východě tmavla nad nízkými kopci, když dojeli k brodu u Tei.

"Zatracená věc s těmi cestami a řekami," zamumlal Shoka Taizu, když jeli, "cesty vedou k brodům a brody jsou tam, kde tě mohou najít tvoji nepřítelé. Tenhle druh štěstí nevyhledávám dvakrát."

"Vyjde to znovu," řekla Taizu, "není důvod, aby ne."

V to doufal. Soukromě umístil značnou část své naděje do rukou mladých jezdců, kteří vyjeli na západ do Jendei v Hainanu, do Maijunu v Feiyanu, a na východ k pánům ze Sengu a Mendangu a Taiyi, v Mandi na Chaighinu, podél říční cesty. Byli tam tři, jeli rychle tím směrem, další jel zpět do Keida, aby podali Reidiho ženě Aio nástin situace a ta aby poslala zprávy pomocí ptáků, další jel k určitým přátelům v Muře a Hue a jeden přímo na sever do Kiangu, nejvzdálenější části Císařství. Množství všeho, dohoda psát všechny zprávy dvojité, protože nebyla naděje, že by se některé zprávy dostaly na své místo v jednom vydání, ať pocestují na koni nebo vzduchem.

Ale pokud by neudělali nic jiného - mladíci se svou rychlou jízdou a zkratkami bočními cestami mohou přesvědčit nepřítelé, že dva prchající na koních jeli některým z půl tuctu směrů; zatímco velká hlučná skupina nesourodých jezdců jedoucích přímo po cestě by mohla být zaměněna žoldáky za jednu z jejich vlastních společností.

Jet pořád, jet rychle, nechat nepřítelé přemýšlet, zatímco jejich situace se během hodiny mění.

Koně běží bezpečným tempem, měnit své koně za náhradní, měnit těžké a lehké jezdce, jít a zchladnout, pak nabrat dech a zase běžet... On a Taizu je měnili nejčastěji, kvůli Jirovi, ten staroch klusal většinu noci jen s břemenem své výstroje, ale jel z největší dálky a byl nejstarší.

Bylo zatraceně jisté, že nejel na tom starochovi, když přijeli k brodu, po břicho hlubokém, a když šplhali do blátivé

stráně na břehu mezi stromy.

"Jaká společnost?" zakřičel hlas ze tmy nad nimi.

"Aghi," zasyčela na něho Taizu; a: "Aghi!" vykřikl Shoka, i když netušil, jestli to je správné jméno. "Nově najatí, z Hoisanu! Jaká je vaše společnost?"

Pro případ, že by někdo chtěl odpovědi, které neznali. Dlouhá pauza. Pak: "Jeden z vás půjde nahoru," zavolal pozorovatel. "Pěšky!"

"Jaká je vaše společnost?"

"Ne!" zasyčela na něho Taizu, "nechodte nahoru."

Přišla odpověď: "Sachi!"

"Je to správné?" zeptal se Taizu.

"Nechodte tam nahoru!"

"Buď zticha. Jestli někdy přijdeš blízko čela kolony, vymlátím ti zuby."

"Dobrá. Jdu."

Slezl ze sedla, podal uzdu Reidiho kapitánovi a řekl: "Když mě uslyšíš křičet, vyleť do svahu jako blesk."

Nechal kapitána s uzdou v ruce, jako by to byl sluha, ale dalo mu to šanci na slovíčko.

"Co je to tam dole za zpoždění?" zakřičela hlídka.

"Už jdu."

Ted' cítil, že mu srdce bije rychleji. Už se nebál, jen se vše kolem zotřilo, vzpomínky na cestu před deseti lety, jak vše dopadlo, kdyby to jinak nezamotal, kdyby se proudy a čas nezměnily; zahrnout doprava a doleva a ke stromům nahoře. Šel, vzpomínal si na zatáčky, jak je nacházel, šplhání po točité stezce do svahu mezi stromy. Lučištníci, myslel si, a doufal, že mu Taizu věřila.

Viděl stín mužů před sebou, slabý odlesk světla na kovu.

"Jaký kapitán, před Aghi?"

"Jsem kapitán této společnosti. A ať se propadnu, jestli budu stát tady ve tmě a hrát si na hádanky. Mám rozkazy, povolení a radil bych ti, synu, abys měl ty svoje po ruce a dával si pozor na hubu, protože jsem dlouho nespal a jsem ztraceně dlouho v sedle na to, abych se dohadoval s nějakým zasraným vojáčkem, který si chce se mnou hrát!"

Viděl, že společnost vyšla na svah. Viděl zmatek mezi postavami před sebou, slyšel křičet velitele hlídek: "Zatraceně!" a ustupovat.

Už se pohyboval, rychle se skutálel, když zasvištěly šípy; ruce dopadly na meč a vytasily ho hladkým obloukem, když vyskočil na nohy a dosáhl jediného místa, kde ho lučištníci nemohli zasáhnout - přímo proti jejich velitelům, jeden, dva a tři, odlétla hlava, zmračený muž a třetí mu poskytl dva, tři kroky, než udělal chybu a dopadl na kořeny stromu.

Shoka chtěl zajatce. Na tohoto neměl čas, s létajícími šípy a společností přicházející od ohně.

Prošvihl meč mezerou v mužově obraně, a sekl muže přes paži, přes krk; byl mrtev dřív, než jednotlivé kusy dopadly na zem.

Koně proběhli, rachotili na stezce, skrz keře, tětivy bzučely, meče se setkávaly s ocelí a křičícími muži - muži a jeden jekot, který moc dobře znal.

Skočil do keře a zalehl, protože věděl, že hlavní nebezpečí představuje jeho vlastní strana.

"Pane?" uslyšel, když hluk odumřel, ženský hlas; a tak zapískal, posbíral se a uslyšel zvuk, jak se někdo snaží proběhnout skrz keř.

"Je tady ještě jeden!", zaječel a uslyšel jezdce, jak ho pronásledují, tmavé tělo běžící kolem něho vpravo v podrostu, aby si zkrátil cestu. Ale kdokoli to byl, seskočil ze sedla a utíkal za hlukem.

"Taizu!" zaječel a uslyšel "Jsem tady!" blízko koní: Pak si vzpomněl, že vedla koně ze sedla - díky bohu to nebyla ona, kdo probíhal křovím. Vyšel zpět na mýtinu, slyšel, jak někdo chřastí okolo, ale jinak nic.

Klisna s bílými nohama se ukázala i ve tmě. Našel Taizu a Jira, kterého Taizu hlídala. "Jste v pořádku?" řekla Taizu.

"Bez problémů," řekl, když si z její ruky bral Jirovu uzdu. Ale z keře slyšel náhle ticho a věděl, že jejich muž zmoudřel a zalehl a tiše naslouchal, nebo ztratili muže, jedno nebo druhé.

V každém případě nechali uprchnout muže, aby běžel k svému pánovi a udělal poplach.

Zapískal, což byl signál, který určil Reidiho mužům, aby poslechli - příliš mnoho rizika a příliš velké zpoždění při lovu v keřích bylo výhodnější pro nepřítele než pro jeho muže; a vše, čeho chtěl dosáhnout, bylo vložit vzdálenost mezi sebe a žoldácký tábor, ať byl kdekoli.

Ze tmy vyběhl kůň a utekl do lesa. "Jsou tam," řekl někdo.

Pelášil tam, kde by mohla být záloha, kde už ztratili jednoho muže a jednoho pohřešovali.

Peklo.

"Máme tu nějakého kurýra," řekl muž, když vytáhl slonovinové pouzdro z brašny jednoho mrtvého.

"Jedna zpráva, která neprošla," řekl Shoka a vyšvihl se do sedla. "Ale to je jen jedna ze ztrát. Jedeme. Nemáme čas se těmi věcmi probírat. Pojďme odsud!"

"Pei se nevrátil, pane!"

"Pei se možná nevrátí! To je Peiho problém! Nevíme, do jakého pekla se ten muž mohl dostat. Jedeme! Ted'!"

"Pane," protestoval Reidiho hlas ostře.

"Tohle je válka, pane! - Taizu, jdeme-!"

"Nebudte tak prudký!" řekl Reidi, když se koně procházeli a jeho muži sesedli, aby prohledali mrtvé, pak utíkali nasednout i bez jeho rozkazů. "Jeden z mých mužů je -"

"Mrtvý, pane Reidi, nebo se k nám sám připojí! Souhlasíte? Přijímáte mou radu? Nebo ne?"

"Zatraceně -"

"Jedete, pane?"

"Dobrá," zavrčel starý muž. "Dobrá -"

Shoka pobídl Jira patami a Jiro se pohnul; Taizu na klisně s bílými nohama jela vedle něj a celá společnost se sama roztříbila.

"Zpomal!" zakřičel na Taizu, když projeli clonou stromů a vyjeli na volné prostranství.

Ale nebylo před nimi nic kromě otevřeného prostoru a napravo prvního záblesku úsvitu. Muž, kterého tam nechali, je nedohnal. "Očekávejte nejhorší," řekl panu Reidimu, když přijel blíž k němu a jeli rozumnou rychlostí. "Přijměte mou soustrast a omluvu, pane, za tamtoho muže, ale neodpovídal na můj signál a my musíme mít málo shovívavosti - raději bych věřil něčemu více přesvědčivému."

"Bohové nás chrání," řekl Reidi tiše.

Ta zbožnost ho vyvedla z míry. Byl zase v Chiyadenu. Spolkl kyselou moudrost a řekl: "Věřím tomu, pane, ale nepokouším jejich dobrou vůli tím, že půjdu jinudy, když nám dávají cestu, kterou potřebujeme, pane... Berou si své oběti a žádají nás, abychom pokračovali -"

Zbožné oslovství, starý muži, ztrácíš muže, to je vše, a dáš rozkaz a doufáš, že ten, kdo jde, ví, co dělá, pane, nebo ho ztratíš.

Nezbyla ani trocha toho zatraceného času. Nezbyl žádný čas.

Slunce vyšlo na oblačném východě a koně šli dál.

Na kopci se objevila skupina jezdců.

Uviděl je v tentýž okamžik, kdy ze společnosti vyletěl výkřik poplachu, muži couvli a v koloně vznikl velký zmatek.

"Poďte," řekl a jako první vedle něj byla Taizu, dřív než kdokoliv jiný.

"Ty se vrátíš," řekl. "Vezmi si luk a jdi do zadní řady. Nemáš dostatečnou váhu."

"To jsou praporce, muži! To vpředu jsou praporce, je to znamení pánů!"

Také to viděl. Slyšel, co mu řekla. Srdce mu bilo v těžkém rytmu, v rytmu klapotu Jirových kopyt. Rudé praporce, bílé znamení; modrá se zlatou.

Rudá Feiyanu. Modrá Hainanu.

"Nahoru s praporcí!" zavelel Reidi a Shoka neodporoval. Černá a bílá Hoishi vylétla na tyč, rozvinula se a zatřepotala se ve větru. "Můj pane Saukendare," řekl Maijun z Feiyanu, když se pak střetli pěšky, jejich jezdci kolem nich, praporce se třepetaly. "Můj pane Reidi," s úklonami a líbivými zdvořilostmi od statečného Lintaie z Hainanu, syna starého Jendeiho.

"Můj otec by tu byl," řekl Lintai, "kdyby mohl jezdit na koni. Vzadu -" Rezervovaně. "- jsou čtyři stovky pěšáků. Lehce ozbrojených, cestujících svou vlastní rychlostí. Potkali jsme vaše posly na cestě. Už jsme se vypravili. Jsou na cestě do Yiungei."

"Božská rychlost," řekl Reidi zbožně. "Stateční chlapi."

Věř ptáci rychlosti, myslel si Shoka; byly to dobré zprávy, že ptáci přeletěli dvě provincie, to už bylo něco. Že jezdci mířili k severu, byla Shokova druhá naděje. Ale ne dost. Pět set těžkooděnců v sedle s Maijunem, čtyři sta s Lintaiem, možná tři, čtyři sta rolníků někde vzadu, myslel si Shoka, mezi všeobecnou radostí tří pánů a jejich oddílů: Ne dost, abychom porazili Gardu, příliš mnoho, abychom byli pohybliví.

Dost na to, abychom dostali jih z našich zad a vpletli do toho jih, pokud budou poslouchat naše rozkazy.

Důvody nebyly nikdy Maijunovou silnou stránkou; Maijun z Feiyanu byl z té generace, kterou znal, muž, který si vytvořil názor a strávil všechny další chvíle obhajováním svých názorů.

Ale byla to ta chvíle, emoce vrcholily, měl Maijunovu pozornost, a tak Shoka řekl: "Mí pánové, nemohli jste přijít v lepší chvíli. Nevím, co přichází v našich patách, ale rozhýbali jsme věci za námi. Jdu s malou silou - rychlost a překvapení, pánové, přejít přes Hisei, než se dozvědí, kde jsme - vypadáme jako jedna z žoldáckých tlup a procházíme přímo jejich obranou, jsme ostrým sekery a vaše síly za námi - jako bychom byli jedna z jejich vlastních band, ustupující vaší výhodě, prachu, hluku a všemu."

"Nebezpečné, pane Saukendare!" řekl Maijun z Feiyanu. "Nebezpečí od našich vlastních záškodníků stejně jako od Gardy -"

"Není čas čekat. Doufáme, že ti záškodníci tam jsou, pánové."

"Budou tam, pane Saukendare. Zprávy jsou poslány. Odpovědi."

Doufejme v bohy, že odpovědi. Nelíbí se mi to. Nikdy jsem nevěřil odhadu jiných. Nikdy jsem na nic nešel naslepo.

Zatraceně, citil nejistotu. Ale zastavit se je nejhorší.

"Pak očekávejte, že budeme mít cestu volnou. Cokoliv je s vámi, může nás následovat."

"Když vás lidé mohou vidět, když jste pro ně víc než pověst - lidé vás potřebují vidět -"

"Řekněte jim, že jste mě viděli. Řekněte jim, že jdu přímo po cestě -" Zvedl ruku směrem k Choedri. "- a najdou dost důkazů, kde jsem byl. Pokud budou dost rychlí, budou ve výhodě. Jestli budeme dost rychlí, pánové, můžeme je donutit přepracovávat své plány, dokud se jim nedostaneme za krk, a tehdy tam bude potřeba naše těžkooděná jízda a lehkooděná pěšáci. Už jsme uvnitř jejich opevnění. Jestli teď zpomalíme, Ghitovi žoldáci se nám mohou dostat do zad a udeřit na nás ze všech stran. Jestli se dostaneme na sever až do Hisei, bude tam už moje vlastní provincie a páni na severu a oddíly pryč z Kiangu; když je budeme mít, dostaneme Regentovy přední i zadní linie. Bude se tlačit k Chisei, když mu nedáme čas se zorganizovat v Hisei. Rychlost, pánové, a přizpůsobivost. Teď jsme dost pohybliví, abychom se dostali tam a zpět, když postaví svou obranu příliš rychle - to je vše, s čím můžeme počítat. Ale musíte se tam dostat, aniž byste zničili své pěšáky. Pokud nám chcete udělat službu, vyměníte nám některé z našich slabších koní."

Všechno se chvělo na ostří nože, ano a ne, s těmito pány.

Maijunovy oči přebíhaly z něho na Reidiho, na celou společnost a zastavily se na Taizu, než sklouzly zpátky na něho.

"Holubi," řekl Maijun. "Císařovi vlastní ptáci. Rychlejší než jakýkoli kůň, pane Saukendare. Jestli Císařovi muži budou mít nějaké s sebou -"

"Vsadím se, že ano. Ale je to stále méně riskantní než donutit nás trčet v závazcích příliš daleko na jih, když severní páni budou cítit naléhavou potřebu, spojenectví. Každá vzdálenost, o kterou se přiblížíme jejich území, je mnohem bližší než k jejich srdcím, pánové, a když nepřijdou, jsme více než pověst, nebudou se o tom přesvědčovat. Ať mě lidé vidí, raději by měli, raději by nás měli vidět, pánové, měli by vidět Regenta odcházet, měli by nás vidět jet směrem k hlavnímu městu, to by se mělo stát, nebo budeme zatraceně osamělí v kruhu Ghitových žoldáků, a naše hlavy budou na špalku, pánové, vaše a moje zároveň. - Pane Reidi, až dosud to byla obtížná jízda, teď máme oddech, nemyslel bych si o vás nic špatného, kdybyste nechal tuto těžkou jízdu mladším mužům a připojil se k těmto pánům - není to méně nebezpečné, ale je to zatraceně méně obtížné pro tělo."

Pan Reidi sevřel čelisti. "S mým tělem je všechno v pořádku, pane Saukendare."

Shoka přikývl, zčásti úlevou, zčásti si pomyslel: Snažil jsem se. Ubohý starý blázen. "Pak bychom měli raději jet." Než někdo mohl otevřít ústa a začít diskutovat, bohové jim pomozte; a pánové začít namítat a přemýšlet, bohové jim dvakrát pomozte. Nevědí, jestli nějaká ptačí poslové letěli na sever a východ; jaké vraždy se mohou stát a kdo by mohl být uvězněn od této chvíle na severu a jaké pasti leží v Hisei, kdyby Ghita držel ruku nad vším, jak by mohl. "Máme koně?" zeptal se Shoka.

"Ano, pane," řekl Maijun.

"Máte mé díky." Uklonil se pánům a odešel mezi muže, vybíraje nejhorší náhradní koně.

"Tento," řekl u koně, který kašlal; "ten valach tady," u jednoho, o kterém věděl, že byl vždycky poslední. Nechtěl zneužívat velkomyslnosti pánů tím, že by příliš přebíral, ale vybral osmáct koní, kteří měli potíže, a vyměnil je s mnoha díky s Maijunovými muži.

Ale Jira si nechal a Taizuinu klisnu také; byla zdravá a její výrazné zabarvení poslal k čertu, měla cit pro boj, v tom starý soudce nelhal - neplašila se a nelekala, a to bylo víc, než by mohl říct o náhradních koních.

Vzal si od Taizu Jirovu uzdu a nasedl na něj, zatímco zbytek lidí nasedal na koně. Ale když se s ním setkali pánové, jejich muži jedoucí za nimi s praporci a se vším se na něj dívali s takovým zneklidněním, že mu z toho zatrnuly zuby. Když se pak dvě kolony setkaly tváří v tvář, Reidi a jeho muži a on, viděl; že to nebyl on, na koho se dívali, ale jeho společnice.

Žena ve zbroji. Samozřejmě že s tím byly potíže. Samozřejmě z toho byly postranní pohledy a dohady, jestli je to žena, nebo příliš zženštilý chlapec. Nebo tohle slyšeli také. Reidiho mladíci, myslel si Shoka a řekl zdvořile:

"Taizu, pánové. Moje manželka."

Přesto znepokojené pohledy, přebíhající z ní na něho. A uctivé úklony pánů a šepot mezi muži.

"Slyšeli jsme," řekl Lintai příliš rychle a Maijun byl zticha, diskrétnější, a jen se uklonil.

"Má paní."

Shoka sebou znepokojeně škubl při tom Má paní směrem k Taizu; ale daleko větší znepokojení cítil při chování mužů, když jeli kolem, doteky amuletů a kradmé pohledy.

"Neškleb se tak," zasyčel na ni, když byli pánové z doslechu. "Usmívej se, zatraceně."

Usmála se. Otočila hlavu a lehce se usmála, ukázala zuby a pokynula projíždějícím jezdcům, když se obě kolony daly do pohybu. A když se ohlédla na něj, zašklebila se.

"Všechno slyšeli cestou z Monu!"

"Slyšeli to od Reidiho mužů! Neškleb se!"

"Řekněte jim, že jsem z Huy!"

"Řekl jsem to Reidimu! Mohl bych. Změnilo by to něco? Je v tom nějaký rozdíl? - Pan Reidi říká, že jsi Kaijengova dcera... Že jsi mě přišla lstí vylákat do boje -"

"To je lež!" Šepot už skoro přestal být šepotem. Vypadala, že bude škrtit. A to pobouření, které ukázala i v předchozích střetech, ho mátl. "Vy tomu věříte?"

"Ne. Dokonce jsem přestal kontrolovat tvoje palce, když spolu spíme."

"To není legrace, zatraceně!"

Nebyla. Bylo to daleko od neškodné zábavy, pro ně oba. Byl dlouho zticha, když jeli, a Reidiho muži svinuli prapory a znovu se stali žoldáky. "Jsi moje žena. To je cena za to. Říkáš, počkejte, až se dostaneme do Chengýdi, a možná změním názor. Já říkám... jsi moje žena a já bych si přál vrátit všechno na začátek, přál bych si, abych si nemyslel -"

"Co?" zeptala se po chvilce ticha.

"- abych si nemyslel, že mohu použít tu pověst. Rozšířit trochu zmatku, udělat ho co nejfantastičtější, aby mu lidé nevěřili, dvůr ho nebral vážně - nebo nepřátelé nás nenásledovali domů, pokud by tomu věřili - Zatraceně."

"Tak jim řekněte pravdu!"

"Zkusil jsem to, povídám ti. Můžeš jim říct pravdu, a nepomůže ti to. Čemu lidé chtějí věřit, to nezastavíš." Podíval se do jejího rozhořčeného obličeje, kde nabývaly vrchu pravda a čest, a cítil bolest u srdce. "Jsem blázen. Myslel jsem si, že to víš. Dost často jsi mi to říkala."

"To není vtipné, mistře Shoko!"

"Nevtipkuji. Víš, co to stojí. Zatraceně, víš, co to stojí." Viděl ji, jak od něj odchází - viděl ji, i kdyby žili, jak od něj utíká... aby zachránila sebe; i to by vyvolalo pověsti a zanechalo by ho to - s přáním, aby raději zemřel... utrápil se, jako ti zatracení blázni v baladách, kterým se pokoušel vyhýbat. Ale i skutečné srdce se mohlo zlomit, po tak mnohém a po tak dlouhé době. Zaťal zuby a zíral na ubíhající kopce před nimi, které vedly dolů do Choedri, měli je minout, brzy, rychle; Saukendarovy myšlenky jdoucí rychle, chladně a říkající Shokovi - člověku, že to, v co doufal a co chtěl, nemá místo na tomto světě a teď jeho obavy neměly čas na odpočinek. Pověsti byly zbraň, použil dokonce Taizu, vyvolal

strach, zastrášoval dokonce pány, protože měl pravdu a oni ne a neexistoval jiný směr, než kterým se vydal on; Saukendar neměl pochyby, strach ani bolest pro věci, které dělal.

Kromě toho vedle sebe uslyšel dívku, jak měkce říká:

"Mistře Shoko?"

Nepodíval se na ni. Příliš to bolelo.

"Pane? Jak vám mám říkat? Nic není správně."

"Jakkoli budeš chtít," řekl příliš drsně, jeho chrapot se pokoušel o návrat. Přemýšlel chladně, kdyby se rozplakal před Reidim a jeho muži, jestli by to oťrášlo jejich důvěrou. Ale ten chlad se ho držel a nenechal ho jít. Teď ne, řeklo mu to, ne s životy v sázce.

(Zemři s tím, zatraceně, a řeknou, jak nás vedl démon.)

Taizu dlouho, dlouho nic neříkala. Muži přišli k nim. Neměli soukromí na rozhovor.

Ale když znovu vyměnili koně, přijela k němu a dotkla se jeho paže. "Promiňte," řekla.

"Promiňte?" byl podrážděný. "A co, proboha?"

Zmátl ji. Viděl to.

V příští hodině můžeme být mrtví. Je to dítě. Dívka. Co tady, ksakru, dělá? Proč ji nezastavím?

"Udělala jsem něco, co jsem neměla?" Muži byli všude kolem. "Udělala?"

Přímo do srdce. "Měla bys být pryč odsud," řekl. Vzpomněl si, že pro Saukendarovu ženu neexistuje bezpečí.

Nikde: Nikdy. "Zatraceně."

"Co jsem udělala špatně?"

"Je to moje chyba."

"Není to vaše chyba," pokoušela se šeptat a hlas jí skřípal. "Zatraceně, nejsem vaše chyba, nejsem ničí chyba, jen svoje, a neříkejte mi nic jiného! Co jsem vlastně udělala?"

Podíval se na ni, sjížděl po ní pohledem. Mohli by být zpátky na jejich verandě. Chata. Před rokem. Z nějakého důvodu cítil, jak se jeho rovnováha usazuje, smrtící střed.

"Nic," řekl a vzal si od ní Jirovu uzdu. "Vůbec nic. Už jsem viděl horší." Sakra, proč to nemůžu říct přímo? "Pár lepších. Jen se mi tvůj krk líbí téhle délky. Opatruj ho pro mě. Poslouchej. Kdyby se to pokazilo - Kdyby mě zabili -"

"Neříkejte -"

"Jeď na venkov. Dostaň Gitua. Zaplať těm bastardům za to. Vyhovuje ti to?"

V Taizuiných očích se objevil temný oheň. Trochu zvedla hlavu. Přikývla, velmi zdrženlivě, ale s určitostí.

Není blázen. Ne. Bylo to, jako by se zřítíla zeď, která tam byla celé dny, a jako by se dívali jeden druhému do očí bez potřeby něco skrývat nebo se dívat jinam.

Kůň zafrkal. Muži kolem nich čekali. Stáli tam jako blázni.

"Musíme jet," řekl rozmrzele, otočil se a vyšplhal se Jirovi na hřbet, zatímco Taizu se vyšvihla na klisnu.

Saukendar a jeho žena - démon, řekli by. Dostala ho. Přišla na horu, očarovala ho, slíbila mu pomoc proti jeho nepřítelům, dokud bude jeho ženou a pokud ji udělá chiyadenskou dámou; ale nikdy by na sebe nevzala svou pravou podobu, dokud by se nezpronevěřil svému slibu -"

Viděl, jak se na ni muži dívají. Viděl, jak čistí její stezku a někteří na ni za jejími zády zírali. Taizu k nim nechovala nepřátelství, bohové vědí, že ne. Ale nikdo neměl zkušenosti v jednání s démonem, ale - jestli liščí žena nebo démon je měl v oblíbě, bylo jasně naznačeno Saukendarovi, že záleží na jejím dobrém chování, pak... byli dobří i špatní démoni a dobrý byl i stejně platný spojenec jako Saukendar. Možná na sebe bere svou pravou podobu jen proti nepřítelům, obnaží zuby, promění jejich kolena na vodu jedním pohledem, udeří dvojítm mečem blesků a dvojítm oštěpem ohně, přivolá vítr a bouři.

Očekávali takové věci, tak jako očekávali jednorožce a bohy v málo osídlených místech; a pálili tyčinky pro štěstí svých mrtvých, nosili talismany pro štěstí a ochranu duše v nouzi. Tak proč by se měl jejich démon obrátit proti nim, jak by se to mohlo pokazit, když s sebou mají Saukendara jako talisman, nejiný než ty, které nosili kolem krku a kotníků. Zatraceně, svůj osud svěřovali jemu.

A nejvíc ho svěřovali Taizu. Pole kolem Choedri byla obděláná; země ukazovala pořádek, práce rolníků byla snadno rozeznatelná. Na dohled nebyl žádný dobytek - všechno bylo daleko od cesty, počítal Shoka, všechno je v kopcích nebo ve zdech hradu Choedri.

"Modlím se, aby ten vzkaz prošel," řekl Reidi, když poukázal na tu prázdnotu. "Pan Kegi je jeden z těch, na které se můžeme spolehnout, pokud se na něj nevrhli -"

"Myslel bych si, že by se měli poslat na jih," zamumlal Shoka více a více zneklidněn. "Feiyan měl čas se k nám připojit, proboha."

Měli pár mužů vpředu, asi půl hodiny. před sebou, v převleku obyčejných pocestných, beze zbrojí a neměli na sobě nic, co by vypadalo válečnický. Buďte slušní ke komukoliv, koho potkáte; poradil jim Shoka, ať žoldáky nebo Kegiho muže. Jste z Ygotai. Jste na cestě k místním úřadům se žádostí o pomoc.

Doufal, že by to muži mohli zvládnout. Doufal, že ti muži byli stále naživu, skryti v krajině, malých lesících. Teď a znovu by našli hrudky mouky na cestě, což byl starý stopařský způsob, jak sdělit, že v dohledu je vše v pořádku. Ale byla tam spousta živých plotů a kopců.

"Další znamení," řekl Shoka víc a víc znepokojený, a skoro si přál na začátku lesnaté krajiny, aby se na silnici neobjevila bílá skvrna. Pokud narazíte na něco špatného, jeden z vás zalehne a počká, dokud to partner neověří.

Nedělejte značku, pokud si nejste zatraceně jisti.

Zatraceně, mně se to nelíbí.

"Sešikujte kolonu," řekl Reidimu. "Stáhněte se. Projdeme. Zatraceně, copak Kegi nevěří na nedotknutelnost veřejných

cest?"

"Plánovali jsme tyhle přebytky," řekl Reidi. "K použití."

"To mohl nepřítel také," řekl stroze a zamával Reidimu.

Myslel na odeslání Taizu zpět a počítal, že kdyby se něco pokazilo, bylo by jí líp než se zmateným a zlodějským darebákem.

Kolona se rozdělila, část se stáhla.

Pobídl Jira. Jeho část společnosti jela rychlým tempem pod lesními stíny, čistá, dobře udržovaná cesta. Další šplíchanec mouky.

Pak zákrut cesty a hromada mrtvých na naostřených kůlech na stezce.

Koně se plašili, čepele vylétly z pochev. "Sesednout!" Shoka zaječel, tlačil Jira blíž ke stromům vedle cesty. Byl venku ze sedla, když se na barikádě objevila hrstka mužů v barvách Taiyi.

"Stát!" zaječel poručík pana Reidiho, stále na koni uprostřed cesty. "Stůjte! To je pan Saukendar -"

Chvilku potrvá, pomyslel si Shoka, vymotat se z podrostu a doufat, že Reidiho muž nedostane šíp do hrdla. "Opatrně!" řekla Taizu třesoucím se hlasem. Seskočila vedle něj, napjala luk a připravila šíp. Ale Saukendar stěží mohl vypadat jako blázen, skrývá se za keř, a tak jí dal Jirovu uzdu - nemělo smysl nechat toho starocha zastřelit - a vyšel doprostřed cesty s dalším bláznem.

Byli to muži pana Kegiho. Měli stopaře, povolení na ně, a žádné na zrozpačitělé stopaře, kteří mlčíci a zapálení pro svobodu se vrátili s poručíkem pana Reidiho, aby se vše vysvětlilo; a Kegiho muži měli příkaz běžet do hradu a hlásit panu Kegimu, že to byla pravda, že se pan Saukendar vrátil, provincie Hainan, Feiyan a Hoishi povstaly, jejich pánové vyrazili se svou osobní gardou a jejich lidé jsou na pochodu...

To bylo, když Shoka slyšel o drakovi, který symbolizoval jeho návrat, obrovské zvíře, které se objevilo poblíž Ygotai a nechalo tam stopy u kanálů, rýhy po drápech a obrovité tělo, otištěné ve vlnovkách přes rýžoviště, znamení, která každý mohl vidět.

Shoka se podíval, na Taizu a viděl ji tam stát s otevřenou pusou, jako by v příštím okamžiku chtěla všechno popřít. Ale jen tam stála s Jirovou uzdou a s uzdou klisny s bílými nohama, na okraji cesty, a tak řekl: "Taizu."

Podala mu Jirovu uzdu. Vzal je a ona stála vedle něj beze slova.

V Tengu byli žoldáci, na severu. Většina jich byla u Hisei v Lunganu.

Tak je varovali Kegiho muži. Špatné zprávy, myslel si Shoka. Chtěl být tlačěn kupředu. Chtěl urazit co největší vzdálenost, tvrdit, že byla větší než doopravdy - klam a zmatek jsou v této chvíli nejlepší spojenci.

Ale únava kalila jeho vidění; a rozum říkal: zastav se teď, za Choedri už možná nebudeš mít možnost.

"Přijďte na Choedri," žádala ho Kegiho garda. "Náš pán by vás rád viděl."

Shoka s tím počítal, toužil po opravdové posteli a teplém jídle; ale přeběhl mu mráz po zádech při představě, že by měl ustoupit mezi něčí zdi. Reidi přísahal na Kegiho dobré úmysly. Ale Reidi přísahal taky na stopaře.

"Ne," řekl. "Omluvte mě svému pánovi, ale já jsem přísahal - Bohové, jak skvělá lež! "- že nepřijmu přístřeší, než dojdu do Hisei. Požádejte svého pána, aby se s námi setkal dnes večer u brány, pokud bude tak laskav. Já a pan Reidi budeme odpočívat na okraji jeho lesa do setmění. Měli jsme ztraceně dlouhou cestu, než jsme se sem dostali."

"Pane," řekli, "ano, pane." A kapitán zavelel, aby odstranili zátaras, vyslal posla k svému pánovi, a když se Reidi a jeho muži sebrali a přišly potřebné věci, doprovodili je na okraj lesa, na svah, ze kterého bylo vidět na širokou pláň, kde stál hrad Choedri.

Víc, nabídl jim trochu jídla a vody, kterou měla jeho společnost, a polovinu svých mužů jako stráž, dokud budou odpočívat, protože cesta se mu zdála dost chráněná.

"Můžeme tomu věřit?" zeptala se Taizu tiše bokem, když přišlo na rozdávání jídla. Chráptěla. Cítil se také tak - když teď přímé nebezpečí bylo pryč, jeho rozum se chtěl rozprchnout a vrchu nabylo syrové podezření.

Byl nerozumný, řekl si. Byla to nejjasnější známka toho, že nepřemýšlel jasně, když začal vše podezřívát, každý zvuk okolo, čistou vodu, kterou mu podali, a rozumného, dobře připraveného spojence, jehož kapitán vypadal jako muž na svém místě.

"Ať jsem blázen, jestli máme na vybranou," řekl.

Kapitola sedmnáctá

Nebyl to průvod, který vyrazil před setměním, byla to výprava, prapory, vozy rachotící kolem, což Shoku probudilo ze spánku asi na hodinu; na kratičký okamžik si představil, že na ně jede celý batalion, ale praporce byly osobní praporce pana z Choedri, vazala Deigihho z Taiyi. Stráže pobíhaly, aby přivítaly svého pána, a pan Reidi vyburcoval svůj průvod. "Není jich moc," řekla Taizu potichu, zklamaná jejich počtem, a Shoka si myslel totéž.

"Zásoby," řekl. "Zbytek asi bude ve městě. Nebylo by rozumné hnát je sem a pak zase nazpátek. Necítil horší bolest v kostech, než když si lehal k odpočinku, a také cítil okamžik beznaděje z důvodů, které nedovedl pojmenovat - kromě toho, že se kolem všeho nadělalo ztraceně moc povyku. Blázne, říkal si pořád, jsi blázen, že jsi tady; že na sebe bereš všechnen tenhle zmatek - a nemáš tu dost mužů, abys ovládl pole, pokud nejsou ztraceně líp organizovaní, než jak to vypadá.

Jdi sám, přiblíž se nepříteli, projdi jeho obranou.

Označoval Taizu za blázna, když měla takové nápady, jako byl tento. Podívej se na mne, myslel si a představil si, že přemýšlí také tak, nadává si za to a myslí si, že pan Saukendar musí mít nějaký tajný plán pro spolupráci s těmi Pány,

těmi omezenými pány, od Reidiho a jeho nástupců až po ty; které znal - a po celou tu dobu mysl pana Saukendara byla zaměstnána únavou a účastí na jiných plánech a spiknutích, že nemohl dělat nic jiného, než jet kupředu, dokud to vydrží kosti a rozum se nerozptýlí ve větru.

Plánuj svůj návrat

Minimální síla

Skvělá pozice

Pánové zpřed deseti let uvolnili místo novým pánům, nevyzkoušeným v boji, a jen bohové vědí, co se změnilo nebo co přežilo podél cesty do Chengýdi.

Nebo kde je Ghita, co drží a kolik žoldáků může zaplatit z císařského pokladu.

Pán a jeho vozy se zavazadly rachotily - rozhodně to nebyl ten statný pán z Choedri, kterého znal - školácký způsob sestupování z koně, také - Bohové! - vytrousil z rukávu svitek a skoro se srazil se sluhou, který se ohnul, aby mu ho podal.

Svitek pak přitiskl k sobě, když mu ho ten sluha podal.

"Pane Reidi! Pane Saukendare!" řekl předpokládaný pan Kegi a zneklidněně sraštil obočí: "Je to pan Saukendar -"

"Ano," řekl Shoka a zhluboka se nadechl: "Pane, doufal jsem, že přijdete."

- s desetinásobkem mužů... Kteří, doufám, jsou tam dole, pane.

Byl byste býval mohl ušetřit papír.

"Přivezl jsem jídlo, náhradní koně, všechno, co máme. Zbytek, prosím! Dohlédneme na věci, budete mít dobrou večeři, namasírujeme vám koně - můj doktor má mast -"

Zatím sluhové hlučně nosili věci z vozů, vykládali hrnce a nádoby s jídlem, byl tam zmatek jako v mraveništi. Shoka stál a mžoural, když připravovali jídlo, a doktor se skupinkou sluhů šel ke koním - vír sluhů a kuchařů; Bůh nás chraň, jídlo a výkonnost - Ten muž je nadějný...

Což bylo dost na to, aby se mu podlomila kolena a zavíraly oči a aby si připomněl, že je unavený a s rozumem v koncích.

"Pánové," řekl zdvořile, "promiňte mi. Nechám vše ve vašich rukou." To řekl z posledních sil a odvrátil se s Taizu ke svým příkrývkám vedle cesty.

Kegi jich mohl většinu zabít, myslel si. Kegi mohl být špion. Byl ve svém úřadě nový. Regent musel souhlasit s jeho jmenováním na toto místo. Cokoliv mohlo být trik, ničemu se nemuselo věřit, ale došli tak daleko, jak daleko může dojít člověk z masa a kostí bez odpočinku.

Pokud budeme jíst jeho jídlo, spát pod jeho ochranou. Reidi mu věří. Taizu nic nenamítá. Pokud v Chiyadenu nezbyli žádní čestní muži - pak na co jsme tady, a jaké máme šance?

Touto myšlenkou se trápil až do setmění, vděčný za to, že mohl na chvíli jít.

Ale viděl zakalenými očima pohyb Kegiho mužů kolem sebe, viděl, že se zastavili a že zírají a něco si šeptají."

Na co se díváte? rád by věděl. Pohledy, jaké v životě zažil, šepot za dlaní.

Ale uslyšel slovo žena, a tak věděl vše, co si šeptají a proč.

Démonka; pověst se šířila, tentokrát to byli Kegiho poslové. Viděli muže chyceného do léčky, šeptali si, sprádali detaily tak, aby vyhovovaly jejich fantazii - a Taizu, pokud to slyšela, nic neříkala a nic nenamítala.

Nenáviděl to. Vždycky to nenáviděl. K čertu s tím nápadem, k čertu s celou bláznivinou, do které byli zapleteni.

Bohové vědí, kolik toho slyšela; šepot týkající se jizvy na jejím obličej, kde k ní vůbec přišel, a nakolik byla jeho manželkou - příběh rostl hodinu od hodiny, lidé si o ní šeptali - kteří od ní tolik očekávali a tak málo nadějí na záchranu jí dávali; a žádná čtyřicetiletá zkušenost ji neochránila.

"Vím," zašeptal jí do ucha a objal ji pažemi, k čertu se zvědavci a čumily. "Odpočívej. Ať jdou k čertu. Jsou to blázni."

"Nechají nás zabít," řekla, první námitka, kterou vznesla.

Oni. Tihle lidé. A nás.

Nikdo nedosáhne vrcholu, řekl mistr Yenan - kolikrát? Ale na hoře se toho dotkli. Všechno na hoře bylo lepší než tohle. Vždycky by bylo. A z místa, kam se dostali, to vypadalo čím dál pravdivější.

"Jdi do Choedri," řekl. "Přečkej to tam. Tohle není tvůj způsob boje. Tohle jsem tě naučil."

"Ne," zamumlala, snažíc se zavrtat hlavu pod jeho rameno, a tak přes ni přetáhl příkrývku, aby jí poskytl tmou, kterou chtěla. "Ne do Choedri."

Skoro spala. On také. Znovu a znovu se hádali. Znal to krok po kroku. "Tak kde?"

"Spěte." Trpělivě, unaveně, s povzdechem ho sevřela pažemi.

Koně toho víc neunesou, pomyslel si. Příliš málo zásob. Příliš mnoho mužů. Měl poslat Reidiho a jeho muže zpátky přes řeku do Hoisanu. Měl jsem udělat všechno odtamtud...

Kdybych měl sílu - kdyby ji měli koně.

Ona to ví. Učil jsem ji lepší věci než je toto...

Neřekla ani slovo, co jsme se přidali k Reidimu. Dokud jsem ji nepožádal - zůstaň se mnou...

Blázen, děvče, řekni to! Zatracený blázen!

Věděl jsem - věděl jsem to. Příliš mnoho dobře míněného, příliš statečného, beze smyslu.

Příliš pozdě, aby to vrátil. Příliš mnoho svěřeného, příliš mnoho, příliš daleko.

Není zatraceně pomoc pro dobré úmysly.

- měl by se to naučit, zatraceně, měl by se to naučit, deset let a země není tatáž, země příliš dlouho krvácela, bojovníci jsou mrtví. Je to skoro zkáza.

Není naděje, když svůj počet počítáme na stovky a jsme tak blízko Chengýdi.

Spal, zatímco se to snažil vyřešit... spal, jako by se skutálel z útesu, dost času, aby si myslel, že jde a bum! je pryč, dokud neucítil jídlo a nebyl vzburzen světlem ohně, s Taizuiným tělem ve zbroji přitisknutým k sobě, a neuslyšel Reidiho poručíka, jak říká: "Pane Saukendare, prosím, je tu večere. Můj pán si myslí, že byste se mohl vzbudit."

Další tmavá postava. "Pan Saukendar?" řekl hlas neodbytně.

Saukendar by byl hned napoprvé vzhůru. Saukendara by nebylo možné přistihnout tak hluboce spícího. Shoka nasměroval své unavené končetiny do sedu, odhrábl si vlasy z očí a protřel si oči kvůli záři ohně a kouři.

Zakašlal, zem byla chladná; zamrkal znovu a zjistil, že Taizu přinejmenším není rychlejší - dokud se nesebral, měl pocit, že země trochu kolísá.

Měl by se bát, myslel si. Dělal si starosti s jejich situací, když usnul, a teď by měl mít obavy, jenže si nemohl vzpomenout na detaily celé záležitosti a zjistil, že se ztratil v jistém druhu mlhy, kde všechno vypadalo stejně důležité - Ghita, jejich počet, kondice koní, roční období, vzpomínka na cestu před nimi, která vedla do Lunganu a k velkému mostu.

Jeho vlastní klid ho ohromil. Chvilku seděl, aby se jeho vidění vyjasnilo, ale stále nemohl najít žádnou emoci pro případ útoku. Ještě nic nebylo jasné. Nic nedávalo smysl. Nic nebylo naléhavé a mělo být před deseti lety, kdy neměl obavy, že by se v hlavním městě mohlo něco semlít.

- Meiya, snad, když přemítal o té noci, protože Meiya takové věci vycítila, že jeho nepřítomnost a Ghitovo přesouvání stráží v paláci by mohlo znamenat nějaké zlo - Meiya té noci poslala pro Heisua. To věděl.

Na to slabé obvinění dostali Heisuův život, a ona měla východisko v šálku.

"Pane," Taizuin hlas, Taizuina ruka na jeho. Neměl zájem na vzpomínkách na Meiya. Ten sál si snažil připomenout, který viděl kolem ní a na který si celá ta léta nevzpomněl. Byl tam a celé Chengýdi bylo venku, celá země pod tím, každý detail na cestě...

"Ne," řekl jí. Bylo to velmi blízko, celá vzpomínka, od Chengýdi až po Lungan a ten most tam...

Tohle.

Chvilku, tam seděl. V mysli si vyvolal celé nábřeží v Lunganu, velký most - vojáci na promenádě, ulice, kterou se procházelo městem se střechami z červených tašek a silných zdí, kde byly prosperující obchody. Prodavači cetek a obchodníci, kteří mámili pocestné směřující k Bráně Nebes v Chengýdi. Cesta odbočovala přes obdělávanou zem a bohaté pastviny...

"Pane," slyšel někoho říkat, ale nebyla to Taizu. "Nechte ho na pokoji," slyšel její hlas. "Slyšel vás."

A blíž, zpět přes velký most přes Hisei, nic víc než mělký, pomalu se pohybující Paigji, přebroditelný kdekoliv, dokud se nevlévá do Tei, až za Botai... "Paigjiský brod bude otevřen na naší straně," řekl pan Kegi u ohně nad skvělou večeří z vepřového s rýží a medových koláčů a Shoka při jídle poslouchal.

"Myslel jsem -" Kegi byl měkce mluvící, nervózní muž a ten svitek, bohové jim pomozte, byla práce generála Bogiýina, šest set let stará. Kegi tu knihu studoval; starý pán zemřel, bratranec Kegi převzal panství v Choedri a zatím jeho nadřízený ještě neodpověděl na zprávy poslané ptačími posly pana Reidiho - ani by neodpověděl, řekl Kegi, dokud by se neujistil, že ostatní vyrazili - Kegi vyrazil do pole jen s tím zatraceným svitkem pro radu, on a jeho kněz, kuchař, léčitel koní a muži z jeho osobní gardy.

Bylo to Bogiýin sem a Bogiýin tam - "Myslel jsem, podle toho, co jsem četl - vypadá to jako dobrý nápad - pan Bogiýin řekl, že cesty jsou to správné, cesty a rýže -"

Shoka pozoroval toho muže s úžasem. Vzpomněl si na třídu, mistra Tagyana - cesty a rýže, líný zpěv cikád; poradní síně, Císařův hlas přísný a řezavý, připomínající vpád Fitthových nájezdníků a ochranu nejvzdálenějšího Feiyanu.

"Otevřeno - na vaší straně brodu. Kolik Regentových mužů na té druhé straně?"

"Na obou stranách stále čtyři nebo pět."

Přeběhl ho mráz, když si představil těch pět z druhé strany, vyburcovaných, jak utíkají a alarmují celou zem až do Chengýdi. Nebude to k ničemu, jen vystraší rolníky a spočítají dopravu. Není způsob, jak by mohli žoldáci udržet tuhle hranici. Paigji je příliš mělká, přebroditelná na tolika místech, že to není možné uhlídat.

"Takže jste rozkázal zaútočit," řekl Shoka.

"Uvážlivě," podotkl Kegi.

"Bohové," povzdechl Reidi.

"Pane," řekl Kegi Shokovi rozčileně, "váš příjezd do Chiyadenu je už záležitostí pověstí. A rychlost na cestě jistě stojí za riziko vyvolání poplachu - Pánové se k vám přidají. Objevení se Síly a Odvahy -"

Shoka se podíval na Reidiho a viděl obličej, který mohl patřit i soše. Žádnou paniku. Ten starý muž byl příliš disciplinovaný a příliš politik, s ohledem na muže nedaleko z doslechu; ale jeho poručík byl v kruhu a ten se mračil.

"Kdy zaútočí?"

"Mělo to být teď. Za úsvitu. Výhoda Skvělého Počtu -"

Někdo opatrně vydechl. Tiše přikývl a řekl, cituje Bogiýina: Rychlost a Lstivost, pane Kegi. Kolik mužů máte?"

"Regentova politika -" řekl Kegi, "vybírání branců z provincií. Jsem si jist, že pan Reidi vám řekl -"

Muže odvedl a poslal do pohraničních válek, do provincií co nejdále od jejich domova, například na hranici nahoře v Kiangu - pánům sebral všechny, kromě jejich osobní gardy, i mladíky potřebné pro práci na polích a mladé obchodníky z měst, absolutně nevycvičené. Pro obranu Císařství, řekl mladý Císař. Zatím si Ghita najímal soukromou armádu z fondů, které převyšovaly cokoli, co mohl nějaký pán Angenu mít; a Císař vedený Ghitovou rukou najímal více žoldáků - pro udržení síly armády doma, když je tolik mužů ve válce.

"Kolik mužů máte, pane?"

"Asi sto," řekl pan Kegi. "Já, moje osobní garda. Pan Jendei je s námi - Dostal jsem od něho vzkaz, a pan Reidi -" Se všemi pány, co se k nám připojili, s celým zbytkem v nejlepším případě méně než dva tisíce mužů. Kde jsou vaši

spojenci, kde jsou povstalci a co znají oproti žoldákům? Kde jsou všichni ti odvedení vojáci v Gardě, která se k nám má připojit - pokud se věci mají tak, jak říkáte?

Lidé zachránili jejich životy, to je konečné zúčtování. Napsal Bogiýin tohle, blázne?

"Zbraně," řekl Shoka, "druh a počet. Co máte?"

"Luky," řekl Kegi. "Oštěpy. - Vzal nám většinu koní, pane Saukendare. Žoldáci tu byli před čtyřmi dny, odvedli každého muže mezi šestnácti a čtyřiceti, kromě těch, o kterých jsem řekl, že to je moje garda a sluhové. Brali dokonce chlapce z polí, a oni -"

"Mezi námi a Lunganem je dlouhá cesta," řekl Shoka tiše. "A člověk může přebrodit Paigji prakticky všude. Ale most v Lunganu -"

U ohně nastala hluboké ticho, tak hluboké, že praskání ohně znervózňovalo. Kegi se potil. Tolik rozumu měl.

"Nemohl bych jim zabránit," řekl Kegi. "Poslal jsem vzkaz do Hoishi a do Peiyanu -"

"Nezastihl nás, řekl Reidi."

Pohybujeme se zatraceně rychle. Prohlášení tam viselo, aby každý porozuměl. Ghita to ví. Chce nás odříznout od podpory. Ví, jak jsme blízko?

A jak málo nás je?

"Hisei a Chaighin," řekl Shoka. "Dva draci kolem zdi Chengýdi, pánové. Bariéra a past. Pokud strhnou most, jako že mohou, donutí nás přeplavat Hisei... nebo převézt armádu lodí, armádu, kterou nemáme, pánové, takže na to se nemůžeme spolehnout."

Mohl vidět Taizuiny ruce, které hrozily větvičkou smrti, bílé kotníky. Představil si její zamračený pohled, kousání do rtu. Zatraceně správně, děvče. Jsme v pěkné kaši. A tenhle učenec - útočí na gardu u brodu, aby nám pomohl na naší cestě.

"Nechte si svou gardu, pane. Raději bych vyměnil koně."

"Pane?"

"Jiří má podezřelou barvu. Zůstane tady. Mohl bych potřebovat asi deset mužů, nákladní koně, nesourodé zbroje, nic podezřele dobrého."

"Devět," řekla tiše Taizu.

Rozumný muž by nechal svou ženu odnést do Choedri. Ale malé štěstí pro Choedri, myslel si, mít ji u sebe na hradě.

"Devět mužů," řekl a podíval se na Kegiho a Reidiho.

"Budou chtít svého koně zpátky. Cením si ho. Klisnu také. Přiveďte je do Lunganu."

"Devět mužů -" Reidi zřejmě porozuměl, co tím chtěl říct. Kegi snad také.

A chci ptáka, pane Kegi. Jednoho z Císařových ptáků..."

"Holubník, voliéra, přihlouplý mladý císař starající se každé ráno o ptáky... osobně."

"Pane?"

"Máte jednoho z Císařových ptáků, pane Kegi?"

"Ano, pane," řekl Kegi."

"A soupravu na psaní?"

Tu samozřejmě Kegi měl. Nezbytnost Záznamů. Bogiýin věnoval této záležitosti samostatnou kapitolu. Shoka pohládl Jiřív klenutý čenich a obdržel dloubnutí do žeber za svůj sentiment; ale odejít bylo těžké při představě - říkal si, že je blázen -, že kůň pochopí, že je to útěk, když to uvidí, že to ten staroch vycítí ve vzduchu, uslyší v jeho hlase.

Pohyboval se rychle, když si vzal opratě náhradního koně a vylezl do sedla - poslední z jejich malé společnosti. Rychle popřál štěstí mužům, které opouštěl, a zařadil se do čela společnosti, ve tmě lesů a v noci.

Blázne, říkal si podruhé, protože se cítil příliš vzdálen od věcí, které znal, příliš daleko, než aby se mohl vrátit příliš ztracen, než aby mohl přemýšlet o domově, příliš změněný, kromě jezdce, který jel vedle něj.

Byl blázen, když ji zapletl do takové záležitosti, šílenec, že ji neposlal zpět, že jí lhal tím, že jí dal závazek, který ji nadlouho zaměstnal - ale z těch deseti byla jediná, koho vedle sebe chtěl, která se mu nepříplete do cesty, nikdy nešlápne vedle, nic nenechá náhodě.

Tak byli žoldáky, to bylo vše, špinaví a vyhublí, kteří jeli od zkázy na jih.

A nemřili k Choedriskému brodu přes Paigji, jeli k tomu východnějším, mimo cestu - nebyla tam cesta pro vozy a obchodníky, ale písčité Paigji měla taková místa po celém svém toku a celá hranice mezi Taiyi a Tengu byla jako síto průchodné jak pro Ghitovy muže, aby mohli zaútočit na jih, tak pro ně, když chtěli proklouznout na sever.

Pokud Ghita zaútočil - tak už neexistoval hrad Choedri. Ale co by Ghita hledal, to by tam nebylo.

Reidi pochopil. Přinutil ho pochopit. Sedm dní, řekl.

Doufal, že Reidi pochopil.

"Ghita?" bylo vše, co se Taizu zeptala, než jí začal vysvětlovat věc, podle které by pochopila, co dělá, a on věděl, že to pochopí.

"Žádný koš," řekl. "Žoldáci. Potřebujeme koně." Taizu suše přikývla a řekla: "Žádné stužky."

A s tím souhlasil, pobaveně téměř proti své vůli. Kdyby třetí osoba poslouchala tuto konverzaci, myslela by si, že zešíleli.

Meč, luk a prostý, divoký vzhled nájemných vojáků, Taizuiny vlasy jí poletovaly volně kolem uší, divoká kadeř připevněná nahoru, amulety kolem krku, obličej zamazaný špinou a žoldácký plášť z ovčí kůže přikrýval její zbroj, část kořisti od brodu; nikdo by pod tím nehledal ženu, ani by neočekával víc než pomenšího mladíka v téhle bezectné společnosti.

Těch devět byli muži pana Reidiho, spolehliví a vyrovnaní; další byl Jian z Choedri, kterého poslal Kegi. Zná cesty, řekl Kegi.

A díky bohům Jian, který měl děvče na druhé straně Paigí, znal boční cesty a mělčiny, jak slíbil, s pevným dnem, většinou s vodou po kolena, snadné pro převedení koní, a stezku zvěře, která vedla do provincie Tengu. Nešli přímo na sever k Lunganu, tak jak si ustanovili, ale jeli k přivozu v Anogi, dva dny jízdy kolem Hisei. "Zeptal bych se," řekl Shoka nakonec Taizu, když nastalo ráno a všichni už překročili Paigji, "když vím, že by ses nevrátila na Choedri - odsud vede přímá cesta na západ.

"Ne," řekla. Povzdychl si. "Pokud tam nepojedete vy," řekla po chvíli.

"Ne," řekl spěšně a přemýšlel o tom. Znovu. Ale nebyla možnost se z toho dostat, pokud nechtěli vypadat jako zbabělci, což bylo pro oba nepřijatelné. A on to věděl.

"To je pekelná šlamastyka, ženo."

"Není horší než v Hoisanu," řekla. Jeho žák. Dívka s košem, která znala pasti dřív, než ji to naučil, žena narozená do časů, kdy se holky od prasat učí zacházet s lukem a útočit ze zálohy. Viděl, co se stalo z Chiyadenu; představil si živě, jak asi v dnešní době vyrůstají rolnická děvčata.

"Bojovali jste v Hue," řekl. "Jak je to dlouho?"

"Přinejmenším šest let," řekla po chvíli. "Sedm, hádám. Každý se schovával, pokaždé, když vojáci překročili hranice. V Hue je spousta kopců. - Dokud vojáci nenapadlo. nás odtud vykoupit. Pak pan Kaijeng - moji bratři byli většinou s ním - řekl, bojujte, jak umíte. A moji bratři, když byli doma, tak nás učili. Když padl hrad a když zemřel pan Kaijeng, tak se moji bratři vrátili domů. Ale už nikdo nemohl nic udělat. Vojáci přešli přímo přes nás."

"Museli," řekl Shoka, když se zamyslel nad umístěním Huy, kopcovité místo vhodné pro povstalce, dotýkající se hranic An-genu. "Pokud by si vás nepodmanili, nemohli by udržet Yijang nebo Sengu, Mendang nebo dokonce Taiyi, a bez Taiyi nemá Hoishi naději - všechno je propojené, celá cesta do Yungei, jed-na velká smyčka, "kterou by nemohli udržet, kdyby jim to malá Hua komplikovala. Byli jste zatraceně důležití."

Vysvětlení pro dívku, která nikdy nestudovala mapy.

Možná o tom přemýšlela. Nebo myslela na svůj domov.

Nakonec řekla: "Gitu není důležitý. Čeho se tedy báli, důvod, proč se přes nás přehnali - museli se bát, že, dokud nás nechytí-li? Pokud půjdou zaútočit na pány a jejich lidi na jihu - my tam nejsme. Ale budou vědět, kde jsme. A ne kde budeme. Pokusí se vás zabít. Nevyhrají, pokud vás nezabijí. Takže je vlastně pove-deme."

"Zatraceně chytré. Zatraceně krvavé. To je ta potíž s mladými mysliteli."

Podívala se na něj. Mohl toho tolik říct, měla ve vlasech a na ramenou světlo hvězd. Nezeptala se, neprotestovala. Ale teď zřejmě v sobě zadusila otázky.

"Jak to tedy uděláme?"

"Vyděsíme Ghitu," řekl. "Donutíme ho ustoupit; doženeme ho k šilenství. Je to nebezpečná hra. Leká tě to?"

"Lidé vás znají," zasyčela. "Povídají si, nemyslete si, že ne. Všude se to lidé dozvěděli, všude, kam se dostali ti ptáci. Ghita dnes v noci nespí. Ani Gitu ne - ani Císař. Dnes v noci budou kvůli nám vzhůru, jak jste řekl. A snad udělají nějakou hloupost. A lidé se vás přestanou úplně bát."

"Řeknu ti," pronesl, "je nás příliš mnoho, abychom mohli udeřit hluboko, a příliš málo, abychom mohli udeřit široce, proto děláme to, co děláme. Jsou zatraceně moc pomalí na zorganizování a bohové vědí -" Bohové vědí, zač tihle muži stojí v boji. Ale neřekl to, protože si uvědomoval, že jsou tam s ním jeho společníci. "Ghita se na to připravoval roky. Možná příliš. Možná vyskočí příliš brzy. Možná nás bude následovat, kdo ví? Ne-bo možná bude chytřejší a udělá něco, co nečekáme. V tom je vždycky potíž s plánováním."

Taizu se na něj znovu podívala se zábleskem myšlenky, kterou nemohl přechytit.

Ale nebyla blázen. Asi jen tak vypadala a její bláznovství bylo jednoduché a rozumné zacházení s mužem, který se trochu pomátl ve své samotě, nebo který byl vždycky trochu blázen, když sloužil jednomu Císaři a pak i druhému. Cítil, že jejich směr je špatný a že Taizu je toho stejného názoru, že se kousala do jazyka a sledovala, čekala, že udělá zázrak nebo přijde k ro-zumu, a nevěděla k jakému.

Naučil jsem ji - být chytrá. Hádal jsem se s ní o bláznovstvích a bláznech a naučil jsem ji, jak vyhrát nevyrovnaný boj. Viděla to, zatraceně, když jsem nechal Reidiho a Kegiho plánovat můj směr, Kegí -samozřejmě to je blázen, ale Reidi... Reidi je tak zatraceně schopný, je možné mu uvěřit, s tím, co udělal a jaký směr stanovil - Ale trhliny v tom byly už na začátku, trhliny v inteligenci, trhliny v přijímání příliš velké pomoci od vyděšených lidí.

Tohle není doba pro lidi, jako je Kegí. Ctnost je zatraceně ubohá podpora pro vojska.

"Kdo ví?" řekl. "Holub se možná dostal dál."

Nevěřte Ghitovi, napsal Císaři. Utečte, je-li vám život milý. A podepsal ho beze všech titulů: Saukendar.

Kapitola osmnáctá

Shoka přiložil špičku dýky na hřbet ruky, pak rychle, když vystříkla krev, přiložil ruku na obvazy, které ovíjely Taizuinu tvář a čelist.

"Uu," řekla, když krev prosákla skrz. Oči udělaly grimasu. Ústa byla schovaná. Obvazy nasáklé krví dostaly hrůzný vzhled.

"Dostalas šípem do obličeje," řekl. "Vyrazil ti pár zubů, po-ničil ústa, nemůžeš mluvit, jen mumlat. Budeme ty obvazy na-pouštět každý den. Za pár dní budou vypadat skvěle." Svou le-vou ruku si omotal kusem hadru a nechal jednoho z Reidiho mužů, aby mu to zavázal. Také na jeho obvazu se objevila skvr-na.

Muži, které mu Reidi poskytl, byli dvořané, zdvořilí a se strnulými zády - v přítomnosti šlechty. Vysvětloval jim lajdáckou disciplínu a zhyralost, učil je ano a ne v pohraničním dialektu; muži, které vybral, byli jižané s přízvukem Hoishi, což bylo západnímu tak vzdálené jako Taizuin východní dialekt, a komuko-liv z Chiyadenu připadal zvláštní, poznal cizince - Mluvte venkovsky, řekl jim, co nejdůrazněji. Fittha si bude myslet, že to je Oghin a Oghin vás bude tipovat na Fitthu - Ten poslední měl severovýchodní přízvuk takový, že si vysloužil pohled od Taizu. Udržujte je ve zmatku.

Prošli kolem závažných věcí - mezi těmi zvěřstvy, která spáchali žoldáci v Ygotai a severně. Jedna byla slonovinová destička, kurýrská zpráva. Od Aghiho společnosti, bylo tam řečeno.

A byla tam jména. Taizu je znala - Napadali nás dost často, řekla. Věděli jsme, kdo byl kdo z Gítoovy tlupy. Nemohu říct, kdo je naživu a kdo ne, ale jména jsou skutečná.

Taizu teď seděla na skále s obvazem zakrývajícím jí půl obličeje a pila čaj, který dělal skvrny na obvazu, což jej ještě vylepšilo.

"Prosím," řekla skrz obvazy a nabídla mu šálek čaje. Vzal si jej, vděčný za teplo po tom krvácení. Ruka se mu třásla. Měl použít jednoho z koní, pomyslel si. Ale potřebovali jejich sílu; on seděl, přinejmenším po další den nebo tak; a z lidské ruky bylo snazší přenést krev tam, kde ji chtěl mít, na již hotových obvazech. Hrozná rána. Bylo to dost dobré, aby se člověk nesnažil přiblížit k divoce vypadajícímu mladíkovi v ovčí kůži - a aby to zakrylo velmi jemnou bradu.

Plné denní světlo a žádné znamení na cestě. Malá zastávka kvůli troše horkého čaje a studené rýži z minulého večera, a pak znovu na koně. Muži vypadali opálení sluncem, vyzábli, nehole-ní, teprve teď si zřejmě uvědomovali, že vyjeli do jiného nebezpečí, než jaké prožívali jejich přátelé, kteří zůstali s panem Rei-dim a Kegim na jihu, vydali se do nebezpečí, které vyžadovalo méně okamžité odvahy, ale více pevných nervů v krizových situacích.

Zřejmě, myslel si Shoka, byli ohromeni tím, že Taizu tady seděla, aby se nechala zamotat do zakrvácených obvazů, místo aby se proměnila ve zvíře; ale nikdo se neptal, což znamenalo, myslel si, že si vytvořili vlastní názor, na který se raději neptal a ani si ho raději nepředstavoval.

Zatraceně, schopnost lidí věřit, když jinak museli vědět, že to byli právě oni, a nikdo bohem požehnaný nebo zvláštní, kdo musí jet do Anogi a vyprávět o jejich cestě kolem Regentových žoldáků.

Kdyby měl na výběr, měl by raději jednoho nebo dva demo-ny.

Ale kdyby si měl vybrat podruhé, v krizi, kdy je rozum v koncích, vybral by si Taizu. Byla to unavená hrstka žoldnéřů, která projela mezi rozptýlenými hnědými budovami a rybářský-mi sítěmi dole na jihu Anogi - Shoka to aspoň považoval za město, jedenáct mužů ve zbroji olepené žlutým prachem, na ko-ních, kteří měli barvu od kaštanové po strašidelně žlutou, jakou měli i jejich jezdci. Jeden jezdec se zavázaným obličejem, obvaz pokrytý špinou a starou i novou krví, a ten jezdec se unaveně kymácel v sedle mezi ostatními, z nichž někteří měli menší zranění. Nebyla to úspěšná skupina - a celá pozornost, kterou jim město Anogi věnovalo, byl rychlý pohled, a jak jeli dolů ulicí, tiché zavírání okenic a dveří. Ťuk. Bum.

Skrz město k žoldákům na stráž u řeky. Nepořádně poházená táborová výzbroj kolem ohňů u převozníkovy chaty.

"Jsme zpátky, zatraceně," řekl Shoka znučenému vůdci žoldáků, zatímco jeho muži čekali na pramici a trochu obchodovali za účelem získání trochu rýže a sušené ryby.

"Poslyšte; neokradte nás. Máme toho proklatě málo." Poznal toho hubeného a ten muž hodil kousek sušené ryby na špinavý pytel, vzhledl k němu s úšklebkem typu teď-toho-mám-dost.

"Povídám ti," řekl Shoka konverzačně, "jsem z Bagoi, teda jako já, a jsem konečně tady. Akorát zatracený lži. Voni nebudou bojovat, řekl kapitán. Dostali nás. Tam dole na jihu."

"Co se teda děje?"

"Ani trocha prašivého místa, to se tam děje! Kolem hranic všecko ztrácíme. Mně se to nelíbí. Já a moji lidi bysme rádi dolů do Mandi, jen odtam pryč, sakra, jenže nám nezaplatili, prašivci, a vypadá to na hnusně dlouhou zimu -"

"Ten Saukendar - ten válečník, co se o něm říká, že se objeví. Viděls někoho takového?"

"Já nevím. Nevím, co prošlo mezi našima. Neviděli jsme nic, kromě toho, kde jsme měli najít naše, tam byli jejich a šecko, co vim, je, že kapitán je mrtvej a že teda nejsou žádné prachy, a tak jsem řekl našim - půjdeme na sever, přesně tam - sever, přes řeku, nahoru, někam, kde nám někdo zaplatí, zatraceně - Dostat se k penězům, abysme měli na cestu domů, kdyby to skončilo špatně -"

"Myslíš, že to přijde sem?"

"Nevím, sakra, nevím." S úlevou viděl, že pramice míří k protějšímu břehu. Omotal kus pytle kolem ryby, zastrčil ji do brašny a vstal. "Řeknu ti - není špatný teď vědět, kde nechal tesař díru. Nechceme se tady moc zdržet. Tak nějak si to mys-lím."

Žoldák se na něj vyděšeně podíval.

"Jdou přímo na sever," řekl Shoka. "Řek bych, že do Lunga-nu, tam se přebrodí, jdou přímo na hlavní město a to rozsekají na kusy. Raději mám proti sobě pořádného vojáka, než sedláka, co tě propíchne schovanéj za živým plotem, to ti teda řeknu. Ale tady toho asi moc neuvidíš... nemáš moc šancí..."

A loď vyplula. Jedenáct koní a jezdců; mohli tam být měšťané, nebo statkáři s povědomím o užívání pramice, ale nikdo se neobjevil. Koně nervózně přešli po malém molu do nákladního prostoru; museli být pevně drženi, když cítili houpání vody (Jiro by nastoupil s obrovským pohrďáním, dokonce po všech těch letech), a člověk děkoval bohu, že na palubě byla tři pořádná stání, nebo jeden z koní by se přinejmenším namočil, asi ta hnědka s černými punčoškami a zjizvenou hrudí. (Dobrý kůň, myslel si Shoka, když zvažil celou cestu. Ale uklidnila se, hlavu naklonila k vysokému zábradlí.)

Skutečné město Anogi se přiblížilo, jak převozník zabíral vesly - volně se pohybující pramice, neboť Hisei je příliš velká a frekventovaná, než aby tam mohly být pramice na lanech - druh bárky, který křižoval od břehu ke břehu, zatímco menší i větší plavidla jela přímo, rybářské lodi i nákladní lodi. Přinejmenším obchod se nezastavil, jako by se na jihu nic

nedělo - nu, lidé, které živil obchod, museli obchodovat a vojáci jedli rýži a potřebovali látky a železo. Rybáři chytali ryby: svět mohl být nakřivo a mohla hrozit zkáza, ale lodi musely plout, pokud to počasí dovolilo.

"Neměl byste s nimi mluvit," zamumlala Taizu, když se přiblížili ke stánům, uklidňovali koně, zatímco se pramice houpala na vlnách, které způsobila kolem plující bárka. "Měl jste šanci. Vždycky jste říkal, neber -"

"Koupil jsem nám další půlku ryby," řekl Shoka. "Myslel jsem, že to bylo zatraceně chytré."

"Nevtipkujte! Je jich příliš mnoho!"

"Jsme v pořádku. Netvař se znepokojeně."

"Netvař se znepokojeně! Co jiného -"

Kolem proplula rybářská loďka, přímo proti boku, a Taizu se rychle sklonila. Přijeli do Anogi způsobně, město se objevilo nad řekou, dvě půlky města nějak odchýlené od sebe přes řeku Hisei - ale to byla cesta, jak proud nesl pramici ke břehu, a to byl způsob, jakým vyrůstaly dvě půlky města.

"Ubohý chlapče," řekl Shoka. "Nesnaž se mluvit. Znovu se ti to otevře."

Taizu se na něj dívala.

"Věř mi," řekl Shoka a položil jí ruku na rameno. "Máme se dobře, že?"

"Když mluvíte s vojáky, tak ne!"

"Ale já jsem jím byl," řekl Shoka. "O tohle neměj obavy. Kde jsou ti zatracení odvedenci z Choedri, to kdybych věděl, za to bych dal nevím co. Možná jsou mimo anogiské vojsko. Možná jsou v Lunganu nebo před ním. Jenže na to se nemůžu ptát, aniž bych řekl příliš mnoho. Míval jsem zdroje v Lunganu. Uvidíme, jestli tam někdo zbyl."

"A jestli se dost bojí Ghity -"

"V tom je riziko. Vždycky je nějaké riziko. Lidé se mění. Loajality také. Nemysli si, že jsem o tom nepřemýšlel."

"S kým budete mluvit?" zasyčela; a zadusila tím všechno další. Lodník se vracel, mířil na zád' ve všeobecném pohybu, který nastal při přípravě k vyloštění.

"Staré známosti," řekl Shoka potichu a pohlédl přes bok lodi mířící k Anogi."

Myslel na starého muže a Lungan zároveň. Rád by věděl, jestli byl Jojin naživu - jestli byl starý muž natolik politik, aby přežil; nebo jestli Jojinovy styky s kněžími zachránily jeho krk.

Dva dny na cestě a nic nedostal ze stráže u přívozu, tam vzadu na břehu Tengu, z toho co nevěděl nebo co neuhodl. Všeobecná situace byla celá příliš stará, než aby se o ní dalo klepat, současné detaily byly příliš složité, aby vymanévroval ve slepých otázkách s mužem, který mohl vyvolat všeobecný poplach - to cítil, když se vzdal pokusů získat zprávy, a všeho se dotýkal jen okrajově.

Tak se dostal zpátky k té věci s rybou, velmi rychle, a pokoušel se neodpovídat na nic a posbírat co nejvíc mezi řádky. O Saukendarovi - ano, žoldáci na severu řeky věděli, že je za hranicemi.

O problému, dokonce spíš chaosu na jihu - lekalo je to, ale neměli problém tomu nevěřit.

O žoldácké jednotce jdoucí na sever, zbavené kapitána - všechno, o čem mluvil, o útěku z nočního útoku, jízdě na sever kvůli hlášení, to vše jim připadalo pochopitelné. Díky bohům.

Dva dny z jejich sedmi byly pryč. A nebyl tak blízko Lunganu, jak by chtěl.

Nic nebylo tak daleko, jak by chtěl. Chtěl jednoho z těch ptáků s sebou. Pokud byl důvod, který by mohl vymyslet, aby ospravedlnil tlupu obyčejných vojáků, kteří mají u sedla klec s ptákem, měl by ho. Ale bylo příliš mnoho toho, co se mohlo pokazit, takový pták mohl uletět nebo být vypuštěn s falešným vzkazem - to bylo nebezpečné. Pryč s úmluvou s Reidim a s tím časovým plánem, který musel být dodržen.

Nechod' slepě do Lunganu, řekl. Buď připraven improvizovat. Nedrž se pokynů, pokud by tě dovedly za okraj útesu.

Věřil, že muž, který toho za ta léta tolik prožil, umí improvizovat v krizi; věřil tomu starému muži, doufal, že Reidiho fyzická síla vydrží tu zátěž, doufal, že Reidi bude mít dost morální síly, aby zvítězil nad těmi bláznými Kegim a Maijunem.

Byla to velká odvaha doufat v starého a až dosud usedlého muže a po závatný a bláznivý okamžik by rád věděl, jestli by Taizu byla schopná poslouchat tento typ úsudku - on měl ten talent a ona také, myslel si, měla představivost a rozum, který mohl udělat správné rozhodnutí v každé situaci kromě bitevní taktiky, kdyby měla prostá léta života, aby porozuměla zbabělosti a sobectví a pachtění za slávou.

Učila se. Viděl záblesk v jejích očích, viděl, jak poslouchá na poradách, viděl malá napětí, která přicházela a odcházela v jejich malé společnosti, když někdo navrhoval něco, co on sám musel odmítnout - ona rozuměla.

Zatraceně správně, děvče. Zatraceně správně po celou dobu, co jsme spolu.

Ted' bych ji měl nechat jít.

Pak věděl, že přemýšlí o umírání.

Plánujte svůj návrat, mistře Shoko...

Cítil bolest v noze, starou bolest, která za tu dlouhou jízdu nikdy úplně nezmizela. Vzpomněl si na sekání dřeva a na Taizuin zamračený obličej. Vzpomněl si na to zamračení, když pramice narazila do břehu a důstojník pobřežní stráže se přišel ptát na jména a zaměstnání.

Oživení pulsu; pak svou mysl přesunul do myšlení Sengiho, žoldáka, jednoho z Aghiho společnosti, který přinesl slonovinovou destičku a přijel předtím, než se objeví potíže.

"Řekli nám, hlase se," řekl kapitánovi stráží, a pak pronesl s nadějí: "Říkali, abysme radši mluvili s někým vyšším, pokud víme něco, co by někdo chtěl vědět. Kam jdeme?"

"Všechno je v Lunganu," řekl kapitán stráží. "Všechno je odtam."

"Tam taky míří," zamumlal Shoka a nechal destičku vklouznout do pouzdra na opasku. "Rychle. Jdou na sever, přivolali si síly ze západu. Někteří hodně. Asi už od začátku jich bylo moc. Drby jsou dost divoký - dole v Taiyi je prej drak, říká se. A se Saukendarovou armádou je prej démon. Povídám, je to dost šílený."

"Někdo to viděl?" Kapitán vypadal jako Fitttha. Jeho zbroj byla ověšená amulety a zápěstí měl omotaná koňskými

žíněmi proti uřknutí. "Jaký démon?"

"Ať jsem ďas, jestli to vím. Jestli tam byl, tak jsem ho neviděl, ale to bych stejně nechtěl. Museli zaměstnat všechny kněze, v tom to asi bude. Radši měli něco udělat, zatraceně, zapálit nějakou tu vonnou tyčinku; já bych se na to nešel podívat, já teda ne, ne ne."

Kapitán stiskl jeden ze svých amuletů. "Tak co ty společnosti na jihu dělají?"

Shoka pokrčil rameny. "Nevím. Nevím, kdo odtam odešel, nic jsem neviděl. Co nás napadlo, bylo ve tmě a bylo to rychle, my jsme se odtam dostali živí, to je všechno. Jen víme, že Hoishi je pryč. Dostali jsme odtamtud zprávy; Hoishi je jeden z vůdců a viděli jsme prapory ze západu. Tak co vím, nevím, kdo ví jiný, ale někdo by měl, rychle, než se to dostane přes Hisei. Tak bych měl radši jet."

"Tenhle to nezvládne," kývl kapitán směrem k Taizu, která měla koně na břehu a která nasedala se všemi známkami únavy, kůň uhýbal a motal se - Bohové, zezadu! - dokud se Taizu s opileckým potácením nevyšplhala na cestu s koněm mezi svým ženským zadkem a kapitánovým pohledem. "Toho byste radši měli nechat v nemocnici."

"Můj bratranec," řekl Shoka. "Říkal jsem mu to. Nechce. Bojí se, že se rozdělíme. A já jsem slíbil jeho otci, že ho přivedu domů." Shoka se vyšplhal do sedla a přitáhl otěže.

"Lungan. Zvládnem to. Chtěl bych zůstat. Tady je to sakramentsky bezpečnější..."

Kůň chtěl vyrazit. Pobídl ho a ostatní ho následovali, rachotili po kamenech u přístaviště a pak vyjeli do ulic Anogi.

Všechno se soustředilo v Lunganu.

Ghita je tam také?

Kde je teď k čertu Císař?

Nebo ten zatracený holub.

Taizu jela vedle něho. Nic neříkala. Srdce se mu skoro zastavilo, když musela lézt na koně znovu pod kapitánovým pohledem. "Ten plášť není dost dlouhý," řekl Shoka.

"Dej si pozor, když je za tebou muž."

"Viděla jsem to," procedila mezi zuby. "Myslíte, že to viděl?"

"Zakrylas to. Doufám." Anogiské ulice probíhaly kolem nich, pobřežní trh, cesta vedoucí na, okraj města; trochu zvýšili rychlost, semkli se k sobě, pak se roztáhli, aby mohly projet vozy, pak zase jeli společně, jako když mířili k řece, kolem zakotvených bářek a rybářských lodí.

Celou tu dobu přemýšlelo tom, že jim to neprojde, že vojáci začnou přemýšlet o Taizuině chování, nebo si vzpomenou na jeho přízvuk a začnou se domýšlet. Očekával pronásledování, nervózní jako ostatní a pokoušel se neohlížet se přes rameno víc, než je běžné u člověka, který se pokouší na městské ulici udržet pohromadě skupinu jezdců.

Ale byla před nimi městská brána - bezvýznamný bod v krajině, Anogi se už dávno roztáhlo za staré hranice, takže zeď se stala součástí domů a obchodů a brána se stala pouhým obloukem, kde se schovávali žebráci.

Značný počet žebráků, chromých a zcela zmražených, z nichž část byli nepochybně vojáci.

Nebo rolníci.

Při tom pomyšlení cítil vztek. Viděl, kolik jich je - viděl rány, takové, jaké způsobí meč, viděl nenávist namířenou na ně při jízdě stínem - na cizince, najaté žoldáky, na deset let útluaku.

Myslel na Taizu, jak se na něj dívala, když stál na verandě.

Spravedlnost, mistře Saukendare.

A myslel si, tentokrát s bolestí. Blázínku, nemohu ti pomoci...

Ale nebyli daleko od Lunganu; nebo Regent nebyl daleko odtamtud. V tu chvíli byl vzteklý, cítil se rozhořčený; do toho ho zatáhla Taizu, a za ta léta nikdo jiný.

Stín na slunci a je před nimi poslední část města, lidé si jdou za svými záležitostmi, uhýbají žoldákům na ulici, tak lidé žijí - jen mladí muži se na ulici bojí.

Mezi žebráky byla spousta mladíků, mnoho jich mělo žlutý oděv mnichů - ale jiní nikde nebyli. A ženy se zachumlávaly do šálů a beztvarych plášťů, vypadaly unaveně, vyčerpaně a smutně, i ty mladé.

Paměť mu probleskly duchové smějících se dívek, jasné barvy, flirtující oči, taneční kroky...

Ženy Chiyadenu, mladé ženy, jdoucí se svěřenými rameny a vystrašeně po nábřeží.

Taizu stojící před ním na schodech verandy: Učte mě, mistře Saukendare...

Taizu v dešti, útočící na strom, Taizu ležící v blátě ve světle blesků - Taizu s pohledem démona, bílá, mokrá a strašná - Jedoucí vedle něho, -pevná ve svých záměrech tak, jak to on nikdy neovládal: Spravedlnost, mistře Saukendare...

Nebyl si jistý, jaká spravedlnost existovala na dvoře v Chengýdi, ale dovedl si představit, jaké spravedlnosti by se mu dostalo od těch bláznů, kteří odveleli chiyadenskou mládež do pohraničních válek, ničili vlastní zemi a udržovali vládu pomocí najatých vojáků.

Kdo používal mladé muže z provincií jako minci, kterou si kupoval spojence, podporující jednoho barbarského krále a bojující s dalším - a nazývají to státní záležitostí.

Useknout hlavu takové zrůdce, a to by byla jen polovina bitvy; zbytek jejích smyček se táhl každou provincií Chiyadenu a umíral obtížně, pracoval ničivě jako žoldnéřská banda.

Ale nic nemohlo být horšího než to, co viděl kolem sebe.

Nebyl způsob, jak dostat tuhle příšeru ze země; a bohové pomozte lidem, když na ni udeří.

Bohové, pomozte lidem, když na ni neudeří.

Tímhle způsobem přemýšlel, během každého kroku, který koně udělali. Ještě pět dní a Reidi přijde o krk a s ním odejde veškerá naděje na zničení Ghitova režimu.

Dalších pět dní a ten zatracený most v Lunganu by měl být otevřen. Neznal způsob na téhle straně řeky, jak poslat někoho za Reidim, aby mu sdělil zprávy, a zatraceně si přál, aby mohl, když se teď domníval, na základě toho, co slyšel

od Fitthy, že Ghita je varován a chystá se vytvořit bitevní linii u Lunganského mostu.

To říkalo něco o severu, Ghita měl Císařskou provincii pevně v hrsti, takže se mohl usídlit v Lunganu, aniž by měl strach, že mu něco vpadne do zad. Tolik co se týče naděje, že Císařské oddíly v provincii by se mohly vzbouřit, že by nějaká vlna nepokojů mohla přijít od hranic, přinejmenším postačující nejistota by udělala rozdíl; v tom případě by se Ghita stáhl za Chengýdi a přes Chaighin na své pozemky v Kenji a Angenu, odkud by mohl odříznout Ayenden, Shangei, Pýeng a Yijang, kde bylo nejvíc žoldáků a kde jeho podporovatelé měli panství - pomalý, nechutný způsob války, ale lepší než bojovat v srdci Chiyadenu.

Ale Císařské oddíly očividně nepřeběhly, obranná linie, kterou si Ghita vybral, byla na Hisei a ne na Chaighinu. Císař a hlavní město byly v Ghitových rukou.

Rozhodně to nebylo to, v co doufal. Řídký provoz na lunganské silnici vypadal zoufale, jen několik obchodníků, znepokojená venkovská šlechta ve vozech pomalovaných květinami, venkované na prostých selských vozech nebo chudí lidé z města jdoucí pěšky s košíky a ranci. Když viděli vojáky, uskočili ke kraji cesty a šli dál, nebo stáli pohromadě a zdvořile se ukláněli a ani nevzhledli. Taizu kolem nich jen chladně projížděla, dívala se, sledovala celou dobu ostražitě, jak ji to učil, pronikavé oči nad maskou z ob vazů, zatímco někteří muži jeli potichu a vyhýbali se pohledu na lidi; styděli se, myslel si Shoka, nebo měli příliš silné pocity.

On sám - snažil se pojmenovat to, co cítil - měl přijít dřív, mohl lépe plánovat, a u všech bohů, mohl mít od těchto lidí daleko větší podporu, pokud by nějaká část z nich chtěla vzít věci do vlastních rukou. Nebyl si jist, jestli je vcelku miluje nebo na nich chce spáchat násilí; nebo prostě chce jet dál a nechat je mluvit o své zkáze, tak jak mluvili s Císařem na trůnu a s Ghitou u moci a o tom, jak on sám byl v nemilosti, a pak se otočil a dostal se do té bryndy, ve které teď je; celý jeho život měl jeden směr, jiný měl život ostatních lidí; a všechna jeho ctnost směřovala k upuštění od toho, co si zasluzovali - kromě jediné Taizu, která byla také jedna z nich. A na to nemohl zapomenout, kdykoli viděl nějakou ubohou duši, jak pospíchá kolem s košíkem nebo rancem, se vším, co bylo cenné, co mohlo zachránit život. Pánové bojovali, prapory vlály a šedé řady zoufalých lidí putovaly po cestě se svým světem na zádech.

Taizu méně věřila v bohy, poté, co poznala jeho. Začala chápat, z čeho jsou udělání hrdinové - zveličování, zoufalá přání a pověry; a stále s ním zůstávala, chycená do stejných sítí, zatímco na dně srdce se děsil, že jednoho dne vstane a uvidí obyčejného, chromého, čtyřicetiletého muže s nepříjemnými zvyky a nepříliš velkou trpělivostí s lidmi. Nenáviděl nadvládu nad lidmi. Skutečně ji nenáviděl. A někdy nenáviděl ty lidi, za což se opravdu styděl, nenáviděl je, protože navěsili všechny ctnosti, které obdivovali, na nějaký ubohý idol a přestali je očekávat v sobě.

Přál si, aby měl jednoho nebo dva viditelné bohy, aby od sebe odstrčil záležitosti - ale pokud byli bohové přijatelní, zdálo se jen fěr, aby jim neudělal to, na co si stěžoval u ostatních, také potom, aby byl zticha a nesl záležitosti sám tak dlouho, jak bude moci. Pak by bohové byli šťastnější, že ho skřípli. To bylo jeho chápání náboženství a tak o něm toho odpoledne přemýšlel, na cestě, kde je asi všechny zabijí.

No, Nebeský Pane, nejsem si jistý, že tahle kaše je rozřešitelná. Ghita pozval cizince do srdce Císařství. Je blázen. Samozřejmě že mu ti cizí králové pomáhají, zatímco Chiyaden bojuje v jejich válkách. Ale je jich příliš mnoho, že, Ghita se dostal do pastí, což teď musí pochopit - příliš neklidný, než aby věřil domácí armádě, tolik potřebuje cizince, aby udržovali pořádek. A musí vědět, že jestli najdou vůdce, už nebudou žádné pohraniční války. A tak musí udržovat v chodu války nejen proto, aby zaměstnali důstojníky, ale aby se věci zamíchaly tak, aby jejich spojenci potřebovali chiyadenskou armádu. Může to dělat jen tak dlouho, dokud se celá hranice cihel nesepsy.

Chiyaden zaplatí za to, co udělal za ta léta. Ukázali jsme těm barbarům příliš mnoho z našeho života. Znájí naše bláznovství. Uvědomte si to, Nebeský Pane, a zachraňte nás před naší krátkozrakostí; to sami udělat nemůžeme.

Byl to jediný rozhovor s bohy za těch deset let; ale toho odpoledne byl na dně. Neměl ponětí, co dělat, do čeho jdou, jaké jsou přípravy jejich nepříteli.

A celou cestu míjeli lidi, kteří tyhle věci mohli vědět, kteří přicházeli z Lunganu nebo jeho okolí. Uprchlíci, myslel si, lidé, kteří se od nich odvraceli - znali věci, které pro ně znamenaly život nebo smrt; a mohli, pokud by jim řekl pravdu, nést pověst zpět k žoldáckým jednotkám, které byly za nimi.

Sledoval jeden vůz na jeho cestě ke zkáze, dívka s miminkem, mladý chlapec, starý muž - kola vozu skřípěla pod nákladem věcí z domácnosti a starý kůň se namáhal jet vpřed.

Najednou jim zatarasil cestu; a když viděl paniku v jejich očích, uklonil se zdvořile v sedle, ale jeho zneklidňující společnost se shromáždila za ním a vedle něj.

"To je úplně v pořádku," řekl vojáckým způsobem, drže obě ruce tak, aby na ně viděli. "Máme jen jednu nebo dvě otázky o cestě před námi. Jdete celou cestu z Lunganu?"

Hlavy přikývly.

"Je Regent v Lunganu?"

Vyděšené pohledy.

"Kde je pan Ghita?"

Oči ani nezamrkaly. Jen starý kůň se pohnul, protože získal chvilku odpočinku.

"Zatraceně, odpovzte!"

"Lungan, pane. V Lunganu." Dědeček, jenž to pronesl, vypadal na zhroucení. "Všichni vojáci tam jsou."

"Opevnění?"

"Ano, pane, opevnění."

"Kde?"

"Tábor, pane. Kolem tábora."

Příliš mnoho strachu. Příliš málo znalosti. Cokoli řekli, mohla být lež, souhlasili by s čímkoli, co by navrhl, co by ho potěšilo. "Jedte," řekl a uhnul jim z cesty. Dodal se soucitem: "Vyhnul bych se Anogi, být vámi, a říkal bych to všem

po cestě. Jsou tam vojáci. Nebyl bych ve městě, kdyby se věci pokazily. Žoldáci jsou připraveni plenit a jet přímo do Mandi. Rozšířte tu zprávu. Jedte na sever od Anogi, držte se venkovských cest. Budete v daleko větším bezpečí."

Stále ty široce rozevřené oči. Miminko plakalo, dívka mu dala ruku přes pusinku a přitiskla je k sobě.

"Jedte," řekl.

Vůz se dal do pohybu a projel kolem nich.

"A vyhodte třetinu toho haraburdí," zařval přes skřipot kol. "Možná budete toho koně potřebovat."

"Nebylo pravděpodobné, že by přijali byt' jen kousek z jeho rad. Díval se přes rameno na neodvratnou tragédii.

"Nemohou se spolehnout na cokoli z toho, co jste řekl," promluvila Taizu, která jela vedle něj. "Jsou příliš vyděšení.

Nikdy by nemluvili s vojákem"

"Zatracení blázni."

Věděl moc dobře, co udělal. Měl na sebe vztek, měl vztek na ně a na různé věci, které nedávaly smysl.

Kdybyste tam byl, řekla mu kdysi Taizu, dal byste věci do pořádku.

Samozřejmě že ano. Jako šplhání na útes. Byl to pohled dolů, co mu zvedalo žaludek, občasné uvědomění si toho, kde je a co dělá a s čím musí pracovat.

Ještě chvíli po cestě přemýšlel a přemýšlel, sledoval projíždějící lidi, jestli nemají nějakou zbraň. Ale ve vozech žádná hrozba nebyla, ani v lidech, kteří utíkali před problémy, které předvíдали, a uhýbali násilí od společnosti, již považovali za žoldáky Oghina. Pár mladíků, moc málo; zřejmě sluha nějakého pána, syn nájemce půdy nebo syn vdovy, veškeré důvody, které je mohly zbavit vojenské služby. A z těch několika byly vidět jen uklánějící se hlavy, odvrácené oči, jako by se děsili, že sotva na nich spočine oko vojáka, mohlo by být odvoláno jejich zproštění služby.

Samozřejmě odvedli mladíky z centrálních provincií, hlavně z těch kolem hlavního města, kde se neschopní a mladí scházeli v hospodách a čajovnách.

A ti neodvedení zatraceně neholdali riskovat svou vzácnou výjimku. Takže by nic nedělali, ale člověk zpanikaří díky vojákům a nakonec může vzít do ruky zbraň.

Najednou se na cestě objevila žena, když přijeli k dalšímu chumlu uprchlíků, měla příliš velký ranec, a tak nemohla utéct. Vzhledla, když jí zkřížil cestu. Měla docela pěkný obličej. Nebo mohla by mít, kdyby si odmyslel pot a špinu na něm. "Děvče," řekl a přidržoval neklidného koně, viděl koutkem oka, že se poslední muž z té společnosti opozdil, starý muž s vozem, muž vypadal, jako by se zoufale snažil něco udělat, ale nebyl si jistý, co by ten morální čin obnášel.

"Děvče, jen několik otázek." Tentokrát s kultivovaným přízvukem, čistě dvorský jazyk. "Nebudu tě zdržovat, nechci ti ublížit. Kdo velí v Lunganu?"

"Pan Ghita," zakoktala.

"Je tam osobně?"

Souhlasné přikývnutí. Strach v očích, ale i přehodnocení. Kdo jste? ptal se ten pohled, vyděšený, ale se zábleskem poznání, že nemluví s žoldákem.

"Kdo na něj útočí?"

"Pane?"

"Kdo útočí na Lungan?"

Váhání. Kůň se pohnul, ale držel jej a čekal na odpověď.

"Říká se, že páni z jihu."

"Kdo je vede?"

"Říká se, že pan Saukendar. Říká se, že jsou tam démoni. Říká se -"

"Co, děvče?"

"Že přišel s jejich pomocí." Rychlé polknutí, jako by řekla příliš mnoho. Ústa se jí třásla, ale pevně je sevřela, obličej měla celý bledý.

"Kde je teď Císař, nevíš?"

Zoufalý pohyb hlavy. Ne. Dívala se na něj, na jeho ruce, znovu na jeho obličej.

I starý muž stále čekal, na okraji Shokova zorného pole.

"Ten starý muž vypadá, jako že by ti rád pomohl. Znáš ho?"

Šílený pohled. "Ne. Ne."

"Cestoval bych s ním, být sebou. Za něco stojí."

"Pane?"

Nechal koně jít, jeho čekající společnost se shromáždila okolo něj v té rychlosti, dlouhý den, unavení koně.

"Ghita je v Lunganu." řekl, "a ví se, že jsem s jím. Zvěsti se dostaly na sever."

"Pane," řekl velitel skupiny. Což byla veškerá konverzace, kterou obvykle s muži vedl. Ale byli klidní a nikdo nebyl pomalý v myšlení. Nikdo nic nenavrhoval. Mluvili, když jeli blízko sebe nebo když zastavili na odpočinek, tichými hlasy, občas se dívali jeho směrem nebo na Taizu. Někdy vypadali znepokojeně. Teď také.

Dohadují se, co děláme? myslel si Shoka. Dohadují se, jak se dostaneme do Lunganu a co budeme dělat a proč jedou s námi?

Já také, pánové. Snažím se to vymyslet celou dobu. Nebo mám slabost pro ženy s koši. Byla tam zeď a živý plot, který jim posloužil jako úkryt za soumraku, a stará svatyně, v čemž muži viděli šťastné znamení; obětovali trochu rýže a vína a zaplatili bohům a svým předkům za jejich přízeň větší vřelostí, těm několika, kteří byli nadějní při setkání s cizinci.

Žádali možná bohy o pomoc. Nebo o dobrodiní pro své ženy a rodiče, které už třeba nikdy neuvidí.

Ale nikoho neviděli; proud uprchlíků se po setmění velice ztenčil na pouhých pár lidiček a nikdo nezůstal blízko nich.

Žádní uprchlíci, ani náznak, že by se objevily jiné jednotky, čehož se nejvíc bál - narazit na nějakou jinou vojenskou jednotku, na žoldáky přicházející nebo odcházející z Lunganu. Dosud se neobjevil nikdo - buď dosáhli takové rychlosti,

kteřá je udržela na cestě o samotě, nebo do Lunganu táhlo jen několik oddílů a žádný odtamtud neodcházel. Byla to prostá večere, tábor, kde si mohli trochu vsedě odpočinout a nabrat trochu dechu místo okamžitého usnutí. "Mohli bychom získat trochu času," řekl Shoka, když se zastavili, "ale znám tu cestu, po které jedeme a znám Lungan, bohové vědí, že je to pravda. Teď se můžeme zastavit, trochu se vyspat a dostat se tam zítra do poledne, a pokud bude nějaký provoz na cestě tam, pomůže nám to. Raději bych neodpovídal na důvěrné otázky, pokud se tomu můžeme vyhnout; a pokud ne, tak snad až se na to vyspíme. Vezměte si trochu vína. Cokoliv, co vám pomůže odpočinout si. Ano?"

"Ano, pane," řekl velitel skupinky. Jmenoval se Chun.

"Nemyslím, že bych kdy dostal lepší," řekl Shoka po chvilce, muži se dívali šokovaně a potom se s Chunem ukláněli a mumlali, "pane," každý zvlášť a všichni zároveň.

V tom pohledu byla vělost, i ve tmě a ve světle ohně. Obvykle takové pohledy nenáviděl. Ale teď ne. Přicházelo to z obou stran, myslel si. To byl ten rozdíl. Chun. Eigi. Jian. Panji a Nui, bratřenci. Liang a Waichen, Yandai a Wengadi. Díky bohům od něj neočekávali zázraky, jen rozumné rozkazy. A snažili se - možná proto, že mezi nimi byla žena, přestože byla démon.

"Um," pronesl za chvíli, když se snažil pročistit si hrdlo. Vstal a odešel pryč, přál si, aby byl předtím nic neřekl.

Byla to past. Nebyl důvod, proč by na ně měl udělat dojem. Neměl právo je používat. Zapomněl, zapomněl, zatraceně, na to, k čemu došel, že by se měl držet stranou lidí, nepřitahovat jejich pozornost, neudělat - s trochou ctností, které dosáhl - z nich svoje nástroje. Nebýt sám využit a nevyužívat ostatní. A nenechat je, aby ho milovali.

Zatraceně.

Proč se to nemůžu naučit? Co mě nutí dělat takové věci?

Taizu stála vedle něj. Taizu se dotkla jeho rukávu.

"Mistře Shoko."

To zabořilo. Dal ruku pryč.

"Mistře Shoko." Znovu dotek ruky, vedoucí ho ke stínům živého plotu. Přesl tam s ní, do tmy a tam se zastavil. Neměl teď chuť mluvit, ani se na ni podívat. Ale položil ruku na její, kde se dotýkala jeho paže.

"Je všechno v pořádku?"

"Samozřejmě že ano," ztišil hlas.

Nemám ponětí, co dělám. Nemám žádný plán. Nemám tušení, kde je nepřítel. Celou dobu jsem vás vedl do téhle bryndy, ze které neznám cestu ven. Samozřejmě že všechno je v pořádku.

Ale to by Taizu vyděsilo a vyděšená by mohla udělat chybu a zemřít. Nikde nebyla logika.

Objala jej paží. Opřela si hlavu o jeho rameno. To bylo vše.

A on myslel na most, probíral se představami a vzpomínkami, každou vzpomínkou na překročení Lunganského mostu, na každý detail jeho konstrukce, jestli by Ghita zašel tak daleko, aby ho strhl - aspoň jeho střed. Nebo kolik Císařských oddílů má Ghita k dispozici a kolik důstojníků nahradil svými lidmi...

"Můžeme spolu spát?" zeptala se.

Výčerpaně povzdychl, myslel na ty muže tam, na lidi jemu blízké, lidi trhající ho na kusy. Taizu stiskla jeho paži.

Nikdy od těch vrb. Ani jedna šance. Spali spolu - smrděli krví, kouřem, špínou a koňmi, tak unavení, že zůstali ležet bez vědomí poté, co si lehli, a dvakrát se nadechli a vzbudili se ztuhlí v té poloze, jakou zaujali večer, a dnes večer se cítil úplně stejně, dokud to neřekla a on nezareagoval - žena zabalená až po nos do zakrvavených obvazů a propoceně zbroje.

Přitáhl si ji k sobě, bylo to, jako by držel skálu. A řekl, když jí vjel prsty do zaprášených zacuchaných vlasů a dotkl se zavázané tváře: "Tohle nemůžeme rozvázat. Už bychom tu špínu nedostali na správné místo."

"Jen to udělejme."

"Vyděšená?"

"Ne." Krátce a ostře. Trásla se. Moc. "Zatraceně."

Znal tu reakci. Chvilku ji držel. Vedl ji kolem živého plotu do většího stínu morušovníku a staré zdi. Posadil ji a začali rozvazovat řemínky. "Nemůžeme to sundat všechno."

"To je v pořádku," řekla a pak: "Ach, zatraceně," když s ní spadly rukávy a zbroj.

"Jednoduchý taktický problém. Trpělivost. Trpělivost vždycky vyhrává, to mi můj mistr neustále říkal..."

Ani v jednom z nich nebyla trocha obratnosti; krátce, rychle a pak cítil, jak mu bije srdce, a šepot listů přehlušoval Taizuin těžký dech. Cítil dotek na své bradě.

Pro případ, že by neměli víc času. Protože to zahřívalo tělo, zaměstnávalo mysl, vymazalo všechno. Byla příliš chytrá, než aby vyžadovala sliby. Nebo aby s nějakým přišla. Jen tady byla, a tak mohl znovu přemýšlet, jestli není příliš unavený.

Zavřel oči. Byl znovu doma. Listí nad ním šumělo jako déšť na střeše chaty. "Vzpomeň si na zimu," zamumlal jí do ucha.

"Opice a dcera."

"Vzpomínám si." Zamumlání skrz obvazy; nezřetelné kvůli ospalosti.

"Přál bych si, abych ti mohl říct, že mám plán. Nemám."

"Nějaký vymyslíme."

Chvilku nic neříkala. Pak: "Můžeme dostat Ghitu."

Přímou a jednoduše to dávala dohromady jako on. Devět mužů, jejichž životy jsou použitelné - ruce a záda a meče; když jsou potřeba. Oni byli minimální silou, která udeří přímo do středu všeho dění.

To zaručovalo, že se dostanou přes bránu.

Kapitola devatenáctá

Brána Lunganu bylo úzké místo, uvědomoval si Shoka celou dobu. Za dlouhého míru se města rozrostla. Za své brány, pokud je vůbec měla; ale Lungan se svým mostem byl branou k Panýyei a do Chengýdí, srdce Císařství. A starý Císař, jednající jako vedoucí stavitelů za časů jeho otce, nařídil bránu obnovit a zesílit, zdi zvýšit, postavit obezděné tržiště, které v případě potřeby fungovalo jako vojenská stanice, vystavět strážní domek u Anogiské cesty pro případ, že by ji někdy potřeboval obsadit.

To bylo teď. Určitě.

Jeli svou rychlostí a vjeli do úzké brány - prodavač prasat se dvěma zvířaty uvázanými na provaze se vracel se zašpiněným vozíkem stejnou všeobecnou oblastí a Shoka projel kolem vozíku s nadějí, že se vyhne otázkám stráží. Ale stráž mu vběhla do cesty a zastavila ho. "Kam?" zeptal se ten muž. Fittha, zřejmě ho považující za Oghina, si přál dělat jim problémy.

Shoka měl kurýrskou destičku. Zastavil svou společnost v bráně a vytvořil tak malou silniční zácpu spolu se stádem koz jdoucím za nimi. "Záležitost kapitána, jdeme z Anogi."

Muž zkoumal destičku. Ať jsem zatracen, jestli ji umí přečíst, myslel si Shoka. Odnal ji svému důstojníkovi, když mečíci kozy začaly pobíhat kolem nervózních koní. Důstojník se vrátil a společnost se podle předchozích rozkazů otočila a začala předstírat odpočinek; sice na hřbetech koní, ale stále blokovala bránu. Kozy mečely, psi štěkali a ten zahnojený vozík tam byl někde také.

"Uvolněte bránu!" ječel důstojník. A proud něčeho neznámou řečí.

"Aghi!" zařval na něj Shoka a ukázal na destičku, udržuje svou společnost přesně tam, kde byla.

"Prase!" zaječel na něj Fittha. "Hlaste se v táboře, druhý vlevo, rovně, pohni prdeli, prase!"

A hodil mu destičku.

Shoka ji vzal a popohnal koně rychle pryč. Jeho společnost ho následovala.

Zůstaň v pozadí, varoval Taizu. Vyvolala bys příliš mnoho otázek.

Ale jela vedle něj, když projížděli ulicí a kolem druhého rohu, čajovny se zataženými roletami a davu zákazníků, kteří se kvapně tiskli ke zdi a uhýbali jim z cesty.

Jsou zřejmě zvyklí na procházející vojáky. Z jiného směru přicházela četa a na chvilku šli po ulici jako jediná.

Vstoupit, objasňoval Taizu. A ostatním: zjistit, jestli vojáci chodí po ulici, najít způsob, jak se dostat do města, aniž by se museli hlásit Ghitovým velitelům nebo se nechat zavřít v táboře.

Takže když se dostali dál ulicí, která vedla k mostu, zjistili, že vojáci nejsou na ulici ničím neobvyklým. Shoka zpomalil a nakonec je odvedl za roh k řadě levných hostinců. Vzduch smrděl laciným pivem, přeplněnými kanály a závany ze dvorků.

"Dobré jako kdekoliv jinde," řekl Shoka, zastavil a vešel dovnitř. Taizu dopadla na nohy vedle něj; cákání něčeho hnusného, jak sesedali ostatní, a semkli se k sobě. "Jídlo a pití, místo pro koně -" Vzhledl na nápis nabízející ubytování a podíval se na vratké schody.

Nebylo to nejlépe prosperující místo ve městě. Důstojníci by se ubytovali na lepším místě. Prostí vojáci by se ubytovali ve stanech v táboře, kde měli být. Ale žoldáci jsou žoldáci, přicházejí a odcházejí a důstojníci je počítali při nástupu, kvůli placení žoldu; to už byl deset let starý systém, sice ne oficiální, ale účinná procedura.

A místo pro stany bylo omezené, žoldáci spávali v ubytovnách, což bylo přehlíženo do té doby, než si městské úřady začaly stěžovat nadřizeným.

Doufal, když vcházel do pochybné restaurace, že to byl způsob, jak Ghitovi důstojníci vedli armádu. Jídlo během cesty bylo lepší než česneková olejnatá brynda, kterou vařili U pivoňky. Dlouhali se v ní, vybrali jedlé kousky, snědli rýži, vypili levné víno a společně si odpočinuli.

Tři pokoje, stáje, jídlo pro většinu z nich. "Hospodský musí být zatraceně šťastný," řekl Shoka, "bál se, když jsem žádal pokoje. Řekl jsem, že jsme opravdu tiší, nedovolím své společnosti se opít a poukázal jsem na to, že se všemi těmi vojáky ve městě by měl být rád, že se tady ubytujeme - bude tu bezpečněji a tak."

"A co tábor?" řekla Taizu.

"Půjdeme se tam podívat. Mluvil jsem s hostinským - měl trochu ponětí o tom, co se děje - ale je tu nový. Ghita je tady, ano, je v jednom z těch velkých domů. Tábor je tam, kde jsou vojáci z přední linie, ale ve městě je spousta míst k ubytování, pro ty, kteří si to mohou dovolit, většinou jezdecko. Spousta ničení - zatraceně nízká disciplína.

Ptal jsem se, jestli ubytovává vojáky, ale říkal, že obvykle ne, bývalo to tu místo pro dělníky z jatek a koželužen dole v ulici. Ti byli zvyklí na ten pach a většina ostatních čajoven neměla ráda ten vzduch kolem -"

Muži nechápali jeho velkomyslnost, celou tu dlouhou jízdu. Tentokrát jim to připadalo jako lehký, pochybný humor.

Jen Taizu - podle vrásky mezi obočím - se nesmála, jedla, stahovala si obvazy jednou rukou, aby mohla dostat jídlo do úst, pila a přitom si namáčela špinavé obvazy.

Netrpělivá. Plná úzkosti. Oči sledovaly každé hnutí v pokoji.

Natáhl se a dotkl se její nohy. "Klid."

Slyšitelně vzdychla. "Čas," řekla tím hrdelním hlasem, kterým mluvila na veřejnosti.

"Jde to dobře."

Pohled vyděšených očí. Představil si zbytek výrazu, podle rtů. Lžete, mistře Shoko.

Položil nohu přes zadní část lavice. "Jdeme, chlapče. Půjdeme se projít. - Vy tu zůstanete. Dojezte večer. Trochu se vyspěte."

"Kam jdeme?" zeptala se Taizu, když procházeli klikatou kamenitou ulicí, kolem čajoven, prodavačů koření a krámků

ověšených drůbeží a věnci česneku. Lidé se strkali. Válka byla na obzoru, ale obchody šly. Manželky plnily spižirny. Muži přenášeli kolem pytle s rýží. Ceny napsané bíle na tabulích na obchodech byly hanebné.

"Ten tábor - vezměte -" Viděl její oči upřené na kolem jedoucí vůz. "Proboha, co se s tebou děje? Přestaň po všem chňapat!"

"Po ničem nechňapám!"

"Jsi nervózní jako -" Jako panna v bordelu, říkalo přísloví. "Uklidni se, zatraceně."

Další pohled, muž s nákladem harampádí. "Lituji."

"Tak si to tak neber. Chceš dotazy? Já ne."

"Je tady zatraceně moc lidí!"

Podíval se jejím směrem, popadl ji za rameno a vlekl ji ulicí, vyhýbal se žlutým proudům, které tekly po chodníku.

"To je město. Nebo ne?" Ta panika byla nakažlivá. Takovou slabost u ní nikdy neviděl. Zatraceně, nikdy nebyla ve městě větším než Ygotai, nedošli dál než na okraj Anogi, na koni, a odjeli odtamtud co nejrychleji. Na cestě sledovala lidi se zvláštní pozorností, očima kontrolovala každý pohyb. Nebezpečný blázen, mysleli by si lidé.

To bylo všechno, co ji v lese naučil, vystopovat každý pohyb a každý zvuk, který tam byl cizí, a tam jich bylo příliš mnoho, příliš rychle, všechno najednou.

"Zacpi si uši," řekl. "Buď slepá. Věř mým očím. Sleduješ příliš mnoho, příliš usilovně. Jen čekej na mé závěry, dobře? Jako při cvičení. Nereaguj."

"Ano," řekla tiše. Její krok se změnil, stal se uvolněnějším.

"Je to jen spousta lidí. Civilizovaných lidí. Neskočí po tobě. Určitě ne v denním světle. Jen spousta zvuků na těch kamenech. Ozvěna mezi zdmi si hraje s tvými smysly. Nové místo, nové smysly. Zvykneš si na to."

Měla bys, myslel si. Zatraceně rychle.

Vezmi ji s sebou do čajovny, nechej ji tam s Chunem a ostatními.

Nemůže to zvládnout. Udělá chybu. Na prvního muže, který ji vyděsí, vyběhne.

Berserk. To se z ní stane.

Taizu ve tmě, nahý obrys mezi bandity, záblesky čepele. Každý kromě mne je její nepřítel. Celou cestu z Huy, kdy se schovávala a utíkala, a pak se za dva roky naučila slyšet padat list, naučila se znát moje kroky ve tmě, v blátě; na verandě.

Kdokoliv jiný, koho nepoznala, je mrtev. Tak je rychlá. A reagovat jsem ji naučil já.

To je chyba, to, že je tady, je chyba, měli bychom se teď otočit a jít zpět.

Ulicí za nimi jeli jezdci. Neotočila se, nepodívala se.

Uklidňuje se, pomyslel si. Samozřejmě že se uklidňovala, nikdy neselhala, v žádném pohybu, který ji naučil.

Provede ji městem, ukáže jí most, nechá jí získat dojem z tohoto města, odpoví na několik otázek, odvede ji zpět do čajovny, aby něco vypili a popovídali si v pokoji. To bylo rozumné. Vzduch byl cítit řekou, než se dostali na tržiště, a sloupky říčního mostu se tyčily proti šedi řeky.

Dívka z Huy se musela zastavit a zírat, když to viděla.

Chlapec z Yiungei udělal totéž.

Později mládenec objevil krásu budov, dověděl se, kolik řemeslníků zemřelo, zmizelo v proudu, kolik pokusů selhalo, kolikrát pevná zem dala cestu a kolikrát bylo úsilí zmařeno. Jak císařští inženýři pod vedením tehdy prince překlenuli zrádné proudy nejprve pomocí pontonového mostu a pak bárky plné kamení jezdily k tomu, jež jim tam zanechala příroda, ostrov pod vodou uprostřed, pak znovu budovali kamenné části a plnili je šterkem - dokud velká Hisei neproplouvala pod kamennými oblouky, kde mohly projet celé lodi.

"Starý Císař chtěl mosty na všech řekách," řekl Shoka, "ale v dnešní době - bohové vědí, jestli to je moudré."

"Mohou na něm projet dva vozy!"

"To mohou. A mají mezi sebou místo."

"Co budeme dělat?" V hlase se ozval záchvěv paniky.

"Teď neměj obavy o most. To není důležité. Nemůže být. Jen zůstaň klidná." Vedl ji tam, kde cesta přes most ústila na staré tržiště, což by pro vesnické děvče mohlo být povědomé místo, myslel si. Tábor měli po pravici, tyčící se z mohutných kamenů uzavíraly promenádu až k nábřeží. Teď ještě ne, říkal si, když v mysli odtud odklízěl uličky stanů a zaplňoval promenádu kejklíři a prodavači cetek, kde herci pořádali v dobách míru karnevaly, kde se prodávaly nápoje a cukrovinky. Ne teď. Celý bazar byl zrušen. Jen se tam trochu projít a zachytit tu atmosféru.

Pokud se v těchto dobách někdo hrozně bál, pak to byli obchodníci, kteří měli strach ze znuděných cizích žoldáků procházejících mezi stánky. On a Taizu se rozhlédli - vypadali tvrdě, všechen prach si umyli, když se ubytovávali, ale ani umývání nevyčistilo rýhy na zbroji; a oděv pod zbroj měl patinu ze špíny a mastnoty.

"Raději bychom se měli trochu umýt," řekl své společnosti. "Trochu se oprašte."

Tomu společnost rozuměla. Jen Taizuiny obvazy unikly umývání - Taizu se svým špinavým pláštěm z ovčích kůží, zčuchanými vlasy a obvazy z nich byla nejhorší; obvazy měla skvrnitě jídlem, prachem, starou krví a malými tečkami nové. Eidi to vyrobil dnes ráno, když se vypravovali, aby rána vypadala jako z nedávné doby, pro případ, že by se někdo mohl ptát.

Ale pohledy, které to vzbuzovalo, mu vnukly druhou myšlenku - ošklivá rána, voják z fronty. Lidé se od nich odtahovali a dívali se víc než vystrašeně, a když přešli, ozýval se šepot.

Válečná panika tu panovala také, tatáž jako u koželužen. A u mostu stála na stráží spousta vojáků.

Co budeme dělat? představil si Taizuinu otázku. Cítila se klidnější, jako by se jí vrátilo soustředění. Všude kolem na nábřeží vládl zmatek a hluk. Někdo blízko nich sekal kuře a Taizu se podívala tím směrem - ale to by mohl každý voják. V další uličce je obtěžovala děvka.

Taizu zírala.

"Ne," řekl krátce Shoka a děvka ječela něco o teplouších, když táhl Taizu pryč.

Cukrovinky u stánku, číška vína v místě, kde to méně smrdělo rybami a prodavači drůbeže. Taizu víno srkala přes obvazy, vrátila číšku prodavači.

Kolem projeli jezdcí, ale nebyli to žoldáci. Prapor Angenu, rudý kruh na černém poli.

Gítu.

Taizu úplně ztuhla. Ani se nehnula. Pak se začala pohybovat přirozeně, zvedla číšku.

"Dopito?" mužská ruka se pro ni natáhla, čtyři, pět vojáků přišlo k prodavači. Shoka zadržel dech, ale Taizu klidně přikývla, a než ji mohl odsud dostat: "Odkud jdete?" zeptal se jeden.

"Z jihu," řekl Shoka na půl úst, pokoušeje se zachytit Taizuin výraz za obvazy, a s pocitem paniky si uvědomil, že by prostě mohla, kdyby ho chytili při první příležitosti, kdyby chtěli zjistit informace o nich, odejít dolů ulicí a zmizet v davu. Položil jí ruku na rameno a cítil to napětí. "Z Taiyi."

Žoldáci zpozorněli. "Je to tam zlý?"

"Setsakra mizerný." S pokrčením ramen. "Ztratili jsme polovinu chlapů."

"Napij se na nás," řekl jeden a vyprázdnil najednou polovinu číšky, položil ji zpět a zkontroloval pohledem okraj tržiště a stánky s vínem. Protože on a jeho přátelé dychtili po klepech. "Přišli jsme o všechny peníze," řekl nad číškou horkého vína, příliš plný obav, než aby vnímal alkohol, který měl při obědě a po něm, díky bohům, že měli vůbec oběd. Báł se o Taizu, ale kdyby se z něj obavy vykouřily, Taizu by v něm pořád zůstala, a sama by jich měla dost, aspoň dvojnásobně, a pokud se mohl zeptat, byla klidná. Ruka s číškou se jí ani nezachvěla, nerozlévala víno, jen usrkávala malými doušky.

"Byl jsem dvacet let pryč," řekl Shoka. "Dnešní lidi neznám. Najal si mě pán do gardy. Byl jsem teprve dítě, asi jako tady Juni. Cestoval jsem s karavanou, dojel do Ygotai, myslel jsem, že jsem viděl město."

Nepříteli mnoho důvěry příliš rychle. Rozsypal kusy a kousky, které dal dohromady, aby žoldák mluvil sám a zapomněl na to, co říkal. "Lungan je v těchto dnech peklo - šel jsem hledat možnost, kde se nechat najmout." Nebylo moc míst, na které by ses mohl dostat, ale najal si mě jeden starý šlechtic - jen hlídat koně. A pěkně brzy jsem byl v jeho gardě. Deset let u toho starého pána. Pak tohle. Kapitána zabili, žádný plat - Tak jsem přišel sem, sakra, a hlásím, co vím. Dostal jsem něco, abych riskoval prdel? Měl jsem jet dolů do Mandi, vypadnout odsud, než sem ta hrůza přijde -"

"Co se tam dole děje?"

Shoka potřásl hlavou a nadechl se. "Vím toho až moc."

"A co třeba?"

"Nemůžu. Nemůžu mluvit." Přehodil nohu přes lavici, vzal meč.

"Jdeme, Juni. Radši bysme se měli vrátit."

"Piješ za naše peníze, tak sed'. Cos slyšel?"

"Ne že bych to slyšel, já jsem to viděl." Znovu se posadil, opřel se o stůl. "To by se nemělo moc šířit. A ani mizerný měďák za to!"

Hlavy se naklonily vpřed. Shoka se rozhlédl.

"Celý jih sem jde. Každá zatracená provincie s nima jde, a oni jdou, posbírali víc chlapů. Než by sis myslel, že na jihu vůbec je - viděl jsem je. Viděl jsem věci -" Sniž hlas a rozhlédl se, když kolem prošel číšník. "Sedíme uprostřed tohoto zatraceného města - víte, kdo je Saukendar?"

"Vojevůdce. Na válečné noze s Regentem."

"Byl zatraceně známý. Tohle nejsou šťastní lidé. Říkám vám, dvacet let v téhle zemi a já už něco vím, vím něco, čeho se sám bojím, když tady tak sedím. Celá ta zatracená země se kolem nás vaří - to já cítím, každé to zatracené okno a ulice se na nás dívá - byl jsem u povstání v Pýengu..."

Poposedli na lavicích.

"Začalo to nad vozíkem na ulici. Viděl jsem, jak zabili chudáka od vojska vidlema -" Potáceli se, když odcházeli. Shoka držel Taizu kolem ramen, ale dva opilci se mohli navzájem podpírat.

"Velmi dobře," řekl a silně ji tiskl. "Velmi dobře, chlapče."

"Nic jsem nedělala."

"To bylo dobře." Další stisknutí jejích ramen. "Dobře. Jsem na tebe pyšný."

"Jsem v pořádku."

"To vím. Jdeme zpět do kvartýru, zkus se nenechat sebrat za opilství a výtržnost."

"Dostaneme ho dnes v noci?"

"Po setmění se po tom porozhlédnu."

"My."

"Ne my. Tebe je snadné poznat. Já to zvládnu, všechno ti zjistím. Půjdeš tam, až půjde všechno."

"Já vám nevěřím."

"Co to je za řeč?"

"Jste nejlepší lhář, jakého znám."

Přemýšlel o tom, když šli kolem stánků a cestou zpět mezi hostinci, rozhodně nejlepší cesta pro dva opilé vojáky, jak vklouznout do městských ulic.

Rovně uličkou a za roh, tváří v tvář muži v kožešinové čapce. Oči se mu rozšířily.

"Ne, ne!" Shoka popadl muže a přitiskl ho ke zdi, držel ho za drahý shinský brokát a myslel na vraždu, dýku do krku a pak už bude ticho - nezáleží na tom, že pil čaj tohoto muže a seděl s ním u jeho ohně.

Pan Yi na to viditelně myslel také. Třásl se, zuby mu jektaly. "Já vás neznám," řekl, "přisahám, že vás neznám!"

Byl blázen, že toho muže nezabil. Věděl to. Zatracený blázen, na kterém závisely tisíce životů. Ale byl to stařec,

vyděšený muž, který se mu třásl v rukou a vypadal, že umře leknutím.
Vtiskl obchodníka do stínu vozu, což nebyl nejchytřejší způsob. Pan Yi lapal po dechu a nevypadal, že by něco chápal.
"Pane Yi!" řekla Taizu ženským hlasem, příliš vysokým šepotem.
"Nikdy jsem vás neviděl!" protestoval pan Yi. "Nic nevím, přísahám, nic nechci vědět -"
"Jak se jmenuji?" zeptal se Shoka. "Řekněte mi moje jméno, pane Yi!"
Důrazné zavrtění hlavy. "Přísahám, nevím!"
Někdo přišel blíž, ale rozhodl se jít dál uličkou.
"Znáte ho, pane Yi."
"Zabijeme ho?" zeptala se Taizu.
"Ne, ne, ne!" řekl pan Yi. "Přísahám, přísahám!"
Shoka se dotkl zlatého lemování a kožešiny na kabátě pana Yi. Pan Yi stál úplně ztuhle.
"Víte, že si nemůžeme dovolit, abyste o nás šířil lži," řekl Shoka. "Jak se jmenuji, pane Yi? Jsem si jist, že jste nás sledoval. Jsem si jist, že jste si všiml toho útoku lupičů. Udělali jsme vám laskavost. A vy teď o nás šíříte povídačky!"
"Poskytl jsem vám pohostinství!"
"To by něco mohlo znamenat. Pravda také. Jste obchodník. Věřím, že víte, kdy se trh mění."
"Ano, pane!"
"Kdo?"
"Jakkoli chcete, abych vám říkal, pane." Sklouzl očima z něho na Taizu a zpět. "Jsem poddaným Jeho Veličenstva Shina. Nepletu se do politiky -"
Shoka popadl kus drahé kožešiny. "Slyšel jste pověsti. Že ano? Slyšel jste je všechny. Dovolte, abych vám řekl, že cizincům se tu dobře nedaří, ani trochu. Víte, co je za mostem?"
Potřesení hlavou, rozšířené oči.
"Armáda, pane Yi. - A víte, co je na téhle straně mostu?"
Šepot: "Žoldáci, pane."
"Něco jiného, pane Yi."
"Co, pane?"
"Lidé, pane Yi, lidé. A moji vyzvědači, tady, tam, kdekoliv jsou zapotřebí, po celém městě. Víte, jak to může být nebezpečné - pro jakéhokoli cizince. Na druhé straně cizinec; který prokázal přátelskou službu - by mohl získat Císařovo uznání."
"Prosím." Po obchodníkově obličejí tekla pot. "Co chcete?"
"Proč si nezajdeme na nějaké tiché místo?" Strážé přecházely pomalu nahoru a dolů kolem zdí a brány. Zakřivené, elegantní střechy se tyčily v řadách, verandy byly za soumraku zality světlem lamp. I tam byly strážé.
"Je to velké jako hrad," zašeptala Taizu.
"Skoro," řekl Shoka a měřil zeď očima. Cítil v noze bolest, která se objevovala za studených nocí, při dlouhé jízdě a dlouhé chůzi. Chvilu si zoufal, když viděl strážé a ty překážky. Příliš vysoko, příliš daleko, příliš dobře hlídané. Zatáhl Taizu zpět a vešel do stínu v klikaté uličce, odkud bylo dobře vidět na pozemek Liengů, kde pan Yi čekal u mnohem chudší brány.
"Co budeme dělat?" zašeptal pan Yi. Odvlečen z trhu do středu města, slídl u Regentova hlavního stanu. Pan Yi nebyl šťastný muž.
A ne sám v této zemi, pomyslel si Shoka kysele a uklidnil se pohledem na Taizu. Žádná panika. Jen důvěra, že mistr Shoka nakonec přijde s něčím rozumným.
Ale mistr Shoka nemohl přelézt přes zeď.
"Co budete dělat?" zeptal se pan Yi naléhavěji.
"Uklidněte se. Vím, co potřebujeme. Jdeme."
"Vy se tam chcete vloupat."
Otočil se a jemně položil ruku panu Yi na rukáv. "Pane Yi, vy víte, co budeme dělat. A víte, co máte na výběr. A já nevidím důvod, kdybyste pro nás měl znamenat záhubu, proč bych neměl svěřit váš podíl na věci úřadům, pokud se budou ptát. Rozumíte mi, pane Yi?"
Bezhesné přikývnutí.
Dobrá, dobrá. Předpokládám, že některý z vašich přátel na tržišti má vozík, který by nám půjčil." Nebylo to nic neobvyklého, co rachotilo uličkou za Pivoňkou a zastavilo se; vozík se dvěma velkými a dobře zakrytými džbány. Jeden muž ho tlačil a jeho pomocník se klátil vedle něj; nic zvláštního na dvou unavených vojácích, kteří se vraceli domů ve zhruba tutéž dobu, kdy v noci přijíždějí vozy se splašky. "To je v pořádku," řekl Shoka staršímu z toho páru. "Zvládl jste to." Asi špatný výběr slov. Plácl pana Yi po rameni a zvedl ranec, který ležel vedle nádob. "Jsem vašim dlužníkem."
"Já se chci jen vrátit!" řekl Yi.
"Taizu."
Čepel vylétla. Yi a jeho sluha se podívali tím směrem a pozvedli ruce, které by je proti meči stejně neochránily. "Jen jděte nahoru, pane Yi. Budete v bezpečí - s mými muži. Prostě teď netoužím po zmatku. Rozumíte?"
Chun se díval ze schodů. Sešel opatrně dolů, ale když Shoka pokývl k němu, zvedl meč a vyšel do uličky. "Kapitáne?"
"Chci, abyste na pár hodin pohlídal tady mého starého přítele. Dejte mu trochu vína, něco k večeři. Dost se nachodil. Jeho člověk je docela fajn chlapík. Ale raději bych, kdyby tu zůstal. Slíbil jsem hostinskému, že se nebudeme courat."
Po schodech nahoru. Dolů sešli dva v hadrech oblečení muži, kteří odvážejí splašky. Hodili na vozík ranec a vyrazili dál.
Nebylo pravidlo, které by zakazovalo dvěma vojákům nosit luk, když tady každý chodil v plné zbroji a rachotil mečem,

ale v tak zneklidněném městě a navíc blízko sídla Regenta by ozbrojený muž vyvolal pozorné pohledy."

Muž odvázející splašky ne. "To je něco, čeho si nikdo nechce všimnout," řekl Shoka. "Přicházejí a odcházejí. Hlavně do velkých domů. V noci, aby si jich pán nikdy nevšiml."

"Není to horší než u prasat," řekla Taizu. "Často jsem jim vybírala hnůj." Vozík drkotal a rachotil po dláždění na půlku Lunganu.

"Zatracené výmoly," řekl Shoka, když vozík skákal a narážel mu do rukou. Měl je ztuhlé až po zápěstí; když zatáčeli do uličky, která vedla k domu Liengů, bolela ho noha. Pod hadry byli v plné zbroji, Taizu bez obvazů, s obličejem zakrytým čapkou a špinavou hnědou šálou proti chladu táhnoucím od řeky. Shoka měl tlustou šálu a roztrhanou vrstvu oděvů, což by bylo velmi pohodlné, kdyby pod tím neměl dva kameny zbroje a netlačil rozhrkaný vozík naložený dvěma nádobami, kvůli čemuž neviděl velké díry před sebou. Pot mu tekla po obličej. "Nemůžu toho moc říct o Regentových ulicích."

"Mohlo pršet a být bláto," řekla vesele Taizu - která šla celou cestu volně jako skřivánek; teď, když ulice byly prázdné, se jí dařilo mnohem líp. Občas potkali noční hlídku, několikrát jiný vozík a sem tam nějakého opilce a jiné lidi zabývající se noční prací, většinou ve skupinách. Ale ulice byla podezřele hlídána, podezřele v ní nebyl žádný provoz, byla osvětlená lucernami; dlouhá, pustá cesta k uličce, kterou určili jako vchod pro služebnictvo.

Vojáci tam měli službu. Nikoho si nevšiměj, řekl Shoka. Jestli se chceš pohybovat tak, aby si tě nikdo nevšiml, má to dvě strán-ky. Neviditelní se na nikoho nedívají, když se někdo dívá, a proto sena ně nikdo nedívá.

Proto upíral oči na vozík, šel v tiché mlžičce, tak, jak říkal Taizu: Je čas vidět všechno. Je čas nevidět nic. Nikdo nás nena-padne bez varování. Kdo by něco takového prováděl ubohému sběrači splašků? Jsme příliš bezvýznamní a příliš tupí, než aby si nás vojáci všimli a chtěli heslo, neočekávej nic až do doby, kdy se dostaneme ke kuchyňské k brance. Hlídka na rohu si jich nevšimla. Podíval se vedle nádoby a namířil vozík doprostřed uličky, kola rachotila a třásla se.

Přímo k bráně.

"Brej večír, pane," řekl Shoka. Tři strážní, jeden přišel blíž, aby si je prohlédl."

"Vy nejste zdejší," řekl strážný.

"Se praštil do nohy," řekl Shoka. "Mně řekl, esli bych to nevzal za něho."

Strážný zabručel a otevřel vrata. "Čekej. Muži to vynesou.

Zatraceně. "Mně to nevadí, pane, můžu si to přinést."

"Takové je pravidlo." Jeden strážný se otočil zády. A narazil do zdi. Druzí dva ho kryli a tasili meče. Shoka jednomu uskočil, zavířil kolem a dostal druhého kolenem a loktem, přehodil ho a nechal ho Taizu, zatočil se znovu a srazil třetího strážce na vozík.

První muž zaječel. Shoka ho kopl, popadl meč z balíku na vozíku a Taizu chytla svůj luk a meč.

Do dvora pro služebnictvo, pak co nejrychleji po schodech na zahradní terasu.

"Lituji toho!" zašeptala Taizu, když se přikrčila ve stínu borovice zasazené v nádobě vedle něj a chystala šíp.

"Zatraceně, změkl jsem! Zůstaň tady!"

Utíkal přes terasu ve stínu borovic a mimo světlo lucerny z horní verandy. Křik a řev se šířily. Výkřiky se odrážely od stěn a ztrácely směr ve verandách.

Znal Ghitu. Nic než to nejlepší. Střed domu, druhé nebo třetí poschodí, kde je skutečně ticho a lesk elegance.

Byla to zatracená chyba, že nepodřízli ty u vrat. Něco málo by získali - ne moc, ale trochu přece.

Nahoru po dřevěných schodech, kde už nahoře svítily lucerny. Sehnul se, odbočil ze schodů do houští jalovce, když kolem probíhaly strážce směrem ke kuchyňské brance.

Bylo zbytečné se domnívat, že by Ghita ještě spal.

A jedna dobrá věc o strážcích: dělali na dřevěných verandách takový hluk, že mohl klidně běžet dál. Vyškrábal se po schodech na verandu a přímo skrz křehké okno třísk! Skočil do sálu ve druhém patře.

Strážce ho utíkaly zastavit. Rozptýlily se. To byla jejich chyba.

Jeden - dva, tři, čtyři a pět - oblouk krve vystříkl na fresku zobrazující mlhu a hory. Běžel sálem a otevřel dveře na konci. Více stráží v osvětleném sále, vyděšený houf křičících žen, které neměly čas se ztratit. Dostal jednoho strážce a pak dalšího, další muž padl zmračený a sténal.

Muž před ním. Obličej jako maska teroru; brokátový oděv, volně visící vlasy. Ne Ghita. Znal toho muže, říkala paměť a o úder srdce později poznal chlapce uvnitř toho měkkého, buclatého obličjeje.

Sám Císař. Bejjun.

"Shoka!" vydechl Císař v hluku přibíhajících stráží.

Ze sálu vzadu. A bylo jich dost.

"Shoko, pomoz mi!"

Ztuhl, meč pozdvížený, strážce za sebou, v pokoji, který neměl východ.

Zavířil a vsadil vše na jednu kartu, sekal napravo nalevo a nikdy se nedíval, kam udeřil, jen kam jde. Noha ho pálila, když běžel, trhal bůhvíco.

Utíkal, zahnul za roh, vyhoupl se na schodiště a běžel tudy se zoufalou vervou.

Konečně příhodné okno. Narazil do něj ramenem, překulil se po boku přes parapet a skočil saltem na dřevěnou verandu.

Pan Lieng se nebojí lupičů.

Z verandy přímo do jalovcových keřů, díky bohům za zbroj.

Namířil si to k nízkému dřevěnému plotu, přehodil přes něj nohu a uháněl podle terasy s křikem stráží v uších; náhle kolem něj ostře zahvízdaly šípy.

Byla tam, čekala na něj ve stínu zdi a za ním umírali strážci.

"Zmiz!" zasyčel, když k ní doběhl. Strhal ze sebe hadry, vytáhl bambusovou tyčinku z opasku se zbraněmi, vztekale popadl vlasy a přišpendlil si je. Sklonila luk, odhodila toulec, hadry a klobouk a sbíhala za ním po schodech na dvorek pro služebnictvo.

Vojáci vběhli do otevřených vrat. "Tam nahoru!" zaječel na ně Shoka a ukázal mečem. "Pohněte, zatraceně, jsou tam nahoře! Vy a vy; zůstaňte u brány."

Vojáci proudili kolem nich. Ti určení zavírali bránu.

A tiše zemřeli.

"Zatraceně," řekl Shoka a překročil tělo, které zatarasilo bránu, a vyšel kolem vozíku. Jeden muž se trochu hýbal, jeden byl pryč. Jeden ležel bez pohybu.

Sešli uličkou na roh, kde stála stráž.

"Jeden se odtamtud dostal!" řekl Shoka chraptivě. "Nic jsem neviděl!" řekl strážný.

Shoka ukázal mečem dozadu do uličky, kde bylo světlo.

"My to prověříme tady!"

Bylo jednoduché odejít do uličky, schovat meče a ztratit se ve spleti lunganských uliček.

Ale pak musel Taizu říct: "Nedostal jsem ho. Nemohl jsem se dostat tak daleko. - Narazil jsem na Císaře."

"Tady!"

Měkký, vyděšený obličej. Shoko, pomoz mi!

Když se mu ruka chvěla v očekávání vraždy.

Pomoz mi!

Bohové, že by měl trápení?

Kapitola dvacátá

"Chune?" zavolal Shoka, když s Taizu vešli do dveří v zadní síni Pivoňky.

"Kapitáne," přišlo z druhé strany tlumeně a závora se zvedla.

Chun otevřel dveře. Muži byli znepokojeně na nohou, i pan Yi a jeho člověk, ale Jian vytáhl meč a pan Yi a jeho člověk se zase posadili dozadu.

Chun zavřel dveře.

Shoka zkřížil ruce na prsou, opřel se o zeď a díval se na pana Yi, díval se na něj podmračeně dlouho, dlouho, pozorný okamžik, zatímco muži se ho vyptávali, ačkoli nejevil zájem odpovídat.

"Jsem si jist, že rozumíte," řekl, když otázky odumřely do smrtelného ticha, "pane Yi, mluvíme o životě a smrti, jsem si jist, že víte, že jsem měl potíže udržet vás v bezpečí. Jiný muž by vám mohl podříznout krk. Rozumíte, pane Yi?"

"Ano, pane," zakoktal Yi.

"Můžete jít."

"Prosím -"

"Nemějte obavy, pane Yi. Vy a váš člověk. Aspoň dokud Regentovi muži nevystopují vozík nebo ty nádoby. Obávám se, že je teď na nevhodném místě. Budeme se muset spolehnout na vás, že to se svým přítelem schováte. Řekl bych mu, že ho někdo ukradl. Nemyslím, že by o tom chtěl vědět víc. A nemyslím si, že vy byste chtěl."

"Ne, pane." Šepot v místnosti, kde i šepot byl slyšitelný.

"Nenechal bych je to vystopovat, pane Yi. Jste chytrý muž. Vy víte, co je policie zač. Nezáleží na tom, jestli jste do toho zapleten nebo ne. Obstaral jste inkriminující vozík. Vaši přátelé to vědí. Doporučil bych vám, abyste mu řekl, jak by bylo nebezpečné vás udat - protože bych vás nerad viděl ve vězení, cizince, kterého by se ptali na to, na co nemůže odpovědět. Nevšímavost je nejlepší, protože my vás budeme sledovat, pane Yi. Na to se můžete spolehnout. Vidíte, že jsme vás nechali naživu. Budeme vás sledovat. My si pamatujeme, kdo nám prokázal laskavost. Oni ne. Přemýšlejte o tom, pane Yi."

"Budu. Budu, pane."

"Donuťte své přátele tomu věřit, pane Yi. Řekněte jim, jak je to nebezpečné. Řekněte mu, do čeho by mohl být zavlčen. Máte čas, pokud odejdete teď. A věřím, že můžete zaručit mlčenlivost svého člověka."

"Ano, pane!"

"Jděte, pane Yi."

Pan Yi se váhavě rozhlédl na muže kolem. Pak vstal a jeho člověk také, Shoka ustoupil ze dveří. Chun je otevřel a pan Yi se uklonil a rychle strkal svého muže před sebou.

"Minuli jsme ho," řekl Shoka, když se dveře zavřely.

"Museli jsme utéct. Ale našli jsme Císaře."

Na obličejích se objevilo leknutí.

"Tady a v tajnosti," řekl Shoka. "Setkali jsme se. Řekl: 'Pomoz mi'. A pak přicházely stráže. Nemohl jsem se zeptat, proti komu nebo čemu. Můj dohad je, že Ghita se bojí, co udělá, když ho nechá samotného v hlavním městě - možná se bojí, že by vzal moc do vlastních rukou. Nevím. Právě jsme se dali do pohybu."

"Ano, pane."

Shoka se podíval na Chuna.

"Kapitáne," doplnil Chun.

"Pojďme odsud," řekl Shoka., "Jsme připraveni?"

"Dvě ulice na sever, kapitáne," řekl Eidi. "Místo zvané Blaženost."

Ostří hoši, ti Reidioho muži. Mluvili, když se převlékali, a odcházeli hlídat pana Yi. Všechno se přesunovalo, i peníze, když se Eidi vykradl ven a zařídil jinou hospodu, i když tuhle platili dál. Majitel Pivoňky nekontroloval své nájemníky; v tomto sousedství nebylo pravděpodobné, že by mu vadilo, když si někdo najme další bydlení, nebo si dělal starosti s koňmi a nehádal se s hosty tohoto ražení.

"Po dvojicích a trojicích," řekl Shoka. "Tou uličkou. Jen to nejnutnější. Bojím se, že si nemůžeme vzít rohože, jen přikrývky. Nechceme být nápadní." Teplo se usadilo Shokovi na zádech; začal zuby a napjal paže, obličej na podlaže, zatímco Taizu vytahovala hadry z hrnce a přiložila je, byl si jist, s určitým zadostiučiněním kvůli tomu, za co trpěl. Díky Bohu, že ten útěk byl s kopce dolů.

Další hadr. Dech mu zasyčel mezi zuby.

"Bolí?" zeptala se.

"Ne."

"Lituji. Ten byl zespodu hrnce."

Měli pokoj s malými kamny a hrncem, což byl v Blaženosti velmi elegantní pokoj. Chun a ostatní si vzali ten druhý; byl trochu přeplněný, ale Chun řekl, že je dobrý.

Pokud pán věděl, jak pokoje rozdělit, nezáleželo na tom, co si myslel.

"Tady máte ošklivou modřinu," řekla Taizu.

"Naštěstí to není horší než tohle." Věděl, o čem mluví. "Zatracené keře."

"Co budeme dělat?"

Začal zhluboka dýchat. Moc to bolelo.

"Průzkumník. Zase. Udělali jsme pokrok. Budeme potřebovat vědět, co Ghita dělá. Nevím, jaká je Císařova situace, ale buď si jista, že bych Císaře do bitvy nevzal. Změnil se. Není v pořádku..."

"Nemůžete ho litovat!"

Další nádech. Nic nedávalo smysl. Snažil jsem se ho učit. Nevím, jestli jsem to nemohl udělat líp. Možná kdybych měl víc trpělivosti...

Umírali kvůli němu nevinní lidé. Ještě kvůli němu zemřou další. Zatraceně, proč jsem se zastavil? Proč, ve jménu Božím, jsem se zastavil?

Viděl Beijunův obličej, bílý, zpocený, vyděšený - ale ne z něho. Ne z něho, navzdory meči. Jako by v něm viděl zachránce.

Taizu se dotkla jeho zad, nechala ležet ruku na jeho rameni.

Otevřel oči, aby se zbavil Beijunova obličje, zíral vpřed na hnědé desky, na žluté cihly ve zdi, sloup, který nesl střechu nad jejich hlavami.

"Ghita!" zasyčela Taizu. "To jste říkal!"

"Zatraceně správně." Opřel si bradu o pěst. "Otázka je, jak moc vykládat po městě, že Císař je, tady. Možná ho dnes v noci zabijí."

"A obviní vás."

"Pokud se Ghita dozví, že jsem to byl já, bude ho to zatraceně lákat. A když se roznese, že jsem tady - je tu jisté nebezpečí. V tomhle městě je pár lidí, kteří mě viděli zblízka. Ghita jistě nebude překvapen ničím, co udělám, ale vsadím se, že dnes v noci klade Císaři dotěrné otázky.

Skutečně dotěrné.

"Jako - Císař byl s Reidim?"

"S Reidim a se mnou."

Ticho. Pak potichu: "Zatraceně."

Otočil se, aby viděl její obličej, viděl úšklebek. "Zatraceně co?"

"Zatracený Ghita a Gítu a Císař a všichni s nimi! Zabíjejí lidi a zapalují jejich domy a posílají je pryč a vy je můžete litovat!"

"Měl jsem dva žáky. Jeden jsi byla ty."

"Ten druhý byl Císař?"

"Myslel si, že jsem mu přišel pomoci." Jako by čekal celé ty zatracené roky. Jako Meiya u okna, věřící, že přijede.

Do čeho se ten mladý blázen dostal?

Běžel ke Ghitovi? Tiché ráno. Velmi tiché - to jak odumřela konverzace u stolu ve společné místnosti, když do přízemí vešli žoldáci, a vojáci se shromažďovali na ulicích a mluvili spolu.

"Co se ksakru děje?" zeptal se Shoka malé skupinky lidí o pár domů dál. Sám Taizu byla opět v pokoji, díky nemalé hádce, ale věci se přibližovaly, dokazoval. Měli nové obvazy (vyrobil diskretní skvrnku krve, jako by to bylo skoro zahojené) a navíc byla podezřívavá za takových rán, kdy se lidé moc vyptávali - jako dnes.

Což vyvolalo zvednuté obočí a obezřelý pohled, než řekl Fittha potichu: "Včera večer se dostali, do hlavního stanu."

"Povstanci?"

Žoldák si odplivl. "Dvacet mrtvých. Říká se, že Regent spal nahoře. Prospal to."

"Ksakru." Shoka vyloudil ohromený obličej. "Jak se tam dostali?"

"Vchodem pro služebnictvo."

"Museli mít pomoc," řekl další muž.

"Hovno," řekl Shoka a odešel potřásaje hlavou.

Jiné skupiny před Pivoňkou se zeptal stroze svým nejdůstojnější hlasem: "Slyšel někdo z vás něco o Regentovi?"

"Co?" zeptal se důstojník a opatrně si ho měřil. Shoka pokynul ke straně budovy a odvedl tam důstojníka. "Jeden z mých mužů přinesl zprávu, že Regent je mrtev. "Prý to skrývají. Bojí se, že by vypuklo povstání."

"Kdo to řekl?"

Shoka se poškrábal ve strništi na bradě. "Oghin. Na Květinové ulici. Vy jste to neslyšel?"

"Ne."

"Ksaku. Jen si to ověřuju. Muži se mě ptají. Říká se, že povstalci dostali někoho z posádky. Možná někoho z vyšších. Že se to celé odehrálo vevnitř."

"Hovno."

"Jo. Co jste slyšel?"

"Že se tam dostali kuchyní, otevřeli bránu, dostali možná dvacet, třicet lidí uvnitř. Ale prý takový počet těl nemají. Každý z nich byl z osazenstva."

"Ksaku. A kolik jich tam je teď, když chodí kolem a hledají vrahy?"

"Nás nemají. My jsme placeni Gardou."

"Ksaku. Dostal jsem se z Taiyi, skoro rozsekaný na kusy. Přišel jsem o půlku chlapů. Poslali nás sem, že linie je tady. Žádnou jsem neviděl a velitelství si ani neumí ohlídat vlastní zdi, tak co je to za bordel?"

Fittha popadl a držel jeden z amuletů. "Platí."

"Jo," řekl Shoka, "zatím Doufám, že je naživu. Co bysme dostali, kdyby nebyl?"

Fitthův obličej potemněl.

"Proč to ksaku neřeknou?" zeptal se Shoka. "To mě znervózňuje. Vy nevíte, co tihle milovníci prasat udělají. Raději by měli postavit strážce..."

A zachytil v uličce mnicha ve žlutém šatu, který mířil do pekařské uličky: "Ty! Znáš starce, lotra zvaného Jojin?"

Na mnichově obličej se objevil úžas. "Ne." Na chvilku to byl šok, jako by ho někdo držel za krk a tiskl na zed'

"Řekni mu, kdybys ho viděl v klášteře Nebeského světla, pokud je tam, kde býval - že chlapec, který sebral švestky, se omlouvá a je ve městě. Zapamatuj si to!"

"Budou si to pamatovat." Mnichovi bylo asi padesát, byl dost starý, aby byl pobožný, a ne ten typ, který našel Boží osvícení zhruba ve věku, kdy se chlapci verbují. A byl dost zvědavý, aby se Shokovi díval do očí.

"Ale určitě," řekl Shoka.

Nebylo vůbec těžké najít na trhu celou karavanu - ve městě, které nikdo nemohl volně opustit. Spousta lidí na trhu, kteří málo kupovali, ale hodně si povídali v malých hloučcích s rychlými a zděšenými pohledy a náhlým tichem, když kolem prošel voják nebo když přišel voják a ukázal na drahé věci na výklopném pultu vozu.

Bylo tedy snadné získat obchodníkovu pozornost v blízkém kroužku mužů.

Ještě snadnější, když ho kupec poznal.

"To je vaše?"

Kupec rychle přešel.

"Kde je Yi?"

Muž na to nechtěl odpovídat. Jednoduše.

"Raději byste ho měl najít," řekl Shoka. "Nezajímá mě, co vám řekl. Raději byste ho měl dostat. Řekněte mu, že je tady jeho přítel."

Muž rychle odešel. Shoka se probíral zbožím, vybral cetku pro Taizu. A vrátil se kolem vozů, díval se, kam muž šel; nahoru přímo do středu toho hloučku.

Následoval ho, po schůdcích dovnitř, kde bylo matné světlo a kde na něho zírali dva vyděšení kupci.

"Hej," řekl, založil si ruce a opřel se rameny o zed'.

"Jděte pryč!" řekl pan Yi. Ne jemu. Svému příteli, který zamířil ke dveřím a ven.

Shoka přešel do výklenku vpředu vozu, kde pan Yi seděl na polštářích a opatrně se opíral lokty o kolena - meč za jeho zády bránil dalším zdvořilostem. I modřina na jeho zádech.

"Jak se dnes ráno máte?"

Yi na něho zíral.

"Tak jsem si myslel, že to prověřím," řekl Shoka. "Nebudte zděšený. Věřím, že jste se o všechno postaral. Jak se má váš přítel?"

"Bojí se!" řekl pan Yi nedůtklivě.

"Pak je tedy vše v pořádku," řekl Shoka a sebral z nízkého stolku cukroví. "Mmm. Nebojte se. Ale skutečný důvod, proč jsem přišel: Radil bych vám, abyste měl na paměti skrýš. Najměte si místo někde ve městě, vezměte z vozů ty hezčí kousky..."

Yi vypadal vyděšeně. Pročistil si hrdlo a sepal ruce. "Ohleduplné, pane."

"Řekl jsem vám. Oplácím laskavosti." Vzal si z misky další kus cukroví. "Mmm. Takže vy jste mne znal, když jsme se setkali na cestě. Nepředpokládám, že o mně mluvili vesničané."

"Věděl jsem, když jsme se dostali do Ygotai, když jsme mluvili o lupičích - všichni byli mrtví -"

"To byla noc. Takže vy jste o nás celou cestu šířil zprávy."

"Ne, pane! Nebyli jsme jediná karavana. Pověsti byly všude."

Holubi, pomyslel si Shoka. A řekl: "Říkejte mi jen kapitáne. Jaké pověsti?"

"Že jste se vrátil, pane. Pak jsem věděl, koho jsme potkali. Ale pak jsme došli příliš daleko a nemohli jsme jít znovu na jih - báli jsme se, co bychom našli, kdybychom se vrátili, a tak jsme šli dál. Doufali jsme, že Lungan je bezpečný."

"To byla chyba. A nepředpokládám, že vás nechají odejít dolů do Anogi."

Yi potřásl hlavou. "Jsme tady v pasti. Nejsem jediný. Zabavili nám koně, dali nám papír, kde přísahají, že je to pro dobrou věc - ale my nehneme s vozy bez koní."

"Hrozná brynda."

"Chci vidět své ženy, pane, všechny, jen na to myslím, jak se dostaneme odsud domů, zatracená cesta! Nechci být už vůbec do ničeho zatahován! Na nic se mě neptejte."

"Kapitáne."

"Kapitáne, pa -" Yi to spolkl. "Prosím, na nic se mě neptejte."

"Jen se zmiňte svým mužům o tom, co jsem řekl vám. Jsme tu ve vojenské záležitosti. Můžete to říct komukoli, o kom si myslíte, že je spolehlivý. Bojovat se bude v příštích dnech. Ale nejmoudřejší by bylo odjet do západní čtvrti a zůstat tam, když to začne. Nebojte se o výsledek. Máme pomoc."

"Ano, pa - kapitáne."

"Přicházejí zprávy ze severu," řekl líně Shoka a vzal si další cukrovinku, "že se armáda vrací domů. Na naší straně. To můžete rozhlásit také. Bylo by jen dobře; kdyby to lidé věděli. A kdyby to uslyšeli i žoldáci. Rozumíte." Vzal si dalších pár kousků cukroví. "Máte papír? - Moje žena tyhle miluje. Nevadí vám to, že ne?"

"Ne. - Samozřejmě že ne." Yi vytáhl látkový ubrousek a podal mu ho s úšklebkem. "Vezměte si, cokoli chcete."

"Má ráda tyhle drobnosti." Shoka vysypal obsah misky do ubrousku, podíval se panu Yi do očí a uviděl chladnou hrůzu. "Skutečně. Možná byste si myslel něco jiného. Vím, že jsem si nebyl jist co - no, nebyl jsem si jist, jestli bych ji, víte, uspokojil."

Pročistil si hrdlo a pozorně zabalil sladkosti. "Přišla ke mně za soumraku, Bohové! Skoro mě zabila. Vypadalo to, že mě v horách sledovala. Zdá se, že má osobní účty s Gítuem z Angenu, a já jsem představoval způsob, jak se sem dostat."

Oči pana Yi byly úplně kulaté, spodní ret skousl zuby.

"Nebyl jsem si jist," řekl Shoka. "Zachoval bych čest. Ale v mnoha ohledech to je dobrá manželka. Veselá. Tvrdohlavá jako peklo, příšerná povaha - ale zatraceně dobrá v posteli. Můžete si to domyslet."

Pan Yi to udělal.

"Je v tom jistý rozdíl, milovat se s ní. Obzvláště za bouřky." Shoka pokrčil rameny. "Ale ve věci, jako je tato, je dobrý spojenec. Zatraceně dobrý. A nechtěl bych teď být na Gítuově místě. Vy ano?"

"Ne," vydechl pan Yi.

"Úd za údem," řekl Shoka. "Nezastihnete ji laskavou."

"Co jí udělal -?"

Shoka pokrčil rameny. "Mělo to něco společného s prasaty."

"Pra-"

Shoka zvedl obočí. "Je rolník, víte. Uzavřel jsem s ní obchod. Pomáhá mi s tímhletem a ona a já - víte. Myslím, že je do mě napůl zamilovaná. Mně to nevadí, je zatraceně dobrá v posteli a já jsem si zvykl na její - zvláštnůstky."

Pan Yi zíral.

"A, dobře," řekl Shoka. "Vysvětluji to, protože jste se s ní setkal a víte jistá fakta. Nestál bych jí v cestě - když se věci rozběhnou. Pro případ, že byste se tam ocitl."

"Ne," řekl pan Yi, "Ne, pane."

"Rozšířte tuhle zprávu, pane Yi. Je zatraceně těžké ji uhlídat. Někdy neví, kdy přestat. Proto by na ulicích měli být jen nepřátelé. Mohou vidět věci - rozumíte."

"Ano, pane."

"Zavřené okenice. To je nejbezpečnější. Jen zůstaňte uvnitř a nevyhlížejte ven." Zasunul ubrousek za opasek. "Bude se jí to líbit. Řeknu jí, od koho to je."

"Procházka kolem domů!" křičela Taizu s Chunem a ostatními v horní síni Blaženosti. "Bohové, kde jste byli?"

Taizu se vždy před muži chovala rezervovaně, takže teď, když se začala bouřit, se na ni dívali poněkud zděšeně.

"Řekl jsem, že není třeba mít obavy." Položil Taizu do ruky ubrousek. "Vezmi si cukroví."

"Řekl jste -"

"Ženo -"

Taizu vzhledla nad obrazy, rozbalila ubrousek a strčila si sladkost do pusy, zřejmě aby se uklidnila, když Chun otevřel dveře do pokoje, kde bydleli muži.

"Sedněte si," řekl. "Řeknu vám, co jsem zjistil."

Muži a Taizu se posadili. Ubrousek se sladkostmi koloval. A odpoledne ve společné síni Blaženosti posbíral Jian, procházející se zde v obyčejných šatech, dost klepů.

Za prvé, Ghita byl zabit démony měnicími podobu, kteří také povraždili deset až čtyřicet strážců; nebo to bylo dvacet až třicet vrahů vedených Saukendarem; nebo to bylo spiknutí mezi důstojníky Císařské gardy, kteří byli porůznu mrtví, v úkrytu, tajně vedli vojska, tajně se spojili s pány z jihu - kteří byli deset až sto leguů jižně od řeky a spojili se s deseti až padesáti démony, lupiči z Hoisanu, podřadnými žoldáky a jedním až třemi draky, kteří byli duší starého Císaře; s gardisty z Hoi, Chaighinu a Hisei, nebo s horským drakem, který byl probuzen démony vyvolanými Saukendarem za těch deset let.

Za druhé, Ghita byl naživu a Saukendar byl zabit při útoku nebo zmizel, nebo byl v současnosti na cestě do hlavního města, nebo byl zajat a je teď vězněm Regentem, nebo je volný ve městě s dvaceti až dvěma sty rebely a několika podobu měnicími démony.

Za třetí, nějací mniši oznámili, že drak se těší na Regenta; ale jiní říkali, že to je předzvěst neštěstí.

Za čtvrté, povstalecká armáda překročila most převlečená za žoldáky, rolníky a kupce a čeká na nějaký signál pro útok na tábor a na velitelství.

"Člověk by si to přál," řekl Shoka, bradu podepřenou pěsti, když poslouchal hlášení zdola. "Ale zřejmě ne. Díval jsem se. Jsou zatraceně opatrní, kdo přechází."

"Já bych mohla," řekla Taizu a zvedla obočí. Byla mnohem veselejší, když vyslechla ty zprávy o démonech a dracích.

Věděl, jak by to udělala, podle toho pohledu, vzpomněl si na košík. Muži měli zřejmě mnohem fantastičtější představy. "Zvládneme to i bez toho," řekl. "Budeme to vědět, kdy to bude třeba." Opatrně vyjmenovávali jména a detaily i ve střezném soukromí, protože špatné návyky, řekl mužům, dovolují uklouznout na veřejnosti. "Dnes v noci půjdu k mostu."

"My," řekla Taizu.

"Jsi zatraceně nápadná."

Taizu si přidržela pramen vlasů u horního rtu. Zašklebil se na ni.

"Klukovi nenaroste takový knír."

Pustila vlasy. "Koš," řekla.

"Ksakru."

"Já tady nezůstanu!"

Ty muže příliš snadno ovládla. Ted' seděla nevrle, mohl jí to říct za obvazy, za ty příliš podezřelé obvazy.

"Je příliš snadné tě popsat, ženo. Chceš vidět všechny naše hlavy na Lunganské bráně?"

Nic neřekla. Jen se na něj podívala. A pak se začal obávat, viděl ji běžet ulicí za ním.

"Něco vymyslíme," řekl. Ve skutečnosti myslel na ni, jak jde přes město - sama a to ho děsilo - Taizu s jejím strachem z měst, její nezkušenost s takovými věcmi, jako je chůze v provozu.

Nic z toho by ji nezastavilo, pokud by si to umínila. Nikdy jí to nevadilo.

"Někdo je v sále," řekl Jian. Na schodech zaskřípělo prkno a ozvaly se rychlé kroky.

"Eidi," řekl Chun, když Jian přešel ke dveřím. Eidi byl ten, kdo měl hlídat."

Úder na dveře, tichý hlas. Jian odsunul závora a pustil Eidiho dovnitř.

"Kapitáne," řekl Eidi s úklonou. "Říkají, že Regent bude řečnit v táboře, aby dokázal, že je naživu. Předpokládá se, že se každý bude hlásit. To znamená, že povstalci jsou na dohled od řeky. Císař bude v tom táboře taky."

To poslední ho překvapilo - že Beijun byl naživu. Že Regent udělal právě ten krok, který udělal.

"Ghita s ním manipuluje," zamumlal a stiskl si krk pod mastnými vlasy. "A naši přátelé tu mohou být o den dřív; nebo stopaři by mohli vypátrat jejich tábor; nebo Ghita zatraceně dobře ví, kde jsou, a doufá, že nás donutí se pohnout a dát se do pohybu příliš brzy."

Sledovaly ho vylekané pohledy. "Co děláme?" zeptala se Taizu.

"Přemýšlím," řekl. Vztekla se díval na věkem zešedlá prkna v podlaze, paže na kolenou a představoval si, jak navázat kontakt s Reidim.

Suchá, věkem zešedlá prkna.

"Jsme na řadě," řekl samolibě - nemohl si pomoci. Věci šly úžasně dobře, za předpokladu, že pořád improvizoval. A dostal terče ven.

Možná, myslel si, vzhledem k tomu, že Chiyaden je odsouzen k smrti, uspokojení bohové se možná probudí.

Nebo je možná starý mnich vytáhne modlitbou z postele.

Ve svých mladších, zbožnějších dnech by se takové myšlenky děsil. Vypadalo to jako přehlídka, ten příliv vojáků k táboru onoho pozdního odpoledne. Všichni si nesli výstroj a pokrývky, skupiny pěšáků a jezdců - ale na přehlídku, myslel si Shoka, to mělo málo veselých diváků. Ti obyvatelé města, kteří byli na ulici nebo se dívali z oken, jen zírali na vojska.

Měli zbývající luk - nesl ho Chun a toulec zabalili do rohože, kterou si přinesli z Pivoňky k Blaženosti.

Jen pokrývky tam ještě měli, zbytek zůstal u Pivoňky. Jejich společnost vypadala uboze, když tak spěchali odpoledne ulicí.

V dále zazněl gong. Na celé ulici se vojáci přestali bavit a hlavy měšťanů se otočily, všechny ve městě zaujal jeden zvuk.

"To je určitě Ghita," řekl Shoka a po chvíli chůze: "Vede Císaře do tábora. Kde ho mohou dostat vrahové. Nebo my. Je to past. Obojí je past - vytáhnout nás brzy a dostat nás Ghitovi na dosah."

Dalších pár kroků.

"Tak co budeme dělat?" zeptala se Taizu.

Výzva tábora. Císař jako návnada.

Ksakru.

Kapitola dvacátá první

Úzká ulička se zařezávala do ulice blízko tržiště jako jedna z mnoha takových uliček, pokud člověk pomínul nepořádek a rozbité okenice. Směřovala k táboru a někteří ze zástupu vojáků mohli použít tuto temnější, klikatou zkratku za nábrežními budovami. Shoka se ohlédl, viděl, že některé skupiny je stále ulicí následují, ale protože se ztenčoval, tak šli tudy. Nikdo za nimi si toho nevšiml, o tom se ujistil, když zahruli do další severní uličky, zatočili do další, která pak zahýbala k ulici směřující na jih dlouhou cestičkou právě tak, aby se dostali do blízkosti tábora.

Na muže to udělalo bezpochyby dojem. On sám znal jen polohu města, měl paměť na mapy - před léty - věděl, že ulice mají tvar téměř diagonály, že starý císař ve svém mládí vykoupil řadu skladišť u přístavu a nechal zazdít okna a dveře vedoucí k přístavu, což bylo levnější než stavba zdi vysoké třicet stop.

A kterákoliv ulice v této čtvrti, která nešla skrz, vedla podél zdi; severní zeď nábreží uzavírala to, co bylo v dobách klidu tržištěm a v dobách nepokojů místem, kde sídlila městská posádka. Ta zeď byla pevně uzavřenou stranou starých skladišť a bordelů.

Ale nájemníci se nastěhovali zpět - přinejmenším skladiště.

Bordely a hospody se usadily na frekventovanějších místech. Městská chudina se uhnízdila na skládkách vedle bordelů.

"Tady je ta zeď," řekl Shoka a pokývl směrem k zdi z mohutných kamenů vysoké třicet stop, kterou bylo vidět na konci ulice mezi sešlými domy, za spleť pověšeného prádla a nelegálními přístavbami; pak se znovu stala zadní stěnou těchto budov.

Jak dunění bubnů a zvuk trubek ohlašovaly příjezd Císaře na druhé straně, chudina na této straně se dívala se strachem na různorodou skupinu vojáků; vojáci sem nechodovali, a tak odváděli děti a snažili se dostat dveře a okenice mezi sebe a problémy.

"Jdi těmi dveřmi," řekl Shoka dívce s dítětem v náručí utíkající ke dveřím, které držela nějaká žena. Chun a Wengadi přeskočili zábradlí verandy a vytrhli dveře ženě z ruky, když Shoka vyšel po schodech.

"Prosím," řekl se severním přízvukem a nanejvýš zdvořile se uklonil vyděšené ženě. "Jsme tu kvůli nájmu vašeho horního patra. Prosím."

Oči se jí rozšířily. Hrůza tam byla pořád. Ale také jiný pohled.

"Vy jste od Saukendara..." Jako by to nebylo nic špatného.

"Prosím." Taizu vzala do ruky zlatý amulet, který nosila, byla to část žoldnéřských tretek, a přetáhla si ho přes hlavu.

"Vezměte si to! S námi byste mohli přijít k úrazu! Jděte! Zmizte! Všechny odsud odved'te!"

"Pojď, zatraceně!" Shoka následoval Chuna a Wengadiho po schodech, kolem rozviklaných balkónů a načmáraných erotických kreseb, nahoru a nahoru do nejvyššího patra, kde tenké dveře propouštěly do tmy trochu světla. Byl to něčí byt, smradlavý nepořádek, nízký strop, kde na trámec hnízili ptáci a mezi taškami pronikalo slabé světlo.

Zatracená práce. Někáká špinavá chudá babička jim dovolila něco, kvůli čemu ji vojáci mohli zabít, kdyby sem přišli slídit.

Reidi, proboha, dívej se támhle živý!

"Nahoru," řekl a Jian s Wengadim lezli, aby přitáhli tlusté prkno sloužící jako stůl, opřeli ho o zeď a vyšplhali nahoru, aby uvolnili tašky ve střeše, čímž začalo shora proudit více světla.

Jian a Wengadi se sesmekli z nízkých trámů. Ted' přišla ta znepokojující část. "Já to udělám!" řekla Taizu. "Nevážím tolik!"

"Nevíš, na co mířit," řekl Shoka. Sundal si meč, výstroj a srolovanou přikrývku, odsunul to z cesty a s hlubokým nádechem vyběhl po nakloněném prkně, aby dosáhl na trámy. Odtud šplhal dál na trámce. Vystrčil hlavu do denního světla, po prsa vězel mezi taškami ve střeše..

"Tyhle tašky jsou staré!" donesl se k němu Chunův hlas. "Buďte opatrný!"

Ale hleděl, nad očekávání, místo na neuklizený tábor táhnoucí se od zdi, kterou tato střecha zakrývala, až za tábor, na říční zeď, přes Hisei, kde byl most, až na mlhavé kopce v dáli, kde měl být Reidi... pokud tu Reidi vůbec byl.

A blíž, třicet stop pod ním, jen s hlavou a rameny nad taškami, příliš blízko, aby viděl bránu u mostu, nebo stany u paty zdi, ale byly i dál, mezi dvěma uličkami pro pohyb oddílů, v motanici lan; nebyly to vyrovnané řady, ale nesourodé městečko z plachtoviny a kozích kůží a bůhvíčeho, co si žoldáci přinesli s sebou nebo někde sebrali.

Piráti a lupiči se usídlili tam, kde bývaly pěkné blede stany Císařských oddílů pro císařské návštěvníky; nebo častěji, pruhy a jasné barvy lunganského trhu, za lepších, klidnějších let - bezpečný, uzavřený trh, kde několik hlídačů a silná brána zajišťovaly početné obchodování a nízký počet kapsářů a zlodějů.

Bylo tam shromáždění vojáků - tmavý zástup kolem jasných pochodní, luceren, rozzářených v postupující tmě; praporce a pódium, které Ghita použije. Průvod už prošel. Na pódiu byly postavičky, malé a lesknoucí se zlatem. Posunul se výš, světuje tak svou váhu starým taškám a starému dřevu.

"Zatraceně dobrý výhled."

"Tady!" řekl Chun zdola. Jeho luk putoval nahoru, natáhl se pro něj. Snažil se dostat koleno pod sebe. Taška se pod ním pohnula a sklouzla pod jeho bokem. Skrčil se a zvuk pádu přestal.

"Kapitáne?"

"Drž hubu! Jsem v pořádku." Třesoucím se hlasem, protože si uvědomoval pád dlouhý třicet stop a nepřátelský tábor. Vytáhl se znovu nahoru, poslouchal praskání tašek a opatrně přesunul váhu na jedno koleno, pak se zhluboka nadechl a naklonil se, aby si vzal dva šípy; které mu Chun podával.

Když byl na kolenou, mohl vidět stany a také uličku dole, tak jako vzdálenější části tábora. Dlouhý výstřel. Silný vítr mu foukal skoro přímo do zad, trochu bokem k levému rameni. Opřel se o chodidlo a koleno, pak vzal luk, propočítal si výstřel a namířil ho daleko do tábora. Zastřelovací rána. Viděl, že dopadla blízko vzdálené zdi, pomohl tomu vítr a počáteční výška. Nepotřeboval druhý šíp.

"Jdeme!" zasyčel do tmavého otvoru pod sebou. Když světlo vzplálo, přišel k němu třetí šíp, byl to ten omotaný zapáleným hadrem kolem hrotu. Dobře napuštěným; plápolal a prskal ve větru, když ho zvedl a zešíroka se připravil na výstřel. Třetí rána. Stopa ohně proletěla soumrakem, mlhavější než pochodeň.

"Tady!" řekl Chun.

Další šíp a další, přímo do stanů. Vzplály tak jako ten první. Příliš mnoho plachtoviny blízko sebe. V dobré severní bríze by to rozneslo oheň ke vzdáleným zdem a rozneslo létající kusy zapálené plachtoviny vzduchem dovnitř čtyř vysokých zdí s velkou vzdáleností mezi ohni a dvěma studněmi.

Viděl oddíly utíkat ze shromáždění, slyšel tenké hlasy vykřikovat rozkazy, jak se šířil dým osvětlený ohněm.

Střílel, dokud mu podávali šípy, cestičky ohně přes oblohu, dokud Chun nevyšplhal hlavou až k otvoru a neviděl šířící se oheň barvící zdi, vojáky běžící zachránit, co mohou, z výstroje a osobních věcí. Byli to žoldáci. Všechno, co měli, bylo v těchto stanech. Ale v tom táboře bylo osm, devět skvrn ohně a dva z nich se přiblížily bráně. Koně řičeli v

hrůze. Jezdci se je snažili dostat k bráně. Vytáhl obyčejný šíp a vystřelil do davu mužů utíkajících pod ním.

"Slezte, pane!" lomcoval s ním Chun.

Je čas, pomyslel si. Pohnul se, aby to udělal, a tašky sklouzly, pomalu jel směrem ke kraji.

Ale ruka ho popadla, když klouzal, a stáhla ho dolů skrz otvor v dešti tašek na vratky polštář rukou a těl.

"Zatraceně!" ječela Taizu.

"Dostali jsme ho, dostali jsme ho," zajíkal se Chun a Shoka se zvedal na kolena a zjistil, že jeho obtíže jsou částečně způsobeny lukem, který pořád drží v ruce. Pustil ho, chytil se kůlu a zvedl se na nohy. "Jsem v pořádku," řekl.

"Vypadněme odsud -" Popadl meč a výstroj zpod kusů tašek. Natáhl se znovu pro luk, ale Taizu ho sebrala, povolila tětivu a zabalila ho i s toulcem do přikrývky, zatímco Wengadi zabalil kotlík a zbytek věcí.

Dolů po schodech, dveře byly pořád zavřené; znovu na ulici a pryč nějakou uličkou.

A přes hlavní ulici, kde se lidé znepokojeně shromažďovali pod oblohou osvětlenou ohněm a kouřem.

Lidé si jich všimli a rychle utíkali.

Ale do Jianova ramene udeřil kámen.

"Zatraceně!" zaječel Jian.

"Pryč s Regentem!" zakřičel někdo.

"Jdeme!" řekl Shoka, když se Chun začal otáčet. "Jdeme odsud!" Chytl Chuna a utíkal, když ze soumraku vylétly kameny a rachotily na dláždění.

Jezdci se řítili kolem rohu před nimi, vojáci zmateně pobíhali na nábřeží a v táboře - hledali zdroj tašek a ohně, počítal Shoka a našli povstání v plném rozpuku.

Ulice byla najednou zase prázdná kromě kamenů a cihel, vojáci utíkali pronásledovat rebely.

"Nemůžeme jim pomoci," řekl Shoka, "dělají to na vlastní pěst. Jdeme! Zpět k Pivoňce, pro koně!" "Kapitáne," supěl hospodský, když je následoval do stáje. "Sem se o ně staral, nic jim není -"

"Dobře," prohodil Shoka přes rameno. "Pak jste v bezpečí. Vraťte se dovnitř, pane hostinský!"

"Co se děje? Co se děje, co tam dole ve městě hoří? Se tam bojuje?"

"Bude se bojovat, jen zamkněte dveře a zůstaňte za nimi, člověče!"

Chun vytáhl z majitelovy kuchyně nějaké jídlo, Waichen a Liang už sedlali, házeli přikrývky na koně, kteří byli příliš ztuhlí, podráždění a neproběhnutí.

"Byl jsem k armádě přátelský!"

"Držte hubu, hostinský!" Shoka popadl svoje zásoby z Chunových rukou, otočil se a vzhledl. "Radši přemýšlejte, ke které straně patříte! Už přecházejí most!"

Hostinský zmlkl. Dveře praskly. Shoka hodil svou výstroj na koně a sedlal klidně, bez zmatků. Taizuin kůň byl ve vedlejším stání.

"Udržuj si rovnováhu," řekl. "Taizu, slyšíš? Žádnou lehkomyšlnost."

"Zvládla jsem to," dolétl k němu tichý ženský hlas. "Že?"

"Dostali jsme zatracenou tlupu -" - chátřý, skoro řekl. Staré způsoby, staré myšlení. "- tlupu bláznů, proboha, jen zůstaň poblíž. Přejedeme přes most, pojedeme obratně, nepotřebujeme hrdiny."

Ruce se mu potily. Měl nasazené chrániče holení a rukavice, i přílbu. Sebrali nešikovnou výstroj v pokoji nahoře, spolu s dalšími dvěma luky a několika toulci. Majitel Pivoňky to měl přinejmenším ke cti - žádná krádež; vyděšený, znepokojený muž.

Zatraceně, mám na to právo, kdo jsem, že ho obviňuji?

Vyvedl koně ven, vylezl do sedla a vodil ho v kruzích, zatímco Taizu, Wengadi a Nui sedlali. - "Buďte venku opatrní," řekl mužům, "občané nevědí, co jsme k čertu zač. Pamatujte si to. Jen se dostaneme odsud, přejedeme most, pokud budeme moci, a když se dostaneme do nepokojů, zalehněte, dokud to nepřejde. Pokud to nebude vypadat dobře, vzpomeňte si na východní bránu a utíkejte jako o život. Svou úlohu jsme sehráli. Jen se odsud dostaňte živí. Slyšíte?" Chun nasedl. I Taizu a Nui, zatímco Wengadi svého koně převedl k vratům a otevřel je.

Ve větru byl pach kouře. Lucerny Pivoňky svítily víc než záře ohně z jihu.

Wengadi podržel vrata pro posledního z nich a ostatní na něj na ulici počkali, zatímco Wengadi nasedal a nechal vrata, aby se sama přivřela.

Ve světle luceren se objevily u koželužny černé postavy, malé skupinky, které nešly na procházku, ale věnovaly skupince jezdců nežádoucí pozornost.

"Pojďme odsud," řekl Shoka a pobídl koně směrem k rohu a dál ulicí dlážděnou kočičími hlavami, která byla opuštěná kromě světla nečetných luceren a zarudlé oblohy. Tmavé budovy, okenice otevřené do noci a uvnitř ani jiskřička. Jen lucerny, které udělaly z kohokoli na ulici terč, a jižně od koželužny bylo vytrhané dláždění a na chodníku leželo tělo. Pobídl skupinu k rychlosti, kterou si mohli dovolit na tom mizerném povrchu. Rachot okovaných kopyt se odrážel od zdí, přehlušoval výkřiky v dáli. Jejich cestou projelo víc jezdců a odřizli jim cestu před nimi, dole v boční ulici.

Stráže. Přepadové oddíly. Dezertéři nebo kořistníci. Bohové vědí. Využil šanci ohlédnout se, aby se ujistil o své skupince. Jeli blízko sebe, všichni, drželi se ho. Nejeli středem ulice, ale stranou, kde se občas objevil stín a kde byli méně terčem přinejmenším pro polovinu ulice.

O dvě ulice dál už byla promenáda a most. Na balkoně vedoucím přes ulici se ukázal stín. Odněkud bláznivě přicházely ozvěny. Mnoho těl na ulici a rozházené kameny zaneřádily dláždění. Jeden z koní se zarazil a klopýtl, kus cihly odlétl, narazil do oblouku ulice a spadl do tmavého kanálu.

Najednou kolem nich dopadaly kameny a z balkonu spadla lampa a rozbila se, po dláždění se rozstříkl zapálený olej; jeho světlo plašilo koně. "Jedeme!" zakřičel, pobídl svého koně a jel dál. Něco ho zasáhlo do boku. Valach pod ním vyskočil, uklouzl na oleji a padal, zatímco kolem něj dopadaly kameny, zasahovaly jeho i koně, který se snažil získat

rovnováhu, ale padal znovu."

"Zatraceně!" zaječel, když se kůň pokoušel vyrazit, zatímco kolem něj dopadaly střely. Jeden kůň byl na zemi; byl to Eidiho kůň. Pokoušel se dostat do sedla a držel se jen tak tak, když kůň v panice přechal k zátarasu.

Pak přijelo víc jezdců od nábřeží přímo doprostřed, padalo víc koní. Eidi svého koně zastavil, Chun už projel, i Wengadi a Jian. Taizu vyjela ze zmatku spolu s Liangem a Waichenem.

Pak Nui a Yandai s Panjim visícím na koženém sedle jeli pořád dál.

"Jedte k úkrytu!" zaječel na Panjiho. "Nemůžete se zdvojnásobit, jedte do úkrytu!"

Přijíždělo víc jezdců, objevili se i pěšáci, kteří je obkličovali, jak se ulice plnila vojáky.

"Co chcete ksakru dělat?" řval Shoka a jel přímo doprostřed nich. "Přecházejí most!" křičel důstojník.

"Zastavuješ naše vlastní oddíly, blázne! Rozkaz z velitelství! Udržujte tuto ulici volnou!"

"Do pekla -" Shoka vytáhl meč, sekl a důstojník s křikem odvrátil.

"Dejte to dolů!" zakřičel Shoka a pobídl koně do davu.

"Odříznete naše vlastní lidi, vy zatracení blázni, dejte to dolů!"

Už nebyl sám. Byl s ním Chun, Eidi na koni a tiskl se blíž, aby mohl svou vahou působit na vojáky, kteří se snažili postavit barikádu, zatímco z jiné strany stále proudili muži, sráželi desky bokem, strkali a vráželi do koní, dokud se stavitelé barikády nepřestali snažit, nenechali vše spadnout a nepřipojili se k útupu.

Shoka pobídl koně vpřed, co nejvíc získával půdu. "Jedte!" zaječel na ustupující vojáky, až se mu lámal hlas.

"Východní brána, jedte, jedte!"

Neviděl ty ostatní. Podíval se za sebe. Viděl Lianga. Viděl Taizu pořád na koni, jak se prodírá davem.

Na roh, pak dál k ohni na nábřeží, oblaka dýmu z hořících lodí, oheň naznačoval roubení mostu, jak z něj po stovkách sjížděli jezdci.

Couvl, otočil koně proti oknům hostince, dřevo praskalo, jak se kůň obracel. Eidi přijel k němu, i Chun a Liang.

Přes hlavy vojáků viděl Waichena, viděl Yandaie a Nuiho přejet nábřeží k mostu.

"Kde je Taizu, zatraceně?"

Slyšel dunění bubnů a viděl praporce na mostě, rudá a bílá Feiyanu, bílá a černý lotos Hoishi v jasné záři ohně.

"Pane!" zakřičel Chun, pobídl koně. "Zůstaňte tady!"

"Do pekla!" Pobídl koně a unikl Eidimu pokusu zastavit ho, přímo kolem rohu na ulici do davu unikajících vojáků.

Po ní ani stopy. Ani po Panjim a Wengadim. Wengadi a mohl odjet bokem ulice, Taizu s ním, pokud se přitiskli ke straně. Mohli odjet s proudem, který se stával povstáním, koně klouzali na ulici, sráželi muže k zemi...

"Pane!" zařval Eidi arazil si cestu vpřed. "Vraťte se, vraťte se, proboha, my vás nemůžeme ztratit!"

Popojel a vrátil se do úkrytu. u dveří, zůstali tam; zatímco se proud valil kolem a stával se předvojem feiyanické jízdy; s třepotajícími se rudými a bílými praporci.

Bohové, jdi k zemi, děvče, dostaň se někam, popadni koně a ukryj se!

Bohové, kde je?

"Pane Saukendare!" vykřikl Chun.

Jezdci k nim přijeli, lotosové praporce Hoishi, muži pana Reidiho - pan Reidi sám, bílé vlasy vlající ve větru plném kouře.

"Pane Saukendare," řekl Reidi, když jeho muži sesedli a shromáždili se všichni kolem něho. "Viděli jsme váš signál z kopců. Projeli jsme po jižním pobřeží Lunganu rychleji, než bych považoval za možné. - Žoldácké oddíly... prolomili to a utekli, pane - na most, posádka zátarasů byla prakticky vyvražďena -"

Slyšel Reidiho hlas, jak mu říká věci, které by ho měly, za jiných okolností, potěšit.

Pořád by byl potěšen, kdyby se jeden pomešší jezdec objevil na rohu. Pobídl koně vpřed.

"Můj pane Saukendare -"

"Moje žena je pryč," zamumlal. Projel kolem rohu, kolem mužů, kteří mu překázeli, a uviděl ulici, ze které se boj přesunul do menších uliček a zanechal tam jen zbytky těl a světlo několika luceren.

"Můj pane." Byl to Chun, který přijel blíž nabídnout mu šat třpytící se v kalném světle zlatem a stříbrem. "Oblečte si to, aby naši muži neudělali chybu -"

"Najdi ji, Chune! Ty a Eidi; projedte tuhle ulici nahoru a dolů! Zná vaše hlasy."

"Vezměte, si to. Prosím, pane Saukendare."

Jděte do úkrytu, jedte k východní bráně.

Ksakru, jestli tam jela... Jestli teď byla odříznutá, tak na svou pěst.

Dostat Gítua. To by udělala.

Ale kde je on?

Dům Liangů... velitelství. Zlato by bylo tam a ne v táboře - a je mrtvý bez majetku. Žádné oddíly, žádné vyhlídky.

A Beijun, v Ghitových rukou - Ghitovo jediné prohlášení legitimacy.

"Pane -"

"Potřebuji pár mužů. Vy zůstanete tady, budete se dívat! Jestli ji najdete -" Vyjel na volné prostranství, kde si vybral z Reidiho mužů a zavolal zpět: "Najdete mě na velitelství!" Těch mužů bylo víc než pár, měli s sebou bílé a černé prapory; bezpečná cesta ulicemi divokou rychlostí, které vyvolaly na zdech ozvěny a vyhnaly osamělé skupiny povstalců. "To je Hoishi!" volali lidé z balkónů. "To jsou povstalci!"

A z ulic: "Pryč s Regentem!"

Lungan setřásl zvíře ze zad. Lungan rozbil dveře obchodu s vínem a vytvořil si vlastní zvíře tančící ve světle luceren, rozbití sousedů, ulice plné kamenů spoutané řetězem a ozbrojující se zbraněmi mrtvých mužů.

"Pusťte to, pusťte to," někdo zakřičel shora, "To jsou povstalci!" A provaz natažený přes ulici spadl před jejich koně.

Zahnuli na ulici, která vedla severně od trhu. Byli tam mrtví muži i koně, zastřelení šípy, a Shoka je vedl rychle tou uličkou.

Jel s ním Reidiho poručík, na Reidiho naléhání - Reidiho poručík a četa z Reidiho gardy s jejich kapitánem, aby je vedli a zjistili situaci, aby je mohl Reidi následovat, až uspořádá vojsko a přijde jejich cestou - v tom starém muži bylo více porozumění pro praktické záležitosti než ve všech Kegiho knihách. Dvě jména od Reidiho a byli pryč, žádné otázky, žádné zpoždění ani žádný zmatek v těch mužích.

"Je to v Liangově domě," řekl Shoka. "Zná to někdo?"

"Evidentně ne." Ven z této uličky, půl ulice na sever, ulička zahýbá na západ k malému vchodu pro služebnictvo, slepá ulička. Hlavní ulice vede kolem brány. Nevím, do čeho narazíme. Jestli to bude vypadat dobře, chci za sebou pronásledování a několik střel dost zaměřených, aby to vypadalo věrohodně. Rozumíte? Jestli to bude vypadat, že to půjde ztuhla, vraťte se a přiveďte Reidiho. Nemohou vyjet ze dveří pro služebnictvo, je tam dost místa tak pro ruční vozík nebo dva a nemohou se tam shromáždit - příliš velká šance dát se chytit v uličce venku. Bude to hlavní brána a běh na sever, jestli se pokusí dostat ven. Ale pokusím se tu branku otevřít. Řekněte to Reidimu. Můžete ho sem přivést, bez chyb. Můžete?"

"Ano, pane," řekl poručík - Reidiho muži ve správných barvách, se svými osobními znaky.

- a on, v žoldněřském hadru.

Přejel kolem a tvrdě pobídl koně až ke konci uličky a zatáče do ulice, dokud neuslyšel skupinu jedoucí za ním.

Na ulici byly hořící hranice, které vrhaly světlo na blízké zdi a na dost mrtvých, aby ho to varovalo.

Tak přejel ulici, jak ho Reidiho muži hnali, a jel proti zdi domu vedle domu Liengů, hluchý ke svistu šípů a klapotu kopyt na dláždění, jak Reidiho muži zaútočili na hlavní bránu níže v ulici a pak znovu uhnuli, zanechávající muže a dva koně na zemi.

Zatraceně. Měl zpoždění.

Tuhý odpor, žádná odpověď. Měli tam dost mužů, jestli chránili své krky nebo bránili svého pána.

Nízká zeď, jednoduchá záležitost pro zahradu bohatého muže chráněnou z balkonů, teras a mužů ve vysokých oknech.

Jestli Ghita sám byl v těch zdech a ne na cestě do Chengýdi, riskoval, že se dostane do pastí - chátka kolem něj, pánové z jihu ve městě - Dům mohl shořet, Ghita, Císař, všechno na hranici.

Ale Ghita měl silné důvody, aby ustoupil tomuto chaosu - posbírat výplaty žoldněřů a sebrat zbývající členy své posádky a svou osobní gardu, které mohl věřit, aby střežila velitelství během jeho průvodu.

Ghita rozhodně nehodlal opustit tyto oddíly - nebo peníze.

Vybraní velitelé Císařských a peníze pro žoldáky ho dostali k moci, peníze ho tam držely, tohle a Gítuovi angenští důstojníci a elita Gítuových žoldáků. Pokud budou muset, aby se mohli udržet dost dlouho nebo osvobodit. Anogi a Chengýdi byly velké vojenské síly, které mohly přijít na obě strany Lunganu...

Pokud by tu byl živý Regent, aby je dal dohromady a platil slíbené peníze.

Shoka se kousl do okoralých rtů a díval se na roh, kde cesta zahýbala do vchodu pro služebnictvo. Zkusí totéž dvakrát?

Bohové vědí, co by Taizu udělala.

Nebo jestli šla touto cestou nebo pokud se vůbec dostala skrz zálohy na ulicích.

Ale, ksakru, nemohl si dovolit zanedbat možnost, že tam je, pro případ, že by došlo na obléhání. Tam by se určitě zabíjelo, Císař by měl rukojmí, pokud tam je Ghita, a bylo pravděpodobné, že tam je.

Ne že by pánové z jihu chtěli Beijuna zpět. Ale byli tam kněží, byli tam pánové ze severu spojení s dynastií poutem krve a požívající privilegia, měli politický vliv zasahující proti komukoliv, kdo by zavinil smrt Císaře. Byla tu určitá válka o následnictví - více krve, více bláznovství, zatímco barbarští králové posílají své žoldáky přímo do srdce Chiyadenu a stávají se víc a víc nepostradatelnými, zatímco armáda bojuje na hranicích proti nepřítelům těchto králů.

Ten zatracený, sobecký blázen... Pomoz mi, Shoko...

Byl na ulici sám - jen on, mrtví a čekající lučištníci z kterékoli strany. Ale ozvěna přinesla nový zvuk - vzdálené dunění jezdeckva.

Reidi? Nebo Majjun nebo Kegi ženoucí se od jihu?

Sever. Bohové. Žoldáci projeli kolem severu, zpět na velitelství - nějaký kapitán si cení své služby.

Nebo Gítu. Se zlatem na jejich zaplacení, na velitelství.

Pobídl koně kupředu, věřil tomu vyrušení; sklouzl na zastíněnou stranu sedla už před rohem a zůstal dole. Doufal, že co je z něho vidět, je možné pozorovat jen shora a z druhé strany ulice a jinak je vidět jen koně bez jezdce.

Dostalo ho to přes ulici. Spustil nohy na zem a vedl koně podél zdi; sám zůstával u zdi ve stínu. Pokoušel se zapamatovat si druhou stranu, kde byly terasy a stromy.

Tentokrát tam neměl žádný vozík, který by mu pomohl dostat se přes zeď. Zastavil koně, vyšplhal se do sedla a klekl si mu na hřbet.

Kůň se pohnul. Natáhl se pro otěže, chytil rovnováhu a na okamžik ho zastavil. Nebyla to tak vysoká zeď. Nebylo by to nemožné, kdyby ten zatracený kůň nechal toho popocházení.

Stůj, zatraceně!

Vzhlédl, podržel otěže a soustředil se na stabilitu, to vše v jednom okamžiku.

Ošil se v málo pohyblivé zbroji, zapřel si nohu, proklínaje přítom chrániče holení, a snažil se na okamžik znovu zastavit koně.

Postavil se na nohy a vyskočil z lekavého a poplašeného koně na hranu zahradní zdi.

Rychle se odkutálel a seskočil. Teď to nebyla tatáž výška. Věděl, že je hned připraven. Dál.

Buch!

Na terasu mezi dvě borovice v květináčích.

Chvilku ležel, snažil se popadnout dech a zjistit, jestli má zlomené rameno. Pak se zvedl na ruce a kolena a potichu vstal. Namířil si to přes dlážděnou terasu směrem k služebnímu vchodu.

Byli tam mrtví muži, vypadali jako kaluže stínu.

Plížil se opatrně ze svahu, po očku sledoval služební vchod a přístřešky a pospíchal ke zdi odsunout závoru na bráně. Už byla odsunutá.

Ta zatracená malá děvka!

Kapitola dvacátá druhá

Shoka se plížil podél zdi, nahoru k další terase, kde to už znal. Kolem borovic v květináčích a znovu nahoru, ale ne přímo k domu s jeho terasami a lučištníky. Hlavní nádvoří muselo ležet někde blízko hlavní brány a v mysli Shoka viděl přední bránu zevnitř, muži běží pro koně a na obranná postavení v okamžiku, kdy jim strážní hlásí pohyb na ulici.

Obránci si docela dobře mohli vybrat útěk z velitelství a vyjet severní branou v počtu, ve kterém si mohli prorazit cestu do Chengýdi - se zlatem, s Císařem a se spojenci k barbarským králům - cokoliv z toho by znamenalo zkázu Císařství.

A jedna bláznivá holka tam někde je a snaží se zavraždit jednoho ze dvou mužů, na kterých všechno záviselo.

Proklínal rozhodnutí, které nechalo Taizu s jeho lukem, Wengadiho a Panjiho s dalšími dvěma, a svou krátkozrakost, že ani nepomyslel na to, že by se připravil na víc než na tahání blázna ze smrtelné pasti.

Už od začátku špatně vymyšleno, špatně připraveno a špatně uděláno. Byl odřený a unavený a ohromený nevyzpytatelnými pohyby svých vlastních spojenců. Namáhal rozum, byl unavený, zatraceně, a lidé z jeho vlastní strany ho nutili se znovu a znovu a znovu hýbat - ale existovala hranice. Věděl, že je nad ní.

Jak ksakru prošla ulicemi?

Jak se ksakru dostala dovnitř, aniž vyvolala poplach? Je příliš malá, než aby udělala to co já.

Kdybych věděl, kudy se sem dostala, věděl bych, kde by mohla být.

Ne, není potřeba přemýšlet. Najdi Ghitu, najdi Gítua a tam je.

Jestli ji oni nenašli první.

Žádný luk, mrtví taky žádný neměli, takže to bude blízko, a to znamenalo zamíchat se do žoldnéřské gardy kolem domu. Dost blízko na to, aby dosáhl na Ghitu, který znal jeho obličej tak jako Beijun, zatraceně dobře ho znal a v tom musel to bláznivé dítě předjet.

Skrčil se, když přebíhal terasu, a seskočil se zdi z nejvyššího místa na mírnější svah pod ochranu borovic, sklouzl po cestičce a kolem meandru živého plotu. Slyšel koně nad ohbím domu, a kde končil potok, viděl lucerny, přední bránu a velké nádvoří domu, kde brána ústila do vydlážděného prostranství schopného pojmout stovky koní, které tam byly shromážděny, a nahoru do zahradních svahů; všude tam mohla zvířata zůstat.

Muži běželi k vratům. Kdokoli přišel, aby se k nim připojil, přijel zepředu z ulice, kde byl zmatek, ale neútočilo se. Bylo tam příliš mnoho koní, aby přijali víc jezdců, ale vrata se otevřela a lidé uvnitř se začali řadit, jezdci proudili do zahrady na této straně dvora.

Zůstávali v sedle, alespoň většina z nich. Tedy se připravovali na brzký výpad.

Zatraceně, ani vidu po Reidim. Ghitovi lidé se organizovali, bezpochyby vyjžděli na ulici, aby vyčistili budovy blízko povstaleckých lučištníků, kteří mohli věci zkomplikovat a poskytnout Reidimu a jeho mužům nějakou pomoc - a skupina, která odešla za Reidim, nevěděla ještě, co vešlo dovnitř.

Jestli Reidi přijede jen se svými lidmi.

Kde je ksakru Feiyan a Hainan? Rozbití na hadry na ulicích, sražení k zemi? Pronásledují nějakou zatracenou lůzu na východní cestě? Jak sem mohli nechat přijít celé křídlo?

Hergot, kde všichni jsou? Měli pronásledovat tuhle společnost.

Kegi. Ksakru. Kegi pravděpodobně peláší do Chengýdi, Ghita mu zřejmě předhodil vnaidlo a on je na to celý žhavý.

Ghita je zatraceně dobrý. Spustil snadný boj a vytvořil nepřitele, ustupujícího celou cestu po mostě a k severní bráně a na východ.

Zatímco znovu bere Lungan z prachu touto ulicí a zpět k našim slabším silám u mostu, táhne je ven a vede přes most, aby udržel jih, zatímco chengýdiské vojsko a Anogi se nás chystají sevřít ze tří stran."

Zatraceně dobré, starý lišák. Ale přepočítal ses, co se týče lidské tolerance a tebe.

Nebo vás hazardující cizí hrozby připraví o část zla.

A že Císař bude vašim bezpečím s knězi a severem.

Jezdci jeli blízko živého plotu, dav na dvorku houstl.

Skrývají, co tu mají, pro případ útoku.

Nechávají co nejméně mužů na ulici, dokud nenaloží zlato a písemnosti - vsadím se, že existují zápisy, které Ghita nepustil z dohledu - jména a seznamy, vyděračský materiál; nebo práce pro jeho vrahy. Neopustil by to. Je příliš dobrý a příliš opatrný.

Reidi, proboha, vystopuj to, než vejdeš.

Vstal. Vyšel, chodící stín, věřil, že se mezi stíny koní a jezdců jeden voják navíc ztratí, že ho budou považovat za jednoho z těch, kteří přijeli dřív, aby drželi opevnění. Plácl jednoho koně po zadku, aby mu dal vědět, že je za ním, a přešel kolem něj na svah.

Jestli Reidi teď přijel touto ulicí, viděl by celkem malý oddíl jezdeckva hlídající na ulici. Mohl by si je splést s Regentovými vojsky určenými bránit velitelství... pozoroval by je před bránou a pak by zjistil, že je napaden zepředu i

zezadu.

Zatraceně, není čas čekat. Reidi měl přijet někdy teď, závisí to na tom, jak rychle byl schopen shromáždit vojsko a vydat nezbytné rozkazy pro ostatní společnosti.

Přímo do pasti.

Prošel vysokou částí svahu, pokoušel se vidět jasně přes hřbety koní, teď to bylo horší, když muži nasedali. Ani stopy po Ghitovi nebo Beijunovi, což mohlo znamenat, že tu ani nebyli.

Ale u hlavních domovních dveří byl nějaký vůz. Dobrý pevný vůz a dva páry koní. Tam muselo něco přijít - dokumenty, zlato a zřejmě nedaleko i důstojníci a mužstvo, které mělo zajistit bezpečnost vozu. Elitní garda nebo angenští vojáci to budou sledovat, zatraceně jistě by to neměla získat nějaká tlupa žoldáků; za předpokladu, že vše půjde špatně, zaplatit jim všechno hned a k čertu, s velitelem a s Chiyadenem.

"To je zlato," zamumlal k dalšímu pěšákovi. "Zatraceně, vsadím se, že je. Nelíbilo by se ti to hlídat?"

"Nemáme šanci," řekl muž moudře a odplivl si. "Jak se k tomu přiblížíš, seš mrtvej."

"Kde je velitel?"

"Měl by být venku. Nevím, co tady dělají."

"Čekají na rebely. Mám plný zuby toho čekání. Přišel jsem o stan a o všechno -"

"Já taky." Další plivnutí. "Ne že by toho bylo moc."

"Je tam spousta zlata."

"Neříkej to. Můžeš umřít i na to, že na to jen myslíš."

"Ale ne. Já si nemyslím nic. Kdybych myslel, nebyl bych tady."

Šel dál, slezl ze svahu mezi koně - vzhlédl, když se otevřely dveře a ven se vylilo světlo; objevily se stíny Císařské gardy a několik důstojníků vyšlo na terasu.

"Odežte to!" zaječel důstojník a Garda seběhla vyčistit prostor kolem vozu a přivést vybrané koně blíž ke schodům. Rychle.

Shoka se přesunul blíž ke Gardě a nespouštěl oči z verandy.

Plánuje svůj návrat, mistře Shoko.

Nahoru na schody, podříznout pár krků a setsakra rychle utíkat po terasách k brance pro služebnictvo - pokud to noha vydrží.

Ta zatracená ulička u branky je slepá. Musí se rychle dostat za roh.

Kde jsi, dítě? Proboha, kde jsi?

Vzhlédl na verandu, když ven vyšlo víc mužů, jeden pomešší muž byl tlačěn ostatními, druhý byl vysoký, v prosté zbroji, přes kterou měl přehozený zlatem lemovaný plášť a měl i přílbu.

Nezáleželo na tom. Znal Ghitův obličej i způsob jeho chůze a další pohyby.

"Ty!" přiletěl z výše hlas od schodů, a když se podíval, hleděl gardistovi přímo do obličeje.

"Chyťte ho!" řval gardista. A Garda proudila ze schodů, jak vojáci utíkali - jak si Shoka přitáhl dva nejbližší a mířil na verandu, kde jeho terč ustupoval dozadu.

Najednou zařičeli koně a do schodů terasy narazila kola, třísky létaly, pak se trhavě pohnula vpřed. Shoka si kolem sebe udělal místo a couvnul, takže se mezi něho a gardisty dostali koně, kteří prchali na všechny strany ve smrtelné hrůze přes terasy, poráželi zábradlí, probíhali živými ploty.

Zbavil se dotírajících stráží a proklouzl pod koňským břichem, zamíchal se do všeobecného zmatku mezi koně a jezdce.

Viděl hořet oheň, ohnivou cestičku vzduchem, která minula koňský hřbet, dopadla a viděl paniku, která zachvátila ostatní koně, když jim začalo hořet pod nohama.

"Taizu!"

Viděl, jak se otevírá vnější brána a jak ven vybíhají muži do lucernou ozářené ulice. Koně tudy utíkali. Odněkud z výšky sem doléhal dutý hlas s ozvěnou.

"K čertu s tebou, Ghitu!" křičel, ženský a mohutný. "K čertu s tvým bratrancem! Ty tlupo zlodějů, s tvýma očima nakrmím prasata! Budu tě smažit v pekle a z kostí udělám náhrdelník! A kdokoliv je s tebou, sešlu na něho nemoci, mor a neštovice, potrestám tě studenými postelemi a studenýma nohama a chladem v kostech po celý život, dokud nezemřete, pak vás odnesu do pekla a udělám si z vás večeři!"

Muži běhali ve světle ohně, pobláznění jako koně; běhali po zahradách, terasách, skákali na koně a utíkali, jak mohli...

Ghita zíral, díval se nahoru po balkónech a Shoka vyskočil na verandu, přeskočil zábradlí a proklouzl mezi vyděšenými strážemi, než si Ghita uvědomil, kde je, a couvl do úkrytu za muže, kteří se nechtěli ničeho účastnit.

"Ty zatracený pse!" zařval Shoka a usekl mu hlavu, zatímco služebnictvo utíkalo dovnitř a gardisté přibíhali bránit mrtvého muže.

Jeden, dva a tři zemřeli, než rychle myslící čtyřka pochopila situaci a unikla mu z cesty saltem přes zábradlí verandy.

Na verandě se krčil Beijun. Někde nahoře na balkoně byla jeho žena, takže neměl na výběr.

I když se v hloubi duše ptal, jestli tam nejsou démoni, a když spěchal nahoru, mohl uvidět něco, co by už nikdy vidět nechtěl.

Vyběhl po schodech u rohu nahoru, jedna zatáčka a pak další, potom mu tma a ohněm osvětlený dvůr zmizely a pak viděl dlážděné prostranství se vyprazdňovat, vůz hořel, jezdci vyjížděli z brány a uvnitř i venku se ozývaly výkřiky.

Vyšel na balkón až úplně nahoře, tváří v tvář bílému démonu a šípů mířícímu na jeho srdce.

"Taizu!"

Zjevení se otočilo a vyslalo šíp skrz zábradlí, přes několik poschodí dolů do dvora.

Ohlédlo se to, mělo to bílý obličej a bílé paže, bílé vlasy vlály ve větru.

Zíral. Řekla s nádechem: "To je mouka."

"Jsi zatracený blázen, ženo!"

"Spočítala jsem si, že přijdete."

Vytáhla další šíp z toulce, pozorně ho vystřelila dolů.

"Jak ses sem dostala?"

"S Ghitovou bandou." Vytáhla další šíp. "Vjela jsem dovnitř, vklouzla do tmy a otevřela vchod pro služebnictvo. Vzala jsem si, trochu mouky a uhlí v kuchyni." Další výstřel. Ty ozvěny jsou tady z toho kotlíku. Hodlala jsem čekat, dokud se neotevře brána, ale slyšela jsem povyk a myslala jsem si, že byste to mohl být vy. - Přichází pomoc?"

"V to doufám! Ale nemám žádné záruky. Jedeme, zatraceně, jedeme!" Sáhl po ní a popadl ji za paži, táhl ji ke schodům.

"Pusť ten zatracený luk!"

"Je váš!"

"Zahod' ho, zatraceně!" Táhl ji dolů, utíkali; k čertu s bolestí v noze. Běžela za ním tak, že naslouchala všemu, a tak ji nechal jít, aby ho následovala po svém. Luk narazil do zábradlí a na schody padala mouka na všechny strany, jak utíkala za ním; "Císař je tam dole. Byl tam. Šel jsem zachránit tvůj krk! Zahod' ten zatracený luk!"

Měla ho pořád, když doběhli do druhého patra. Všude dole byl oheň, dvůr byl opuštěný, hořící vůz byl v troskách, bez koní, převrácený. Borovice chytila také, hořela jako pochodně. Volní koně pořád pobíhali zahradou a dvorem v hrozné panice, nevšimli si otevřených vrat a bezpečí lucernou osvětlené ulice.

Proběhl poslední zatačkou, cítil chvění schodů a v dalším okamžiku se setkal s naproti běžícími strážemi.

Zaječel. Taizu zaječela. Oni zaječeli. Vyhodil prvního, který stál v šoku, a další tři ze schodů. Druhý se probral, když narazil na mrtvolu. Kolem hlavy mu prosvíštl meč a prosekl zábradlí; pokračoval ve stejném směru nahoru a muž i jeho hlava následovali zábradlí dolů.

Shoka běžel, zaútočil na ostatní, pokoušel se udržet rychlost a dosáhnout země - kde právě je, ani moc nevěděl, jen to věděl, že terasa a brána jsou možností úniku, a znal místo, kde se setkal s Beijunem.

Strážě utíkaly, proběhly kolem rohu, narazily na zábradlí a nechaly je v hloupé pozici mezi verandou a hořícím vozem.

"Beijune!" zařval do osvětleného sálu - tak, jako by volal na chlapce - následníka před dvaceti lety. "Beijune, zatraceně!"

Zapomněl na všechna léta a tituly.

"Beijune!"

"Shoko!" vykřikl Císař - vyběhl zpoza dveří, šat nakřivo, ztracený v tíze brokátu a zlata.

Jako ti zatracení koně, skrývající se v hořícím domě s otevřenými vraty.

"Mistře!" ječela zezadu Taizu. Otočil se, viděl tučt mužů běžících přes jeho zorné pole, narazil rameny do desek a vstal a znovu zaútočil na muže, kteří běželi k němu přes dvůr.

Nemohu to zvládnout, myslel si, zatímco meč švihal, ne tak mnoho, ale past se neuzavírala. Věřil, že Taizu dostala Beijuna z verandy, aby ho následoval k bráně, a doufal, že nevyčistil cestu pro víc z nich. Přestal přemýšlet. Zabíjel všechno v dosahu.

To bylo vše, co mohl udělat, to poslední, co mohl udělat, s bolavým kolenem a plícemi jako v ohni a rozbolavělými rameny od opakovaných ran.

Dostat se k bráně.

Otevřít cestu.

Pro Taizu a Beijuna za ním...

Někdo mu křičel do zad. Nezastavil se. Její problém. Už takhle pracoval na dvou frontách, natahoval se, aby zmrazil muže, aby dorazil protivníka, aby čistě skočil a otočil se na muže, který se ho snažil zmrazit přeseknutím podkolenních šlach...

Otočil se a koutkem oka viděl Beijuna a Taizu běžet před skupinou mužů vybíhajících zpoza rohu verandy.

Otočil se kolem dokola, zaútočil a dostal svého muže jedním zoufalým sekem, úplně mimo rovnováhu. Získal ji znovu spolu s bolestí v noze, jak se otáčel, když ho popadl Beijun a strkal ho před sebou, Taizu zaostávala vzadu spolu s trojicí mužů stílejících za ní z verandy.

Vrátit se pro ni. Běžel a řval, ale ona se už otáčela - zachytila ostřím útok, kryla se, ale ztratila rovnováhu.

Zaútočila - a udělala ten zatracený odraz, přímo pod nepřítelovy šorce.

Shoka dostal jednoho vzadu bez nějaké elegance. A toho dalšího také. Na terase leželi čtyři mrtví. Ustoupil a popadl Taizu za rameno, když se postavila na nohy a stála pozorujíc sténající muže.

"Gítu," řekla a setřásala jeho ruku.

A zabila všechno, co se drželo při životě, jedním úderem zbavujícím těla hlavy.

Shoka se nadechl, natáhl se po ní a držel ji za paži. Přijížděli jezdci, kopyta na dláždění, stínové postavy plnily bránu a proudily dovnitř.

"Beijune," zavolal Shoka, táhl Taizu do zahrady ke stínům a možnosti útěku vchodem pro služebnictvo.

Chytila ho za rukáv, pověsila se na něj, aby běžel s ní.

Ale praporec útočníků byly bílé a černé. Reidio lotosový znak. Shoka spustil ruku s mečem, nechal prsty odpočinout. Ted' už mohl sotva jít, jen by stál, ale šel dál, uklonil se Císaři, uklonil se panu Reidimu, vše mělo dobrou formu.

Reidi sesedl a složil uctívou poklonu. Beijun blábolil něco o panu Gítuovi, radě a urážce své osoby. Oheň a stíny se Shokovi míhaly v očích a sám si věřil jen v malých pohybech, očistil si meč a oťel rukojeť, pak meč zastrčil do pochvy. Bohové, bylo na něm příliš mnoho krve.

A Taizu - bílá ve tmě.

Zábradlí padlo do ohně na terase, ohrožovalo všechny.

Sloup ho následoval, Reidi nařídil mužům přinést kbelíky a sekery a zabránit ohni v šíření.

Beijun přišel a poděkoval mu - "Přinutili mě jít s nimi," řekl Beijun, "lhali mi - Shoko, věř mi -"
Chtěl koupel. Chtěl se posadit. Chtěl být někde jinde. Vzhlédl, když to mohl udělat, aniž by urazil Císaře.
Taizu nebyla tam, kde ji zanechal. Potil se, rozhodl se, že sedí někde v zahradě, aby se nemusela účastnit tohoto blábolení o obchodu s mocí a všeobecné vděčnosti.
"Promiňte," řekl nakonec a už nedbal na to, že by někoho mohl urazit. "Promiňte, moje žena je někde tady."
Na cestách bylo ještě málo provozu. Pach kouře byl stále ve vzduchu a žena jdoucí po cestě do Choedri, i když byla rolník a měla mouku ve vlasech, měla důvod k obavám. Ale Taizu měla meč po ruce, zabalený do hader na zádech, jen rukojeť čouhala z hader ven, kdyby snad meč musela rychle tasit.
Nebylo třeba bát se úřadů. Jen náhodných vojáků.
Minulé noci ji sledovala tlupa a ona se bála. Obávala se i teď, když se ohlédla a uviděla je za sebou.
"Paní," řekli, když ji dohonili, "vy jste paní Taizu."
"Jsem venkovanka," řekla podrážděně. Byli to muži z Taiyi. Kegiho. Zašklebila se na ně. "Jdu domů."
Odjeli, ale jeden z nich zůstal, jel na doslech od ní. Někdy čekala a ječela na něho kletby, až nakonec zůstal vzadu.
Ale jiný se přiblížil k večeru, celý v rudé a zlaté, jel na rezavém koni a vedl velmi podezřelou klisnu.
Šla dál. Šla dál, i když ji dohonil.
"Taizu," řekl.
Slyšet jeho hlas bylo těžké. Zatraceně těžké. Šla dál, dívala se do polí ve svitu slunce a on zastavil.
Seskočil a šel vedle ní. Samozřejmě to byl Jiro, na čem jel. A byla to její klisna s bílými nohama, kterou vedl spolu s Jirem.
"Jdeš domů?" zeptal se jí.
Pokrčila rameny a podívala se jeho směrem, ale tak se třpytil, že z toho bolely oči. Jiro, na druhé straně, byl jen Jiro a když se zastavila, očichal ji, jestli je to ona, a z toho se jí rozklepala brada. Cítila se jako blázen. Celá země dělala, co Saukendar chtěl. Viděla ho - z dálky. Všechno třpyt. Všechno volání. Nechal ji doprovázet celou cestu od mostu v Lunganu. Pán si to mohl dovolit.
"Co si ksakru myslíš, že děláš?" zeptal se jí.
Třetí pokrčení rameny.
Lidé chtěli příběh. To bylo vše. Chtěli Saukendara a démona.
Její odchod byla část příběhu. Démoni vždycky odcházejí, když už je po boji.
"Ty mě nenávidíš?" zeptal se.
Potřásla hlavou.
Šel dál jejím směrem, Jiro a klisna šli za ním. "Dal bych ti tvého koně, ale nechci tě honit."
"Udělal byste to stejně."
"Co je to ksakru s tebou? Měl jsem muže na téhle cestě na dva dny -"
Zavřela pusou.
"Beijun jmenoval Reidiho vrchním rádcem," řekl, "Já jsem rezignoval."
To ji velmi překvapilo. "Přála bych si, aby Beijun zemřel," řekla. "Udělali by vás Císařem. To by udělali, kdyby něco věděli."
"K čertu s nimi. Řekl jsem Reidimu - řekl, že hodlali sesadit starého Baigiho v Yungei. Řekl jsem, že by to byla škoda, jen dát toho starého zloděje na odpočinek, dejte mu tam někoho. Tak mi Reidi nabídl Yungei. Můj starý majetek. Řekl jsem ne.
Poslouchala. Znělo to šíleně. "Neříkejte. Hua."
"Chtějí mě na hranicích. Chtějí, abych dosáhl dohody se Shinem, aby byl na hranicích klid. To je Reidiho bývalá práce. Řekl jsem, že bych ho raději zastupoval dole v Hoishi. Vyslanec vrchního rádce, strážce Jihu. Nějaký takový titul."
Podívala se na něj. Musela vidět jeho obličej, jestli skutečně udělal takové šílenosti nebo jestli se něco takového opravdu stalo.
Stejná ústa, stejné oči. Stejný darebák.
"Takže - jdu tam," řekl Shoka. "Keido je Reidiho domov, nežil bych tam: Jen malá država v kopcích Monu. Rozšířit trochu hranici. Dvě nebo tři hory. Umístit k řece malou posádku, pár dobrých mužů - Je to hlavně moje pověst, kterou tam Reidi chce mít. A pověst mé ženy. Vyhnat lupiče, udržovat cestu volnou. - Kam jdeš?"
Zamračila se na něj a kousla se do rtu. Démon. Sakra!
"Dáte mi mého koně?"
Podal jí otěže: "Jed' pomalu s námi staršími, Jiro je příliš starý na štvání."
Odfrkla, hodila svůj ranec klisně na hřbet a připevnila ho po obou stranách; jen meč vzala a pověsila si jej na záda.
Nasedl na Jira. Vyskočila na klisnu a podívala se na něj dlouhým pohledem. "Nelžete mi?"
Potřásl hlavou nevinně jako chlapec.
"To bych nikdy neudělal," řekl.